

НАН РАЙЪН ПОД ЗНАКА НА ЗВЕЗДИТЕ

Превод от английски: Радостин Попов, 1994

chitanka.info

*И рече Пророкът: „И ето. Звяра погледна
Красавицата. И отпусна ръката, която бе
вдигнал, за да донесе смърт. И от този ден
сякаш смъртта се настани в самия него.“*

Стара арабска
поговорка

ПРОЛОГ

Територията Невада Юли 1860

Лятната нощ бе ясна и топла. От изток появаше кротък бриз. Бе късен час. На небето блещукаха ярки звезди, а пълната луна обливаше с бяла светлина извисяващата се над Невада Слънчева планина. На юг, в подножието на планината една самотна, малка, нова дървена къща се беше сгушила в огромната сянка на брега на Карсън Ривър.

Вътре в тъмната къща под балдахина на леглото спяха един млад златотърсач и жена му. Умореният мъж лежеше по гръб, едната си дълга ръка беше протегнал над главата, покрита с черна коса. От време на време той тихо прохъркваше. Младата му, изтощена жена спеше на една страна, с гръб към мъжа си, пръстите на бледата ѝ дясна ръка леко бяха обхванали ръба на дюшека, готови да се протегнат при най-малкия шум. Съвсем до леглото, на по-малко от метър от майка си, спеше в ръчно резбованата люлка от кедър едноседмичното им бебе.

Тишина и спокойствие царяха в малката тъмна къща и в обширната, огряна от луната равнина. Но докато младите родители и тяхното първородно дете спяха, към тях безшумно и упорито се прокрадваше невидяна още опасност.

На по-малко от миля от новата дървена къща, зад един набразден от оврази склон на високата планина, проблесна светкавица и в миг една изсъхнала клонка изпука и пламна. Само след секунди цялата изсъхнала равнина потъна в пламъци. Смъртоносният пожар се разпространяваше бързо, подпомогнат и от надигания се нощен вятър. Огненият ад се устреми право към малката дървена къща, като гладен звяр, който лакомо поглъща всичко по пътя си.

С приближаването на пожара контурите на невинното бяло жилище, което дотогава дремеше толкова спокойно в мрака, се очертаха ярко на фона на Слънчевата планина. Формата и размерите му сега се виждаха ясно, а стените му се обагриха в зловещо оранжев цвят.

Скоро гладният звяр облиза стъклата на прозорците, горещият му дъх докосна дървените стени и запали снопчета ярки пурпурни искри на кедровия покрив, като гневно настояваше да го пуснат вътре.

В къщата семейството продължаваше да спи, без да забелязва неканения гост, който чукаше на вратата. Смъртноопасен гост, решен да влезе, да отнеме дъха от телата им и да изгори плътта им до кости.

Високо над къщата, в покритите с гора склонове на Слънчевата планина малък отряд на индианците шошони — номадите на американската пустиня — излезе на една просека и забеляза пламъците долу. Техният достолепен водач, могъщият вожд Червената лисица, дръпна рязко юздите на своя буен мустанг. Конят изпръхтя и затанцува на място. Червената лисица присви с ужас черните си очи, когато съзря малката дървена къща, която всеки момент щеше да бъде погълната от бушуващите смъртоносни пламъци.

Вождът вдигна бързо дясната си ръка, после я свали и заби петите на обутите си в мокасини крака в корема на едрия си мустанг. Конят се втурна напред по склона на планината. Подчинявайки се на сигнала на своя вожд, шестима бойци от племето на шошоните, яхнали бързоноги коне, се понесоха послушно след него.

Като прескачаха дълбоките оврази и заобикаляха огромните камъни, вождът и неговите бойци препускаха надолу по стръмното и опасно планинско било. След няколко минути стигнаха до къщата на брега на реката, но дървената постройка вече беше погълната от пламъците. Горещината беше страхотна. Прашенето на огъня, звукът на чупещо се стъкло и пукотът на горящото дърво бяха почти оглушителни.

Вождът Червената лисица подтикна с колене дърпащия се мустанг да се приближи още към пламъците, като потупваше стройната шия на ужасеното животно, за да го успокои. Червената лисица, с втренчени черни очи и с вълнуващи се голи гърди, почувства как огънят го привлича, като че го викаше някакъв могъщ глас от света на духовете. Гласът му казваше да влезе вътре.

Шестимата бойци поклатиха тъмните си глави и останаха на конете. Въпреки че разтревожените индианци викаха на своя вожд да се върне, той се приближаваше все повече. Вече беше толкова близо, че усещаше как силната горещина обгаря лицето му и кара очите му да смъдят. Въпреки това, той не се върна. Не можеше да се върне.

Тогава го чу.

Първо съвсем тихо, едва доловимо през воя на огъня. Вождът обърна глава, заслуша се, а едрото му тяло се стегна от напрежението. После го чу отново. Плач на дете.

Червената лисица скочи от коня си и се втурна в горящата постройка. Сякаш направлявани от невидима сила, дългите му силни нозе го пренесоха през гъстия, задушлив дим право в спалнята. Пламъците танцуваха по стените. Бяха превърнали голямото легло с балдахина в погребална клада.

Един светкавичен поглед и вождът разбра, че за мъжа и жената е твърде късно. Но до горящото легло в люлката, все още недокосната от пламъците, едно бебе оповестяваше с пронизителни викове своето недоволство. Вождът Червената лисица взе бебето, грабна завивките, уви през глава пищящото дете и прекоси задимената стая.

Гушна детето до гърдите си, едната му голяма ръка положена нежно върху покритата с одеяло главица, Червената лисица скочи през стъклото на един от прозорците и се приземи ловко на земята. Ноздрите му бяха пълни с миризмата на неговата собствена опърлена коса.

Вик на облекчение излезе от гърлата на неговите бойци, когато вождът дотича до безопасно място. Зад него покривът на къщата рухна със силен трясък, а пламъците скочиха още по-високо към нощното небе. Дъжд оранжеви искри се посипа върху голия бронзов гръб на вожд, като изгори на десетина места гладката кожа.

Но той така и не усети нищо.

Щеше да осъзнае, че е бил изгорен едва няколко часа по-късно. В момента трийсет и пет годишният вожд на шошоните се бе съсредоточил изцяло върху безценния човешки товар, който носеше под бялото одеяло.

Когато стигна до хладния и безопасен бряг на буйната Карсън Ривър, вождът застана на колене до водата. Той нежно сложи плачещото бебе на земята и махна от лицето и тялото му задушавашите го завивки.

За пръв път откак се бе случила неговата голяма лична трагедия, вождът Червената лисица се усмихна.

Малкото създание, чието лице беше станало червено като морков, се извиваше, размахваше юмручета и риташе с крачета, като

през цялото време ревеше колкото имаше сили. Смъртоносният огън не беше докоснал нито едно от тъмните косъмчета на главата му.

Както би направил всеки мъж, станал за пръв път баща, жестокият, всяващ страх предводител на шошоните погали несръчно малкото коремче на мятащото се бебе и забърбори неразбираеми думи.

Бебето продължи да плаче.

Вождът продължи да се усмихва. После подсвирна на мустанга си и вдигна ревящото дете. Изправи се и застана на обляния от лунната светлина бряг, като поклащаше бебето в ръцете си нагоре-надолу и наляво-надясно и гукаше глуповато.

Наблюдаван от своите бойци, които стояха на почтително разстояние, вождът каза на детето на своя роден език да не се бои, защото: „Аз няма да ти причиня зло. Нито някога ще позволя някой друг да ти причини зло. Има — говореше вождът с нисък, тих глас, като докосваше с устни нежната главичка на детето — една жена, която ще те обича почти толкова, колкото те е обичала собствената ти майка“.

Верният мустанг потърка муцуна о голото рамо на вождя, за да му съобщи, че е тук и е готов. Вождът вдигна глава и кимна. После, гушнал с една ръка плачещото бебе, вождът хвана влачещите се юзди и скочи върху голия гръб на мустанга.

Конят наостри уши, когато неговият господар каза:

— Сега ни заведи у дома, Нощен вятър.

Така и направиха.

Мустангът изцвили, поклати надолу-нагоре голямата си глава и обърна гръб на Карсън Ривър. Като препусна веднага в бърз, но лек галон, той се насочи право към извисяващата се Слънчева планина. След няколко секунди мъжът, бебето и конят изчезнаха в гората, която покриваше южните склонове. Бойците от племето шошони ги последваха.

Вождът Червената лисица нямаше търпение да се прибере у дома. На сърцето му вече почти не тежеше болката, която така го беше притиснала напоследък. Беше сигурен, че всичко това е дело на Апе, създателят на вселената. Апе беше направил така, че да тръгне с бойците си на този нощен поход. Той не бе искал. Те бяха настоявали, бяха го помъкнали със себе си почти насила.

Една седмица беше минала, откак жена му, Дъщерята на звездите, красивата принцеса на шошоните от Уинд Ривър, роди първото им дете. Момче. Синът им живя само няколко часа. Оттогава Дъщерята на звездите не беше престанала да скърби, самата тя близо до смъртта. Не беше се отдалечавал от леглото ѝ от трагичния край на детето. Боготвореше я. Не би му се искало да живее, ако изгубеше Дъщерята на звездите. Както тя не искаше да живее без техния мъртъв син.

Вождът Червената лисица сведе поглед към малкото дете, което се гушеше доверчиво в ръката му. Ако изобщо някой можеше да спаси Дъщерята на звездите, то това беше този син на белия човек.

Когато вождът и неговият безценен товар достигнаха лагера на неговия отряд в Хай Сиера, пълната ярка луна вече беше залязла. Като насочваше мустанга си с колене, той прекоси заспалия лагер и се насочи към своето типи в самия му край. Както и когато тръгваше, група жени от племето чакаха при жилището му. Ярък огън гореше тъкмо пред голямото типи, на пламъка му вреше чайник.

Жените се обърнаха към него с тъжни очи, когато чуха, че се приближава. Изглеждаха както и по-рано — скръбни, примирени, победени. Като се страхуваше, че може да е пристигнал прекалено късно, вождът Червената лисица попита най-близката до него жена, без да слиза от коня:

— Жива ли е още Дъщерята на звездите?

— Жива е, но няма да е задълго — беше отговорът.

Вождът слезе облекчено от коня си и се втурна към жилището. Като нареди на жените вътре да ги оставят сами, той прекоси тъмното типи и се отправи към Дъщерята на звездите, която лежеше на своето легло от кожи немощна и почти без съзнание. Вождът Червената лисица коленичи до обезумялата си от мъка жена и нежно остави до нея завитото в одеяло бебе.

Затаи дъх.

В първия миг не се случи нищо. Дъщерята на звездите продължаваше да лежи неподвижно по гръб, празните ѝ черни очи гледаха право нагоре, но не виждаха нищо.

После обаче детето се размърда неспокойно. Дъщерята на звездите почувства приятната топлина до студената си лява ръка. Скърбящата млада жена бавно обърна тъмната си глава.

Бързо и внимателно вождът махна одеялото от лицето на детето и загледа с надежда своята жена, която се беше пробудила от унеса си. Озадачена, Дъщерята на звездите обърна още малко главата си и видя бебето, което лежеше до нея. В миг мрачните ѝ черни очи заблестяха.

Вождът побърза да обясни какво се беше случило. Но Дъщерята на звездите не слушаше своя съпруг. Бе съсредоточила цялото си внимание върху детето до себе си. В малкото, отслабнало тяло на Дъщерята на звездите отново започна да се влива сила. Тя се изправи и седна.

Без да сменя поглед от детето, крехката млада жена разгърна напълно белите завивки. После съблече и махна дългата бяла нощничка. Накрая внимателно свали пеленката на бебето.

Тогава за пръв път, откак бе изгубила своето дете, красивата принцеса на шошоните от Уинд Ривър се усмихна.

— Синът ми? — попита тя на своя роден език, взе малкото голо момченце в ръцете си и го прегърна така силно, че то започна да плаче отново.

Вождът поклати бързо глава.

— Не. Детето е от кръвта на белите хора.

Дъщерята на звездите рязко завъртя глава. Тя обърна към съпруга си обезумелите си, гневни очи.

— Този син на бял човек е жив, а моят умря!

Тя сложи бебето отново на мекото легло от кожи. После, за изненада на вождя, бързо извади острия ловен нож от ножницата на кръста му.

— Не! — извика умолително вождът, когато острието проблесна на непостоянната светлина на огъня.

Дъщерята на звездите сграбчи малкото юмруче на бебето. То спря да плаче и погледна право в нейните диви, тъмни очи. Тя бързо начерта един кръст с острия нож върху нежната вътрешна страна на дясната му ръка, наведе се и глътна с уста кръвта. После убоде пръста си с острия връх на ножа. Когато се появи една тъмна капка кръв, тя пхна върха на пръста си в беззъбата уста на малкото момче. Прегладняло, то лакомо го засмука.

Дъщерята на звездите се усмихна тържествуващо, пусна ножа, вдигна детето и каза предизвикателно:

— Сега сме от една кръв! Моят син! Мой!

Яростните ѝ черни очи предизвикваха мъжа ѝ да го отрече.
Вождът Червената лисица само кимна.

Дъщерята на звездите докосна с любов тъмната буза на мъжа си.
После бързо развърза връзките на роклята от мека еленова кожа, за да
нахрани своя гладен, плачещ син.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

Сан Франциско, Калифорния, Август 1895

На една галавечеря в едно престижно имение в Ноб Хил висок и елегантен мъж, облечен в безупречен сив ленен костюм се бе отпуснал в тапициран стол в стил Луи XV. Крачолите на панталона му бяха тесни и с остри ръбове. Маншетите и яката на безукорно бялата му риза бяха твърдо колосани. Копринената му вратовръзка бе бледолилава. Обувките му бяха изработени от най-фина английска кожа и лъснати до блясък. Гъстата му гарваново черна коса искреше с дълбок наситен цвят на светлината на електрическите полилеи, които декораторите бяха украсили със сребърни гирлянди. Загорялото лице на този господин бе привлекателно, но не в общоприетия смисъл. Чертите му бяха остри, искрящите му тъмни очи бяха полускрити под тежките клепачи. Този поглед, заедно с един белег под лявата вежда, носът, който е бил чупен и не е зараснал съвсем правилно, както и устните, които бяха достатъчно плътни, за да бъдат белег на чувственост и въпреки това по някакъв странен начин изглеждаха сурови, всичко това му придаваше заплашителен вид.

Името му бе Бенджамин Стар, обноските му бяха изискани, а умът му бе с необикновена острота. Имаше живо чувство за хумор. Бе висок, слаб и елегантен. Движенията му бяха плавни и грациозни. А изящните му загорели ръце бяха направо красиви, с дълги пръсти и дълбоко изрязани чисти нокти. Тези ръце не трепваха в най-малък жест, когато говореше. Той седеше в стола си съвършено неподвижен, без да обръща ни най-малко внимание на околната суета. Никога не се смееше прекалено високо, никога не пиеше повече от нужното нито пък съзнателно привличаше вниманието на околните към себе си.

Бенджамин Стар бе джентълмен в истинския смисъл на думата. Образован. Културен. Изискан. И въпреки това...

Скъпо облечените дами, обвити в диаманти и коприна, не се тълпяха около тъй загадъчния Стар именно защото той олицетворяваше джентълмена. Всяка една от присъстващите на приема в Ноб Хил се интересуваха единствено от дивата, животинска

страна на неговата природа, която често надзърташе иззад изисканата маска. Нямаше съмнение, че под невъзмутимата маска и безукорното облекло се крие буйна и необузdana мъжественост, в чието присъствие нито една жена не може да се чувства в безопасност.

Бен Стар доближи до устните си висока чаша с искрящо френско шампанско и отпи. Забеляза, че три изискани и съвсем млади дами алчно го наблюдават сякаш той е част от предлаганото обилно меню.

На лицето му трепна мускул. Държането им му бе познато. Всички жени се държаха така в негово присъствие. Той бе свикнал с това. Появата му винаги предизвикваше оживление. Това беше нещо обичайно за последните петнадесет години.

Но точно тази вечер Бен Стар имаше досадното чувство, че е преживявал тази ситуация хиляди пъти. Чувството бе тъй потискащо, че му се искаше да се втурне към най-близкия изход. Да си тръгне незабавно. Да се потопи в блажено усамотение далеч от тази претъпкана зала.

Но той не се поддаде на изкушението.

Грубостта бе нещо недопустимо. Независимо за кого става въпрос. Бе получил покана за тази вечеря и бе я приел. И щеше да стои точно толкова, колкото изискваше доброто възпитание, щеше да изтърпи всички досадни и безсмислени брътвежи, щеше да потисне неприятното чувство, че е затворен, че се задушава, че е обект на наблюдение. А утре...

— Секунда внимание, моля! — красивата домакиня плесна с ръце и сепна Бен Стар от тези му размисли. — Моля за секунда внимание, дами и господа.

Тъмните очи на Бен Стар бавно се повдигнаха и се спряха на елегантната блондинка, облечена във великолепна, обсипана с дантели тъмносиня рокля. Тя бе застанала на мраморните стъпала, които водеха към гостната. Останала вдовица преди около година, тридесет и четири годишната мисис Ричард Барне Крокър бе една от най-заможните и уважавани дами на Бей Сити.

Старата гвардия на Сан Франциско обожаваше красивата Марибел Крокър. Тя понесе смъртта на съпруга си с небивала твърдост. Въпреки дълбоката скръб, в която се бе потопила, тя не престана да изпълнява многобройните си благотворителни задължения.

Въпреки че без съмнение се чувстваше ужасно самотна, младата вдовица, която бе получила безупречно възпитание, нито веднъж не бе забелязана сама в компанията на мъж. Нито веднъж. И сигурно години наред тя нямаше да позволи на друг да заеме мястото на обичния Ричард.

Или поне така си мислеха всички.

— ... прекрасна изненада за вашето добро настроение — говореше Марибел на гостите си. — А сега вземете питиетата си и излезте в градината. Организирана съм най-грандиозния пиротехнически спектакъл, който се е състоял в този град — тя ослепително се усмихна, а кичурите на русата ѝ коса проблеснаха като лунни лъчи. — Заповядайте — завърши тя, повдигна пищните поли на роклята си и грациозно се спусна по мраморните стъпала. С елегантен жест покани гостите към широките френски прозорци.

Просторната гостна се изпълни с разговори и смях. Присъстващите нетърпеливо се устремиха навън и се заоглеждаха за най-подходящите места, от които можеха да наблюдават фойерверките.

Бен Стар остана последен, бавно постави чашата си на масата и се изправи. После спокойно се отправи към френските прозорци, за да се присъедини към гостите в образцово поддържаната градина.

Но прекрасната руса Марибел Крокър с властен жест изпрати гостите навън и когато видя гърба на последния рязко се обърна. Тя нетърпеливо затвори вратите зад себе си, облегна се на тях и се усмихна на внушителния Бен Стар.

Бен също ѝ се усмихна.

— Заради нас или заради тях затваряш вратата? — прозвуча чувствения му, плътен глас.

— И двете — отвърна Марибел със закачлива усмивка. — Затварям тях отвън, в градината, а теб тук.

— Мислех, че обичаш фойерверки — рече Бен и ъгълчетата на устните му едва се повдигнаха.

— Да, обичам — отвърна Марибел и бавно се приближи към него. — Знаеш, че ги обичам, Бен — тя спря пред него, вдигна изящната си бледа ръка и докосна бледолилавата му връзка. — Хрумна ми, че докато другите гледат зарята над залива ние с теб можем да се качим горе, в спалнята ми и там да пускаме ракети в леглото — тя му

се усмихна и добави: — Как мислиш, дали ще мога да ти запаля фитила, а, скъпи?

Бен Стар не бе изненадан. Въпреки безупречната ѝ репутация, през последните няколко седмици той неведнъж бе споделял леглото на изисканата вдовица. Но винаги при пълна дискретност. Въпреки това бе леко смутен от нейното предложение, защото къщата бе пълна с гости.

— Звучи ми прекрасно — галантно отвърна той, — но не е ли малко опасно?

— Да... опасно — бездиханна отвърна Марибел, а големите ѝ изумрудени очи блестяха от предвкушаната наслада. Тя хвана загорялата му длан и го поведе по мраморните стъпала. — Трябва да побързаме, за да не ни хванат — закачлив смях се отрони от черешовите ѝ устни.

Бен Стар се ухили и остави глупавата и развалена жена да го отведе по широкото стълбище на втория етаж в изискания господарски апартамент. Той нямаше нищо против да ѝ дава физическата наслада, която тя тъй отчаяно търсеше. Марибел бе много привлекателна, при това в любовта бе ненаситна. Часовете му с нея никога не протичаха в празни разговори. Той не знаеше почти нищо за нея. Освен това, че тя бе също като всички останали бледи красавици, които бе познал през годините.

Тя го желаше, защото за нея той олицетворяваше всичко забранено, диво, опасно и рисковано. Мисълта, че нарушава едно вековно табу я възбуждаше. Тръпнеше от мисълта, че се отдава на мъж, който по законите на доброто общество би трябвало да е недостижим за нея. Полудяваше от тези загорели ръце, които докосваха свършената ѝ плът. Удоволствия на гузната съвест.

Това нямаше значение за Бен.

В ръцете му Марибел бе знойна, освободена от скрупули любовница, готова на всичко, за да му достави удоволствие. Тя винаги успяваше да му достави най-изискана наслада, така че той нямаше никакви оплаквания.

Що се отнася до Марибел Крокър, то тя определено нямаше оплаквания. За нейно удоволствие високият и мургав Бен бе достатъчно мъжествен, за да прави любов винаги, когато тя го пожелае, а това бе единственото, което я интересуваше. Дори и през ум

не беше ѝ минавало, че мъжественият ѝ любовник има деликатна чувствителност, която копнее за една любов, която не е само плътска.

Когато влязоха в спалнята ѝ, тя пусна ръката му и се втурна да отвори широките френски прозорци, които водеха към балкона.

— Готово — каза тя и се обърна към него. Вдигна ръка и извади от косите си диамантените фуркети. Златистите кичури се спуснаха по раменете ѝ точно както Бен обичаше. — Можем едновременно да пускаме твоята ракета и да гледаме тези навън. Не е ли страхотно?

— Невероятно — отвърна Бен. Той се приближи. Безупречната ѝ фигура се открояваше на фона на светлините на града. — Да ти помогна ли с роклята?

Грейнала от възбуда Марибел безмълвно кимна и приглади златистата си коса зад изящните си уши.

— Хайде, скъпи. Пръстите ти са толкова сръчни за такива работи — тя погледна тъмните му очи. Понякога бе готова да се закълне, че очите му не са черни, а тъмносини. — Обичам да чувствам ръцете ти върху тялото си — добави тя с гърлен шепот.

Стар се наведе и бавно целуна ъгълчето на начервените ѝ устни, леко захапа долната ѝ устна. После вдигна ръце, положи ги на голите ѝ рамене и леко я обърна така, че да бъде с гръб към него. Започна да разкопчава малките кукички на гърба на шифоновата рокля, когато първите фойерверки се издигнаха в небесата.

Тъмнината се изпълни с порой пъстроцветни искри и огньове, а тълпата, събрала се в градината, ахна от възхищение. В същото време Бен сръчно свали роклята и комбинезона на домакията и стаята се изпълни със сладостни стонове, когато загорелите му длани поеха мраморните ѝ гърди.

Няколко сладостни мига двамата замряха така, с очи вперени в зрелището навън. Червените, сини и златни огньове се сипеха в нощното небе над Сан Франциско, а Марибел Крокър отпусна глава върху твърдата гръд на Бен, докато силните му ръце мачкаха пищните ѝ гърди, а сръчните му пръсти си играеха с набъбналите до болка зърна.

Марибел щастливо се триеше в непоклатимата снага на Бен и не можеше да реши коя гледка е по-красива, тази навън, или вида на изящните му ръце върху белите ѝ гърди.

Марибел изведнъж почувства болезнена нужда да вкара Бен в леглото си, преди да са свършили фойерверките, затова взе дланите му, целуна ги с благодарност, после се обърна с лице към него.

— Люби ме, Бен. Сега, скъпи, веднага. По-бързо, хайде... преди да е станало късно.

И без да дочака отговора му тя смъкна пищните дипли на роклята си покрай бедрата и нетърпеливо се измъкна от нея. Полуусмихнат Бен с плавно движение свали сивото си ленено сако. От вътрешния му джоб падна някакъв сгънат лист хартия. Обзета от любопитство Марибел ритна прекрасната си рокля встрани, наведе се и вдигна листа.

— Какво е това? — попита тя. Бен протегна ръка, но тя се дръпна. Със замрял на устните въпрос тя го разгъна и видя, че е разписание на влаковете на Юниън Пасифик. Денвър, щата Колорадо бе ограден с червен молив. Изумрудените ѝ очи диво проблеснаха и срещнаха неговите.

— Скъпи, нали не възнамеряваш да...

Но преди да успее да завърши въпроса си, Бен властно я целуна и тя се отпусна в ръцете му. Той я притисна към себе си и прокара пръсти през пепеляворусите ѝ коси.

В сумрачната светлина на дясната китка на Стар проблесна широка сребърна гривна. А под тази гривна се криеше малък белег.

Белегът беше с форма на кръст.

ГЛАВА 2

Същата тази августовска вечер на три хиляди мили разстояние една млада жена стоеше на един балкон във Вашингтон, окръг Колумбия. Беше екзотично създание. Косата ѝ бе черна като непрогледна нощ и когато бе пусната, стигаше до кръста ѝ. Кожата ѝ бе чиста и бяла като порцелан.

Високата и елегантна жена бе облечена в рокля, която бе с цвета на големите ѝ изразителни очи, наситено теменуженосиньо. Засенчени от дългите ѝ мигли в мигове на ярост тези очи потъмняваха и изглеждаха почти виолетови. Веждите ѝ бяха тъмни и изящно извити, които леко се повдигаха, когато нещо я заинтригуваше, извиваха се в иронична дъга, когато бе в закачливо настроение или пък сурово се сключваха, когато бе гневна или сърдита.

Малкият ѝ нос издаваше непогрешим аристократичен произход, но плътните ѝ сочни устни говореха, че по характер е изключително трезв и земен човек. Решителната ѝ брадичка и изящните черти я правеха горда и недостъпна. И въпреки това, зад непристъпната външност се долавяше буйна страст.

Името ѝ бе Даян Бюканън. Мис Даян Хауърд Бюканън. Не бе омъжена и току-що бе отпразнувала един много важен за нея рожден ден. Крайъгълен камък в живота на всяка жена. Четвърт век.

Даян Хауърд Бюканън бе на двадесет и пет години и нито се притесняваше, нито смяташе за нередно това, че още не е омъжена и дори не е сгодена. Въпреки че обществото смяташе, че щом една жена е достигнала тази зряла възраст неомъжена тя е обречена на безрадостната участ на старите моми, Даян Хауърд Бюканън пет пари не даваше за такива глупави предразсъдъци.

За нея бе много важно да е самостоятелна и независима. „Аз съм властелин на съдбата си, аз съм капитан на своя кораб“ обичаше да казва на многобройните си кандидати и съветници. И сред тях на леля си Лидия, с която живееше. И приятелите ѝ бяха принудени да признаят, че решителната и самостоятелна Даян прекрасно се справя и без чужда помощ.

От малка бе свикнала на това.

Бе останала сираче едва на двегодишна възраст, когато и двамата ѝ родители загинаха при пътна злополука. Отрасна при родителите на баща си, темпераментния полковник Бък Бюканън и непоклатимо спокойната баба Рут Бюканън. От тази необичайна двойка Даян бе научила много неща за живота, любовта и верността.

И за независимостта.

И така Даян Хауърд Бюканън стоеше в лунната светлина на балкона сама, защото така искаше. Тя замечтано погледна сребристата река Потомак, която бавно се извиваше и си проправяше път към залива Чезьпийк и после към безбрежния Атлантически океан. От грейналата зад нея зала прииждаха музика, смях и приглушени разговори.

Празненството бе във вихъра си. В нейна чест бяха поканени десетки гости. Даян знаеше, че трябва незабавно да се върне в залата, че държанието ѝ граничи с грубост. Но, за Бога, тя се чувстваше тъй уморена, отегчена и нервна, че искаше да си тръгне незабавно. Тя отдавна се бе уморила от Вашингтон с безкрайните му приеми, на които разговорите неизменно се връщаха към политиката.

Чернокосата и синеока Даян бе интелигентна и образована. Бе дошла в столицата, родния град на майка ѝ, на двадесет и една годишна възраст и бе заварила само една сродница по линия на фамилията Хауърд. Този род бе стар и много уважаван във Вашингтон. Леля ѝ, Лидия Хауърд Данзби се радваше на силно влияние сред елита на града.

Лидия Хауърд Данзби бе поканила Даян, единствената си племенница, да живее с нея във великолепия дом на рода Хауърд и бе обещала да ѝ помогне да си намери работа в столицата, стига да има желание за това. Даян веднага бе приела, а леля ѝ удържа на думата си.

И през последните четири години Даян бе на добре платена служба като стенографка и доверена помощница на един от най-будните млади сенатори в страната. В началото това бе предизвикателство за нея. Но сега вече изпитваше познатото старо безпокойство. Имаше нужда от ново предизвикателство.

И въпреки настойчивите молби на сенатора от щата Монтана Клей Додсън, тя смяташе да напусне и вече едва се сдържаше.

Решението ѝ бе твърдо. И никой не можеше да я отклони от пътя ѝ. Нито леля ѝ Лидия, нито влиятелния сенатор.

— Но, скъпа моя Даян — бе рекъл младият сенатор, когато за пръв път чу намеренията ѝ, — ти не можеш да ме изоставиш просто така. Не можеш, Даян, аз имам нужда от теб.

— Съжалявам, Клей, наистина съжалявам — бе отвърнала тя, трогната от нежността и болката, която прочете в топлите му кафяви очи, — но сърцето ме тегли другаде, там също имат нужда от мен. И това бе самата истина.

Най-любимите ѝ същества на света, полковника и баба Рут Бюканън.

Откак бе навършила пет години, бабата и дядото на Даян бяха собственици и шефове на шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“. Тя беше дете, когато пътуващият спектакъл разпродаваше за броени минути билетите си из цяла Америка и Европа. В най-добрите си дни шоуто кръстосваше континента в блестящи, изработени по поръчка железопътни вагони и прекосяваше Атлантика на борда на най-люксовите кораби на компанията „Кунар“ и се настаняваше в най-пищните хотелски стаи в Америка и в чужбина.

Но за жалост тези времена бяха отминали.

Шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“ изпитваше сериозни финансови затруднения. И то от няколко години насам. Имаше много причини за този упадък. Първо, беше остаряло. Това, което преди двадесет години бе нов и вълнуващ спектакъл, сега бе нещо отдавна познато. Посетителите започнаха да се отегчават. Бяха виждали десетки пъти Коровите ездачи, мексиканските говедари и стадата бизони, а така също и инсценираното нападение на разбойници над пощенска кола.

Програмата не криеше никакви изненади. И нямаше нови номера, по които да се прехласва тълпата.

Още повече, бяха се появили нови форми на развлечение. Театър. Опера. Приказният цирк на П. Т. Барнъм. Представленията с кинетоскопа на Едисон.

Но най-пагубна се оказа появата на още куп подобни шоута. Когато започна шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“, то бе единственото по рода си пътуващо представление в целите щати. И билетите за всяко представление се продаваха цели седмици преди

обявената дата. Тълпите бяха изумени от това, което виждаха на арената. А сега имаше над двадесет подобни шоуа и голяма част от тях бяха с много по-интересни и по-добре изпълнени номера от тези в шоуто на полковника.

И, което бе най-обезпокоително, Даян бе чула слухове, че Лудия Бил, собственик на шоуто „Лудия Бил в Дивия Запад“ и пръв враг на дядо ѝ, смятал да откупи западащото шоу на полковника.

Даян не можеше да допусне това. За нищо на света.

От около година мислеше какво да направи и накрая взе решение. Щеше да се откаже от поста си във Вашингтон и щеше да се присъедини към трупата на дядо си. Надяваше се, че нейното име и номерата, които щеше да изпълнява, щяха да закрепят представлението във финансово отношение. Щеше да въведе съвременен, модерен начин на управление. Щеше да използва връзките си във Вашингтон, за да открие банка, която да склони да отпусне така необходимите оборотни средства.

С очи, блеснали от твърда решимост тя стовари длан върху перилата и полугласно продума:

— Точно така. Когато шоуто пристигне на гарата в...

— Даян, там ли си, Даян? — гласът на сенатор Клей Додсън прекъсна размислите ѝ. — Говориш ли с някого? — високият елегантен мъж се огледа, но не съзря човека, на когото говореше тя.

Даян дълбоко си пое дъх и се обърна.

— Не, Клей, сама съм. Май съм размишлявала на глас — усмихна се тя.

— Е, в това няма нищо лошо — каза той и се приближи към нея. — Но друго е да се криеш от гостите си на собствения си рожден ден — шеговито я упрекна той.

— Да, Прав си, не биваше — извини се тя. — Но вътре е тъй задушно. Просто излязох за глътка чист въздух — тя го дари с ослепителна усмивка, хвана ръката му и го поведе.

— Хайде да се върнем вътре.

Клей Додсън не помръдна. Не отделяше очи от нея.

— Тук е хубаво — рече той накрая. — Като сме само двамата. Защо не...

— А сега кой се крие — бързо рече тя, като видя в очите му нещо, което предпочиташе да не вижда. — Хайде, направо примирам,

бързо ме заведи до бюфета.

Сенаторът Додсън с нежелание я поведе към залата. Приемът продължи още около час. Накрая всички присъстващи вдигнаха пълни чаши за здравето на сияйната домакиня, като накрая самият сенатор Клей Додсън започна овациите.

Даян се изчерви от удоволствие, усмихна се и произнесе кратка прощална реч. И за малко не заплака, когато плъзна поглед по многобройните познати лица в залата, които може би никога вече нямаше да види.

После всеки от гостите я прегърна, помоли я да поддържат връзка и накрая Клей я поведе надолу по стълбите и навън в мъгливата вашингтонска нощ.

Младият сенатор от Билингс бавно поведе Даян към семейното имение на рода Хауърд, което се намираше на три пресечки. Бе доста късно. По улицата почти не се виждаха хора. От храстите се чуваха щурци, а един влекач някъде по реката басово изрева със сирената си.

Почти не разговаряха. И наистина, нямаха какво повече да си кажат. Сенаторът току поглеждаше изящния профил на Даян, сресаната ѝ назад коса. Бе унил и тъжен. Даян пък изпитваше точно противоположните чувства.

Толкова бе щастлива от утрешното си заминаване, че краката ѝ едва докосваха тротоара. Все пак от деликатност не издаваше чувствата си.

Накрая стигнаха до внушителната триетажна постройка от кафеникав пясъчник. Даян се страхуваше от момента на раздялата и искаше той да приключи възможно най-бързо, затова още щом стигнаха до осветеното входно стълбище, се обърна към кавалера си:

— Клей, скъпи, тези четири години бяха просто прекрасни. Благодаря ти за всичко.

— Даян — едва продума той. — Даян...

Той хвана ръката ѝ и понечи да я притегли към себе си.

Даян се стресна от изненада и от джоба ѝ падна сгънат лист хартия. Сенаторът го проследи с поглед. Наведе се, взе го, разгърна го и го прочете на бледата светлина на уличния фенер.

Беше разписание на влаковете на Юниън Пасифик, а Денвър, щата Колорадо бе ограден с яркосиньо мастило.

— Даян, ще ми се да си помислиш още веднъж, преди да тръгнеш...

Той видя изражението ѝ и се отказа. Тя бързо го целуна, сбогува се и се втурна в къщата да приготи багажа си за дългото пътуване.

ГЛАВА 3

Няколко дни по-късно, около два часа след обяд, един влак се носеше на запад през равнините на Колорадо. Бе потеглил от Канзас Сити, щата Мисури и пътешествието му приближаваше своя край. Точно пред него на хоризонта се открояваше все по-заплашително първият хребет на страховитите Скалисти планини, устремени към августовските небеса.

Полетелият към планините влак се състоеше от тридесет и четири вагона. На всеки от вагоните с големи златни букви бе изписано:

„Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“

На челото на влака, в кабината на локомотива, машинистът Боз Уитман скочи от седалката си. Ухили се и дръпна опънатото над главата му въже. Сирената незабавно изрева и подплаши няколко говеда, които пасяха край линията.

Възрастният машинист се засмя, премести топката тютюн за дъвкане от дясната в лявата си буза и цръкна кафява слюнка през прозореца на влака. Боз бе облечен в униформена железничарска фуражка, яркочервен шал, червена риза, раирани работни дрехи и очила, които да предпазват очите му от искрите, които изхвърляше комина.

Той отново се разсмя, опъна още веднъж въжето на сирената, намали тягата и дръпна спирачката. Воят на спирачките бе оглушителен. Изпод тежките стоманени колела изхвърчаха оранжеви искри. Влакът започна да забавя хода си. От вагоните започнаха да надничат пътници и да се чудят защо влакът спира, когато до Денвър остават още няколко мили.

Когато влакът спря окончателно на един от последните вагони се отвориха големите товарни врати. Не след дълго спуснаха дървена

рампа до земята. Тогава се появи млад, широкоплещест, тъмнорус мъж.

Едрият, загорял мъж, който бе обявен в програмата като Кид Черокий, хлапето от Черокий, изведе нервен, лешников на цвят жребец, тежко натоварен с оръжие и походна екипировка. След него слязоха мускулестите отговорници по екипировката на шоуто, братята Дани и Дейви Ледърууд. Двамата щури и гръмогласни братя мощно опънаха юздите на конете си, без да обръщат внимание, че гемове могат да наранят устните на животните.

По петите ги последва дребен каубой на средна възраст. Уйлям Джоунс, или както още го наричаха, Мъника, бе толкова слаб, че избелелите му джинси едва се държаха на него. На врата му висеше сребърна свирка, а между устните му бе затъкната неизменната цигара. С едната си ръка придържаше джинсите, а с другата водеше пъстър скопен кон и току примижаваше, защото димът влизаше в очите му. Без да вади цигарата от устата си, Мъника предупреди буйните братя Ледърууд:

— По-полека, момчета. По-полека.

Мъника се грижеше за животните на трупата и не понасяше някой да малтретира животно пред него. Той бе много тих и кротък човек и се отнасяше с пределна почит към всяко Божие създание, било то човек или животно. Сърцето му се късаше като гледаше как братята Ледърууд тормозят уплашените коне.

С не по-малка загриженост един стар белокоп индианец с обветрено и набраздено от дълбоки бръчки лице свали по рампата след Мъника едно едро пони. Името му бе Стари очи и преди време бе един от най-влиятелните вождове в колорадското племе ункомпагре юте. Но оттогава бе минало много време. Стари очи бе видял как идват и си отиват седемдесет и пет зими. И последните двадесет бе преживял с „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“. Той съзнаваше, че полковникът вече няма нужда от него. Бе прекалено стар да играе ролята на смел и суров воин, която му бе възложена в началото. И въпреки това знаеше, че докато шоуто обикаля страната, за него винаги ще има място в трупата, при стария и изпитан приятел, полковника.

Стари очи праметна дългите юзди през главата на понито си и с едва чут стон се метна на гърба му. И когато се изправи на гърба му, старият индианец изведнъж потрепери. Мъника, който бе наблизил на

пъстрия си кон, видя как тръпката премина през набитото тяло на индианеца.

— Вожде, добре ли си? — тихо попита той, за да не го чуят другите. — Лошо ли ти е?

Стари очи сви рамене и поклати глава, а бялата му коса се развя около тъмното лице. После погледна Мъника и призна:

— За част от секундата ми се стори, че... — той вдигна широката си длан и посочи ясното небе — сякаш някой стар приятел от света на сенките ме предупреждава, че това пътуване не добро. Нещо лошо случи.

Мъника не се присмя на предразсъдъците му, а внимателно попита:

— Имаш предвид предстоящото представление на трупата в Денвър?

Стари очи отново поклати глава.

— Не, имам предвид този лов, на който сме тръгнали в блестящите планини.

Но преди Мъника да успее да отговори, големите товарни врати зад тях се затвориха, разнесе се свирка и Боз, машинистът отново подкара машината. Кид Черокий, изгарящ от нетърпение, се изправи на стремената и мощно изрева:

— Какво чакаме? Хайде да тръгваме и да сгацим един котарак.

После се отпусна в обкованото със сребро седло и заби острите си шпори. Нервният му жребец светкавично се понесе напред. Влакът бавно започна да набира скорост. Необузданите братя Ледърууд препуснаха след Кид Черокий, надали диви резове. Мъника и Стари очи си размениха възмутени погледи и поеха след по-младите ездачи.

Начело яздеше Кид Черокий, а копитата на коня му вдигаха облаци прах и малки камъчета. Препускаше право към извисилите се насреща му Скалисти планини.

Ездачите нямаше да се отбиват в града. До първото обявено представление имаше три дни. През тези дни трупата щеше да разпъне тентите, да скове трибуните и да направи генерална репетиция, а през това време петимата ездачи щяха да си устроят бивак в планините западно от Денвър. Задачата им бе да намерят планински лъв за шоуто. Кид Черокий, който не пропускаше случай да спечели благоволенieto

на полковника, бе обещал, че няма да се върнат, докато не уловят трофеен екземпляр.

И бе твърдо решен да спази това обещание. И ездачите отпратиха към предпланините, докато по-бавния влак пухтеше към предградията на Денвър.

На перона пред новопостроената гара на Юниън Пасифик в Денвър Даян Бюканън примижаваше на светлината на жаркото следобедно августовско слънце. Бе облечена в удобна и много елегантна бяла рокля от пике, с широкопола сламена шапка с теменужен копринен шал, вързан над периферията така, че краищата му да се развяват от слабия вятър, който духаше от север.

Ръцете ѝ бяха облечени във виолетови ръкавици, а за да предпазва бледите си рамене от суровото планинско слънце тя носеше слънчобран в същия цвят. Даян нервно погледна за влака. Трябваше да пристигне всеки момент. Чакаше вече половин час.

Чакаше и неспокойно крачеше по почти празния перон. Изгаряше от нетърпение да види полковника и баба Рут Бюканън. Нямаше търпение да види изненадата изписана по лицата им, когато слязат от влака и я видят.

Даян се усмихна предвкусвайки радостния момент.

Не бе им телеграфирала, че пристига в Денвър и че ще ги посрещне, нито пък беше им казала, че смята да се присъедини към трупата. Всичко щеше да бъде изненада и тя не беше много сигурна каква щеше да бъде реакцията на полковника. Темпераментният полковник щеше направо да побеснее, ако само му минеше през ум, че внучката му е решила, че е оставил на нея да го спасява от финансовата разруха.

Полковникът бе изключително горд мъж. Животът му бе пълен с приключения и за много от тях се разказваха легенди. Роден в Аризона, Бък Бюканън се бе бил с индианците, бе служил в армията като разузнавач, бе воювал в Гражданската война и няколко медала за храброст красяха синята му куртка.

От бурната му младост имаше безброй белези, с които се гордееше. Лявото му рамо бе пронизано от стрела на индианец апах. Дясното му бедро бе ранено от бунтовнически куршум. На широките

си гърди имаше следи от схватка с мечка гризли, а след разправа с някакъв ревнив съпруг на брадичката му бе останал мъжествен белег.

Бе на петдесет години, когато обзиди един див мустанг за шоуто и петстотин килограмовото животно падна на левия му крак и оттогава той накуцваше.

Полковникът бе изживял пълноценно всеки един ден от живота си. А това бе един изпълнен с лудории живот и в това, че накрая стана собственик на пътуващо шоу, сякаш имаше нещо закономерно. Ето защо за безстрашния стар разузнавач бе страшно да приеме мисълта, че любимото му шоу е пред фалит.

Даян чу кратко изсвирване на локомотив и примижа към далечината. И сърцето ѝ замря.

По релсите се задаваше влакът, който тя чакаше, а от прозореца на локомотива се бе надвесил старият Боз, машинистът и размахваше фуражката си.

Изведнъж перонът се изпълни с възбудена и гласовита тълпа. Тя зарадвана разбра, че те също са дошли, за да посрещнат влака на трупата. При вида на тези жадни и нетърпеливи лица Даян изпита огромно облекчение. Така се страхуваше, че никой няма да дойде да чака влака. И че това ще притесни полковника.

Устните ѝ разцъфнаха в усмивка, тя сгъна слънчобрана си, пхна го под мишница и тръгна към влака, а тълпата я пое и повлече със себе си. Тя се опита, но не можа да си проправи път до началните вагони и по-специално до първия, на който с огромни златни букви пишеше: „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“.

Най-после влакът спря.

Униформен кондуктор отвори вратата на вагона. В облечената си в ръкавица ръка държеше две дървени стъпала, които постави на земята точно пред вратата. Изправи се, подръпна пешовете на черната си униформена куртка, свали и отново нахлупи фуражката си, скръсти ръце на гърба си и кимна към вратата на вагона.

Всички очи бяха приковани към тази врата. Репортери от „Роки Маунтън Нюз“ и „Денвър Поуст“ пристъпяха от крак на крак с бележници, писалки и фотоапарати, готови да вземат интервюта.

Минаха няколко минути. Напрежението растеше.

Даян се усмихна. Тя познаваше полковника. Старият и обигран шоумен знаеше как да манипулира тълпата. Несъмнено в момента той

се криеше на самия вход, в сянката и нарочно караше публиката да го чака, за да подразни нетърпението им.

И едва след това, след като изтекоха няколко дълги минути, първият човек, който стъпи на перона, бе внушителен мъж, обут в бричове от еленова кожа, с риза с набрана яка, ръчно изработени каубойски ботуши, ръждивокафяви велурени ръкавици, бяла шапка „Стетсън“ и масленожълт копринен шал на врата. Румен и синеок, с блестяща усмивка, полковникът галантно свали шапка на аплодиращата тълпа и откри снежнобялата си коса, вързана на тила в конска опашка.

— Полковник — щастливо извика Даян. Това бе любимото обръщение на дядо й. — Полковник Бюканън!

Той не я чу.

Тя толкова се смути, че съвсем забрави доброто си възпитание и с лакти си запроправя път през тълпата към забележимо куцащия старец, който щастливо позираше пред фотоапарата на един денвърски журналист.

— Полковник! — извика тя отново и яносините очи моментално я откриха в тълпата.

За момент в тези очи проблесна изумление, но полковникът имаше светкавични реакции. По лицето му се разля блаженство. Той инстинктивно разбра защо Даян е дошла. И в същата секунда разбра, че със своите умения в ездата и в боравенето с ласо, както и с изумителния си външен вид, тя ще привлече цели тълпи зрители. Самият той я бе обучил, докато бе още дете. И сякаш всичко това бе предварително уговорено, той грабна елегантната си внучка, бързо я целуна и с висок глас се обърна към журналистите:

— Момчета, представям ви най-новата звезда на шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“, мис Даян Бюканън.

ГЛАВА 4

Полковник Бък Бюканън и репортерът Робърт Мичъл от „Роки Маунтън Нюз“ се бяха облегли на високата дъсчена ограда на Уест Денвър Феърграундс.

Погледите на репортера и полковника бяха приковани в самотния ездач в центъра на прашната арена. Кон и ездач се носеха на фона на лазурните небеса в свършена хармония. Гарваново черния жребец не бе оседлан. Ездачът бе висок и елегантен, с дълга черна коса, облечен с вталени панталони от еленова кожа, широка бяла памучна риза и меки везани мокасини.

Робърт Мичъл неволно възкликна и впи пръсти в оградата, когато дръзкият ездач подкара нервния жребец в пълен галон, после с лекота се изправи на широкия му гръб. С леко присвити колене, изправен гръб и разперени встрани стъпала храбрият ездач премести юздите в лявата си ръка, а дясната си повдигна и извади от косите сребърна игла.

Бляскав водопад от антрацитно черни дълги коси се спусна над деликатно изваяното лице и се разпиля по белоснежните рамене, после вятърът бързо ги поде и ги развя, същинско знаме от черна коприна, което се извиваше заедно с пищната грива и опашка на жребеца.

Репортерът загуби ума и дума. Когато най-сетне дойде на себе си, попита:

— Полковник, какво е да си дядо на такава легенда?

— Даян — усмихна се полковникът и постави длан на рамото на журналиста, — е свършена ездачка и спец по хвърляне на ласо. Аз съм легендата — той шумно изръкопляска и продължи да се хвали: — Синко, това момиче дължи всичките си умения на мен — после сви длани на фуния пред устните си и извика: — Даян, за днес стига. Прибирай го. Не искам да се охлузиш толкова много, че утре да не можеш да участваш в парада.

Беше сряда. Преваляше пладне.

Трупата бе в Денвър едва от два дни, но Даян не си губеше времето. Още същата вечер, няколко часа след пристигането на влака

тя лично бе избрала коня, с който щеше да участва в номерата. В момента, в който съзря великолепия черен жребец тя разбра, че трябва да го притежава. Половин час след като го избра тя го изведе на арената и го подложи на някои изпитания. Той се справи отлично с всички задачи. За нейно безкрайно удоволствие. Тя и великолепното животно представляваха съвършена двойка.

И от този момента нататък Даян прекарваше на арената всяка свободна минута. Беше си съставила строга и изтощителна програма. Но рядко оставаше сама. Арената бе оживена от ранни зори до залез-слънце. Местни момчета раздаваха по улиците рекламни листовки за шоуто. По телеграфните стълбове и витрините из целия град бяха окачени огромни плакати. Атмосфера на очакване владееше града и мъжете, които намираха някоя и друга свободна минута, неизменно се тълпяха около арената. Там наблюдаваха работниците, които сред непоносимите августовски жеги сковаваха трибуните за предстоящото представление.

Момчетата на Мъника неуморно сновяха край многобройните животни на шоуто. В северния край на арената настаняваха животните в новопостроените конюшни. И веднага след настаняването започваха непрекъснатите грижи за храненето, поенето, миенето и ресането, медицинските прегледи и лечението.

Повечето изпълнители се въртяха около арената. Част от тях репетираха номерата си, други зяпаха, играеха покер, бъбреха или просто си почиваха и събираха сили за представлението. Част от железопътните вагони на трупата бяха паркирани на една линия на стотина метра от арената. Именно там бяха настанени изпълнителите.

Така че много от артистите се присъединили към тълпата градски зяпачи, обсадили арената през горещия августовски следобед. Умелата чернокоса ездачка бе приковала погледите на всички мъже в радиус една миля и полковникът, тази стара лисица, не пропусна този факт.

Даян помахаше с ръка на дядо си, приклепна и отново яхна жребеца си. Погледна още веднъж оградата, обсадена от зрители, като някои от тях дори си носеха бинокли. Тя знаеше за присъствието им. И нямаше нищо против него. Надяваше се, че им е показала достатъчно, за да заинтригува вниманието им дотам, че да дойдат и да платят, за да видят цялото шоу.

Отпуснала едната си ръка на бедрото Даян спря жребеца до оградата, наведе се и прошепна в ухото му:

— Хайде, момчето ми. Хайде да се поклоним — после притисна пръсти към врата му, малко зад челюстта, и нареди: — Сега, Чамп.

Жребецът се подчини светкавично. Отпусна десния си крак на коляно в праха, после изнесе другия крак напред и бавно сведе величествената си глава.

Неканената публика избухна в аплодисменти.

— Браво, браво! — извика полковникът.

— Изумително! — рече младият репортер.

— Добро момче — рече Даян и потупа врата на черния жребец. После тихо му заповяда да остане в това положение, със склонена глава. После с елегантно движение се плъзна по широкия му гръб, по извитата шия над главата и накрая стъпи на земята.

Тържествуващо вдигна ръце над главата си, изправи се на пръсти, дари публиката с ослепителна усмивка, рязко се обърна кръгом и щракна с пръсти над главата на жребеца. Той незабавно се изправи в целия си величествен ръст, разтърси глава и пищната му грива проблесна на слънцето. Даян се засмя, пхна два пръста в джоба на кожените си панталони и измъкна бучка захар.

Чамп алчно я погълна и я побутна с муцуна за още.

Даян отказа. Прокара пръсти през гъстата му грива и я дръпна на шега. После се наклони към ухото му и прошепна:

— От мен нищо не може да се получи с молба, момче. И колкото по-скоро научиш този урок, толкова по-добре ще се разбираме занапред — после прегърна главата му и я притисна към гърдите си. Но когато усети, че той души гърдите и търси скритата захар, бързо го плесна по муцуната и се отдръпна.

Един от конярите се приближи към тях. Даян му подхвърли юздите, благодари му и потупа жребеца по задницата за довиждане. После се отправи към оградата, където я очакваха дядо ѝ и младият репортер. Слънцето грееше в гърба ѝ и черната ѝ коса грееше като ореол.

Полковникът ги запозна. Робърт Мичъл нетърпеливо протегна ръка през оградата, за да стисне ръката на Даян.

— Мис Бюканън — благоговейно прошепна той, — бяхте великолепна.

— Е, не чак толкова — уклончиво отвърна тя. Обичаше да скромничи. — Конят е великолепен — после освободи ръката си и се обърна към дядо си: — Полковник, веднага щом Шорти се върне искам само той да се грижи за Чамп.

— Ще му предам — увери я полковникът. Журналистът се прокашля. Полковникът го погледна. Младият мъж правеше някакви гримаси. — Какво има, синко? А... да — полковникът се обърна към Даян: — Този млад човек ме покани на обяд в Метрополитън и се интересува дали случайно не би желала да се присъединиш към нас.

— Съжалявам, но вече обещах на Кейт Тексас да обядвам с нея — Даян се усмихна на журналиста. — Може би някой друг път.

На лицето му се изписа разочарование. После кимна.

— Да, разбира се. Може би утре...

Даян вече си бе тръгнала.

Кейт Тексас редеше Солитер Клондайк. С тесте от петдесет и една карти. Това бе любимия ѝ начин за убиване на времето. Дори се хвалеше, че от три пъти два пъти успявала да го нареди докрай. Бе изтъркала най-малко сто тестета откак се бе присъединила към „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“.

Кейт Тексас бе едра жена с всички отличителни белези на кореняците тексасци, с топли кафяви очи, изненадващо малко носле и широка уста с безупречни зъби. Лицето ѝ бе широко и правилно, със загар като мъж. Никога не носеше шапки. Чупливата ѝ кестенява коса бе вече прошарена, а от ъгълчетата на очите ѝ се простираха весели бръчки.

Кейт Тексас бе гръмогласна и обичлива. Умееше да цени добрата шега, дори да беше за нейна сметка. Никога не клюкарстваше, не даваше излишни съвети, никога не се оплакваше ако нещо не беше по вкуса ѝ. Бе уравновесена и сърдечна.

От 1878-ма, когато навърши тридесет и три години, Кейт бе член на групата и на представленията правеше демонстрации по точна стрелба. Бе на гости на някакви далечни братовчеди в Чикаго. Шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“ бе в града и роднините ѝ я заведоха на прощалното представление в една петъчна вечер.

Катрин Луиз Уърдингтън бе омагьосана от колоритните костюми, от атмосферата, от съвършената езда. Но когато дойде време да се правят демонстрации по точна стрелба, тя далеч не бе впечатлена.

— И с вързани очи стрелям по-добре от този човек — каза тя на роднините си.

И не щеш ли ѝ се отвори възможност да го докаже.

Напереният стрелец покани „всеки мъж, който смята, че може да се справи по-добре“ на сцената. Пет-шест не по-малко наперени зрители се надигнаха от местата си и се отправиха към стрелеца. Катрин Луиз Уърдингтън търпеливо изчака. Когато претендентите си тръгнаха към местата с подвити опашки, тя се изправи.

Докато стрелецът, с триумфална усмивка на уста, вдигна над главата си два револвера със седефени дръжки и приемаше овациите на публиката, Катрин Луиз Уърдингтън високо извика с характерен тексаски акцент:

— К'во ще кажете да дадете шанс на една дама, мистър?

Тълпата онемя. Също и стрелецът. Но не задълго.

Катрин Луиз Уърдингтън не дочака отговора му. Тя се надигна от мястото си и бързо се спусна до оградата на арената. Прескочи я с ловкостта на акробат, а полите ѝ се развяха около коленете. Стрелецът я очакваше със снизходителна усмивка. Но тя не обърна внимание на арогантността му. С решителна крачка се отправи към центъра на арената.

И за по-малко от пет минути жената от Тексас плени публиката.

Тази вечер полковник Бък Бюканън наблюдаваше представлението. През четиридесет и осем годишния си живот той не бе виждал толкова добра стрелба. И когато жената за нула време посрами високо платения изпълнител, той побърза да я пресрещне, преди да е успяла да стигне до мястото си.

Той предложи на Катрин Луиз Уърдингтън заплата равна на тази, която плащаше на сегашния си стрелец. Тя отказа. Каза, че много ѝ се искало, но със съпруга ѝ имали ранчо в Южен Тексас. Каза, че е в Чикаго на гости.

Полковникът бързо размисли и предложи съпругът ѝ да се включи в прославената група на Коравите ездачи. И тогава Катрин

Луиз Уърдингтън обясни, че съпругът ѝ едва ли ще може в момента да тръгне с шоуто.

— Вижте, полковник Бюканън — усмихна му се тя и прокара пръсти през къдрите си. — Теди Рей, така се казва милият ми съпруг, Теди Рей още не се е върнал от войната.

— Войната. Войната? Доколкото знам в момента няма война, която...

— Ами Гражданската война? — Кейт го погледна така, сякаш той не е с всичкия си. — Теди Рей ме остави в Тексас и се зачисли в армията на страната на южняците. Тогава бях още мома, едва шестнадесетгодишна. Самият той бе на деветнадесет, но вече си имахме една нивичка и гледахме няколко глави добитък. Аз още работя там. И всеки момент го чакам да се прибере — тя се усмихна при мисълта за съпруга си. — Даже малко ме е срам, че сега съм тук, а не там. Ами ако се върне сега.

— Но, скъпа, войната свърши преди повече от тринадесет години — тихо рече полковникът.

— Знам. Да не ме мислите за малоумна — Катрин Луиз Уърдингтън опря юмруци на хълбоците си. — Казах на Теди Рей, че ще чакам и чакам. Не съм получила известие, че е загинал, казаха, че изчезнал след онази голяма битка при Роузи Ридж. Но изчезнал и загинал не е едно и също, полковник. Не, сър. Моят мил Теди Рей ще си дойде всеки момент и тогава аз ще...

— Знаете ли какво, мисис Уърдингтън — прекъсна я полковникът, — оставете в Тексас съобщение къде сте и какво правите. Тръгнете с нас. А когато Теди Рей се върне, вие ще си тръгнете. Ще се върнете в ранчото. Какво ще кажете за това?

Катрин Луиз Уърдингтън присви очи и размисли.

— Имайте предвид тогава, че съм с вас временно — предупреди го тя. Очевидно предложението му ѝ харесваше. — Веднага щом Теди Рей се върне...

— Но разбира се, разбира се. Просто елате с нас, докато той се върне.

Това се бе случило преди седемнадесет години. И Кейт Тексас още пътуваше с шоуто, изумяваше публиката с майсторската си стрелба, печелеше любовта и уважението на колегите си с открития си и дружелюбен характер. И със същата ревностна убеденост изтъкваше

пред полковника и пред цялата трупа, че е с шоуто на „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“ само временно. Веднага щом нейният Теди Рей се върне, тя щеше да се върне в Тексас, за да му помага в ранчото.

Кейт Тексас обърна един черен поп, последната карта от тестето, и я постави върху една от четирите купчинки карти на масата. После се разсмя с глас. Даян чу смеха и разбра, че отново е успяла да подреди пасианса докрай.

Даян почука, отвори вратата и надникна вътре. Кейт Тексас погледна през рамо и ѝ махна да влезе.

И Даян се канеше да пристъпи прага, когато някакво оживление в другия край на арената привлече вниманието ѝ. Кейт Тексас също чу и погледна.

Двете жени се взряха в малката група конници, които се приближаваха от западна посока. Водеше ги едър, мускулист мъж с тъмноруса коса, който оживено викаше нещо на полковника.

— Кой е този? — попита Даян и засенчи очите си с длан.

— Това е Кид Черокий — каза Кейт, примижала срещу слънцето. — Хайде, влизай. Няма нищо за гледане. Просто момчетата се връщат от планината. Даже се хващам на бас, че не са успели да хванат голям котарак.

— Хмм — рече Даян все още загледана към тях. Видя дядо си, който куцукаше към групата, репортера, който го следваше по петите, и изведнъж ѝ се прииска също да отиде при тях и да види за какво е всичкия този шум.

Въздъхна наум, откъсна очите си от групата ездаци и пристъпи в уютния вагон, който делеше с Кейт Тексас.

Полковникът бе останал без дъх, когато стигна до западния край на арената. Кид Черокий се смъкна от седлото с широка усмивка на небръснатото лице и се запъти към полковника.

— Е, синко, хвана ли ни котарак? — попита полковникът.

— Разбира се, сър — рече Кид Черокий и смъкна ръкавиците си от ярешка кожа и ги пхна в джоба на панталона си. — Но има нещо по-интересно от пумата. Нося ви истински трофей, полковник — и извика през рамо на един от пътниците си: — Дейви, докарай го тук.

Чу се сумтене, приглушен стон, ръмжене, дрънкане на вериги. Очите на полковника се разшириха от любопитство. Набитите, мускулести братя Ледърууд насила домъкнаха плячката си.

И гордо изправиха пред полковника висок, див на вид индианец, с оковани ръце и крака, с тежка верига праметната около врата му. В очите му блестеше омраза, а полуголото му тяло бе покрито с белези. Полковникът бе изумен.

— Разгледайте го, полковник Бюканън — грейна Кид Черокий. — Вярвате ли на очите си. Истински див индианец. Точно това е нужно на шоуто.

Полковникът впери поглед в окованото създание, което оголи зъби в дива гримаса, с пламнали от ярост очи. Когато тези очи срещнаха погледа на полковника, устните сякаш оформиха някакви думи, но не се чу реч. Само животински звуци. И остро, жадно дишане.

— И преди съм виждал такава твар — похвали се Кид Черокий. — Страхотия. С кървясали очи и пяна на устата.

Полковникът не отговори. Той продължаваше да изучава дивия пленник, който напразно се мъчеше да се освободи от оковите, които го стягаха. Под бронзовата му кожа се виждаше как всяко едно мускулче играе и се напруга. От пристегнатото с верига гърло излизаха нечовешки звуци. Едрият мъж приличаше на животно в плен. Излъчваше заплаха. Около него миришеше на опасност. В тъмните му очи блестеше закана.

Кид Черокий не млъкваше:

— Вярно, че имаме индианци в трупата, но те са над средна възраст и са дебели и кротки като баби. Не могат да уплашат и дете. А погледнете този звяр. Той е абсолютно див. Реликва от миналото. Неверник и то не по-малко суров и жесток от предците си, които са събирали скалпове — Кид погледна червенокожия и се разсмя. — Кой знае, може пък точно това да е дивака, дето в „Пулицър Прес“ пише янките да се пазят от него. Нищо чудно, че им е изкарал акъла.

Полковник Бюканън не отделяше очи от вързания индианец. Той пристъпи крачка напред и го погледна в очите.

— Разбира английски?

Индианецът изсумтя, устните му отново помръднаха, но не произнесе нито дума. Той отчаяно опъна веригите. Синджирът около врата му се стегна, той изхриптя и се задави.

— Не говори английски тая твар — рече Кид. — Казвам ви полковник, това си е истински нецивилизован дивак, точно това, от

което се нуждае шоуто.

Полковникът смръщи вежди и замислено потри брадичката си. Огледа мръсния пленник от всички страни. Бе тъй развълнуван, че усещаше пулса си в ушите. В главата на умелия шоумен вече се раждаха картини на цели тълпи, които са се събрали да видят страхотната атракция, крехката, красива и изтънчена Даян Бюканън и този суров, страховит, необуздан червенокож.

Красавицата и Звярът!

Без съмнение дивакът бе страхотен коз. Той вече бе измислил как да го обяви в програмата.

Щяха да го нарекат *Червенокожия от Планините*.

ГЛАВА 5

Новината бързо се разнесе.

След час всички, като се започне от полковника и се стигне до последния надничар, говореха само за това. Всички изгаряха от желание да видят *Червенокожия от Планините*.

Включително Даян Бюканън.

Когато тя влезе в столовата с Кейт Тексас този обед, всички оживено коментираха новината. Носеха се легенди за това как горе в планините Кид се откъснал от групата и как там кръвожадният дивак го нападнал по най-брутален начин. Като се има предвид, че атаката го заварила неподготвен и невъоръжен цял късмет било, че успял да се измъкне жив. Даян бе не по-малко любопитна от останалите. Тя набързо довърши обяда си и остави Кейт Тексас да си дояде ябълковия сладкиш. Излезе навън, огледа се и понечи да попита някой от изпълнителите къде държат червенокожия. Но това не беше нужно. Нужно беше просто да следва тълпата.

Така и направи.

Всички се бяха запътили към северния край на арената, където бяха конюшните и клетките за животните. Даян се затича, за да ги настигне и налетя на дядо си.

— Даян — рече той, доуцука до нея и я хвана за ръка, — почакай за минутка. Накъде си тръгнала?

— А ти как мислиш? — задъхана попита тя. — Да видя създаването.

Старият шоумен поклати бялата си глава и леко я дръпна настрани.

— Дете мое, стой настрани от червенокожия. Той е див, абсолютно нецивилизован и много опасен. Никой не знае какво би могъл да стори на хубава млада жена като теб.

— Не е ли окован? — ядоса се Даян.

— Да, и ръцете и краката му са в окови, но няма никаква гаранция, че няма да ги счупи. Силен е като звяр и е просто неразумно,

човек да се върти около него. Чуваш ли ме? Да не съм те видял близо до него.

— Няма.

Малко по-късно през същия следобед Даян крадешком се промъкна. Обутите ѝ в мокасини крака стъпваха напълно безшумно по прашната арена. Захапала долната си устна Даян предпазливо се промъкна към нищо неподозирания индианец.

Беше с гръб към нея. Сигурна бе, че не я вижда, нито пък е чул приближаването ѝ. По начина, по който бе отпуснато тялото му тя съдеше, че той и не подозира, че някой е близо до него. Мускулестите му ръце бяха вдигнати. Пръстите му стискаха решетката. На широкото му рамо висеше дълга плетка със завързана на края боброва опашка. Другата плетка се спускаше по гърба му.

Даян на пръсти се промъкна до него. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. Устата ѝ бе пресъхнала. Очакваше всеки момент той да усети присъствието ѝ. Стигна до него. Бе на близо един фут разстояние. Бавно и предпазливо тя вдигна ръце. После бързо закри с пръсти очите му, с което напълно го изненада.

За част от секундата стреснатият индианец не направи нищо. Не трепна нито един мускул по тялото му. Не издаде и най-малкия звук.

После от широките му гърди се изтръгна силен смях, който разтърси набитото му тяло. Даян също се разсмя и свали ръце. Той се обърна в зарешетената будка за продажба на билети и широкото му набръчкано лице грейна от радост.

— Малката сърничка! — радостно възкликна Стари очи и грамадните му ръце я поеха в стоманената си прегръдка. — Как си. Малка сърничке?

Засмяна, Даян се сгуши в стария вожд, който винаги я наричаше така. За него тя не беше Даян. Беше Малката сърничка. Познаваше Стари очи откак се помнеше. Седнала на коляното му, тя с часове бе слушала невероятни разкази за времето, когато е живял сред своя народ. За щастливите дни, когато бил млад и силен и кръстосвал суровата Сияйна планина горд и свободен като орел. И див и необуздан като ветровете, които стенат около планинските върхове.

Даян със сила се освободи от крепката му прегръдка и каза:

— Аз съм добре, а ти?

Стари очи я пусна. Широка усмивка все още озаряваше лицето му. Черните му очи блестяха.

— Аз съм стар човек. Мога ли да съм добре? — после сви рамене.

— Ти никога няма да остарееш — рече тя. — Какво правиш тук, в будката за билети? Търсиш ли нещо?

Той се усмихна.

— Гледах да не би случайно някой да е оставил малко тютюн или пък някоя цигара. Да имаш малко тютюнец, Малка сърничке?

Даян се разсмя.

— Не, но ще ти помогна да си намериш. Хайде — тя го хвана за ръка и го поведе към строящите се трибуни. По пътя срещнаха един от Коравите ездачи. Даян забеляза, че от джоба на ризата му се подава връзка на кесия за тютюн и даде знак на Стари очи.

Така че когато се разделиха с услужливия Ездач, Стари очи щастливо си опъваше от една свита набързо цигара. Продължиха към трибуните. Там поседнаха в следобедната горещина и дълго си приказваха и се смяха също като деца, които не са се виждали отдавна.

Стари очи постоянно разпитваше за Вашингтон. Веднъж, преди много години той посетил този далечен град заедно с вожда Урей. Там се срещнал с Великия бял баща Андрю Джонсън. Затова я разпитваше за новия Велик бял баща, така че тя отговори на всичките му въпроси.

И едва след това и тя му зададе въпрос.

— Кажи ми сега за червенокожия — Даян погледна стария индианец в очите. И забеляза, че в тях премина някаква сянка, стори й се, че устните му едва забележимо се свиха.

— Какво има? Какво се е случило?

— Нищо. Нищо не се е случило.

Но Даян остана с впечатлението, че нещо тревожи стария вожд. Нещо, за което не желае да говори. Нещо, което е свързано с Червенокожия от Планините.

Даян не искаше да засяга чувствата му и вече съжаляваше, че повдигна въпроса. Затова веднага смени темата. Попита го дали иска да гледа, докато тя обучава жребеца си Чамп.

— Ако не внимава Малка сърничка счупи глупав врат — предупреди я Стари очи.

— Забрави ли кой ме е учил?

— Кой?

— Ти!

Старият индианец глуповато се ухили.

— Аз стар човек. Много забравям.

Но Даян забеляза гордостта, която блестеше в очите му и разбра, че той далеч не бе забравил.

Безмилостното августовско слънце най-сетне започна да се скрива зад първия хребет на Скалистите планини. Въздухът бе все още горещ, но вече се дишаше по-леко.

Даян Бюканън, след няколко неуспешни опита да види червенокожия, сега бе твърдо убедена, че този път никой няма да ѝ попречи. Тя предвидливо бе решила да направи последния си опит по време на вечерята.

В шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“ се сервираше храна три пъти на ден в специално обзаведени за целта железопътни вагони. Часовете за хранене бяха установени и се спазваха точно. Изпълнителите трябваше да са в столовата в точния час. В противен случай просто не се хранеха.

Даян бе решила да пропусне това хранене. Докато останалите се събираха за вечеря, тя се измъкна от вагона, който деляха с Кейт Тексас, бързо се запъти в посоката, противоположна на столовата и скоро, като заобиколи овалната арена, се насочи към конюшните.

Разговорите и смехът, които долитаха от столовата, заглъхнаха и скоро вече не се чуваха. Угаснаха последните слънчеви лъчи. Даян тръгна между отделенията на конете. Колкото по-навътре влизаше, толкова по-тъмно ставаше. Конете подаваха глави, цвилеха и възбудено пръхтяха. Тя по инерция постави пръст пред устните си и рече:

— Шшшт!

Високите и темпераментни коне свиха уши назад и отказаха да се успокоят. Вдигнаха такъв шум, че Даян се уплаши Мъника и неговите хора да не ги чуят от столовата.

Те не ги чува. Но друг ги чу.

Най-сетне Даян зърна края на тесния проход между отделните конюшни и си отдъхна. Ускори крачка. И едва измина два-три фута, когато някой запали клечка кибрит. Тя спря на място. Рязко вдигна очи и съзря някакъв мъж, който се подпираше на стената. Пламъчето хвърляше оранжеви отблясъци по лицето му.

Тя пристъпи напред. Той протегна крак, опря го на третата пречка на отсрещната конюшня и ѝ прегради пътя. После облегна ръка на бедрото си и се наведе така, че да се вижда лицето му.

Усмихна ѝ се.

— Фил Лоуъри, мис Бюканън. В програмата фигурирам като Кид Черокий. Така ме знаят и повечето в шоуто. Надявам се, че не съм ви уплашил.

Даян не загуби самообладание. Тя погледна усмихнатия мъж в очите и каза:

— Не се плаша толкова лесно, мистър Лоуъри. А сега, ако обичате, ме пуснете да мина.

— Къде отивате. Може би ще отидем там заедно.

— Едва ли, мистър Лоуъри.

— Кид — поправи я той. — Наричайте ме Кид. Та къде бяхте тръгнала?

— Това изобщо не е ваша работа — тя диво изгледа крака му, който ѝ преграждаше пътя също както вратите на конюшните преграждат пътя на животните.

Кид не го свали.

— Тук не сте права — погледът му многозначително се плъзна от лицето към стройното ѝ тяло. — Никак не сте права — погледът му бавно се върна на лицето ѝ. — Ти си много красива жена, Даян. Може ли да те наричам Даян... нали така се казваш?

Тя гневно издиша през зъби.

— Не бях тръгнала в никаква конкретна посока, мистър... Кид. Просто се разхождах.

— Разбирам — той кимна и си опъна от цигарата. — Дядо ви никак няма да се зарадва ако разбере, че се разхождате тук сама — най-после свали крака си. Взе ръката ѝ. — Знаете ли какво има там? Диви животни и още по-диви мъже.

— И доколкото виждам вие сте един от тези диви мъже — язвително рече тя, за да му даде да разбере, че няма да я уплаши лесно.

Кид се усмихна и я изведе навън.

— Може и така да е? — каза той. — Искате ли сама да проверите?

— Ни най-малко.

— Не? Не ви вярвам. Според мен ще ви бъде интересно да разберете.

— Въобразявате си — рязко отвърна тя.

Но той не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Ще ви изпратя до покоите ви — пръстите му все още държаха ръката ѝ над лакътя. — Докато стигнем дотам, може и да промените решението си.

— Не се и надявай — той едва ли си даваше сметка колко ядосана бе тя. Сякаш цялата трупа бе направила някакъв заговор, за да не ѝ позволят да види червенокожия.

Но когато раздразнението ѝ се поуталожил, тя откри, че Кид е доста приятен компаньон. А и бе доста по-разговорлив от стария индианец, когато стана въпрос за червенокожия. Открито си призна, че дивакът му изкарал акъла и че му се е наложило да се бори за живота си.

Когато стигнаха до вратата ѝ, тя се обърна с лице към него да го разгледа по-добре. В меката светлина, която се процеждаше от вратата, тя видя, че той е не само висок и силен, но и доста симпатичен.

Косата му бе тъмноруса. Очите му бяха зелени. Носът бе прав, а устните плътни. Брадичката издаваше волеви характер. Бе гладко избръснат. Бялата му риза беше чиста. Бежовите му панталони бяха безупречно изгладени, а ботушите — лъснати. Очевидно бе решил да излезе в града.

— Е, лека нощ, Кид. Уморена съм. Оттук отивам направо в леглото — после реши да го подразни и добави: — А ти? И ти ли отиваш направо в леглото?

— Да — бързо отговори той. — Всъщност точно там отивам.

И не излъга.

Четвърт час след като се раздели с Даян Кид влезе през главния вход на Къщата на огледалата, чиято съдържателка беше Джени

Роджърс. Тя наричаше заведението си „най-лустросания бардак от реката Мисури до Западния Бряг“.

В просторния салон на втория етаж група млади и красиви жени бяха насядали по пищните дивани от сиво кадифе. Усмивнат негър свиреше на тъмен орехов роял „Птица в златна клетка“, докато Кид стоеше на прага и разглеждаше жените.

Знаеше какво търси. Почти веднага избра една елегантна млада жена, чиято гарвановочерна коса се спускаше по раменете и по гърба до кръста.

— Ето тази — каза той на Мадам и Джени Роджърс направи знак на екзотичната Шерилин.

— В апартамента на кралицата, Шерилин — нареди Мадам, когато чернокосата красавица дойде при тях.

Шерилин кимна, отметна прекрасните си коси от лицето, хвана Кид за ръка и го поведе през един притихнал коридор към асансьор, който външно напомняше позлатена клетка за птици. Вътре едва се събираха двама души. Бе невъзможно да не се докосват. Самата Джени Роджърс бе измислила този малък асансьор. Искеше клиентите ѝ да са готови още преди да са се качили в стаите.

Точно така стана и с Кид. Тръпнеше в очакване да вкара брюнетката в леглото.

— Исусе Христе! — възкликна той, когато Шерилин го въведе в една просторна стая, където имаше само една мебел, чието предназначение не можа да отгатне.

На мраморния под имаше дълга червена пътека, която водеше до подиум. Върху подиума бе поставен бляскав позлатен трон с висока облегалка. От тавана идваше сноп светлина, която обливаше трона в призрачно сияние.

Кид бе изумен.

— Това за какво е?

— За сбъждане на мечти — обясни Шерилин. — Ако клиентът желае, може да се престори, че е васал, който моли да му бъде позволено, да му бъде заповядано да люби кралицата си.

Кид се ухили.

— Хайде да опитаме.

Минута по-късно той, облечен само в сивите си панталони, тръгна по червената пътека към подиума. Шерилин седеше на

позлатения трон. Бе облечена в златиста рокля и наистина имаше царствен вид. Роклята бе с дълги и тесни ръкави, корсетът бе стегнат и подчертаваше формите ѝ. Полите бяха тъй пищни, че преливаха от двете страни на трона.

Изискано наметало от златно ламе, подплатено с хермелинова кожа бе закопчано на врата ѝ и се спускаше от едната страна на трона. На главата ѝ имаше златна корона, украсена с полускъпоценни камъни. В дясната си ръка държеше златен скиптър.

Проговори с нисък и властен глас.

— Ела тук, робе, и кажи защо искаш аудиенция при кралицата си.

Кид пристъпи към подиума. Ниско се поклони.

— Ваше Кралско Височество, мой дълг и мое най-горещо желание е да правя любов с вас. Коленопреклонно ви моля, дарете ме с тази чест. Изпълнете единственото желание на вашия жалък роб.

— Ела по-близо — заповяда кралицата.

Робът се изкачи по стъпалата на подиума и застана пред кралицата. Тя вдигна златния си скиптър, докосна издутината в панталоните му и каза:

— Ако селяшкото ти тяло откликне на повелята на моя жезъл, символ на властта ми и покаже, че е във вид, достоен да проникне в кралската плът, тогава желанието ти може да бъде изпълнено.

Той се поклони. Палавата коронована особа прокара скиптъра между краката му, прокара го нагоре, после надолу по все по-очевидното свидетелство на желанието му, а Кид несъзнателно свиваше и отпускаше юмруци от напрежение. Беше много възбуждащо да стои изправен пред Нейно Кралско Височество, докато тя използва скиптъра си тъй умело, че той почувства, че скоро ще експлодира.

Кралицата видя, че доказателството на страстта му вече не се побира в тесните панталони и облиза червените си устни с върха на езика си. И се смили над него.

Постави скиптъра на косматите му гърди и рече:

— Никой благородник не може да се похвали с такава изумителна ерекция. Ела и изпълни дълга си. Тази кралска плът е твоя.

За част от секундата Кид се измъкна от панталона си, хвана я за ръка, измъкна я от трона, сам седна на него и опъна дългите си крака. Придърпа я към себе си, вдигна полите на роклята ѝ и с удоволствие

откри, че отдолу не носи бельо. Елегантно облечената кралица яхна треперещия от възбуда гол роб. Под призрачната светлина големият гол роб изпълняваше дълга си, любеше великолепно облечената кралица с наметката от хермелин и златната корона, седнал в позлатения кралски трон. Благодарният роб с ритмични тласъци проникваше в горещата влажна плът, която усещаше, но не можеше да види заради пищните поли на роклята.

Благосклонната коронова особа бе впила пръсти в дебелия врат на голия селянин и изкусно въртеше голото си дупе и примираше от удоволствието, което ѝ носеше коравата мъжка плът, която чувстваше как прониква все по-нагоре, но която не можеше да види заради пищните поли на роклята.

Бе страхотно, до самия свършек на кралската особа. Кид толкова много хареса играта, че я изиграха още веднъж, но с разменени роли. Този път той боравеше със скиптъра. Накрая Нейно Височество се отпусна на мокрите му гърди, близна кафявото му зърно и каза:

— В другата стая има прекрасно меко легло. Искаш ли да отидем там?

— На всяка цена, Краличке — каза той и се ухили като дворецов шут. — Обещах на една нова приятелка да отида право в леглото.

Даян едва изчака Кид да се скрие от погледа ѝ. После се измъкна и в сгъстяващата се тъмнина забърза към конюшните. Но този път премина през тях с пълна скорост, без да обръща внимание на възмутеното цвилене и пръхтене на конете.

Тръгна към клетките. И не след дълго откри каквото търсеше. Намери червенокожия там, където очакваше да го намери. И точно така, както очакваше да го намери.

Затворен като животно.

Точно срещу неговата клетка имаше друга, в която бе затворена едра пума. Примряла от страх тя се приближи към клетките. Застана между тях и погледът ѝ зашари между човека и звяра.

И двамата неуморно обикаляха клетките си.

И двамата я гледаха и приглушено ръмжаха. В очите им искреше дива омраза. В стройните им тела играеха и се преплитаха мощни мускули.

Даян потрепери.

Кой бе по-опасен? Човекът или животното?

Приблѝжи се до клетката на пумата. Тя вдигна глава и Даян забеляза, че точно под долната ѝ челюст цвета на козината ѝ е много по-тъмен. Звярът изръмжа и пъргаво се хвърли напред, като едната лапа със светкавично движение се промуши през решетките и Даян видя разперените и остри като бръснач нокти. Тя ахна и отскочи назад.

Когато пулсът ѝ се успокои, тя пристъпи към клетката на червенокожия. Той спря на място, разкрачи крака и впи поглед в нея. Изражението му бе неподвижно като скала, прикованите в нея очи бяха черни и заплашителни. Имаше високи скули и малко крив нос, сякаш е бил чупен и зараснал неправилно. Устните му бяха пълни, но изглеждаха жестоки. Заплетената му коса стигаше почти до раменете, а на слепоочията бе леко прошарена.

На кръста бе препасал парче еленова кожа, а на врата му имаше ремък, с нанизани на него амулети и това бе цялото му облекло. Ръцете му бяха дълги и мускулести. Босите му крака бяха здраво стъпили на земята. Бляскавите му черни очи сякаш я предизвикваха да се приближи още малко.

Даян храбро изправи рамене и пристъпи към полуголия дивак. После изкрещя, когато червенокожият, бърз като мълния, скочи и протегна ръка през решетките, за да я хване. Тя отстъпи, сърцето ѝ лудо биеше, а очите ѝ бяха приковани в извитите пръсти, в тъмната китка, на която имаше широка сребърна гривна, която проблясваше в нощта.

ГЛАВА 6

Големият ден най-после настъпи.

Следобедният парад по главната улица на Денвър, „Бродуей Стрийт“, бе преминал с небивал успех. Хората, които се тълпяха от двете страни на улицата и се надвесваха от прозорците на по-високите сгради, си нямаха представа, че точно преди началото на парада е имало сериозни проблеми.

Бяха решили да включат в парада Червенокожия от Планините. Спешно бяха отпечатани цветни листовки, в които се възхваляваше красотата на изкусната ездачка мис Даян Бюканън и дивачеството и нецивилизоваността на този звяр, Червенокожия от Планините.

Както обаче се оказа, Червенокожия от Планините не само бе опасен, той бе прекалено опасен. Мъника Джоунс изчака всички да заемат мястото си в парадната процесия. После мършавият коняр пое, както му беше навик, с увиснала от устните цигара, към клетката на червенокожия, понесъл въже, белезници и тежка верига.

Планът бе да се стегнат ръцете му в белезници, да се окачи на тях веригата и да се прокара около врата му, после да го качат на едно голямо пони и да вържат краката му под корема на коня. После Кид Черокий, яхнал скопения си кон, щеше да води понито и полугодия дивак през целия парад, за да може всеки мъж, всяко дете и всяка жена добре да разгледат този див звяр, Червенокожия от Планините.

Мъника приближи клетката на пленника. Бе взел ключа от тайното скривалище във вагона на Стари очи. Единствено Мъника и старият индианец знаеха за това скривалище. Мъника отключи клетката, отвори решетестата врата и влезе вътре.

И изстена от изненада и болка, когато свирепият индианец го повали по гръб. Цигарата излетя от устните му. Изпусна веригата и белезниците и те издрънчаха на пода. Червенокожия изскочи от клетката и се втурна да бяга с такава скорост, че преди някой от процесията да успее да реагира, той вече бе пробягал сто метра. После се чува викове и команди. Даян, яхнала черния си жребец се обърна на

седлото и се изправи на стремената. Тя неволно ахна, когато съзря полугодия индианец, който летеше бос по арената.

Кид Черокий заедно с още петима корави ездачи обърнаха конете си и препуснаха след избягалия пленник. И въпреки че бяха в много по-изгодна позиция, Червенокожия за малко не им се изплъзна.

Индианецът се носеше бърз като вятъра към хълмовете на запад, а прошарената му черна коса гордо се вееше. Дългите му бронзови крака правеха дълги плавни крачки, докато босата му пета не се натъкна на остър камък или може би глезенът му се изкълчи. Темпото му изведнъж се забави и с това изчезна всяка надежда, че ще успее да се измъкне.

Кид Черокий пришпори коня си и бързо достигна пленника. Наведе се и сграбчи Червенокожия за косата. После силно дръпна. Тялото на индианеца залитна назад. Той загуби равновесие, падна на колене, но веднага се изправи отново.

Коравите ездачи го наобиколиха. Майсторски хвърлено ласо падна на раменете на Червенокожия и се стегна около гърдите му. Няколко ездачи слязоха от конете, повалиха индианеца на земята и вързаха ръцете му на гърба. Кид остана на седлото си. И усмихнат отведе заловения червенокож обратно на арената. Когато трупата съзря как Кид подкара коня си в лек тръс, с което принуди Червенокожия да тича, въпреки ранения си крак, за да не падне, се чуха бурни аплодисменти.

Червенокожия бе незабавно върнат в клетката и надеждно заключен. Той пак щеше да участва в парада, не можеха да си позволят да разочароват публиката, но щеше да вземе участие както си беше зад решетките, в името на общата безопасност. Щяха да качат клетката на каруца, която щеше да мине през целия град.

Докато работниците пригаждаха една от каруците за целта, полковникът подкара коня си и го спря при Кид.

Кид го погледна, поклати русата си глава и рече:

— За малко се размина, Полковник. Тоя дивак май ще ни носи само неприятности.

— Напротив, Кид — тихо отвърна старият шоумен, — той е направо дар Божии. Ще кажем, че опитът за бягство е част от шоуто.

Кид неразбиращо склочи вежди.

— Искаш да кажеш... не, май няма...

— Това не са ти Източните щати, момчето ми. Хората в Колорадо още си спомнят клането при Мийкър. Ще освободим дивакът на арената. Нека се опита да избяга — полковникът широко се усмихна. Сините му очи проблеснаха. — После ти ще го заловиш под бурята от аплодисменти.

Кид най-после разбра и кимна.

— Представям си какви писъци ще има, като го освободим на арената.

— И аз, Кид. И нито Лудия Бил, нито някое друго шоу имат такъв номер в програмата.

След парада повечето изпълнители предпочетоха да си починат преди вечерното премиерно представление от осем часа.

Бе много тих и извънредно горещ августовски следобед. Улиците на Денвър бяха пусти. Работниците, зяпачите и всички останали, които бяха гледали парада, се бяха изпокрили в хладните си домове, за да си отдъхнат от жегата и да вечерят, преди да излязат отново за премиерата на пътуващото шоу на полковник Бък Бюканън.

Но Даян не си почиваше. Бе неспокойна. Разхождаше се по улиците на Денвър, спираше се пред витрините на магазините, спря се и прочете менюто, написано на черна дъска пред един ресторант. Направи кисела физиономия. Цените й изглеждаха прекалено високи. А и не беше гладна, въпреки че наближаваше часът за вечеря. Реши, че за липсата й на апетит е виновна сухата денвърска жегата.

Безцелно се запъти към края на улицата, където свършваше и тротоара. Арената се намираше срещу един незастроен парцел.

Даян се спря и гузно се усмихна, когато си даде сметка, че се намира много близо до клетката на червенокожия. Почувства се още по-виновна от това, че съвсем преднамерено се бе озовала тук. Просто бе направила един широк завои, за да не може никой от трупата да се досети накъде е тръгнала. Даян с твърда крачка прекоси улицата и тръгна през незастроения и обрасъл с бурени парцел. С решителна ръка поваляше изсъхнали слънчогледи, рязко се дърпаше, когато някой трънлив храст закачеше дрехите й. Стигна до другия край на парцела и тъкмо се канеше да излезе на прашната улица, когато чу скимтене и приглушен смях.

Тя спря, извърна глава, заслуша се и отново го чу. Незабавно тръгна към източника на тези звуци. И зад един изоставен склад се натъкна на две млади гаменчета. Двамата безделници бяха клекнали в прахта и тормозеха малко бяло коте.

Даян бе изумена. Изкрещя им да спрат и се втурна да спасява котенцето. Очите ѝ гневно искряха. Тя сграбчи едно от хлапетата за яката. Дръпна го толкова силно, че то загуби ума и дума. Несигурно се изправи на крака, скри лицето си с ръце и примря от страх.

— Махайте се оттук и двамата — нареди им тя. — Не ви ли е срам да тормозите горкото беззащитно животно.

Тя пусна яката на хлапето и двете си плюха на петите. Даян навири брадичка и закрещя след тях:

— Щеше ли да ви хареса ако с вас се отнасяха така, както вие се отнасяхте с беззащитната животинка? Вие сте срам за човешкия род!

После сведе очи и суровото ѝ изражение веднага се смекчи. Коленичи, а полите на роклята ѝ се надиплиха около нея. Тя много нежно взе треперещото коте и го притисна към гърдите си. Приласка уплашената бяла животинка, погали треперещото ѝ телце, шепнеше ѝ успокоителни думи и притисна главичката ѝ към бузата си.

Когато котето се успокои и спря да трепери, Даян се изправи на крака. Притиснала малкото топче бяла козина към гърдите си тя се огледа да види майката. Тя заобиколи склада и я повика.

След секунда една котка излетя от бурените на парцела. Даян отново коленичи и бързо ѝ предаде котето. После остана на колене и с възхищение гледа нежната среща между майката и рожбата.

Още някой гледаше.

Имаше един ням свидетел на това как гневния изблик на Даян Бюканън срещу безсърдечните млади хулигани спаси беззащитното животно. Бе наблюдавал как тя смело се изправи на страната на послабия, без да се замисли за собствената си безопасност. С изумление бе наблюдавал как с вродената нежност на една млада майка бе успокоила нещастната жертва.

Някой бе наблюдавал всичко това от начало до край.

И когато красивата чернокоса жена притисна пухкавото бяло котенце към гърдите си каменният израз на лицето му зад решетките леко се бе смекчил.

Суровият Червенокож от Планините.

ГЛАВА 7

До залез-слънце новопостроените трибуни на арената бяха препълнени до крайност. Подредиха още пейки, за да могат да приемат всички желаещи да видят шоуто. Сякаш не само Денвър, а и населението на целия щат Колорадо се бе събрало, за да види премиерата на шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“.

С приближаването на началния час изпълнителите започнаха да стават неспокойни. Но тази сценична треска бе нещо, с което бяха свикнали, нещо, което ускоряваше пулса и учестяваше дъха, но не притесняваше изпълнителите. Трупата бе опитна и напълно уверена във възможностите си. И въпреки това изпълнителите изгаряха от нетърпение да излязат пред огромната тълпа и да покажат на какво са способни.

Всичко бе готово.

Репетициите бяха преминали без проблеми. Осветлението бе изпробвано безброй пъти. Прашната арена бе напръскана с вода.

И сега, когато лятната нощ се спускаше над Денвър, Краля на Скалистите планини каубойският оркестър на полковник Бък Бюканън призова последните зрители да заемат местата си. В програмата на шоуто в последния момент бе направена една промяна. И тя не бе отбелязана в проспектите. Една изненада, която далеч надхвърляше очакванията на нетърпеливата тълпа.

Време беше.

Кръглата арена бе абсолютно тъмна. Тълпата по трибуните бе притихнала в мрака. Тук-там проблясваха светлинни от клечки кибрит и оранжевите огънчета на цигарите. Отдалеч напомняше огромно сбирнище на светулки. Приглушеният шум от разговорите от време на време надделяваше над маршовите мелодии изпълнявани от оркестъра. И тогава...

Изведнъж оркестърът поде гръмовна музика. Избухнаха карбидни огньове и в ослепителната им светлина над арената се спуснаха пъстроцветни флагове. Всички разговори секнаха. Всички очи се приковаха към южния вход на арената.

Мощни аплодисменти посрещнаха достолепния джентълмен, полковник Бък Бюканън, който излетя от вратата в галоп, яхнал великолепия си бял жребец. Конят и ездачът представляваха впечатляваща гледка.

Полковникът бе облечен от глава до пети в снежнобял габардин. Ризата и панталонът бяха богато извезани в сребро. Панталоните бяха напъхани в ръчно изработени кожени ботуши, а носовете на ботушите бяха обковани със сребро. Ръцете му бяха в бели ръкавици, а на главата му бе килната бяла шапка „Стетсън“.

Великолепият му бял жребец, Капитан, бе също тъй великолепно пременен в бяло и сребърно. Дългата му бяла грива бе сплетена на плитки със сребърни конци. Седлото и поводите бяха богато инкрустирани със сребро.

А усмивката, грейна на лицето му, бе по-ослепителна от карбидните лампи. Полковникът изправи Капитан на задните му крака и поздрави публиката със свалена шапка. Тълпата обсипа с аплодисменти жребеца, който се въртеше на място на задните си крака, и изправения по военному ездач.

Полковникът направи една обиколка на ринга и върху него и Капитан се посипаха безброй цветя. С една ръка хванал юздите и с шапката в другата полковникът поздрави ликуващата тълпа. Белият жребец сякаш танкуваше в лекия ритъм на музиката.

Публиката бе тъй впечатлена от изпълнението на обиграния стар шоумен, че измина цяла минута преди да осъзнае, че на арената след полковника са излезли и други изпълнители.

Така, с представяне на изпълнителите започна шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“. Приказният спектакъл остави тълпата без дъх. Един по един артистите излизаха в центъра на арената в галоп и спираха конете си току пред претъпканите трибуни. Някои коне се изправяха на задните си крака също като Капитан. Други се покланяха. Трети елегантно танкуваха на място.

Усмихнатите артисти правеха по една обиколка пред трибуните и после се скриваха в тъмнината, за да направят място на следващите.

Показа се каруцата с позлатената лъвска клетка. Вътре пумата обикаляше в кръг и ръмжеше. Последваха я още каруци, понесли клетки с диви животни и украсени с огледала и позлата.

После излязоха индианците, начело със Стари очи, облечен в бойни одежди и с вдигнато над главата копие. Окичени с пера и изрисувани с боите на войната индианци юте, поуни и апахи дефилираха под лампите, яхнали неоседланите си понита.

След тях излязоха дузина мексикански вакероси в ярки и шарени серапета и огромни сомбрера. После бяха Косаките и Бенгалските копиехвъргачи, облечени в националните си костюми. После Коравите ездачи и Чаросите. Изведнъж широката арена се изпълни с каубои, които, на коне или пешком, караха стадо от коне, бизони и мулета.

Викове на ездачите, плющенето на камшиците, цвиленето, рева и пръхтенето на животните, скърцането на седлата, колоритните костюми и музиката създаваха едно незабравимо изживяване. В невероятен синхрон стотиците хора и животни обиколиха арената и се скриха там, откъдето излязоха.

По петите ги последва една по-особена каруца. В нея бе седнала прославената дама на револверите, Кейт Тексас. Тя усмихната махаше на публиката и се наслаждаваше на овациите. Прошарената ѝ кестенява коса се къдреше от двете страни на лицето ѝ. Бе облечена в богато извезана риза, джинси и ботуши. Гърдите ѝ бяха обсипани с отличия за точна стрелба.

Каруцата спря в центъра на арената. Кейт Тексас слезе на земята понесла револвер, карабина и ловджийска пушка. Винаги тя откриваше програмата. Още преди години полковникът така бе подредил програмата, че напрежението равномерно да се покачва с всеки следващ номер. И тъй като си даваше сметка, че изстрелите и викове могат да стреснат жените и децата, той винаги поставяше номера на Кейт в началото на програмата.

Кейт започна съвсем леко, със стрелба с пистолет. Всичко мина перфектно. Децата и жените виждаха на сцената усмихната, безобидна жена и не се притесняваха. И когато Кейт Тексас спечели доверието им, тя взе карабината и не след дълго над трибуните ехтеше същинска канонада. Тя умело подготви публиката за всички очакващи я изненади.

В продължение на половин час талантливата Кейт Тексас представи пред смаяните зрители нещо, което те не бяха си и представяли, че е възможно. Свистяха куршуми, мишените се пръскаха на парчета, а Кейт продължаваше да поразява неподвижни, движещи

се и летящи цели. Дори би собствения си рекорд като уцели четиридесет и девет от петдесет подхвърлени във въздуха стъклени топки. От тридесет стъпки улучваше поставена в профил карта за игра. Без грешка успяваше да продупчи подхвърлена във въздуха десетцентов монета.

Завърши с любимия номер на тълпата. Слабичкият асистент на Кейт, който караше каруцата, подхвърляше стъклените топки и монетите и подреждаше картите, излезе напред и размаха пакет цигари. Двама сценични работници избутаха зад него защитна тухлена барикада.

Мъника Джоунс не бе артист в истинския смисъл на думата, но асистираше на Кейт при номера ѝ. По две причини. Първо, никой друг от трупата не се съгласяваше. И второ, Мъника използваше всяка възможност да бъде по-близо до Кейт. Той бе тайно влюбен в Кейт от повече от десет години. Той никога не беше ѝ казвал, но тайно подозираше, че тя знае. Но проблемът бе в това, че тя изобщо не му обръщаше внимание. Тя все още чакаше своя мъж. И Шорти знаеше, че никога не ще може да се мери с изчезналия Теди Рей Уърдингтън.

Мъника прилепи гръб към издигнатата тухлена барикада, измъкна една цигара от пакета, пхна я в устата си и я запали. Кейт Тексас взе револверите си със седефени дръжки и се отдалечи на петнадесет метра. После се обърна и произведе десет изстрела с невероятна бързина, първо с едната ръка, после с другата, като с всеки следващ откъсваше по една микроскопична част от цигарата на Мъника.

Всичко свърши толкова бързо, че публиката дружно изрева за още. Понесоха се оглушителни аплодисменти, но Кейт Тексас се качи на каруцата, помахна на зрителите и се оттегли.

Аплодисментите постепенно утихнаха.

Тишина.

От трибуните се разнесе мъжки вик.

— Къде е тази Красавица? Изкарайте Красавицата!

От другия край на трибуните подеха вика.

— Красавицата! Искаме красавицата! Красавицата и Звярът.

— Красавицата и Звярът! — подеха вика и останалите. — Красавицата и Звярът! Красавицата и Звярът! Красавицата и...

На арената изведнъж се изсипаха каубои и вакероси с вик на уста, необяздени коне и диви бизони, които заглушиха рева на тълпата и приковаха вниманието ѝ. Във въздуха полетяха ласа и обвиха краката, вратовете, ушите и дори опашките на пощръклелите животни. Пъргавите вакероси скачаха от кон на кон, от коня на земята и от земята пак на коня.

После излязоха Коровите ездаци начело с русия Кид Черокий, яхнал пръхтящия си лешников жребец. Това бяха истински мъже, кораво племе, останките от едно поколение, което бавно отмираще под натиска на прогреса и цивилизацията. Излязоха на арената с гръм и трясък, с подскачащи в ръцете револвери и уплашиха както животните, така и публиката.

Финалната сцена бе, когато ездачите обединиха силите си с вакеросите и показаха как се отделя едно животно от стадото, заловиха го, повалиха го на земята и го белязаха. И скоро след това изчезнаха сред облак прахоляк.

Когато прахът се уталожи и овациите позатихнаха се открие глух барабанен бой. Под звуците на барабаните на сцената излязоха гордите червенокожи. С вдигнати над главите копия и облечени в пищни бойни премени с безброй боядисани пера и амулети племенните вождове и техните бойци изиграха ритуален танц под бурните овации на тълпата.

Но очарованието на тълпата от изпълнението на индианците бе кратко. Защото индианецът, който искаха да видят, не танцуваше под звуците на барабана. Той изобщо не бе на арената. Червенокожия от Планините не се виждаше никъде.

Индианците изчезнаха от погледа сред облак прах, барабанният бой постепенно утихна и секна.

Отново се възцари тишина. После карбидните светлини също угаснаха и над арената се спусна непрогледен мрак. Изминаха няколко секунди на напрегната тишина. И внезапно в самия център на тъмната арена се появи бледа синя светлинка. Започна да расте. И още. Бавно се откриха кон и ездач. Елегантна чернокоса жена и строен черен жребец. И двамата напълно неподвижни. И ако тихият бриз леко не развяваше буйната коса на жената и пищната грива на жребеца, човек би ги помислил за съвършена скулптурна група.

Тълпата няколко секунди се визира в гробно мълчание и когато на бледото изящно лице на жената се изписа ослепителна усмивка, скочи

на крака и избухна в овации.

— Красавицата! — гръмко крещяха те. — Красавицата, Красавицата — носеха се виковете към красивата жена, яхнала великолепия чер жребец. Даян бе просто изумителна. Облечена в черна копринена риза и впити черни кожени панталони, тя бе същинска кралица на Запада. Обект на завист за всяка една жена от публиката, мечта за всеки един мъж. Тя незабавно започна номера си.

Шумът секна, когато тя леко се наведе, прошепна една-единствена дума в ухото на Чамп и той полетя във вихрен галон. И когато достигна пълната си скорост, Даян пъргаво скочи на крака.

В следващия половин час Даян бе приковала вниманието на зрителите с невероятните си умения в ездата и хвърлянето на въже. Скачаше на земята, както черният жребец летеше с пълна скорост, после отново пъргаво се мяташе на гърба му. Увисваше под врата му, спускаше се по опашката му, яздеше едрото животно, тъй както никой от публиката не бе мислил, че е възможно.

После взе ласото си и показва умения, които бяха не по-малко впечатляващи от дръзката ѝ езда. Улови врата на жребеца, после го опаса през корема, улови ухото, после опашката му. После изписа името си с въжето, като последователно изобразяваше буквите с умели хвърляния. И когато накрая хвърли ласото си в публиката, тълпата бурно я аплодира и затропа с крака. Тя се метна на Чамп, възви наляво и изпълни последния си номер, салто в пълен галон.

Последваха мощни овации и виковете „Браво, Красавице! Браво Красавице!“. Тя триумфално се насочи към изхода на арената. После слезе, подхвърли юздите на един от конярите и изпрати с поглед жребеца.

В полумрака тя отстъпи крачка назад и се блъсна в нещо, обърна се и видя, че това е клетката на червенокожия. За момент погледите им се срещнаха. Той диво я изгледа и тя потрепери. И докато работниците изтикваха клетката му, той не свали очи от нея. Даян стоеше като вкаменена, и въпреки, че разбираше колко глупаво е това, примираше от страх.

Ревът на тълпата привлече вниманието ѝ към арената. Те крещяха „Червенокожия! Това е Звярът! Звярът! Червенокожия от Планините“.

Даян леко въздъхна, поклати глава и си тръгна. Но след секунда реши друго. Тя бързо се обърна и ловко се изкатери по оградата на арената, за да види номера. Това, което видя, я отврати.

Набитите братя Ледърууд бавно тикаха клетката на червенокожия пред трибуните. На всеки няколко метра те спираха и призоваваха всеки, който би се осмелил, да се приближи до кръвожадния звяр, да заповяда на арената.

Даян с изумление откри, че повечето от тези, които бързо скачаха от местата си и се тълпяха около клетката, бяха жени. Тя с отвращение присви теменужените си очи при вида на жените, млади и стари, грозни и красиви, които се тълпяха около червенокожия, кудкудякаха, ахкаха и нервно се кикотеха. Очевидно полуголият звяр не им се струваше отблъскващ.

Докато гледаше как жените се тълпят и се боричкат, за да се приближат до червенокожия, усети как по гръбнака ѝ преминава лека тръпка. В красивото диво създание се съчетаваха сексапила и загадъчността и именно това привличаше всички тия глупави жени около клетката. Даян бе отвратена.

Но не си тръгна.

Остана на дървената ограда, докато изтикаха клетката на червенокожия около арената. Възбудените денвърски жени все тъй пърхаха наоколо и Даян не можа да повярва на очите си, когато видя, че дори и красиви момичета от изискани семейства сваляха панделки от косите си и ги хвърляха в клетката на дивака. С писклив кикот те го замеряха с дантелени кърпички и свежи цветя.

Даян ахна, когато една глупава руса хубавица откъсна едно от перлените копченца на лятната си рокля и му го подаде през решетките. Даян притихна в очакване дивакът да сграбчи ръката ѝ и да я притегли към решетките с всичка сила, вече си представяше ужасната сцена, виждаше нараненото момиче.

Но червенокожия не помръдна.

Той не посегна към русата жена. Нито пък взе предложеното копче. Бе впил поглед в глупавата жена, а в очите му се четеше силна омраза. Клетката продължи покрай трибуната. Момичето му хвърли копчето и се върна на мястото си.

Най-после Даян си пое дъх.

Клетката вече затваряше кръга. Отново бе пред входа на арената. От мястото, където бе седнала на оградата над входа, Даян виждаше червенокожия в клетката. Изглеждаше бесен, сякаш ненавиждаше мисълта, че го излагат на показ като животно.

Даян неволно сведе очи. Щеше ѝ се да побързат и да изтеглят клетката му от осветената арена. Но защо се бавеха? Защо стояха там, наред арената?

Тя скоро разбра защо.

Дейви Ледърууд отключи клетката и пусна червенокожия. За негова голяма изненада, а и за изненада на публиката индианецът се нахвърли върху му с голи ръце. С бързината на нападаща змия стройният индианец с лекота се справи с едрият як бял мъж и го повали на земята. Стовари юмрука си в лицето на Ледърууд. Пръсна кръв.

Разнесоха се женски писъци и мъжки викове. Дани Ледърууд бързо изтегли индианеца от брат си и се усмихна към публиката тъй, сякаш това бе част от представлението. Но усмивката му бързо изстина, когато Червенокожия се отскубна от хватката му, обърна се и му нанесе един прав удар в брадичката, от който Дани Ледърууд безпомощно се отпусна на колене.

И преди братята да успеят да дойдат на себе си, Червенокожия си плю на петите. Полуголият дивак се понесе по прашната арена по пътя си към свободата, а от тълпата се разнесоха викове на страх и вълнение. И почти бе достигнал северната ограда, когато Кид Черокий и Коровите ездачи, въоръжени, с грохот се появиха на арената.

Червенокожия нямаше никакви шансове.

Коровите ездачи го заловиха, но преди това си поиграха с него така, както котка си играе с мишка. Принудиха побеснелия червенокож да бяга от единия до другия край на арената, като всеки път му даваха такава преднина, че за малко да им се изплъзне и всеки път го настигаха в последния момент.

Накрая го заловиха. Бе изтощен и останал без дъх, дългите му крака и широките му гърди блестяха от пот. Кид Черокий, без да слиза от коня, го залови с ласото си. А гневните братя Ледърууд вече се приближаваха към индианеца.

— Хайде удари ме сега, червено копеле — прошепна Дани Ледърууд, за да не чуе публиката, пристъпи напред и вирна брадичка.

Червенокожият, чиито ръце бяха пристегнати към тялото, с рязко движение замахна с глава и ухапа ухото на Дани Ледърууд. Той диво изпищя и притисна длан към разкъсаното си кървящо ухо. Тълпата ахна и се зае да коментира случилото се.

Кид Черокий се спусна на земята с елегантно движение. И докато братята Ледърууд държаха дивака, Кид щракна белезниците на ръцете и краката на кръвожадния индианец и го замъкна в клетката му.

Даян сякаш бе замръзнала на мястото си на оградата.

Прилоша ѝ.

Но тълпата изпадна в див възторг.

ГЛАВА 8

След представлението полковника и мисис Бюканън дадоха прием за цялата трупа. И тържеството мина не по-малко успешно от самото шоу.

И докато изпълнителите се къпеха и обличаха, работниците бяха превърнали прашната арена в нещо неузнаваемо. Първо се набиваше в очи танцов павилион, с под от рендосани дъски, с подредени от двете страни кошници със свежи цветя. До павилиона бе издигнат подиум за каубойския оркестър. Карбидните лампи, подредени около арената, бяха намалени и обливаха всичко в приглушена уютна светлина. Току до входната порта бе построен дълъг бар. Зад него Мъника, с неизменната си цигара, и Стари Очи, с бяла кърпа вързана около кръста, наливаха напитките.

Даян пристигна точно когато каубойският оркестър поде „Ох, тия златни обувчици“. Тя се усмихна, прегърна Полковника, поздрави го по случай успеха на представлението — сборът бе най-голям за последните две години — после се наведе и целуна баба си. Милата и грижовна Рут Бюканън потупа правия гръб на внучката си и прошепна в ухото ѝ:

— Изглеждаш прекрасно, скъпа моя, но с тая рокля сигурно ще си навлечеш неприятности сред тия диви Корави ездачи.

— Мога да се грижа за себе си, бабо — отвърна ѝ тя шепнешком и се отправи към бара.

Знаеше какво иска да каже баба ѝ. Роклята ѝ на жълти точки бе безспорно елегантна, но деколтето наистина бе малко по-дръзко от приетата за тия пусти райони дълбочина. В изтънчените вашингтонски среди деколтето ѝ не би направило никакво впечатление. Даян безгрижно сви рамене и се приближи към дългия бар.

— Няма ли тук кой да даде на дамата едно питие — извика тя и тупна с юмрук по полирания барплот.

— Има, разбира се. Какво да бъде, мис Даян? — Шорти бе присвил очи заради дима от цигарата, който се виеше пред лицето му.

И преди тя да успее да отговори, Стари очи се обади:

— Безалкохолна бира за Малката сърничка — и плъзна по плота леденостудена бутилка.

Даян поклати глава и взе бутилката.

— Няма ли в трупата някой, който да се отнася с мен като със зряла жена?

— Има — прозвуча нисък глас зад гърба ѝ.

Тя бързо се обърна. И се блъсна в широките мощни гърди на Кид Черокий. Отворената ѝ бутилка с безалкохолна бира се плисна върху снежнобялата му риза.

— О, Боже! Извинявай! — докато се извиняваше, Даян бръкна в деколтето си и извади дантелена кърпичка, с която се зае да попива петното на ризата му. — Наистина съжалявам.

Кид се усмихна.

— Няма да е нужно да съжаляваш, ако ми направиш една малка услуга.

Даян вдигна теменужените си очи.

— Само кажи каква.

— Танцувай с мен — той взе от ръцете ѝ бутилката и мократа кърпичка.

— Това е най-малкото, което мога да направя — каза тя.

— Наистина е най-малкото — той остави бутилката на бара, попи остатъците от бирата от ризата си и я поведе към павилиона. Тя се отпусна в обятията му и няколко часа по-късно, когато оркестърът изпълняваше последната композиция, „След бала“, тя все още бе там.

През цялата вечер Кид не я изпусна от очи. Той учтиво, но твърдо отклоняваше молбите на останалите каубои и вакероси, които искаха по един танц. Изцяло я обсеби. И когато приемът свърши не я попита дали може да я изпрати, а просто я изпрати.

— Искам да те видя пак — каза ѝ той, когато стигнаха до вратата.

Тя се обърна с лице към него.

— При сегашните обстоятелства — рече тя, като обходи с поглед вагоните и арената — ще ни бъде много трудно да не се видим, не мислиш ли?

— Знаеш какво имам предвид — той пристъпи по-близо. Толкова близо, че трябваше да отметне глава назад, за да може да вижда очите му.

— Да — съгласи се тя. — Зная.

Замислено го разгледа. Тъмнорусата му коса блестеше на лунната светлина. Зелените му очи горяха от нетърпение. Мощните му рамене изпъваха ризата по широките му гърди. Бе много привлекателен мъж, а и щеше да е добре да има кой да я придружава из града.

Даян постави ръка на коравата му гръд.

— Казаха ми, че в Браун Палас давали велосипеди под наем. Някой път можем да се поразходим.

Огромната квадратна длан на Кид тежко легна върху нейната.

— Ще дойда да те взема точно в девет сутринта — той се наведе, целуна я по бузата, шепнешком ѝ пожела лека нощ и си тръгна.

Даян застана на входа на вагона си и се загледа в отдалечаващия се гръб на Кид. Идеалният придружител. Силен, привлекателен, безупречен танцьор. И въпреки това, в момента, в който го изгуби от погледа си, тя го забрави. Обърна се, понечи да влезе, но промени решението си. Бе много късно, но на нея изобщо не ѝ се спеше. Ако сега влезеше, само щеше да събуди задрямалата Кейт.

Даян въздъхна, седна на стъпалото, събу черните си танцувални обувки и обви ръце около коленете си. Вдигна ръка, дръпна черната си панделка, разтърси глава и черните кичури се спуснаха като пищен водопад над голите ѝ рамене. Вдигна глава и погледна небето. Дълбоко вдъхна топлия нощен въздух и плъзна очи към сребърния сърп на луната и към премигващите звезди.

И изведнъж се върна назад към времето, когато лежеше нощем на поляната в голямото ранчо на Полковника в северна Аризона, с поглед впит в нощното небе. Тогава изпитваше същото чувство.

Мечтателно. Тревожно. Пълно с копнеж.

Даян въздъхна и насочи мислите си към изминалата вечер. Смехът, музиката и танците. Успешното представление с цялата му пищност и тържественост. И, разбира се, добра печалба. Вълнението от това, че толкова много очи те следят. Сладкото удовлетворение от аплодисментите. Удоволствието да наблюдаваш другите професионални изпълнители. Другите...

Червенокожия от Планините нахлу в мислите ѝ и изтласка всичко останало. Тя смръщи вежди, когато си спомни глупавите женички, които се тълпяха около клетката на червенокожия. Но когато

си спомни как беззащитният дивак тичаше по прашната арена в безнадеждния си опит да избяга, тя прехапа долната си устна.

Даян въздъхна.

Какво ли е правил Червенокожия, докато тя и останалите танцуваха и се забавляваха на приема, помисли си тя. Дали от клетката си край конюшните е чувал смеха и музиката? Дали шумната веселба му е пречила да спи?

Какво ли правеше сега? Дали все тъй нервно крачеше из клетката? Или пък дълбоко спеше? Дали сънуваше свободата?

Даян се изправи на крака.

Внимателно огледа дългата редица вагони. Нито един не светеше. Всички спяха. Това бе идеалният шанс. Не биваше да го пропуска.

Погледна обувките си и реши, че боса ще се придвижва по-бързо и по-безшумно. Така че нави копринените си чорапи по дългите си, стройни крака и ги напъха в носовете на обувките.

Слезе от стъпалото. Огледа се още веднъж, повдигна полите на роклята си и с все сила побягна към притъмнялата арена. Когато стигна до високата ограда, тя тръгна покрай нея в северна посока.

Тя предвидливо реши този път да не минава през конюшните. Това удължи пътя ѝ с пет минути, но затова пък ѝ позволи да заобиколи конете и да избегне шума, който щяха да вдигнат. Най-последно забеляза в тъмнината двете еднакви клетки. Стоманените пръти проблясваха в нощта.

Целта бе непосредствено пред нея. Даян се поколеба.

Какво търсеше тук? Бе среднощ. Трябваше да бъде в леглото си. А не да се скита сред конюшните. Ами ако някой я видеше?

Вдигнала полите на роклята си над коленете Даян напрегнато размишляваше дали да продължи, или да се обърне и да побегне към спалнята си, преди да са я заловили.

Но привличането на Червенокожия бе прекалено силно. Клетката му сякаш я зовеше. Тя почувства със сърцето си, че трябва да се възползва от тази възможност да го разгледа отблизо, когато наоколо няма никой да я безпокои.

С разтуптяно сърце Даян пристъпи напред. Секунди по-късно тя стоеше точно пред клетките близнаци и с облекчение установи, че и

мъжът и планинският лъв дълбоко спят. Това бе прекрасна възможност да ги разгледа на спокойствие.

Първо пристъпи към клетката на голямата котка и неволно се усмихна. Свирепият планински лъв изглеждаше съвсем безобиден, когато спеше на гръб с присвити лапи и затворени златисти клепачи. Испита глупавото желание да протегне ръка и да погали бялото коремче, което бързо-бързо се надигаше. Но разумът я възпря. Въпреки че на сън приличаше на мило котенце, пумата бе извънредно опасна.

„Не буди спящия тигър“, припомни си Даян.

После тихо приближи клетката на Червенокожия. И в продължение на дълги мигове тя просто с наслада съзерцава свирепия воин, който се бе проснал на пода на клетката, потънал в дълбок сън. Скоро на лицето ѝ се изписа смутена усмивка. Имаше нещо греховно да се наслаждава на това красиво същество от друга раса.

И той като котката лежеше на гръб. Прошарената му гарвановочерна коса бе пръсната като ореол около главата му. В съня скулестото му лице изглеждаше момчешко. Плътните му устни бяха отпуснати и не изглеждаха така жестоки.

Напрегнатият поглед на Даян се спусна по лицето му, край широката лента с мъниста на врата му, към голото тяло и дългите мускулести ръце. Раменете му бяха широки и релефни. Гърдите му бяха гладки и бронзови, а коремът бе плосък.

Даян нервно преглътна. Тясната препаска се бе свлякла по-ниско от обикновено. Виждаше се пъпът му и ивицата гарвановочерни косми, която се спускаше надолу и се скриваше в препаската. Даян бързо погледна към формите, издули препаската, сведе очи към съвършените очертания на краката му.

Очите ѝ бавно се спуснаха по твърдото бедро, отвъд коляното, пресеца, до бронзовото стъпало. После бавно се върна обратно и забеляза, че дори и след мястото, където бедрото среща бедрената става, гладката му кожа има един и същ цвят, красиво тъмnozлатисто бронзово.

Даян бе убедена, че ако протегне ръка и леко смъкне бедрената препаска тази част от кожата му, която никога не бе виждала слънцето, щеше да има същия приятен загар. Изведнъж тилът ѝ настръхна. Обзе я ужасяващото чувство, че съществото я гледа. Плътна червенина заля

лицето ѝ. Страните ѝ пламнаха от срам. Тя рязко вдигна глава и погледна лицето му.

И замръзна.

Очите му бяха отворени и блестяха в тъмнината. Нито един мускул по стройното му тяло не бе трепнал, но черните му очи бяха широко отворени и се взираха в нейните. Срам и страх се бореха в гърдите ѝ.

Откога бе буден? Дали я бе видял, докато тя тъй безсрамно и внимателно разглеждаше тялото му? Даян се опита да каже нещо и не успя. Тя се разтрепери и обви ръце около себе си като по този начин деколтето ѝ се спусна още по-ниско.

Очите на Червенокожия я съзерцаваха с тиха, спокойна, ледена омраза. Зъбите му блещукаха в тъмнината. Студени тръпки я полазиха. В момента, в който се бе събудил, той сякаш започна да излъчва осезаем и опасен гняв. И още нещо.

Някакъв тъмен, мистичен сексапил.

Обзета от внезапен ужас, Даян се обърна и побягна, като се зарече никога вече да не се приближи до затворения звяр.

Никога.

ГЛАВА 9

Даян и Кид Черокий стигнаха с велосипедите си до мястото, където реката Плат се сливаше с Чери Крийк. В началото ездата бе спокойна и приятна, но после Кид направи грешката да предизвика Даян на състезание. И тъй като тя бе изключително горда и самостоятелна, не се поколеба да приеме хвърлената ръкавица.

Завъртя педалите тъй сякаш самият дявол бе по петите ѝ, тя полетя по прашния път, а косите ѝ се развяха назад. Успя да държи преднина пред Кид до едно сенчесто място край Чери Крийк. Изтощена, но доволна от победата си, тя скочи от колелото и го пусна на тревата. Останала без дъх тя се отпусна на земята и тутакси се излегна на свежата трева.

Разсмя се тържествуващо, вдигна ръце над главата си и дълбоко си пое дъх. Бе доволна от излета, от прекрасната топла утрин и от страховития пейзаж наоколо. Отново избухна в смях като видя как Кид се приближава и останал без дъх едва се крепи на седлото, а огромните му гърди тежко се издигат.

Спря на няколко метра от нея, праметна крак над рамката и остави велосипеда да падне настрани. Целият плувнал в пот той приближи мястото, където лежеше Даян. Погледна я, попи потта си с опакото на дланта и се отпусна на колене до нея.

— Спечелих — усмихна му се тя. — Спечелих.

— Не — поправи я той. — Не спечели ти — той се просна по корем до нея. — Аз спечелих.

— Ти! И защо мислиш така?

Все още задъхан той се усмихна.

— Ами ти толкова много искаше да спечелиш, че съвсем остана без сили.

— Е и? Ти и това не направи.

Той поклати глава и се усмихна. Изправи се и докосна долната ѝ устна с показалец.

— Сега си толкова изтощена, че мога да правя с теб каквото си поискам. Не можеш да се съпротивляваш.

— Не бъди толкова сигурен — отвърна тя все така усмихната.

— Смятам да те целуна, Даян Бюканън — предупреди я той със същата усмивка.

— Зная — отвърна тя, без да отделя поглед от зелените му очи. Ръцете ѝ бяха все така отметнати назад.

Кид положи ръка на тесния ѝ кръст и леко я прегърна. После се наведе и я целуна, устните му бяха топли и жадни. Ръцете на Даян не се обвиха около врата му, но тя все пак отвърна на целувката му.

И веднага след като Кид вдигна русата си глава, постави ръце на широките му гърди и леко го избута. После седна и рече:

— Умирам от глад. Хайде да скачаме на велосипедите и да отидем да обядваме в рибния ресторант на Пел.

Но скочи на крака само тя, а Кид остана седнал на земята. Поведението ѝ го изуми. Бе свикнал целувките му да имат подълготраен ефект. Жените обикновено примираха от блаженство под ласките му. Зелените му очи се присвиха, когато Даян весело се затича и се метна на колелото си. Имаше неприятното чувство, че вироглавата чернокоса красавица смята отново да се състезава с него.

И тази неприятна възможност никак не му хареса. Обзе го гняв и желание да я сграбчи в прегръдките си, да я смъкне от колелото, да я хвърли на меката лятна трева и да я целува докато не прогони от главата ѝ тия детински идеи и не я накара да стене името му.

Той тежко въздъхна. Не можеше да направи това. Трябваше да обърне гръб на гордостта си и внимателно и нещо да я привлече към себе си, да я омае. Тя не бе просто една от жените, които искаше да вкара в леглото си. Тя бе Даян Бюканън, единствената внучка на полковника. Явно безсърдечната малка кучка обичаше да си играе с огъня. Е, той нямаше нищо против.

Кид отново се усмихна, изправи се, отупа тревата от панталоните си и побърза да се качи на велосипеда си и да настигне влудяващо красивата жена. За пръв път бе твърдо решен да не проиграе картите си. Полковникът бе привързан към него. Бе убеден в това. През двете години откак бе в трупата полковникът неведнъж го бе измъквал от затруднени положения. И вместо да му опява старият шоумен гръмко се смееше и го тупаше по гърба. „Кид, напомняш ми за това какъв бях като по-млад. Да, преди да се ожения за сладката си жена, за Рути, си бях първокласен скандалджия“, казваше той.

Поел по нагорнището Кид трескаво кроеше планове. Планове за това какво да предприеме с младата жена, която с лекота се носеше пред него. Откакто бе постъпил в трупата, той с нетърпение очакваше деня, в който полковника и мисис Бюканън щяха да остареят толкова много, че да не могат да пътуват.

Скоро след като се запозна с прекрасната Даян, внучка и единствена наследница на възрастната двойка, го озари идеята, че ако той се ожени за Даян, старците може би ще побързат да се оттеглят от бизнеса. Да, никак нямаше да е зле да се ожени за внучката. Тя бе много красива и той бе убеден, че може да я укроти и да я превърне в съпруга, каквато всеки мъж би желал. Сладка. Грижовна. Всеотдайна. Търпелива. Покорна. Готова безропотно да понася изневерите му.

Да, определено бракът с Даян Бюканън бе отговорът на всички въпроси. Така щеше да получи и шоуто и момичето.

Кид се изравни с Даян. Когато тя го погледна, той ѝ отвърна с най-подкупващата си усмивка и рече:

— Даян, не исках да те уплаша... там долу.

Изящните ѝ вежди се повдигнаха, а в теменужените ѝ очи проблесна подигравателен смях.

— Кид, и да искаш не можеш да ме уплашиш.

Въпреки че се засегна от резкия ѝ отговор, предвидливо запази тази обида в тайна. Той покорно я последва до града, като непрестанно бъбрееше и всячески се стараеше да привлече вниманието ѝ. Нахраниха се до насита в рибния ресторант на Пел и после той отново я последва надолу към арената.

Това, че Даян се отправи директно към клетката на червенокожия не бе съзнателно. Или поне се помъчи да се убеди, че не бе съзнателно. Но секунди след пристигането на арената, тя неуверено спря велосипеда точно пред клетката му и с нетърпеливи очи го потърси.

Слезе от велосипеда и се приближи до решетките. Червенокожия се бе излегнал вътре.

— Страхотия, а? — долетя отзад гласът на Кид. Той захвърли колелото си и също се приближи и застана до лакътя на Даян. — Същинско изкопаемо. Мръсен, див неандерталец от каменната ера.

Червенокожия, легнал в дъното на клетката, лениво се обърна, хвърли им отегчен поглед, протегна разтворените си крака и сплете

пръсти зад врата си. Устните му образуваха тънка черта. Размърда мускулите на трупа си и коремът му хлътна под бедрената препаска.

— Даян, стой далеч от това място, освен ако аз не съм с теб — предупреди я Кид. — Защото ако се освободи...

— Да, разбира се... — промърмори Даян, без да намери сили да отлепи очи от изтегнатия индианец. Той с нищо не издаваше, че изпитва някакво чувство. Абсолютно никакво. А дали изобщо чувстваше нещо? Можеха ли да кажат или да направят нещо, за да привлекат вниманието му?

Даян разбра, че това, което се кани да направи, е безразсъдно, дори грубо, но страшно желаше да възбуди Червенокожия от Планините. Да изтръгне от него някакво чувство. Без да отделя очи от него, тя се приближи до Кид, обви длан около огромната му ръка, започна да мачка масивния му бицепс и измърка:

— Прекарахме прекрасна утрин заедно, нали, Кид. Прекрасно е да сме заедно сами, далеч от хорските очи — гласът ѝ бе нисък и изкусителен.

Кид бе едновременно трогнат и смутен.

— Разбира се. Жалко само, че не продължи малко повече.

Даян се усмихна и притисна глава към рамото на Кид. През цялата сутрин не бе си позволила такъв флирт. Нежно се смееше и стискаше масивната му ръка, притискаше се към него. Погледна Кид в очите и се повдигна на пръсти, за да му прошепне на ухо нещо, което Червенокожия да не чуе. А това, което прошепна, бяха просто безсмислени глезени думички, но големият рус мъж се усмихна и закима в знак на съгласие. Изглежда това му доставяше голямо удоволствие.

Докато така си бърбреха и флиртуваха Даян, крадешком хвърляше по един поглед на индианеца, който лежеше на не повече от три метра от нея. И когато видя, че черните му очи са затворени, а гърдите му ритмично се повдигат, тя се почувства засегната.

Дивакът дълбоко спеше!

Огорчена, незнайно от какво, тя рязко се дръпна от Кид.

— Стана късно. Трябва веднага да се прибирам.

Кид бе поразен от тази бърза промяна на настроението ѝ.

— Хей, чакай... ще дойда с теб.

— Не. Ти трябва да върнеш велосипедите в Браун Палас. Нали?
— тя се обърна и си тръгна.

Той се намръщи, почеса се по главата и се провикна след нея:

— Ще вечеряш ли с мен довечера след шоуто? — никакъв отговор. — Моля те, Даян. Вечеряй с мен!

— Добре — извика тя през рамо без дори да го погледне.

Кид Черокий опита какво ли не, за да привлече вниманието на красивата Даян Бюканън. Прахосваше цялото си свободно време в опити да я омагьоса, да я очарова, да я впечатли с мъжествеността си. Един ден я заведе на разходка с файтон из градския парк. Друг път я заведе в предпланините, където си устройха пикник на пищната зелена трева на хиляда фута над града.

Неотлъчно я придружаваше при безкрайните й обиколки на магазините. Тя бе различна от другите участнички в шоуто, които бе познавал. Не го водеше в скъпите магазини с надеждата да ѝ купи нещо. Стигаше ѝ да зяпа по витрините. Това му се стори очарователно.

Разведе я из най-изисканите ресторанти на Денвър, включително и в шикозния „Тортини“ с усамотените му уютни салони, тъмната и тайнствена корабна кръчма на „Браун Палас“ и пищната трапезария на хотел „Уиндзор“ с кристалните огледала, застлания с мрамор под, брюкселски килими и ръчно изработени мебели.

Заедно посетиха Гранд Опера Табор, пищния паметник, който покойния крал на среброто бе издигнал в своя чест. Скитаха се из обширния замък Рихтхофен, построен от пруския благородник барон Уолтън фон Рихтхофен. Отбиха се в пивоварната Тиволи Юниън и опитаха пенливото и ароматно пиво. Опитаха възлюбивите фосфатни соли в дръгстора на Макмахън и посетиха една неделна мелодрама във великолепия театър Бродуей. Дори една вечер след полунощ си опитаха късмета на рулетката в Интерокеанския клуб.

Храбрата и осведомена Даян се опита да убеди Кид да я отведе в квартала на червените фенери. Той отказа. Тя бе огорчена. Бе чувала за Мати Силкс и Джени Роджърс и какво ли не би дала, за да хвърли само един поглед на гиздавите къщи по „Маркет Стрийт“.

— Ходил ли си някога там? — попита тя.

— Разбира се, че не — гласеше светкавичния отговор. Тайно се надяваше, че няма да се изчерви при спомена за чудните мигове на златния трон при Джени Роджърс.

Кид Черокий затрупваше Даян със сантиментални подаръци, комплименти и внимание, както не бе правил с никоя друга жена. Но не беше лесно да впечатли Даян Бюканън. Тя далеч не бе като сладичките и глуповати селски момичета, които се тълпяха около арената с блеснали от възхита очи и си мечтаеха за романтика и приключения.

Даян Бюканън бе видяла света. Като дете, от петгодишна, за нея се грижеха частни наставници. Бе обиколила света, бе срещала влиятелни хора от всички кръгове. Бе седяла на коленете на кралица Виктория, когато трупата беше на турне в Европа, бе канена в Белия дом от трима различни президенти.

Като зряла жена Даян непрестанно бе заобиколена от дузини богати и красиви млади мъже, които се бореха за вниманието ѝ.

Тя нямаше да падне в обятията му така, както той се надяваше.

Но и той нямаше намерение да се отказва. Залогът бе прекалено висок.

Полковник Бюканън стоеше твърдо зад Кид. Кид бе успял да хвърли прах в очите на стареца. Почти всичко, което бе разказал за миналото си, бе чиста измислица. Той с лекота лъжеше. Цял живот бе лъгал и то с непрестанен успех. Така че полковникът не виждаше Филип Лаури, наречен Кид Черокий в истинската му светлина. Кид бе амбициозен и безскрупулен и не уважаваше колегите си. Но въпреки това притежаваше всички качества на преуспяващия мъж.

Старият шоумен бе забелязал, че младата двойка бе станала почти неразделна. И му беше приятно. Мисълта, че ще може да омъжи буйната си и вироглава внучка, силно го привличаше. И с блеснали от дяволитост сини очи той даде на Кид един безценен съвет как да спечели красивата му внучка.

— Само мъж с желязна воля, горещо сърце и нежна душа може да укроти Даян Бюканън.

ГЛАВА 10

Даян просто не можеше да прогони Червенокожия от Планините от мислите си.

Тя не пропускаше възможност да мине край клетката на суровия дивак. Колкото и да бе див и опасен физически, той бе фантастичен екземпляр и Даян с безпокойство забеляза, че той все по-силно я привлича.

Казваше си, че това е просто възхищение, каквото в не по-малка степен изпитваше към планинския лъв. Тя обичаше да ги наблюдава, особено когато те не знаеха и се опитваше да си втълпи, че свирепият дивак е също тъй чужд на нейната природа, както и пумата. Оттам идваше и обаянието им. Това беше нещо съвсем нормално. Нямаше нищо неприлично в това да се възхищава от красивата двойка.

Даян тайничко отбелязваше факта, че дивакът често ѝ хвърля неразбираеми погледи. Какво искаше да каже? Какво ставаше в главата му?

Понякога, когато се чувстваше особено смела или я обземаше необичайно любопитство, тя се приближаваше до самата решетка и го наблюдаваше. Това понякога го забавляваше, а понякога го вбесяваше. Тя бе готова да се закълне, че един или два пъти долови закачлив блясък в тъмните очи, едва доловимо повдигане на жестоките устни в нещо като усмивка. Нов същото време бе извън всякакво съмнение, че няколко пъти самото ѝ присъствие го бе докарвало до пристъпи на безумна ярост.

Понеделник сутрин

Даян се събуди много рано. Първата мисъл, която мина през ума ѝ, бе за Червенокожия от Планините. Тя набързо се облече и когато стигна до конюшните, слънцето едва бе изгряло.

Миеха клетката на червенокожия. Работникът, който държеше шланга, безразсъдно бе насочил мощната струя към индианеца.

Даян спря на няколко метра и с разширени от ужас очи видя, как водната струя с цялата си сила избликуваше от дебелия пожарен шланг и се вливаше в червенокожия, застанал в средата на клетката. Той стоеше с разкراчени крака, с юмруци притиснати към бедрата, докато всепомитащата струя залепяше косата му към главата, затваряше очите му, отмяташе главата му настрани, барабанеше по голите му гърди и корем със сила, която би повалила някой по-слаб мъж.

Но не и този красив звяр. Могъщият индианец сякаш бе напрегнал силите надуха си срещу тези на тялото. И не трепна под напора. Не издаде нито звук. Не се опита да избегне удара на струята.

Когато видя как гордият дивак достойно понася това жестоко и излишно наказание, сърцето на Даян щеше да изскочи от гърдите ѝ от възмущение.

Изкрещя на работника. Той спря крана. Дивакът отвори мокрите си клепачи.

— Пускай тоя шланг и се махай оттук! — сопна се тя на немарливия работник.

Той сви рамене, остави шланга и като поклати глава се обърна и си тръгна.

Даян се приближи към клетката. И за огромна нейна изненада мълчаливият дивак, който тъй стоически понасяше страданието, който дори не вдигна длан, за да се защити, сега изведнъж необяснимо побесня.

И гневът му бе насочен към нея.

Изумена от тази негова реакция, след като тя се бе намесила именно в негова полза, Даян се взря с ням ужас в Червенокожия, който ръмжеше като животно и опъваше лентата, препасана на врата му. Погледът му бе див и жесток. Зъбите му бяха оголени като на вълк, кръвожадни и страховити. Приближаваше решетките, после се отдръпваше, после отново се приближаваше. Впиваше пръсти в стоманените пречки и ги разтърсваше с нечовешка сила, бронзовите му бицепси играеха, на челото му пулсираше една вена, тъмното му лице сега бе алено от гняв.

Дивашкото му държане се предаде и на планинския лъв в съседната клетка. Огромната котка побесня. Започна да ръмжи, да се мята и със светкавична бързина да протяга през пречките на клетката лапа, въоръжена със смъртоносни нокти. Диво се въртеше из клетката,

хвърляше се по стените, съскаше и ръмжеше тъй сякаш искаше да разкъса Даян на парчета.

Даян не можеше да помръдне от мястото си. Стоеше като вкаменена, като хипнотизирана. Сега видя двойката в истинския им облик. Побеснели, извън всякакъв контрол. Абсолютно диви и безразсъдни. Отново се вгледа в хищническите очи на Червенокожия. В черните животински очи искреше заплахата и тя несъмнено бе насочена срещу нея.

Докато се взираше в него, гневът му утихна. Оттегли се в далечния край на клетката. Седна с крака сгънати в коленете и с гръб, облегнат на стената. Вадички от вода и пот се спускаха по тъмното му лице, по стройното му тяло. Капки вода проблясваха по дългите му мигли, по върха на леко кривия нос, на едното ухо.

Вдигна ръце, за да приглади мократа си коса, а сребърната гривна проблесна на дясната му китка. И повече не трепна. Остана така. Унил, притихнал, непроницаем.

Планинският лъв изръмжа за последен път, царствено се обърна и с лека стъпка се оттегли. Легна в дъното на клетката с прострени напред лапи, с високо вдигната глава. Виждаше се ромбоидното парче тъмна козина под челюстта му. Златистите му очи бяха приковани в мъжа, притихнал в отсрещната клетка. Той тихо замърка сякаш искаше да успокои дивака.

Даян бе потресена.

Обърна се и тръгна. Бързо. Тръгна направо към направения по поръчка железопътен вагон, в който живееше баба ѝ и дядо ѝ. Бе твърдо решена. Щеше да каже на полковника да освободи Червенокожия от Планините. Не биваше да го държи в плен.

Едва сега всичко се проясни пред очите на Даян, едва сега бе прозряла колко ниско бе паднало шоуто. Бе лошо, блудкаво, банално. Автопародия. Преследването на Червенокожия бе измислено от отчаяние, а не от желание за разнообразие. И бе прекалено мизерно, за да е достойно за гордото минало на шоуто. Точно това щеше да каже на Полковника. И то още тази сутрин.

Тя гръмко потропа на вратата на дядо си. Вратата се отвори и се показа старата Рут.

— Добро утро, бабо — усмихна се Даян на дребната белокоса жена. — Знам, че е рано, но искам да говоря с Полковника!

Отвътре прогърмя гласът на Полковника:

— Даян ли е? Добре, добре. Влизай, Даян. Искам да ти покажа нещо.

Даян влезе и видя полковника седнал на масата над купчина счетоводни книги.

— Скъпа — започна той, — имам прекрасни новини за теб! Шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“ е събрало тук, в Денвър, тълпи, каквито не сме виждали от години. Три вечерни и четири нощни представления при пълен сбор! — той се разсмя и плесна с ръце като малко момче. — И всичко това се дължи на теб и на Червенокожия от Планините. Красавицата и звярът. Всички идват да видят теб и дивака — той отново се изкикоти и едва след това видя, че Даян не се смее с него. — Какво има, детето ми? Какво искаше да ме питаш. Какво искаш? Само кажи на стария Полковник и той веднага ще ти го даде.

Даян унило се усмихна на дядо си.

— Всъщност нищо. Просто се чудех няма ли да е добре да включим в програмата на шоуто конно надбягване. Каубой Маккол срещу Желязната риза и Боб Мексиканеца и...

— Ами да! Идеята ми харесва. Рути, чу ли това? Да не се казвам полковник Бък Бюканън ако нашата малка внучка не е истинска издънка на славния ни род — после, грейнал от щастие добави: — При тоя темп Лудият Бил никога няма да докопа шоуто.

Наближаваше края на престоя им в Денвър. Но тълпите все така се стичаха на арената. Членовете на трупата бяха щастливи. Най-после отново им плащаха. Царстваше празнично настроение и изпълнителите радостно се поздравяваха и често се смееха. Дори и Мъника добродушно се шегуваше.

— Полковникът не ми плаща достатъчно — казваше той и ровеше с тока на ботуша си в прахта, — двадесет долара на седмица плюс колкото ми душа иска конски фъшкии.

Даян се засмя и си помисли колко жалко бе, че Мъника не съумява да се изяви с по-духовитата си и шегаджийска страна пред Кейт Тексас. Само ако можеше да пусне някоя от шегите си на вечно засмяната Кейт и може би щеше да постигне някакъв напредък.

Даян все още се усмихваше, когато заедно с Кид оставиха Мъника и тръгнаха на безцелна разходка из околността. С тях бяха и двама от Коравите ездаци заедно с най-новите си любими. Една от жените небрежно предложи да посетят клетката на Червенокожия.

Даян гневно фиксира червенокосото момиче. Но не каза нищо, а продължи с групата. Когато приближиха клетката, теменужените очи на Даян се присвиха и напрегнато затърсиха Червенокожия.

Той обикаляше клетката като пленен звяр, а пищната му черна коса се развяваше зад него. Усети присъствието им, спря на място и студено се взря в тях.

Червенокосата пристъпи към решетките.

— Божичко! С тая физиономия ще плаши децата, но вижте какво тяло... — тя нервно се разсмя, а после добави: — Бедрата му сякаш са направени от бронзирана стомана.

— Не те интересуват бедрата му — сръза я Коравият ездач, който я придружаваше.

Студените черни очи на Червенокожия бяха приковани в рижата хубавица.

Но не за дълго. Даян затанцува пред клетката на Червенокожия. Вдигна ръба на полата си и изкусително разклати бедра. Без да го поглежда тя знаеше, че черните очи я гледат.

Кид запляска с ръце и останалите се включиха в забавата. Скоро цялата група се подиграваше на затворения индианец. И Даян я водеше.

Но дори и докато изкушаваше стройния индианец изпитваше срам и мъка. И след като си тръгнаха тя усети тежестта на непростимата вина. Имаше угризения на съвестта, съжаляваше за постъпката си. Не можеше да забрави погледа му.

Зад тези диви черни очи се криеше интелект.

Мъката на Даян се удвои след вечерното представление, което също протече при пълен сбор. Знаеше как ще се почувства ако гледа шоуто и въпреки това не можеше да откъсне очи. А и едва ли можеше да се почувства по-зле.

Седеше на оградата на арената и гледаше любимата за публиката част от шоуто, номера с Червенокожия. В гърдите ѝ се бореха

съжалението и гузната съвест. С отвращение наблюдаваше как клетката обикаля арената и как засмени жени се тълпят и му подхвърлят закачки. После с обляно в мъка сърце видя как вратата на клетката се отвори и гордият дивак направи поредния си неуспешен опит за бягство.

А когато Кид Черокий и Коравите ездаци излязоха с грохот на арената, тя не издържа и затвори очи.

Не можеше повече да гледа.

Обърна се, спусна се на земята от външната страна на арената и си тръгна. Чувстваше се изтощена и ѝ се щеше да няма ангажимент с Кид след шоуто. С натежали крака тя се отправи към покоите си, когато бурните аплодисменти оповестиха поредното залавяне на Червенокожия.

И точно тогава, точно когато чу оглушителния рев на тълпата Даян взе своето решение.

Тя щеше да освободи Червенокожия от Планините.

ГЛАВА 11

Въпреки нежеланието си Даян спази уговорката си за вечеря с Кид след шоуто. И въпреки това се измъкна по-рано, като се извини, че я боли глава.

Всъщност я болеше сърцето.

В душата ѝ цареше смут. Бе решила да освободи Червенокожия, и с това решение я обзе някаква странна смесица от покой и паника. Бе убедена в правилността на решението си и това ѝ даваше покой. Но това щеше да е ужасен удар за Полковника и многострадалната трупа и я караше да се чувства ужасно.

Бе дошла от Вашингтон с единственото намерение да помогне на дядо си в любимото му шоу. И като отвореше вратата на клетката, тя щеше да затръшне вратата на надеждата под носа на Полковника.

Даян се мятеше в тясното си легло. Не можеше да заспи. Беше се разделила с Кид преди часове. Сигурно приближаваше три или четири сутринта. В койката в другия край на стаята Кейт Тексас лежеше по гръб, тихо похъркваше и издаваше странни свиркащи звуци с носа си. Това още повече изостри нервите на Даян.

Тя въздъхна, седна в леглото, погледна към Кейт и изскърца със зъби. Отметна завивките, стана и взе копринения халат от леглото. В тъмнината се промъкна до малката дневна и плътно затвори вратата зад себе си.

Облече синия халат, пусна косата си и се приближи до входната врата. Отвори я, подаде глава навън и се огледа. Бе толкова късно, че дори луната бе залязла, а звездите бързо избледняваха. Бе много тъмно. Всички вагони в редицата също бяха тъмни.

Цялата трупа спеше.

Даян върза колана на синия си халат и излезе навън. Августовската нощ се оказа изненадващо студена, а тя беше доста леко облечена. Бледосиният ѝ халат и нощницата бяха от най-фина коприна и дантели. Силният и студен източен вятър с лекота преминаваше през ефирната тъкан. Тя вдигна реверите на халата си и потрепери.

Даян знаеше, че трябва да се обърне, да влезе във вагона и да си легне.

Но въпреки това слезе от стъпалото и се втурна боса към северния край на арената, който се мержелееше в тъмнината. Нито веднъж не погледна назад. Бе убедена, че всички спят.

Почти всички спяха.

Но в един тъмен вагон на края на редицата Стари очи бе съвсем буден. Старият вожд Юте бе седнал в любимото си кресло пред един отворен прозорец и в утринния хлад се взираше в миналото си. Широкото му, некрасиво лице бе напълно безизразно.

И изведнъж замъгленият му поглед се изясни, когато силуетът на една стройна чернокоса жена прекоси полезрението му. Той сграбчи протритите облегалки на креслото си, наведе се напред и присви очи.

После беззвучно промърмори „Малката сърничка“. Той с невярващи очи я проследи как уверено заобиколи арената и изчезна в тъмнината. После отново прошепна „Малката сърничка“ и се замисли дали да тръгне след нея.

Стана от креслото си и придърпа шареното одеяло по-плътно около голите си рамене. Но отново седна. Малката сърничка бранеше свободата си със зъби и нокти, а освен това имаше избухлив нрав. Щеше да побеснее ако я последваше. Тя вече не беше дете. Бе зряла жена. Зряла жена, която е тръгнала нанякъде по среднощ облечена в нощница.

Стари очи тежко въздъхна. Бе разбрал какво става. Малката сърничка постоянно бе в компанията на Кид Черокий. И явно сега отиваше при него. Старият вожд жално поклати глава. Бе жалко да гледа как едно момиче, което обичаше като свое, дава живота си в ръцете на човек като Филип Лаури. Той просто не заслужаваше Малката сърничка.

Беше казал на Полковника. И то още в самото начало, когато Лаури се присъедини към трупата, че е амбициозен и безпринципен и сигурно ще си имат неприятности с него. Но Полковника бе харесал Лаури и не слушаше никого. И сега той изглежда напълно одобряваше връзката между Малката сърничка и Кид.

Така му се падаше.

Вождът стана, отметна одеялото и трескаво започна да се облича. Тихо се измъкна от стаята си в непрогледния мрак.

Когато стигна до клетката на Червенокожия, Даян примираше от студ и умора. На един стълб до близката конюшня висеше фенер. Кръгът жълтеникава светлина осветяваше само единия край на клетката на дивака там, където тя се допираше до тази пумата.

Даян спря и се втренчи в невероятната гледка. От Червенокожия се виждаха само два мускулести крака опънати на пода на клетката. Осветеният кръг свършваше точно до бедрената му препаска. Босото му стъпало се опираше на решетката там, където тя граничеше с клетката на лъва.

И колкото и невероятно да изглеждаше до стъпалото му се допираше една мека космата лапа. Даян проследи лапата до границата на осветения кръг. Виждаше се мускулестото рамо на лъва. Не може да съдържа усмивката си.

Даян дълго стоя под фенера, притихнала, неподвижна.

Червенокожия долови присъствието ѝ в тъмнината преди още да е подушил парфюма ѝ. Той тихо обърна глава. И от тъмнината я видя как го наблюдава.

Косата ѝ, черна като нощта, искреше в синкави оттенъци на светлината на фенера. Лекият бриз развяваше косата ѝ около прекрасното ѝ лице и деликатните рамене.

Очите на Червенокожия се спуснаха по дългата ѝ алабастровата шия. Обшитите с дантели ревери на халата ѝ леко се бяха разтворили. Пред търсеция му поглед се откриваше извивката на пълните ѝ гърди, за момент му се стори, че зърна бледа, заоблена плът.

Мускулите на голия му корем се изопнаха. Опря длани на голия под на клетката.

В този момент я облъхна внезапен порив на вятъра. Тя инстинктивно затвори очи и с усилие запази равновесие. Хлабавият възел на колана на халата ѝ мигновено се развърза. Вятърът подхвана халата и го развя зад нея. Поръбените с дантели поли на нощницата ѝ пърхаха над голите ѝ колене. Тя хвана кола, на който висеше фенера, за да запази равновесие.

И застанала така светлината на фенера ясно открояваше формите на стройното ѝ тяло през ефирната коприна. Червенокожия видя как зърната на гърдите ѝ, втвърдени от студа изпъкваха под тъничката

пижама. Меката коприна се увиваше около тънкия ѝ кръст, прилепваше към бедрата ѝ и съблазнително открояваше тъмния триъгълник между тях.

Докато с едната ръка се държеше за стълба, а с другата се мъчеше да извади една песъчинка от околото си, Даян не допускаше, че Червенокожия е буден и е впил поглед в нея.

Вятърът леко се укроти. Тя пусна стълба, най-сетне успя да извади песъчинката и здраво стегна колана на халата си. После вдигна глава и отново погледна Червенокожия.

И замръзна на място.

Пръстите ѝ се обвиха около шията ѝ, а очите ѝ се разшириха от ужас. Червенокожия се бе изправил, голите му рамене и тъмната коса грееха на светлината. Гледаше я. Лицето му бе безизразно. Жестоките му устни бяха стиснати в тънка линия. Изглеждаше зловещо, също както гарван на надгробен камък.

Страхът изведнъж облада Даян. Тя панически отстъпи и се запрепъва в подпорите на дъсчените конюшни. Излезе от осветения кръг, без да го изпуска от очи. Той се изправи в целия си исполински ръст и напрегнато впи очи в мрака. Търсеше я.

Дори и да беше окован и затворен и напълно неподвижен, в него имаше нещо жестоко и непредсказуемо. Даян дълбоко си пое дъх. Замръзваше от студ и едновременно с това я обливаха горещи вълни. Примираше от страх без никаква видима причина. Почувства как ѝ прималява, как е на път да изгуби съзнание.

Лицето ѝ гореше.

Заплахата, която излъчваше червенокожия, а тя бе съвсем осезаема, беше изцяло сексуална. И едва след това идваше страха от внезапно насилие. Въздухът бе наситен с този еротичен страх. И Даян, въпреки че ужасно се страхуваше от свирепия, неукротен звяр, не можеше да устои на тази съблазнителна заплаха.

Трепереше неудържимо. Стоеше там, скрита в сянката, и се чудеше дали ще е безопасно да се приближи към клетката. Или да си тръгне. И то на момента. И да зареже глупавия си план да го освобождава.

Не.

Не, беше нечовешко да го държат затворен. Той бе диво и свободно същество, което трябва на воля да се скита из любимите си

планини. Също както великолепната пума в съседната клетка. И двамата трябваше да живеят на свобода. И двамата щяха да живеят на свобода. И то скоро.

Даян стоеше в мразовитата нощ и гледаше суровата красота на Червенокожия, който бе хванал пречките на клетката си. Мощните мускули танцуваха под бронзовата му кожа сякаш цялото му тяло крещеше за свобода. Не можеше да устои на този зов. Не можеше.

Това бе една несправедливост, на която трябваше да се сложи край.

Това и щеше да направи. Все още не беше сигурна кога и как, но щеше да ги освободи и двамата.

Червенокожия бавно се отпусна на пода. Обви дългите си ръце около коленете и склони глава. Дългата му коса падна над голите му ръце. Така изглеждаше много по-малко заплашителен. Дори уязвим.

Даян внимателно приближи. Той моментално вдигна глава. Подуши въздуха също като диво животно. Бе доловил аромата на тялото ѝ. Тя с усилие на волята направи още една крачка. Смело се приближи досами клетката и очакваше всеки момент да се нахвърли върху ѝ и да я уплаши до смърт.

За нейно облекчение звярът остана седнал. Протегна дългите си крака, кръстоса ги и после скръсти ръце на гърдите си. Тя се приближи още малко. Той не отместваше поглед от нея. Почувства се омагьосана. Погледите им се срещнаха.

След дълга и напрегната тишина Даян попита:

— Ако те пусна, нали нищо няма да ми направиш?

Червенокожия не отговори. Отпусна ръце. С дългите си тъмни пръсти докосна лентата на врата си. Тъмните му очи проблясваха. Издаде някакви отчаяни хъркащи звуци, но не произнесе ни една дума.

Даян поклати глава. Той не разбираше. Или може би разбираше. Трябваше да се увери. Опита по друг начин. Опита се да го подразни, да го ядоса.

Никаква реакция.

Придоби кураж. Започна да флиртува с него, да го съблазнява. Навлажняваше устните си с върха на езика, цупеше се, пращаше му въздушни целувки от половин метър разстояние. Пое си дълбоко дъх, изпъчи гърди, постави ръце на хълбоците си и изнесе единия крак в предизвикателна поза.

Нищо.

Тя се усмихна и завъртя глава така, че пищната ѝ коса се спусна над едното рамо. Взе един кичур и го подаде на слияния индианец, за да го разгледа отблизо. Тя смело провря ръка през решетките, докато сърцето ѝ примираше от страх.

Отново никаква реакция.

Само странно красивите очи, които не се отделяха от нея. Тъмни блестящи очи, до които никога не се беше приближавала толкова много. Студени, преценяващи очи, които я омагьосваха. Дълбоки, бездънни очи, които понякога изглеждаха тъмносини, а не черни.

ГЛАВА 12

Кейт Тексас измъкна една ролка за къдрене от косата си, пусна я на тоалетката и се взра в единствения къдрав кичур, който се спускаше над челото ѝ.

— Господи, колко ли е хубаво да си тъй млада и хубава, че да ти се налага само да си миеш косата — тя погледна в огледалото към Даян, която бързо се обличаше зад нея.

И още не бе изрекла това и навън се разнесе нова оглушителна гръмотевица, която заглуши думите на Даян. Кейт направи гримаса и поклати къдравата си глава. Утринта бе преминала ведра и ясна. А сега, веднага след обяд, от планините се зададоха тъмни, заплашителни облаци, които отиваха на изток. Слънцето не се виждаше.

Бе сряда, двадесет и осми август. Последното представление на шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“ бе насрочено за същия следобед, след не повече от час. И с това ангажиментът им в Денвър приключваше. Освен ако надвисналата буря не наложеше отлагането на шоуто за вечерта.

— Тази светкавица отиде нататък, а тази... не е ли малко рано да се костюмираш, а? — рече Кейт и сви вежди. — Божичко, дете, има още цял час до началото на шоуто, а както изглежда всеки момент ще се изсипе порой.

— Имам да свърша една работа — рече Даян и обу кожените си панталони.

— Работа? Защо, мила, ако имаш нещо за вършене, накарай някое от момчетата да го свърши. Трябва ти нещо от града? Прати Мъника. Той винаги с радост помага. Никога не ми е отказвал.

Даян си пое дълбоко дъх и закопча последното копче на тесните си кожени панталони. После пристъпи зад Кейт, положи ръце на широките ѝ рамене и дяволито подхвърли:

— Интересно защо.

Погледите им се срещнаха в огледалото.

— Нали го знаеш Мъника. Защото има добро сърце тоя мършав коняр, затова.

— Това е вярно — съгласи се Даян. — Но не ти ли се струва, че има и още нещо? — попита тя и иронично повдигна една вежда.

— О, я стига. Знаеш, че съм почтена омъжена жена, а моя Теди Рей е много ревнив — Кейт се разсмя от сърце. — Ех, вие младите, само за любов мислите.

Любовта бе последната грижа на Даян през оня горещ, облачен августовски следобед, но все пак се усмихна, кимна и подаде лявата си ръка на Кейт, която закопча ръкава на черната ѝ копринена риза. После взе четката за коса и я прокара през заплетените си къдрици. Довърши тоалета си с едно заешко краче, с което щедро нанесе руж на двете си страни.

Даян вдигна дългата си коса над тила, закопча я със сребърна шнола и тръгна към вратата.

— Трябва да тичам. Ще се видим след шоуто.

— Ако извие буря няма да има никакво шоу.

Даян не отговори. Втурна се навън и уплашено погледна надвисналите облаци. На запад назъбени светкавици се стрелваха от черното небе и стигаха до стръмните върхове, а оглушителният им трясък късаше и без това изопнатите нерви на Даян. В задухата ясно се долавяше мирисът на предстоящата буря. Тя забърза край дългата редица железопътни вагони към последния, този на Стари очи.

Даян силно почука на вратата, като в същото време се молеше той да не ѝ отвори. Молеше се дъждът да не провали следобедното шоу. Молеше се тайният план да мине безпрепятствено.

Зачака и нервно потропваше с обувтия си в мокасин крак по стъпалото на вагона. Отново почука, този път с юмрук. Извика името му няколко пъти.

После облекчено въздъхна. Знаеше, че няма да е във вагона си по това време на деня. С възрастта Стари очи бе започнал да робува на навиците си. Един от тях бе да се костюмира отрано преди шоуто и да обикаля при конярите, за да гледа как подготвят добитъка. Обичаше да разказва небивалици, да им пуши от цигарите и да дава безполезни съвети.

Това бе нейният шанс. Гузно се вмъкна във вагона на Стари очи. Примижа, за да свикнат очите ѝ със сумрака вътре и наум изруга

наближаващата буря. Оловното небе бе потопило целия вагон в сивкав полумрак, а тя не смееше да рискува да запали лампата. Захапа долната си устна и тръгна да търси ключа. Ключът за клетката на Червенокожия. Първите няколко минути търси из чекмеджета, но масата и по книжните лавици. Разлисти един стар и пожълтял албум и се усмихна на сантименталността на стария индианец. Влезе в спалнята, вдигна възглавницата от оправеното легло и пак я пусна.

Изведнъж в тъмнината прозвуча един дрезгав глас, който я накара да подскочи от уплаха.

— Какво търсиш, Малка сърничке?

Завъртя се и съзря Стари очи в церемониалните си одежди застанал на вратата. В ръката му имаше сребърен ключ, който проблясваше в приглушената светлина. Изведнъж усмивка озари широкото му, некрасиво лице. Той намигна на Даян.

— Никога не съм можела да те излъжа — усмихна му се тя.

— Не. Знаех, че ще дойдеш, Малка сърничке.

Тя го последва в дневната, където той нарочно остави ключа в една резбована дървена кутия, поставена на съвсем обичайно място върху шкафа, който тя бе претърсила. Той я погледна и тя разбиращо кимна.

Даян нервно седна, докато Стари очи свали перестите си украшения и се намести в любимото си кресло.

— Разкажи ми за Червенокожия — грубо нареди тя. — Разкажи ми всичко.

Усмивката на Стари очи посърна, а светлината в очите му помръкна. И без повече подкани той разказа на Даян за злодеянието, което тежеше на сърцето и съвестта му. Тя впи поглед в непроницаемите му черни очи и той заразказва за онзи незабравим ден.

— Беше понеделник следобед, когато влакът на трупата наближи Денвър... — започна той, а навън започнаха да падат първите дъждовни капки.

Старият вожд Юте разказа за това как ловният отряд, самият той, Мъника, Кид Черокий и братята Ледърууд, слезли от влака малко преди той да пристигне в Денвър. Петимата се били насочили направо към предпланините. Планът е бил Кид и братята Ледърууд да уловят планински лъв за шоуто.

А той и Мъника тръгнали, за да половят пъстърва в чистите планински потоци, които водеха началото си от вечно замръзналите върхове. Когато навлезли в планините, те рядко виждали по-младите участници в експедицията. През този първи следобед и през по-голямата част от следващия ден момчетата били заети с разполагането на примките за голямата котка.

В сряда преди изгрев-слънце той и Мъника станали и напуснали лагера, докато другите още спели. Заизкачвали се на зигзаг по гористите склонове в търсене на удобно за риболов място. На около миля от лагера намерили скалиста площадка, където имало нисък водопад и решили, че това е идеалното място, така че се разположили и се приготвили да прекарат една приятна сутрин.

Около девет часа чули врява отдолу. Трошали се храсти, чувало се ръмжене и скимтене на уловено животно. Спогледали се. Той оставил настрана риболовния си прът и взел бинокъла. Огледал една широка дъга от пейзажа и на една малка тревиста полянка сред осеяните с борове и хвойни склонове видял, че един голям планински лъв се е хванал в една от примките и сега панически се опитва да се освободи.

Лъвът почти се бил измъкнал, когато Кид и братята Ледърууд изскочили на полянката. Първо хвърлили метална мрежа върху заловеното животно, а после Кид се заел да го налага с дръжката на една брадва. Удрял го по главата и врата.

Изведнъж някакъв строен индианец от някакво далечно племе се хвърлил на широкия гръб на Кид и го отскубнал от раненото и уплашено животно. Кид изревал като бизон и извикал на братята Ледърууд. Дани Ледърууд се вкопчил в червенокожия, докато Дейви напъхал лъва в клетката, а после се обърнал и хвърлил стоманената мрежа върху индианеца. Кид веднага се обърнал и насочил дръжката на брадвата към вързания червенокож. С всичката сила на едрото си тяло Кид размахал брадвата и като бейзболна бухалка я стоварил върху гърдите на червенокожия. Методично го налагал, ударите се сипели върху раменете, гърдите, корема и бедрата. И последният попаднал в областта на гърлото.

Стари очи разказа как той се развивал, а Мъника надувал сребърната си свирка, докато тичали надолу по склона, за да спрат това

безумие. Но било прекалено късно. Когато стигнали до полянката, пребитият индианец и раненото животно били вече в клетките.

И в заключение каза:

— Аз по-лош от Кид Черокий. Не казах на Полковника — той тъжно поклати побелялата си глава. — Видях колко е щастлив Полковника като видя Червенокожия и замълчах. Срам за мен. Срам за Полковника.

Даян бе външно спокойна, когато потупа широките сведени рамене на стария вожд Юте.

— Не страдай. Стари очи. Сега ще поправим всичко, ние двамата с теб.

Надвисналата следобед гръмотевична буря се размина само с кратък дъжд. В началния час на шоуто слънцето ярко грееше от безоблачното колорадско небе.

Трупата за последен път щеше да изпълни при пълен сбор шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“ и с това престоят им в Денвър завършваше.

От момента, в който завършеше последното представление, бяха нужни само около три часа, за да се разглобят трибуните и да се натовари и пригответи за път влака. Даян с интерес наблюдаваше идеално координираната операция. И особено внимателно наблюдаваше, докато товареха клетките с Червенокожия и лъва на един вагон точно пред служебния. И не поставиха охрана.

Заедно с останалите от трупата, Даян се качи на влака и се пригответи за отпътуване към Солт Лейк Сити, щата Сакраменто, а оттам, към Сан Франциско, където обикновено прекарваха зимата. Облечена в лека лятна рокля и с ведра усмивка на лицето тя се качи в един вагон в самото начало на влака. Веднага след залез-слънце влакът пое. Надвесена от прозореца Даян махаше и пращаше въздушни целувки на тълпата, която се бе наредила от двете страни на релсите.

И когато накрая се запъти към седалката си с раздразнение видя, че Кид вече се е разположил на съседната. Сега вече ѝ се повдигаше от вида му. Представяше си как безмилостно налага беззащитните пленници с дръжката на брадвата. Тя стисна зъби.

Кид не подозираше нейното отношение, затова ѝ отправи най-чаровната си усмивка и отпусна ръка на гърба на облегалката ѝ.

— Най-добре е да седнеш и да се отпуснеш. Пътят до Солт Лейк е дълъг — той окуражително стисна рамото ѝ.

— Уморена съм — рече тя и бързо стана. — Смятам да се оттегля в спалнята си.

— Вече? Та ние още не сме излезли от Денвър. Да не ти е зле?

— Благодаря, добре съм — тя се измъкна покрай него, пожела му лека нощ през рамо, и когато той предложи да я изпрати, тя само махна с ръка.

Остави го да се пули от недоумение зад нея. Без да се обръща, тя прекоси целия дълъг влак, вагон след вагон, докато най-накрая не стигна до стаята на Стари очи. Там взе ключето от дървената кутия. После продължи напред, докато не се озова на края на първия вагон. Пред нея беше вагонът с двете клетки.

Даян дълбоко вдъхна свежия и хладен нощен въздух, после отвори вратата и се шмугна вътре с разтуптяно сърце. В тъмния вагон два чифта блестящи очи се приковаха в нея и я проследиха, докато отиде до тежките товарни врати. Отвори ги и спря за момент, за да обмисли за последен път правилността на постъпката си.

Представи си благодарните погледи, с които щяха да я дарят звяра и човека ако им отвореше вратата към свободата. Представи си щастието, което щеше да изпита, когато ги гледа как скачат на земята и с красиви скокове се отправят към предпланините.

Даян се усмихна и се приближи към клетката на голямата котка. Отключи я, чуваше пулса си в ушите, със замах отвори желязната врата и отстъпи. Точно както си бе представила, грациозната пума се измъкна от клетката, на два скока стигна до вратата, оттам излетя напред и изчезна в нощта.

Даян облекчено въздъхна и затвори празната клетка.

Приближи се до клетката на Червенокожия, като внимателно избягваше погледа на огнените му очи. Ушите ѝ вече бучаха. Бе толкова нервна, че дълго не можа да пхне ключа в ключалката. След няколко опита сребърният ключ влезе, тя го завъртя и се чу изщракване. Вратата бе отключена.

Поколеба се още миг и после със замах я отвори.

— Бягай — извика му тя.

За част от секундата Червенокожия се бе надвесил над нея, голите му гърди лъщяха от пот, красивото му лице бе на сантиметри от нейното.

Даян неволно отстъпи крачка назад. Но дясната му ръка се стрелна като нападаща змия, сребърната гривна проблесна в нощта. Здравите му бронзови пръсти обвиха тънката ѝ китка и той я притегли към себе си.

Погледите им се срещнаха и на нея ѝ се стори, че долови мимолетно колебание в бездънните му очи. Но то бързо изчезна.

Червенокожия я взе в ръцете си, метна я на лявото си рамо и скочи от влака.

ГЛАВА 13

Даян изкрещя.

Но нямаше кой да я чуе.

С Даян на рамото Червенокожия се приземи и за секунди вече бе на петдесет метра от линията.

След първоначалния шок умът на Даян отново заработи с обичайната си бистрота и безпристрастност. Тя напълно си даваше сметка, че е отвлечена от диво и примитивно същество и на всяка цена трябва да бъде спасена.

Затова изкрещя с пълно гърло, подпря се с ръце на гърба му и повдигна глава. Вдигна ръка и диво я размахна с плахата надежда, че някой ще я види. Поне един човек от трупата щеше да се случи да гледа през прозореца, да я види как маха и да разбере, че Червенокожия я е отвлякъл.

Но това не се случи.

Влакът на трупата се отдалечаваше все повече и повече пред ужасения ѝ поглед. Скоро влакът се скри, а с него и всяка надежда за спасение.

Даян продължи да крещи, но вече не за да привлече вниманието на евентуални спасители. Крещеше от страх. Изведнъж Червенокожия свали Даян от рамото си, постави едната си ръка под коленете ѝ, а другата под кръста, и я притисна към гърдите си толкова силно, че тя едва си поемаше дъх. Лицето ѝ беше на сантиметри от неговото. Очите ѝ неволно се взряха в неговите.

Индианецът не я гледаше. Погледът му бе насочен право напред, прикован в хоризонта на запад. Тичаше през долината на елегантни дълги скокове, без да обръща внимание на това, че тя крещеше почти обезумяла от ужас. А от това Даян се разгневи още повече. Ненавиждаше го за това, което стори и искаше да му причини болка. Сви юмруци и започна да го налага по голите гърди и гладките рамене.

Но от ударите по коравите като скала мускули скоро я заболяха ръцете и тя бе принудена да спре. Но не се отказа от мисълта да му причини болка по някакъв начин, затова диво го одра, заби пръсти в

гладките му бронзови гърди и с някакво сатанинско удоволствие усети как остриите ѝ нокти раздират плътта му. Потече кръв и тя усети как леко ѝ се завива свят от опиянение.

Но не за дълго.

Червенокожия изобщо не реагира и това още повече я вбеси. Започна да се извива и да се дърпа с надеждата, че ще наруши ритъма на крачките му. Заблъска с пети коленете и бедрата му, за да го извади от равновесие. И отново не успя. Дивакът се носеше все така плавно, без да забави ритъма на крачките си.

Даян продължи да крещи, да рита и да се моли. Но дълбоко в себе си бе убедена, че всички това бе напълно безполезно. Похитителят ѝ не бе човек, а животно. Див, нецивилизован звяр, без разум и логика. Свиреп, безмилостен дивак без сърце и съвест.

Накрая Даян се отпусна на гърдите му. Погледна отново мрачното му лице и се почуди какви ли мисли се крият зад него.

— Правиш голяма грешка — високо го уведоми тя. — Аз те освободих. Аз ти отключих клетката. Аз те пуснах на свобода — гласът ѝ се извиси в писък. — Аз те спасих, по дяволите. Не разбираш ли това? Нищо ли не разбираш?

Никаква реакция от Червенокожия. Каменното му лице не трепна. Смразяваща мисъл мина през главата на Даян. Със същата безчувственост той можеше и да я убие. Потрепери. Тя пхна дясната си ръка между телата им и заби лакътя си в корема му, за да е колкото може по-далече от него. Изви глава напред, твърдо решена повече да не го гледа.

Даян се вгледа в хоризонта, тъмните, насечени планински върхове, които се очертаваха на фона на пурпурното небе и ледената ръка на страха сграбчи сърцето ѝ. Дивакът я отнасяше към Скалистите планини. Ако успееше да я завлече в планинското си леговище, съдбата ѝ щеше да е решена. Тя никога нямаше да успее да се върне в долината.

— Милостиви Боже — тихо се молеше тя, — помогни ми, много те моля, помогни ми.

В миг я завладя отчаяние и тя безпомощно се разплака. Сълзи потекоха по горещите ѝ страни. Крехкото ѝ тяло се разтърси от хлипания.

А безсърдечният червенокож не забави крачката си нито за миг.

През сълзи Даян забеляза, че до един храст пред тях проблясват очите на някакво диво животно. Тя премигна, за да проясни насълзените си очи и видя как една огромна пума скочи от земята на висока канара точно пред тях. Тя позна планинския лъв, когото бе освободила.

Котката бе замряла неподвижна на върха на скалата и ги очакваше. Даян се ужаси при мисълта, че Червенокожия може да не е забелязал дебнещата ги опасност. Бързо се огледа. Каменното лице и студените очи на индианеца не издаваха нищо. Но той не промени посоката. Тичаше право към каменния обелиск.

Примряла от ужас пред новата опасност Даян обви ръка около врата му и се сгуши на широките му гърди. Зарови глава в рамото му и когато приближиха дебнещата пума, тя затвори очи. Отчаяно стисна зъби, очакваше всеки момента да усети пронизващата болка, когато ноктите на звяра се впиеха в крехката ѝ плът.

Чу ниско треперливо ръмжене и неволно отвори очи. Погледна нагоре. Бяха точно под скалата. Очите на котката проблясваха на последните слънчеви лъчи.

После я подминаха.

Невредими.

Даян внимателно надникна над рамото на Червенокожия. И видя как великолепия звяр скочи от канарата, втурна се след тях, подмина ги на елегантни, дълги подскоци и изчезна в гъстия храсталак.

Изтощена физически и психически Даян оброни глава на гърдите на похитителя си. Вече нямаше сили да вика, да рита и да се съпротивлява. Отчаянието и безпомощността я бяха лишили от последните ѝ сили. Най-после прие факта, че е победена. В момента бягството бе невъзможно. И не ѝ оставаше нищо друго, освен да запази малкото ѝ останала сила и яснота на ума.

За разлика от индианеца, който не показваше никакви признаци на умора, тя бе уморена до смърт. Той продължаваше да бяга със същата равна крачка. И сякаш можеше да продължи така до безкрайност. Вече излизаха от равнините и се изкачваха в предпланините западно от Денвър. Бързо набираха височина. С грацията на диво животно индианецът безпогрешно избираше пътя, прескачаше камъни и дълбоки клисури, навеждаше се под по-ниските клони и елегантно заобикаляше хвойновите храсти.

Отнесе я високо в гористите склонове, докато накрая не се озоваха в гъста гора от борове и ели. Обви ги призрачен сумрак и Даян отново потрепери. Но непроницаемият индианец продължи със същата уверена крачка, сякаш можеше да вижда в тъмното като животно.

Тя затвори очи. Отпусна глава на рамото на Червенокожия. Усети допира на каишката на врата му и леко отмести глава. Зарови лице в извивката на врата му и за пръв път долови неговия аромат, деликатен, мъжествен, учудващо чистоплътен и далеч не неприятен. Със затворени очи останалите ѝ сетива се изостриха. Досега не бе забелязала, че дишането му е шумно, но въпреки това дълбоко и бавно въпреки физическото напрежение. А гарвановочерната му коса, която се докосваше до бузата ѝ, бе копринено мека, също като нейната. Издълженият гръб, за който се държеше, бе гладък и съвършено оформен.

Даян премигна, когато внезапно излязоха от гората на висока планинска поляна. В душата ѝ припламна надежда, когато видя тесен черен път да се вие нагоре през моравата. Този път все трябваше да води нанякъде. Може би някое малко планинско селище. Или пък някоя отдалечена хижа. Сърцето ѝ подскочи от радост, когато Червенокожия пое нагоре, успоредно на пътя. И тогава тя разбра. Червенокожия щеше да иска откуп за нея. Щеше да я размени за пари. Как не се сети по-рано! Точно така! Нямаше друго обяснение. За какво иначе му беше нужна?

Със сърце, разтуптяно от вълнение и надежда, Даян бързо изтри очи с опакото на дланта си. Тъй като Червенокожия нито говореше, нито разбираше английски тя трябваше да проведе преговорите. И тя се зае да репетира какво точно ще каже на хората, с които той смяташе да се пазари. Щеше да ги увери, че ако платят на индианеца да я освободи, тя после ще се погрижи да бъдат щедро възнаградени.

Превалиха един хълм и наистина, на петдесетина метра видяха просторно имение. Всички прозорци светеха. Даян най-последно си отдъхна. Нямаше никакво съмнение, че там живее голям и силен фермер с вярната си съпруга и децата си, част от които вече са големи.

Даян така се бе унесла в гледката на голямата и гостоприемна на вид къща, че не забеляза кога индианецът се отклони от пътя и заобиколи ранчото. В мига, в който си даде сметка, че намеренията му са други, тя понечи да закрещи, но твърдата длан на индианеца беше

вече върху устните ѝ. Той внимателно я постави на земята. И тъй като не можеше да издаде звук, тя неразбиращо завъртя очи, одра ръката му и зарита с крака.

Издължено, мускулесто бедро притисна коленете ѝ към земята. Без дори да я поглежда Червенокожия притисна лявата ръка на Даян под себе си. После опъна дясната ѝ ръка към тялото и я притисна с коляното си.

На Даян ѝ се стори, че цяла вечност лежи така неподвижна до него. Ранобудната луна се издигна над боровете, а пронизващият нощен вятър извести първите дни на настъпващата есен. Бе кошмарно, че докато тя лежи безпомощна, спасението е само на стотина метра, в осветената къща.

Но нямаше как да им даде знак. Дългите пръсти на индианеца не се отделяха от устните ѝ. Силното му тяло се притискаше към нея и тя усещаше топлината, която то излъчваше. Лежеше по гръб. Индианецът бе легнал настрани до нея опрян на един лакът, а коляното и бедрото му бяха праметнати през тънката ѝ снага.

Хрумна ѝ, че той не ще може дълго да издържи в това положение. Със сигурност не му беше удобно. Рано или късно щеше да му се наложи да се премести и може би тогава тя щеше да успее да се измъкне.

Но Червенокожия не помръдна.

Даян се гърчеше, мяташе глава, а индианецът лежеше съвсем неподвижен, без да помръдне и един мускул. Не показваше никакви признаци на нервност или умора. Не личеше да му е неудобно.

Изминаха дълги минути.

Час.

В отчаянието си Даян безпомощно заизвива глава. От мястото, където лежаха, не можеше да вижда къщата, но съзря в мрака блестящите очи на пумата. Смразяващите очи, които искряха на границата на гората, сякаш не бяха неподвижни. Голямата котка неспокойно обикаляше напред-назад. Даян неспокойно я гледаше. Знаеше, че ги наблюдава и се чудеше кога ще се спусне през поляната и ще ги нападне. С глава извита към хипнотизиращите горящи очи тя се почуди дали да каже на индианеца за планинския лъв. Как? Не можеше да произнесе и един звук.

Тя въздъхна и отново насочи вниманието си към Червенокожия.

И с невярващи очи се втренчи в него. Главата му не бе помръднала и на стотна от сантиметъра. Тя изумена се взря в изсечените черти на лицето му, в острия профил, посребрен от лунната светлина.

Обсидиановият му поглед бе прикован към осветената къща. Той не поглеждаше Даян, макар тя да бе сигурна, че по някакъв начин усеща погледа ѝ. Дългите му черни мигли не трепваха. Почти не мигаше. Жестоките устни бяха твърдо свити в тясна резка. И нито веднъж не го видя да преглъща.

И въпреки че бе неподвижен като статуя в него имаше някакво животинско напрежение. Тя бе убедена, че той би усетил всякакъв опит за бягство много преди да го е замислила. Не трябваше да забравя, че си има работа не с нормален разумен човек. Това създание, което можеше в продължение на часове да лежи в едно и също неудобно положение, бе свиреп и кръвожаден дивак, който можеше да я скалпира и да я убие, без да му мигне окото.

Примряла от страх Даян премести погледа си от огряното му от луната лице към бронзовото му тяло. Премигна, когато видя раните, които е оставила по гърдите му. Няколко дълбоки бразди се спускаха до твърдия му корем. Бяха покрити със засъхнала кръв. Почуди се дали все пак му е причинила болка. И дали изобщо нещо може да му причини болка.

И докато разглеждаше дълбоките белези, тя забеляза лекото, едва доловимо помръдване на бицепса му. В следващата секунда тя бе на крака и Червенокожия все още държеше устата ѝ.

Очите ѝ трескаво потърсиха голямата къща, а сърцето ѝ замря. Светлините бяха угаснали.

ГЛАВА 14

Червенокожия я прихвана през кръста и я понесе към стопанските постройките от другата страна на двора. Когато стигнаха там, той спря, послуша се и подуши въздуха като животно.

После понесе Даян към един навес с полегат покрив. При входа отново спря и придърпа Даян пред себе си. С едната ръка още държеше устата ѝ и я притисна към силното си, твърдо тяло.

Другата му ръка се спусна на кръста ѝ. Даян усети, че дългите му пръсти опъват колана и замря от ужас. След секунда коланът се озова в ръката му. Болезнена тръпка премина през стройното тяло на Даян. После отпра единия ѝ ръкав. Тя изкрещя. Но през пръстите му се процеди едва доловимо скимтене.

Свирепият звяр щеше да я изнасили! Да разкъса дрехите от тялото ѝ и насила да я обладае тук, на лунна светлина. Мили Боже, що за животно бе това? Защо тук? Защо сега?

Тя бясно се заизвива. В очите ѝ се четеше безмълвен ужас. Той смъкна отпраения ръкав по ръката ѝ. Тя притисна разтреперани ръце към гърдите си от страх, че следващия му ход ще е да разпори горната част на роклята до кръста.

Тя се закашля, когато хладнокръвният индианец раздели пръстите си и бавно натъпка откъснатия ръкав в устата ѝ и го закрепил, като го върза с колана. Изчака една секунда и тя си даде сметка, че проверява дали е запушил устата достатъчно добре. Останала без дъх Даян се опита да изкрещи. Единственият звук, който се процеди през тъканта, бе слабосилно скимтене.

Червенокожия отново се зае на работа. Влязоха в тъмната плевня. Той бе хванал двете ѝ китки на гърба със силната си ръка и я водеше пред себе си. На прага се спряха. Даян предположи, че и той, също като нея, не вижда нищо и чака зрението му да се адаптира към тъмнината. Но въпреки че не се виждаше нищо, ясно се долавяше миризма на коне.

Разбра, че глупавият дивак се кани да открадне един от конете на фермера. Щеше ѝ се да се изсмее на глупостта му. Сигурна бе, че в

момента, в който понитата надушеха човешко присъствие щяха да вдигнат такъв шум, че големият фермер тутакси щеше да дотича, най-вероятно със заредена пушка в ръка.

Започна да брои наум. Бе сигурна, че най-много до пет секунди понитата щяха да надушат опасността. Когато стигна до десет и тишината си остана ненарушена, тя се изненада и се ядоса. А още повече се ядоса, когато индианецът я поведе в непрогледната тъмнина с увереността на човек, който вижда всичко.

Даян знаеше всичко за конете и недоумяваше как така той е в състояние мигом да открие и успокои един прекрасен жребец. Защото той направи точно това. Придърпа Даян към себе си и я притисна в унизително интимна прегръдка, докато безмълвно галеше и успокояваше коня, който тя почти не виждаше в тъмнината.

В рамките на няколко кратички минути индианецът намери всичко, което му беше нужно. С помощта на дълга кожена каишка той върза ръцете на Даян отпред. На един пирон намери окачен оглавник, на една греда имаше седло и оседла коня буквално за секунди. Взе още два чула и ги върза зад седлото. Взе ловджийски нож в калъф и го пхна в бедрената си препаска. Метна през ръката си чифт меки кожени гамаши, взе чифт инкрустирани със сребро щори, една стара шапка „Стетсън“ и едно канче.

И през цялото време водеше Даян със себе си. Когато силните му ръце се обвиха около кръста ѝ, тя разбра, че той е готов да тръгне. Вдигна я да седне странишком на седлото и веднага се метна зад нея. Тя усети как железните му ръце я обгръщат. Яхнала коня настрани, с вързани ръце, Даян нямаше никакъв избор, освен да се облегне на здравата гръд на Червенокожия. Точно така и направи, защото очакваше, че глупавият дивак веднага ще подкара коня в пълен галоп.

По някаква нечута и невидяна команда конят се раздвижи. Но жребецът не се втурна нито в галоп, нито дори в лек тръс. Пое на малки, елегантни стъпки и след миг бе вече на обляния от лунна светлина двор. Там индианецът леко го насочи към планините.

Даян се приготви за лудата скорост, с която най-вероятно щеше да подкара коня сега, притисна се още по-силно към индианеца, зарови глава в рамото му, прикова поглед в каишката на врата му и зачака. И скоро се ядоса отново.

Немият дивак никога не правеше това, което тя очакваше от него. Сега, когато вече бяха толкова далече от ранчото, че то дори не се виждаше, той все така бавно караше коня, сякаш е извел любимата си на романтична разходка с пони на лунна светлина.

И докато конят леко стъпваше по тревистата морава, която заобикаляше предпланините, омразата на Даян към Червенокожия растеше. Тя винаги се бе гордяла с умението си да разбира какво става в главата на мъжете. И рядко бе грешила. Беше още малка, когато разбра, че повечето мъже са просто пораснали момчета и далеч не са сложни и непредсказуеми. Не бе срещала още мъж, който да се държи другояче. Досега.

Но не биваше да забравя, нейният похитител всъщност не бе мъж. Той бе голям и опасен звяр и това, че бе избрал за себе си животински начин на живот, само доказваше неандерталските му инстинкти. Нямаше как да разбере какво става в главата на едно животно.

И докато се чудеше дали някога аборигенът ще се сети да извади парцала от устата ѝ, силно се изненада, защото, сякаш не тя, а той бе прочел нейните мисли и вдигна дясната си ръка. Широката сребърна гривна проблесна на лунната светлина, той дръпна възела на колана и го остави да падне на раменете ѝ. Тя усети пръстите му в устата си и бе отвратена. Но си отдъхна с облекчение, когато той измъкна мокрия парцал, който я задушаваше.

Тя дълго кашля, а нейният похитител седеше зад нея и я наблюдаваше с полупритворени очи. Тя почувства погледа му и вдигна вързаните си ръце пред лицето му, кимна и ги раздвижи, за да ги развърже.

Дивакът не се подчини. Не поклати глава, не кимна, нито пък даде някакъв друг знак, че е разбрал молбата ѝ. И както често хората, когато се опитват да общуват с глух човек, Даян съвсем глупаво извика:

— Ръцете ми! — после отново ги тикна под носа му. — Ръцете ми, развържи ги, моля те!

Червенокожия постави пръст на каишката, която опасваше ръцете ѝ, и ги свали обратно в скута ѝ.

— Не, не! — запротестира тя. — Развържи ме! Настоявам да ми развържеш ръцете! — отново вдигна ръцете си пред лицето му. И той

отново ги свали в скута ѝ, а скулестото му лице бе безизразно на лунната светлина, а притворените очи — непроницаеми. — Веднага ми развържи ръцете, чуваш ли ме? — изкрещя тя. — Кожата ми протри китките и ти си виновен за това! Затова веднага ги развържи, защото... защото... — тя въздъхна примирена и отпусна глава. — Божичко, нищо ли не разбираш? Няма ли начин да ти кажа нещо? — тихо промърмори тя.

Червенокожия сви рамене и примижа, но Даян не забеляза това. Косата ѝ се бе развързала преди часове и сега падаше от едната страна на изящното ѝ лице. Когато усети ръката на индианеца на главата си, тя подскочи. Той внимателно я прибра от лицето ѝ и я приглади зад ушите. Тя рязко извърна глава. Погледна го с присвити очи.

Тъмните му очи се взираха право напред в непрогледната тъма. В сенките на високите му скули сякаш витаеше магия. В угълчетата на устните му се криеше заплаха. Даян потрепери и сведе очи при мисълта за неизказаните заплахи, които въплъщаваше този дивак.

Примирена реши повече да не му крещи, да не прави фасони, нито пък да драска и рита. Не можеше да бъде сигурна кога ще прелее чашата. Щеше да внимава повече. Последното нещо, което искаше, бе да го вбеси. Беше усетила силата на гладките бронзови ръце и знаеше, че могат с лекота да отнемат живота ѝ.

Разтрепери се. Изпитваше смъртен страх от този висок и слаб индианец с изящно лице и блестящи черни очи. И в същото време усещаше странно влечение към този мъж, който всъщност дори не беше мъж, а някакъв голям, красив звяр.

И за да не се докосва повече до него Даян се наведе напред и изправи гръбнак. Отсега нататък щеше да язди така, независимо колко път оставаше до крайната му цел.

— Навеждам се така... напред... защото не мога да понасям да се докосвам до теб — каза тя с приятен нисък глас, за да не може той да се досети за истинското значение на думите ѝ.

Безстрастният поглед на индианеца се спря на лицето ѝ за момент, после пак се насочи напред. Тя му се усмихна и продължи със същия сладък глас:

— Ти, мръсно животно. Ти, отвратителен звяр, повръща ми се от теб. Събуждаш всичко най-долно в мен и аз те мразя за това.

Очите на Червенокожия бяха приковани към лицето ѝ. Даян се взря в тях и бе готова да се закълне, че той не разбира нищо. Изражението му не издаваше никаква мисъл.

И тя продължи да разкрива душата си:

— Виждаш ли, още в първия момент, когато те видях в онази клетка, ти ме уплаши и в същия момент ме възхити. Искях да те освободя не само за твое добро. И за мое — тя млъкна. Бе изумена от тази изповед пред себе си. За пръв път осъзна и изрече истинските си мотиви за освобождаването на пленника.

Изведнъж я обзе страх.

— Ще избягам от теб — бързо рече тя. — По-умна съм от теб. Ще намеря начин. Да, Звяр, обещавам ти, че ще намеря — замисли се и бързо добави: — Нали нямаш нищо против да те наричам „Звяр“?

Черните му очи отново се приковаха към хоризонта. Даян неспокойно си пое дъх, огледа неравния пейзаж наоколо и се почуди защо ли не насочи коня направо към планините. Той все още караше коня повече на север, отколкото на запад. Не след дълго заобиколиха гористо възвишение и зад него Даян съзря светлините на някакъв град току под стръмния склон на Първата верига. Съсредоточи се и се опита да си спомни кой би могъл да бъде този град.

Простираше се буквално в краката им. Сентръл Сити? Блэкхок? Не, едва ли. Намираха се твърде далеч на север.

Когато Червенокожия подкара жребеца към светлините на града, името му изведнъж се пръкна в главата ѝ. Боулдър! Пред тях лежеше китното планинско градче Боулдър. Даян отново се почувства окрилена от надежда. Дори и червенокожия да не смяташе да я отведе в града, той определено бе решил да ношува някъде наблизо. Тогава стига само да успееше да се измъкне и щеше да стигне до Боулдър съвсем лесно — светлините на Боулдър ставаха все по-ярки, все по-близки. Но когато видя, че дивакът заобикаля града надеждата ѝ започна да се изпарява. И когато се увери, че дори няма да наближат селището, тя силно изкрещя. Знаеше, че това са само напразни усилия. Той не направи опит да я спре, остави я да крещи на воля. И когато накрая се умори и да се моли, тя го погледна и видя, че на лицето му е изписана все същата каменна гримаса.

Когато и последните светлини на Боулдър се скриха зад тях, утихнаха и крясъците на Даян. Единственият резултат бе, че я заболя

гърлото и пресипна. Обезсърчено сви рамене. Продължиха да яздят мълчаливо, като сега маршрутът им започна да се насочва на запад. Движеха се в широка долина, заобиколена от две страни от високи гористи хълмове.

Продължиха да навлизат в широкия каньон на Първата верига на Колорадо и скоро лунната светлина изчезна. И с тъмнината Даян усети студа, който царства в планините и потрепери. Беше и уморена. От неудобната стойка гърбът ѝ бе схванат и я болеше. Въпреки нежеланието ѝ, мислите ѝ сами се насочиха към удобството, което можеше да ѝ донесе допира до топлите бронзови гърди на Червенокожия.

Не, по-скоро бе готова да умре. Тя стисна зъби, за да не тракат от студ и изправи отпуснатите си рамене. Ако на нея ѝ беше студено, то на него му беше два пъти по-студено, защото беше гол. И ако тя бе уморена, то същото се отнасяше за него. А и тя твърдо можеше да язди не по-малко от всеки един мъж.

Или звяр.

След няколко мразовити часа езда в тъмнината те излязоха от каньона и отново ги обля лунна светлина. Но Даян не видя това. Тя отдавна бе заспала дълбоко.

Изобщо не разбра как още в каньона я налегна дрямка. Индианецът бе усетил това в момента, в който бе заспала. Без да променя хода на жребеца, той развърза китките ѝ и я положи на сгъвката на дясната си ръка, като притисна главата ѝ към рамото си.

И продължи да язди.

Изправен и същевременно отпуснат на седлото. Даян несъзнателно се сгуши в него. Тя тихо въздъхна насън, полуотворените ѝ устни докоснаха плътта му.

Мимолетна усмивка смекчи суровите устни на Червенокожия и за миг озари тъмните му очи.

ГЛАВА 15

Високо над градчето Боулдър, Червенокожия насочи жребеца си към планинските формирания Флатайрънс. После премина дългата три хиляди фута Кралска арка на Първата верига на Скалистите планини и се изгуби в суровите и неизследвани Флатайрънс.

Луната бе избледняла и вече залязваше, когато индианецът спря заменения жребец. С приближаването на утринта звездите избледняваха. Внимателно избра една тясна долина, където гъстата планинска трева бе започнала да променя цвета си и предсказваше ранна и студена есен.

Там, в надвисналите сенки на назъбените индиански върхове течеше един от притоците на Саут Сейнт Врейн Крийк, а повърхността му бе гладка като стъкло.

Индианецът дълго оглежда и преценява мястото. Конят тъпчеше на място и пръхтеше, докато зорките очи на ездача оглеждаха всяко кътче от тъмната долина. Секунда по-късно той вече бе решил къде щяха да спят. Долният ръб на стената на каньона образуваше нещо като навес и щеше да ги предпази от вятъра и от лъчите на изгряващото слънце.

Бе паднала роса и въздухът бързо изстиваше с приближаването на зората. Индианецът погледна спящата в ръцете му жена и изражението в очите му стана почти бащинско. Внимаваше да не я събуди. Хвърли юздите на земята и големият жребец тутакси започна да пощипва от сочната планинска трева.

С една ръка индианецът развърза двата чула, които бяха зад седлото. После слезе с толкова плавно и елегантно движение, че спящата в ръцете му жена само едва чуто въздъхна, сгуши се на рамото му и продължи да спи.

Когато стигна ръба на каньона, той се отпусна на едно коляно и се зае да постели одеялото. Жената не трепна, когато той нежно я положи отгоре. Погледна я и присви тъмните си очи.

Тя спеше дълбоко, копринено меката ѝ черна коса бе простряна по одеялото, дясната ѝ ръка бе сгъната в лакътя с дланта нагоре. Тази

изящна ръка бе гола до рамото, откъдето той бе отпрал ръкава. Дълбокото деколте разкриваше пищните форми на алабастровите ѝ гърди, които ритмично се издигаха и се спускаха с всеки дъх. Полите на роклята ѝ бяха увити около стройното ѝ тяло и разкриваха малките ѝ колене. Те бяха бели, изящно оформени и ги прикриваха единствено чифт най-фини чорапи. Бе обути в обувки от мека козя кожа с високи токчета.

С каменно изражение Червенокожия свали обувките ѝ, положи ги наблизко и забеляза как тя мърда пръстите на краката си насън. И в същото време дълбоко въздиша. Бледа усмивка смекчи очертанията на суровите му устни. Той я зави с втория чул и внимателно го подпъхна под нея.

Остана на колене още секунда, а тъмните му очи се спряха отново на изящното бледо лице. Дългите, гъсти мигли се бяха събрали над изумителните ѝ очи. Очи, каквито той никога преди не бе виждал. Огромни, лъчезарни, невероятно красиви теменужени очи. Изразителни теменужени очи, които можеха да станат виолетови, когато бе ядосана или уплашена.

Малкият ѝ аристократичен нос бе горделиво вирнат дори и насън. Но плътните ѝ меки устни, които сега бяха леко разтворени, издаваха огнена сексуалност.

Червенокожия стисна зъби и на челюстта му заигра един мускул. Скочи на крака и изскочи от скалния заслон. Свали седлото и оглавника от коня и го спъна с дългите юзди. После го потупа по плешките с отворена длан и конят моментално се подчини. Пристъпи няколко крачки напред и когато разбра, че е спънат, спря и се зае с богатата трева в долината. Червенокожия бе доволен.

Приближи се до Саут Сейнт Врейн Крийк. Клекна на тревистия бряг и напълни канчето с чиста и студена планинска вода. Жадно го изпи, после го напълни още веднъж и го остави настрани.

Извади ловджийския нож от бедрената си препаска и го измъкна от кожения калъф. Прокара мазолестия си пръст по острието. Остър като бръснач. Той го вдигна до шията си. Постави острието между шията си и обсипаната с мъниста лента и я срязва с едно движение. После я хвана, докато падаше, постави я до канчето и се изправи на крака.

С ножа в ръка той дръпна връзката на бедрената си препаска. Тя падна и той се изправи чисто гол в студения предутринен сумрак. Разсеяно потри окървавените си гърди, дълбоко си пое дъх и нагази в чистите плитки води на потока. Тръгна напред, докато водата не достигна до кръста му. Постави ножа между здравите си бели зъби, оттласна се от дъното и заплува към противоположния бряг с плавни и грациозни махове. Отсрещният бряг представляваше висока назъбена скална стена. Остави ножа на една издатина на скалата и пробва дълбочината. Едва покриваше широките му рамене.

Идеалната дълбочина за утринно къпане.

Индианецът се обърна по гръб в леденостудената вода и изчака прошарената му коса да се напои напълно. Полежа така няколко минути и с наслада усещаше как уморените и напрегнати мускули един по един се отпускат и отпочиват.

Обърна се по корем и потопи главата си. Плува под вода, докато му стигна дъха. После излезе на повърхността и дълбоко си пое дъх.

Зае се за работа.

Сръчно разтри корените на косата си и прокара пръсти през всеки кичур. И отново и отново. После отметна косата от лицето си и се зае да почисти засъхналата кръв от гърдите си. Мръщеше се, стискаше зъби и тихо ругаеше бледата красавица, която бе оставила дълбоките белези. Най-дълбоките одрасквания отново се разкървиха. Изчака докато леденостудената вода затвори раните.

Изми всичкия прах и мръсотия от стройното си тяло и когато се почувства напълно чист, скочи на скалата. От тялото му се застича вода, а той потрепери от студ, отметна косата от лицето си и търпеливо зачака слънцето да изгрее.

Просна се на скалата гол, със затворени очи. И усети нечие присъствие. Рязко отвори очи. Погледът му прекоси потока и се прикова на жената. Тя лежеше в позата, в която беше я оставил, заспала, с обърнато към него лице.

Протегна ръка, взе острия нож, обърна тъмната си глава и погледна нагоре. Около стотина фута по-нагоре, на една тераса от сивкав пясъчник се бе излегнала голямата котка. Просната по корем, с опънати напред лапи пумата широко се прозя, отметна назад глава и оголи блестящите си зъби.

Индианецът остави ножа и отново се отпусна.

Бе лято и изгревът дойде рано. За половин час небето се промени от оксидирано сиво през яркочервено до ослепително златистобяло. Голият индианец лежеше на скалата и се наслаждаваше на слънчевата топлина. Под слънчевите лъчи водата бързо се изпаряваше от стройното му бронзово тяло. Драскотините по гърдите му станаха розовочервени. Дългата му черна коса започна да изсъхва.

Лениво отпуснат по гръб Червенокожия още веднъж погледна отвъд реката. От площадката, на която лежеше, той ясно виждаше унесената в дълбок сън тъмнокоса жена. И очите му останаха приковани в нея, докато слънцето не се издигна толкова високо, че започна да хвърля отблясъци по спокойната повърхност на потока.

Индианецът отклони вниманието си от спящата жена. Хвана голите си колене и се надвеси над водата. Видя лицето си тъй ясно, все едно че го гледаше в огледало. Стъпи устойчиво на скалата, наведе се и загреба две шепи вода. Наплиска лицето си с вода, после още веднъж. После взе ножа и внимателно се избърсна, като ползваше повърхността на потока вместо огледало. Черните бакенбарди изчезнаха под острия като бръснач нож. И когато ни следа от брада не бе останала по бузите, врата и брадичката, той отново се наплиска с вода.

С нож в ръка той се изправи, протегна се и отново клекна. После се върна на отсрещния бряг по един брод малко по-нагоре по течението.

Облече бедрената препаска, обу мокасините и отиде при спящата под скалния навес жена. Сега Даян лежеше на една страна с гръб към потока. Одеятото се бе смъкнало от раменете ѝ и бе увито около кръста ѝ.

Индианецът внимателно легна зад гърба ѝ. Легна по гръб, уморено се протегна, кръстоса ръце под главата си и тихо се прозя. Чувстваше блаженството от мускулите, които се отпуснаха по цялото му тяло, усети как бавно съзнанието го напуска и се унася в сън.

И почти бе заспал, когато Даян се обърна по гръб, метна ръка на голите му гърди, а един гарвановочерен кичур падна върху лицето му.

Той моментално се събуди.

Затаи дъх. Сигурен бе, че всеки момент тя ще се събуди.

Бавно обърна глава, погледна я и видя, че долната ѝ устна леко потрепва. После усети как тялото ѝ потрепна.

Сърцето му замря, когато тя се обърна с лице към него, сгуши се, а премръзналото ѝ тяло се прилепи към неговото в търсене на топлина. Главата ѝ бе на сантиметри от ръката му. Усещаше как топлият ѝ дъх гъделичка кожата му. Приблужи се още. Докосването на миглите ѝ до голата му кожа го накара да настръхне.

Дори и през ум не му мина да се обърне към нея и да я вземе в прегръдките си. Остана неподвижен, както си беше легнал по гръб. А тя се приближаваше все повече, слабицката ѝ ръка лежеше на корема му, изящното ѝ коляно върху издълженото му бедро.

Лишението бе съществена част от възпитанието му като мъж. Дългогодишните тренировки в самодисциплина и въздържание, усвоеното изкуство да владее чувствата и нагоните си му позволи да лежи до красивата бледа жена без дори да я докосне. Този невероятен самоконтрол го бе направил търсен любовник сред много и красиви, ненаситни жени. Бе способен да прави любов до премала, независимо от времето, мястото и обстоятелствата.

Но този железен самоконтрол му помагаше и за съвсем противоположни цели. Умът му неведнъж бе побеждавал тялото. И стига да поискаше можеше да овладее нежелана физическа възбуда. Точно това направи и сега.

Меките гърди на Даян се притиснаха към ребрата му и той стисна зъби. Когато пръстите на крака и докоснаха голия му прасец, на челото му избиха ситни капчици пот. Когато коляното и притисна издутината под бедрената му препаска, мускулите на корема му се стегнаха. Лекото движение на коляното ѝ, развърза кожената каишка, която държеше препаската.

Индианецът тежко преглътна, но не трепна. Мобилизира всичките си сили. Заповяда на ума си да овладее тялото. Затвори уморените си очи и бавно изпусна всичкия си въздух.

И заспа.

ГЛАВА 16

Даян се размърда.

Клепачите ѝ трепнаха. После очите и широко се отвориха. Прозя се и присви очи. Не можеше да се ориентира. Лежеше по гръб. Таванът беше необичайно нисък и ѝ изглеждаше абсолютно непознат. И освен това май беше направен от камък.

Още замаяна от съня, Даян се опитваше да разбере къде се намира, какво се е случило. Лежеше абсолютно неподвижна и напрегнато се заслушваше. Чу равно и дълбоко дишане, което въобще не приличаше на лекото похъркване на Кейт Тексас.

Даян бавно обърна глава и сънените и очи се разшириха от страх и ужас.

Червенокожия от Планините спеше до нея!

Внезапно си спомни всичко. Обезумяла от страх Даян не можеше да помръдне от мястото си. Само трескавите ѝ очи се движеха и не можеха да се откъснат от спящия дивак.

Той лежеше по гръб с кръстосани на тила ръце. Даян насочи плах взор към резките черти на лицето му. Дългите му черни мигли се бяха сплели над суровите му тъмни очи. Високите скули хвърляха тъмни сенки над бронзовите му страни. Жестоките му устни бяха отпуснати и изглеждаха по-пълни и по-меки.

Но все пак излъчваха някаква скрита заплаха. Очите на Даян предпазливо се придвижиха от лицето към шията му. Лентата липсваше. На врата му се виждаха лилави и жълти белези от удар. В сърцето ѝ за момент се прокрадна топлинка. Но тя бързо смръщи вежди и погледът ѝ продължи да го изучава. По гладките му бронзови гърди се спускаха дълги розови белези. Даян ухапа треперещата си долна устна. Драскотините бяха нейно дело. Още си спомняше как остриите ѝ нокти разкъсаха плътта му.

Погледът ѝ продължи надолу и тя тихо изстена.

Каишката, която придържаше бедрената препаска на дивака, се бе развързала и сега парчето кожа се бе смъкнало надолу по корема му.

И покриваше само слабините. И разкриваше всичко останало. Великолепното мъжко тяло бе изложено на нервния ѝ поглед.

Любопитството все пак надделя над страха и Даян се взря в мястото, където мускулестото бедро се свързваше с гладкия хълбок. Погледът ѝ се спря на стегнатия корем. На вдлъбнатината на пъпа. Гъстата окосмена линия, която се спускаше от пъпа към слабините му. Космите, които надничаха изпод смъкнатата препаска.

Даян затвори очи.

Опита се да разсъждава бързо и трезво. Бързо си припомни точно какво бе видяла и чула откак се бе събудила. Бе видяла плитка пещера, спящия до нея индианец и точно до него изхода на пещерата. Чу равното, дълбоко дишане на индианеца и потропването на коня отпред.

Бързо съпостави фактите и се опита да прецени шансовете си да се измъкне. Индианецът спеше между нея и отвора на пещерата. Откраднатият жребец най-вероятно бе спънат точно до входа на пещерата. Ако успееше да се промъкне край индианеца, без да го събуди, щеше да хване коня и да избяга. Едва ли щеше да ѝ се отдаде втора такава възможност.

Предпазливо отвори очи. Погледът ѝ бавно и неуверено се върна на лицето на Червенокожия. И замръзна там. Той бе обърнал глава. И черните му, безжалостни очи бяха приковани в нейните. Стори ѝ се, че цяла вечност лежаха така и се взираха един в друг.

Тя първа развали магията.

Бързо се изправи на колене. Преметна крак през легналия индианец. Смяташе бързо да го прекрачи, да се изправи на крака и да се втурне към свободата си.

Но той бе много по-бърз от нея.

Хвана я, когато бе над него. Даян изкрещя, когато той сграбчи полите на роклята ѝ и я дръпна върху себе си. Ръцете му моментално се заключиха на кръста ѝ. Прикова я върху себе си и изви глава настрани, когато тя замахна.

Уплашена и разгневена Даян обсипа с удари тъмното му лице и гърдите му и се разплака. Изгуби контрол над себе си и закрещя:

— Пусни ме или ще те убия! Да, ще те убия! Мръсен, тъп дивак, мразя те!

И докато го удряше, гневът ѝ нарастваше. Хлипанията ѝ се засилиха, а заплахите ѝ станаха още по-фантастични.

— Гнусно животно! Безсърдечен звяр! — крещеше тя. Ще ти изрежа сърцето с ножа, който открадна! Заклевам се! Чуваш ли ме! Заклевам се, заклевам се!

Лицето ѝ почервения. Косата ѝ се мятеше около главата и влизаше в очите ѝ. Очите ѝ се наливаха със сълзи, не виждаше почти нищо. Сърцето ѝ биеше тъй ожесточено, че сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Бе тъй отчаяна, че вложи и последните си сили с единствената мисъл да го нарани, да му причини болка, като не си даваше сметка колко безполезни са опитите ѝ.

Накрая силите ѝ се изчерпаха. Индианецът безропотно понесе многобройните удари. Просто здраво я държеше за кръста и я чакаше да се успокои или да се умори.

Но тя далеч не се бе успокоила.

Усети как губи здравия си разум, усети, но не можеше да направи нищо. Крещеше, хлипаше и безмилостно налагаше безмълвния дивак. Чувахе пронизителните писъци, които отекваха от скалните стени, писъци на една обезумяла жена. Опита се да спре, но не можа. Бе извън всякакъв контрол и с всяка секунда се разгорещаваше още повече.

Диво крещеше. Болезнено хлипаше. Мятеше се върху твърдото, неподатливо тяло под нея.

Индианецът разбра, че уплашената и гневна жена, която седеше върху него, е получила истеричен пристъп. И направи точно това, което бе нужно. Вдигна ръка и силно я плесна с отворена длан.

И усети как болката от удара го прониза право през сърцето. Стисна зъби толкова силно, че челюстите го заболяха.

Даян изумено го зяпна, а поредното хлипане заседна в гърдите ѝ. Облените ѝ в сълзи очи се разшириха от изумление. Втренчи се в него, а стройното ѝ тяло още потрепваше върху него. Едва си поемаше дъх.

Но вече не плачеше.

За момент тя просто остана върху него. С вдигната ръка, с колене впити в тънкия му кръст, с разтуптяно сърце и тъй задъхана, че гърдите ѝ тежко се повдигаха и опъваха тясната рокля.

После сякаш всяко едно мускулче в тялото и отказа да ѝ се подчинява. Тя уморено седна върху него, дупето ѝ се отпусна върху слабите и бедрата му. Коленете ѝ се отпуснаха. Гръбнакът ѝ сякаш омекна и тя безпомощно се отпусна напред. И не се съпротивлява,

когато индианецът нежно я придърпа към себе си. Лактите ѝ докоснаха одеялото под него. Ръцете и се отпуснаха върху бицепсите му. Пръстите ѝ се свиха около стоманените мускули.

Ръката му погали главата ѝ. Той нежно я притисна към лявото си рамо и приглади косата ѝ така, че да не влиза в очите ѝ, а широката сребърна гривна на дясната му китка матово проблесна. Даян тежко въздъхна и напълно се отпусна върху него. Тялото ѝ още се разтърсваше от спазми, затова тя не го спря, когато усети силните му, но нежни ръце успокояващо да се спускат по гърба ѝ. Твърдите му пръсти погалиха врата ѝ и тя почувства странно спокойствие.

Съвсем смутена Даян чувства как умелите му пръсти разтриват гърба ѝ и с лекота изличават цялата умора и напрежение. Слепоочието ѝ се притискаше към гладкото му рамо. Даян затвори очи и благодарно се отпусна, отдаде се на пълно спокойствие.

Дълбоко вдъхна и отново се изненада от чистата мъжка миризма на дивака. Миришеше така сякаш току-що е излязъл от банята, тъй чист и свеж. Даян тихо въздъхна, когато умелите му пръсти отметнаха косите ѝ и се заеха със схванатите мускули на врата.

И едва чуто застена, когато той с вещица прогони болката и умората. Пръстите му, които тъй нежно бяха разтрили гърба ѝ, сега пипаха по-твърдо. Стори ѝ се, че никога преди не се е чувствала тъй спокойна. Не проумявайте как бе възможно това, но бе факт. Така че се остави на съдбата си, наслади се на момента без страх и без мисли за това какво ще се случи после.

Дивакът също изглеждаше доволен просто да лежи под нея, без да помръдва и без да я заплашва с каквото и да било. Може би във всяка битка на живот и смърт имаше нужда от моменти на примирие, през които и двете страни да си отдъхнат и да съберат сили. Даян с удоволствие се възползва от тази възможност да възстанови силите си. Просто щеше да полежи и да се подготви за безмилостните битки, които със сигурност я очакваха.

И двамата тихо лежаха в дълбоките сенки под скалата. Индианецът изтегнат по гръб, а жената легнала върху нето, с присвити колене и долепени до гърдите му длани.

И не след дълго това, което бе започнало като отморяваща почивка, се превърна в нещо съвсем друго. В началото Даян почти не си даваше сметка за деликатната поза, в която се намира. Но скоро

разбра, и то твърде осезателно. Главата ѝ лежеше на гърдите му, устните ѝ бяха едва на сантиметри от шията му. Гърдите ѝ, придържани само от дълбоко изрязаното деколте, се притискаха към голата му бронзова гръд. Беше седнала върху му, като коленете ѝ бяха от двете му страни. Докато се боричкаха, роклята ѝ се бе набрала нагоре и сега едното ѝ коляно и бедрото ѝ бяха съвсем разголени.

И се докосваха до жарката му плът.

Но страшното бе, и то много по-страшно, че дупето ѝ разтворените ѝ бедра се притискаха към слабините му.

В главата ѝ проблесна спомена за смъкнатата бедрена препаска и Даян не се и замисли дали, докато се боричкаха, препаската не се е смъкнала изцяло. Защото вече знаеше. Разделяше ги само фината коприна на гащичките ѝ.

Ужасена, Даян усещаше горещината, която се притискаше през тънката коприна към най-чувствителното ѝ място. И чувстваше как женската плът набъбва, пулсира, желае го.

Лежеше абсолютно неподвижна, едва се осмеляваше да диша. Засрамена и уплашена от това, което ставаше с нея, тя усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват и напират към гърдите на индианеца. Изведнъж почувства ръцете му. Спомни си, че когато за последен път ги усети те масажираха раменете ѝ. Но вече не бяха там. Сега се бяха спуснали под мишниците ѝ и палците му притискаха гърдите ѝ отстрани.

С премрежени очи Даян погледна индианеца и видя как той бавно преглъща, как мускулите на врата му се движат под охлузената кожа. Чу неравния му дъх, усети дивите удари на сърцето му в притиснатите към нея гърди.

Изведнъж индианецът с рязко движение я положи по гръб и легна върху нея. Красивото му и страховито лице се озова на сантиметри от нейното. В тъмните му очи проблясваха загадъчни искри. Суровите му устни, изопнати от страст, омраза или от двете заедно, бяха почти до нейните.

Даян очакваше жестоките устни да се притиснат към нейните в отчаяна и заповедна целувка. Разкъсана между желанието и страха тя извърна глава и кичур прошарена черна коса бръсна страната ѝ. Ръцете му бързо хванаха главата ѝ от двете страни и я принудиха да го погледне в очите.

Ужасена от приближаващото животинско обладание Даян лежеше неподвижна под голия дивак, а уплашеният ѝ взор бе прикован към лицето му. Панически се вгледа в черните очи, защото силните му ръце не ѝ позволяваха да извърне глава.

Чувстваше властната сексуалната мощ, която той излъчваше, усети агресивната и всепомитаща страст, която го бе обзела. Тялото му пламтеше, тя го чувстваше през дрехите си.

И въпреки това той се колебаеше.

Даян се взря в изгарящите черни очи и се почуди дали и това не е част от мъченията ѝ. Дали той искаше да я накара да лежи и да се страхува от бруталното му нахлуване в тялото ѝ? Дали искаше просто да удължи мъките ѝ? Дали той бе толкова жесток, че да иска да удължи това зверско изнасилване, колкото е възможно повече?

И докато Даян, примряла от страх, се вглеждаше в тъмното му лице, той премигна, сякаш излезе от някакъв транс и лицето му отново придоби човешки черти. И въпреки това тя все още бе скована от страх, когато ръцете му отпуснаха безмилостната хватка на главата ѝ.

Тя рязко си пое дъх, когато ръката му се спусна между телата им. Примря в очакване на звука на разкъсан плат.

И невярващо премигна, когато той коленичи над нея. Ръката, от която така се страхуваше, сега скромно държеше парчето кожа пред слабините му.

Изправи се над нея и завърза каишката над левия си хълбок. После едва я погледна и излезе от заслона на сгряната от слънцето поляна.

Даян седна, едновременно уплашена и облекчена. И абсолютно объркана.

— Кажи на Боз да спре влака! Дай ми пистолетите! Телеграфирай на губернатора! — започна да крещи полковник Бък Бюканън, когато Кейт Тексас му каза какво се е случило.

Същата сутрин Кейт Тексас се бе събудила и бе установила, че Даян не е в леглото си. Усети, че нещо лошо се е случило, затова бързешком се облече и тръгна към вагона на полковника, като по пътя питаше всеки срещнат дали е виждал Даян. Никой не беше я виждал.

Когато наближи вратата на полковника, тя чу високи възбудени гласове. Спря, заслуша се и разбра, че Червенокожия от Планините е избягал през нощта.

Кейт Тексас усети как пулсът и се ускорява. В миг разбра, че дивакът е взел Даян със себе си.

Кейт се втурна в препълнения вагон и всички гласове секнаха, когато обяви, че Даян е изчезнала.

— ... и след като телеграфираш на губернатора — крещеше полковникът, — се свържи с властите и...

— Почакай — прекъсна го Кид Черокий, — ако забъркаме губернатора и властите, слухът ще се разпростре и ще се отрази на продажбите на билети и така Лудия Бил ще може да се възползва от проблемите ни.

— По дяволите, Кид, оня дивак отмъкна единствената ми внучка! Нима очакваш да...

— Полковник, аз ще я намеря. Ще тръгна с братята Ледърууд още сега, докато следата е прясна.

— Тръгвам с теб — прекъсна то полковникът и решително поклати бялата си глава.

— Но Бък, не можеш — разтревожено го предупреди жена му, която стоеше до него. — Не можеш да яздиш надалеч с този крак. Само ще забавиш момчетата, а сега всяка минута е важна.

— Мисис Бюканън е права — рече Кид. — Ще трябва да препуснем здраво, за да наваксаме преднината им. Ще ти я върна, Полковник. Заклевам се — той млъкна и наперено огледа събралите се. — Няма да позволя на онзи дивак да й причини нищо. Сър, аз съм влюбен в Даян — той сведе глава, сякаш за да скрие напиращите сълзи.

Трогнат, полковникът стисна рамото му.

— Иди и я доведи, синко!

ГЛАВА 17

Индианецът с мъка изплува от ленивите води на съня, замята се в примките на страховит кошмар, който не искаше да го остави на мира. Въртеше глава и устните му мълвяха неразбираеми думи. Бронзовото му лице и голите му гърди лъщяха от пот. Очите му бързо се въртяха под клепачите.

След дълга борба с кошмара той най-сетне седна в леглото и широко отвори черните си очи. Дъхът му бе тежък, почти болезнен. Сърцето му ехтеше в гърдите. Неспойно се огледа и познатата обстановка сякаш малко го успокои.

Но не го освободи от тежкото предчувствие.

Стари очи спусна крака на пода. Седна в леглото си, стисна с две ръце тънкия дюшек и се опита да успокои сърцебиенето си. Опита се да си втълпи, че това е просто кошмар, неприятен лош сън. И че той не означава нищо, абсолютно нищо. И вече започваше да избледнява, да потъва в забрава.

Но въпреки че се вслуша в гласа на разума, сърцето на стария вожд си остана свито от неизказана заплаха. Нещо се бе случило. Нещо ужасно. Чувстваше го. Ужасният кошмар бе предвестник на някое истинско, а не сънувано нещастие. И сега, когато вече беше буден, той чуваше как духовете от отвъдния свят нашепват за някакво ужасно, катастрофално нещастие.

Стари очи се обърна, пресегна се през леглото си и вдигна щорите. Погледна навън и тревожно поклати глава, бялата му коса се разлюля покрай осеяното му с дълбоки бръчки лице. Той винаги се будеше преди зората да огрее небето на изток. От години. Но не и тази сутрин. Денят вече бе започнал, навън се бе блиснала обилна слънчева светлина. Вождът Юте се изправи. Не обърна внимание на болката, която стягаше гърдите му, наля вода в един леген и се изми. После бързо се облече. И докато облече синята си риза и джинсите, отново бе облян в пот.

Мрачните му предчувствия се засилиха.

Стари очи наруши обичая си и не тръгна веднага към вагон-ресторанта. Нямахте да закусва тази сутрин. Гадеше му се, може би поради лошо храносмилане.

Освен това трябваше първо да отиде на едно друго място, трябваше първо да свърши нещо. Лично да се увери.

Ключът за клетката не бе в гавираната кутия, където го бе оставил. Дали Малката сърничка бе успяла в дръзкото си начинание?

Стари очи пое към последните вагони. И докато бавно, но решително си проправяше път през вагоните, мрачното му предчувствие се засили. Хвърли един поглед на пейзажа, който прелиташе край прозореца, и премигна, когато изведнъж слънцето се скри зад облак. Внезапно притъмня и в тъмнината страховете му се засилиха.

Това бе поличба.

Зла поличба.

Самото слънце се бе уплашило. И се криеше зад облаците, страхуваше се да се покаже.

И Стари очи бе уплашен. И странна умора владееше тялото му. Току-що бе станал от леглото и бе спал часове повече от обичайното и въпреки това не си спомняше някога да се е чувствал тъй уморен. Краката му бяха тъй тежки, че едва ги повдигаше. Гадеше му се все повече и обилно се потеше. И в същото време адски студ сковаваше костите му.

Млад мексиканец мина край него. Стари очи го хвана за ръкава и го дръпна.

— Кажете ми, Арто — рече той, — какво е станало? Случило ли се е нещо?

Слабият мексиканец сви рамене, завъртя очи и рече:

— Боже, Стари Очи, нима не си чул? Червенокожия от Планините избягал. И отвялякъл внучка на Полковник.

Мексиканецът продължи по пътя си. Старият вожд се опря на вратата на едно купе. Широка му длан легна на гърдите. Болката бе непоносима. Чувстваше, че всеки момент може да загуби съзнание. Но Стари очи се овладя, напрегна всичките си сили, изправи се и пое към началото на влака.

Вината бе негова. Изцяло негова. Веднага щеше да отиде при Полковника и да признае. Щеше да му разкаже всичко. Щеше да

започне от деня, в който бяха намерили Червенокожия и Кид с братята Ледърруд безмилостно го бяха пребили. Щеше да каже как бе посочил на милата Малка сърничка мястото, където държи ключа за клетката на индианеца.

Стари очи мъжествено се бореше с болката в гърдите, с все по-голямата слабост. Сега вече бе сигурен, че е сериозно болен, но това нямаше значение. Ако щеше да умира в този ден трябваше първо да пречисти вината си, да облекчи гузната си съвест. Бе доказал, че е недостоен за оказаното му доверие. Трябваше да признае многобройните си грехове пред стария си бял брат, преди да се отдаде на Великото Тайнство.

Стари очи бавно напредваше през вагоните, по челото му се стичаше пот и замъгляваше погледа му. Проправяше си път подтиквайки от силното си чувство за дълг и не обръщаше внимание на хората, които с разтревожени гласове го питаха дали е добре.

Решен да стигне до вагона на Полковника със свои сили той решително отхвърляше всяко предложение за помощ. С премрежен взор болният индианец направи още няколко крачки и безпомощно се отпусна на колене, задави се и притисна ръце към гърдите си. Един от изпълнителите, също индианец юте го видя, бързо скочи от седалката си и го хвана секунда преди да се строполи на пода.

Разтревожен индианецът притисна стария вожд към гърдите си и извика:

— Доведете доктора на трупата! Стари очи май получи инфаркт!

— Не... не... — простена Стари Очи. — ... заведете ме... трябва да говоря... Полковника.

— Ще говориш само с доктора — прекъсна го индианецът. — А сега мирувай, старче. Не мърдай.

Стари очи усети как съзнанието го напуска. С последни сили той сграбчи реверите на младия индианец и трескаво прошепна:

— Има нещо... да кажа...

— Припадна — каза младият войн на събралото се множество.
— Бързо, помогнете ми да го отнесем до болничния вагон.

Даян изчака няколко минути и после сгъна одеялото и излезе на ярката слънчева светлина. Индианецът събираше екипировката,

пръсната из поляната и не ѝ обърна внимание. Дори не я погледна.

Тя се намръщи и се зае да го наблюдава. Той не бързаше. Движенията му бяха бавни и спокойни. Даян го гледаше и се чудеше как е възможно от всяко негово движение да се излъчва такова спокойствие и хармония.

Потрепери.

Смъртно се страхуваше от него. Никога през живота си не бе се страхувала толкова много. И странното бе, че не би се страхувала толкова много, ако той се държеше по начин, който би бил обичаен за едно диво и нецивилизовано същество. Но той далеч не се държеше така. И въпреки това той излъчваше някаква стаена заплаха. И тя знаеше, че е способен на неочаквани и непредизвикани пристъпи на ярост.

Докато лежеше върху нея в пещерата, той едва не я облада насилствено. Имаше нещо животинско в страстта му, желанието му бе почти осезаемо. Сухожилията се бяха открили на дългата му шия, а по средата на високото му чело пулсираше вена. И всеки един мускул по тялото му бе изопнат, напрегнат, твърд като скала. За нападение? Бруталност? Насилие?

Даян потрепери. От мисълта, че бе не само уплашена, но и привлечена, едва ли не възбудена от животинския му магнетизъм. Спомни си трескавите мигове в сумрачната пещера и лицето ѝ се обля в червенина от срам.

Дивакът с огнения взор едва не бе разкъсал дрехите ѝ, а тя едва не му позволи. Пристъпът му на страст я отблъскваше не по-малко от желанията на собственото ѝ тяло. И решението ѝ да избяга стана още по-твърдо. На минутата. Нямаше да е лесно да се измъкне от безсловесния, но внимателен индианец.

Дори и сега, когато очите му бяха заети с друго, тя имаше чувството, че той знае точно какво мисли тя. Даян се опита да се мобилизира. Та това бе чист абсурд! Как бе възможно този нецивилизован дивак, или по-точно човешко същество, което притежава животински разум, да знае какво става в главата ѝ?

Това бе невъзможно.

Окуражена, Даян се обърна и се огледа. Тя бе заспала, когато пристигнаха на малката закътана полянка. Не помнеше нищо и не бе уверена в коя посока е останал Боулдър. Погледна слънцето и се опита

да се ориентира. После сведе поглед към тревния килим, който покриваше полянката. И ясно различи отпечатъците от подкови, които водеха към каньона.

Даян предпазливо хвърли един поглед на червенокожия. Той бе запалил огън. И в момента кастреше листата от един дълъг клон. Очевидно си правеше импровизиран рибарски прът. Без да се замисли, Даян пусна одеялото и побягна.

Бе изминала не повече от четиридесет ярда, когато той я настигна. Дългата му ръка обгърна кръста ѝ и я спря, после я притисна към широките му гърди. Даян моментално се обърна с лице към него и закрещя.

Но веднага млъкна, когато той обви пръсти около шията ѝ. Изви главата ѝ назад и я принуди да го погледне в очите.

Те бяха присвити и в тях гореше заплашителен огън.

Без да отлепя длан от шията ѝ, той леко натисна с пръсти, колкото тя да може да почувства нечовешката сила на хватката му. Слънчев лъч проблесна по широката гривна и Даян изведнъж почувства, че ѝ прималява. Ако той бе отправил заплахата си с думи, тя едва ли щеше да я схване по-ясно.

Стига само да поискаше той можеше да я удуши за секунди. Точно това ѝ каза. И я предупреди занапред да не забравя това. Тя нямаше никакви шансове срещу него. Можеше да я убие с една ръка.

Даян с труд преглътна и усърдно закима с глава.

— Разбирам, Звяр.

Едва изрече тези думи и той разхлаби желязната си хватка. Примряла от страх Даян не се осмеляваше да помръдне, докато той не я освободи и замря така, с тяло прилепено към неговото и очи, впити в неговите.

Индианецът не вдигна ръка от гърлото ѝ. Спусна я надолу, прокара я по ключицата, бавно я придвижи към белите ѝ гърди, които напиреха от дълбокото деколте. Даян неспокойно присви очи и му заповяда да спре. Той не ѝ обърна внимание.

Погледът му стана съсредоточен. Ръката му агонизиращо бавно се плъзна по лявата ѝ гърда, после надолу и се обви около кръста ѝ.

После я отпусна.

Високият индианец я пусна тъй ненадейно, че Даян едва не загуби равновесие. Втренчи поглед в него. Той нехайно се обърна, и

сякаш нищо не се бе случило, тръгна към пещерата. Повече от минута тя стоя неподвижна, изумена от лекотата, с която той ѝ налагаше волята си и вбесена от арогантността му. Но едва ли щеше да се осмели да побегне още веднъж.

Последва го към лагера.

Седна до огъня, прегърна коленете си и се сети колко е гладна и жадна. Червенокожия сякаш прочете мислите ѝ, защото взе канчето, заобиколи огъня, клекна пред нея и ѝ го подаде.

Даян отказа да го вземе. Той сви рамене, вдигна го до устните си и жадно отпи. Тя гледаше как бистрата студена вода потъва в гърлото му и го намрази още повече. Той бе чудовище, безмилостен звяр.

Тя стисна зъби, скочи на крака, отиде до потока и коленичи край прозрачната леденостудена вода. Опита се да напълни шепи с вода и да ги поднесе към устните си, но не успя. До устните ѝ стигаха само няколко капки, останалото се разливаше обратно в потока.

Индианецът я потупа по рамото и тя подскочи. Той коленичи до нея, загреба вода в шепите си и ѝ ги предложи. Тя решително поклати глава, за да му даде да разбере, че не би пила от мръсните му ръце, ако ще и да умираше от жажда наред пустинята Сахара.

Индианецът изля водата в потока. И пред учудения ѝ теменужен поглед се излегна по корем пред нея. Опрял ръце на тревата и с лакти под тялото той се наведе над водата. Кичур прошарена коса падна във водата, но той сякаш не забеляза това. Сведе тъмното си лице и отпи като котка, едва докосвайки повърхността с устни.

После вдигна глава и отново коленичи до нея. Погледна я, обърса мокрите си устни с опакото на дланта и посочи потока. Предизвикваше я. Искаше и тя да се опита, като може би тайно се надяваше, че ще падне в потока с главата напред.

Даян го изгледа, решително прокара косата зад ушите си и се изопна по корем на тревистия бряг. Спомни си точно какво бе направил той, постави дланите си широко, опря тялото на лактите си и се наведе над водата.

Недоволно изръмжа, когато косата ѝ започна да се изплъзва иззад ухото ѝ и да се смъква към водата. Индианецът чевръсто протегна ръка и хвана косата ѝ, преди да е паднала във водата. Даян внимателно снижи лице. Тя започна да пие на малки жадни глътки,

потопила напуканите си устни в кристалночистата студена вода, а индианецът държеше гарвановочерните ѝ коси.

Когато утоли жаждата си, Даян вдигна глава и коленичи също като него. Погледна го тържествуващо, измъкна косата си от пръстите му и я праметна през рамото си.

После се намръщи, когато ръката му се приближи до лицето ѝ. Дръпна се толкова, колкото ѝ позволяваше позата, в която бе седнала, но той се протегна още малко, средният му пръст се приближи към аристократичното ѝ носле и попи капката, която висеше на него.

— Благодаря, Звяр — сърдито каза тя. Той кимна и тя сведе глава и попи мокрото си лице в полите на роклята.

Изразът на черните му очи стана почти топъл. Бледа усмивка разчупи суровите чувствени устни на дивака.

ГЛАВА 18

Но Даян не видя това.

Когато вдигна глава в тъмните очи на похитителя ѝ нямаше и следа от нежност. Устните му бяха свити в тънка резка. Лицето му отново наподобяваше безизразна маска.

Посочи потока, после посочи нея и потри ръцете и гърдите си. Тя веднага го разбра. Той искаше тя да се изкъпе в потока.

Даян го дари с пресилена усмивка. После мило рече:

— Звяр, не бих се изкъпала с теб, ако ще и от година да не съм виждала баня — все така усмихната тя се изправи, погледна го и допълни: — Повярвай ми, никога няма да настъпи денят, в който ще си съблека дрехите, докато ти се мотаеш наоколо.

Тя се обърна и тръгна към огъня с тайната надежда, че той щеше да се изкъпе. Тогава щеше да има възможност да прибере дрехите му, да яхне коня и да изчезне, като го остави гол и бос.

Нищо подобно не се случи и Даян далеч не се учуди. И през ум не можеше да ѝ мине, че дивото, нецивилизовано същество може да поддържа някаква хигиена.

Червенокожия улови една пъстърва за закуска, опече я и безразлично сви рамене, когато Даян отказа да я опита. Той седна до нея, кръстоса крака и впи здравите си зъби в бялото месо с такъв апетит, че на нея и се прищя да му цапне един.

Когато накрая погълна цялата пъстърва, той потри корема си и доволно се протегна. Даян седеше абсолютно сериозна и се стараше да не забелязва какво става около нея.

Но любопитството ѝ се събуди, когато дивакът взе лентата, която бе около врата му преди това. Той извади острия ловджийски нож и внимателно нарязва лентата на малки квадратни парченца.

Даян смръщено го наблюдаваше и се чудеше що ли за безумие е намислил сега. Когато свърши, той събра всички парченца, с изключение на едно и ги постави върху ръкава, който бе отпрал порано. После върза ръкава на възел, прибра го в бедрената си препаска и пхна ножа в ножницата.

Изправи се и остави парченцето от лентата на земята. Даян помисли, че го е забравил и се протегна с намерението да му го подаде. В момента, в който го докосна, обувият му в мокасин крак внимателно, но категорично притисна дланта ѝ. Даян вдигна глава.

Индианецът се извисяваше над нея строен и заплашителен. Тъмните му очи бяха приковани в нейните и Даян усети как отмала завладява тялото ѝ. Нямахше представа с какво го е ядосала, но въпреки това резултатът бе налице. Той бавно поклати глава и отмести крака си.

Първият импулс на Даян бе да вземе парченцето и да го хвърли в потока. Но разумът надделя. Поради някаква незнайна причина това безполезно парченце кожа, обшито с мъниста, значеше нещо за дивака. И то не малко, защото той не се отдалечи, докато не се увери, че тя го е пуснала. Стоеше над нея, а твърдото му стройно бедро бе на сантиметри от лицето ѝ.

Даян бавно оттегли ръката си. Не ѝ се искаше да си навлича неприятности. Бе уверена, че нарязването на лентата, прибирането на парченцата и оставянето на това на тревата е част от някакъв примитивен ритуал. Тя сви рамене, скръсти ръце на гърдите си и погледна отвъд потока.

— Щом толкова настояваш.

Индианецът веднага се дръпна и Даян облекчено въздъхна. Крадешком го погледна, докато той приготвяше коня за път. Оседла го за минути, нави одеялата зад седлото, напълни канчето и го окачи до тях.

Очите ѝ се присвиха от неволно любопитство, когато той надяна старите гамаши.

Това облекло ѝ се стори предизвикателно. Вярно сега поне отпред голите му крака бяха прикрити, но затова пък изрязаните гамаши още повече подчертаваха и без това мащабната издуптина под бедрената му препаска.

Изправен на седлото, гол до кръста, с крака и слабини обвити в кожи, той приличаше на бронзов Бог на съвкуплението. Суровата му мъжественост смути Даян. Тя смяташе, че той е примитивен и брутален, но въпреки това бе тъй привлекателен, че тя не можеше да отлепи очи от него. Когато се наведе, за да закопчае шпорите на мокасините си, осъзна, че позата ѝ бе недопустимо неприлична.

Гореща вълна я обля. Тя побърза да извърне очи, докато той не се изправи. После отново го погледна и не можа да сдържи смеха си. Приличаше на човек, маскиран за бал в публичен дом!

И отново се изчерви, когато в мислите ѝ се промъкна един неканен образ — Червенокожия в гамаша, но без бедрена препаска.

И преди да успее да се вземе в ръце, индианецът се върна повел оседлания кон. Бе нахлупил на главата си откраднатата шапка „Стетсън“. Приблужи се. Жребецът побутна рамото му с муцуна. Той подаде ръка на Даян.

Тя не му обърна внимание и скочи на крака. Той натъпка юздите в гамашите си и положи ръце на кръста ѝ. Даян грубо го отблъсна. Мина край него, приблужи жребца и постави крак в стремето.

— Звяр — каза тя през рамо, — нямам намерение цял ден да яздя метната като вързоп и да гледам противната ти муцуна — тя с лекота се надигна, метна елегантния си крак от другата страна на седлото и скромно прикри коленете си с полата. — Отвращавах ме — рече тя и прибра косата си зад ушите, — много си глупав, ако си мислиш, че ще забравя, че си животно. Колкото и да си мъжествен и колкото и да се перчиш, за мен си оставаш звяр — тя замълча, погледна го и се усмихна. — Готов ли си, Звяр?

Безизразният червенокож метна юздите на врата на коня и се качи зад Даян. Свали шапката и я нахлупи на главата ѝ. Тя знаеше, че той очаква някаква реакция от нея, да я хвърли на земята или да му я върне, затова не направи нищо подобно. Нахлупи я над очите си и дори бе доволна, защото така яркото слънце нямаше да блести в очите ѝ през целия ден.

Жилавите му бронзови ръце я прегърнаха. Индианецът едва докосна корема на коня с шпорите и полетяха. В неизвестна за Даян посока.

Когато излязоха от лагера, Даян се обърна и погледна назад. На ръба на скалната пукнатина над тесния поток блестяха чифт златисти очи. Планинският лъв бе готов за скок.

Даян смирено сведе очи и си помисли, че великолепият звяр на скалите представлява далеч по-малка заплаха от великолепия звяр зад нея.

Часове наред двамата яздеха все по-навътре и по-високо в дивата и сурова Първа верига на Скалистите планини. Минаваха през красиви

обширни долини. През бързоструйни кристални потоци. През гъсти мрачни гори от борове и ели. Нагоре по стръмни назъбени планински била. Надолу по полегати голи склонове. Над тесни и опасни урви. Под гигантски канари.

Докато бяха на коня, Даян знаеше, че не я грози непосредствена опасност. Така че се чувстваше почти спокойна. Но дългият, уморителен преход ѝ даде много време да мисли за възможните разрешения на дилемата ѝ. Можеше само да гадае какво я очаква и вариантите бяха ограничени. Похитителят ѝ можеше да я направи своя наложница или да я подари на някой друг дивак, или да я размени за стоки.

Или да я убие.

Присвитите ѝ теменужени очи се спряха на силните бронзови ръце, които я обгръщаха. На дланта, която леко придържаше юздите. На широката сребърна гривна на китката му. Ръката му помръдна, докато тя изучаваше пръстите му. Бяха прави, тънки, а ноктите му бяха прави, равни и поддържани.

Мъхът на врата ѝ настръхна. Живо си спомни как тази ръка стискаше шията ѝ. В тия дълги пръсти се таеше исполинска сила. Дивакът можеше да прекърши врата ѝ с едно движение, сякаш бе суха клонка.

Тръпка премина през цялото ѝ тяло.

Насили се да не мисли за смразяващите стъпки на съдбата. Трябваше да мисли за нещо друго. Някой друг. Мислите ѝ се върнаха към тези, които бе обичала най-много. Полковника и баба Рут Бюканън сигурно много се притесняваха за нея. И Кейт Тексас. И Мъника. И бедният Стари очи. Старият вожд сигурно горчиво се самообвиняваше за станалото, макар че вината бе изцяло нейна. Бог да благослови старото му и вярно сърце.

Кид Черокий почти не се появи в мислите ѝ. Ако някой трябваше да поеме вината, то това бе именно той. Не биваше да бие Звяра или да го води от планината. От друга страна, той положително щеше да оглави потерята и с малко късмет той може би щеше да ги настигне и да я спаси от дивака.

Слабите рамене на Даян се отпуснаха. Бе напуснала работата си във Вашингтон с единственото намерение да помогне на баба си и дядо си. Вместо това им бе създала още повече проблеми. Освен

притесненията им за нейната безопасност трябваше да мислят и за шоуто. Клюките се разпространяваха бързо. Отвлечането ѝ от звездата, избрана от самия Полковник щеше да внесе смут в и без това обезверената група.

Лудия Бил сигурно вече обикаляше като акула, надушила кръв.

Страховете отново я обзеха, когато дългият ден свърши и те спряха, за да нощуват. Под североизточния склон на извисяващия се на четиринадесет хиляди фута Лонгс Пийк те направиха бивак точно под водопада Гръмовната вила на брега на езерото Чазм. Водата, която се изливаше от високия скален праг, непрестанно грохотеше.

Вечерята се състоеше от прегорена на огъня пъстърва, уловена в езерото, но Даян бе толкова гладна, че дори ѝ се стори вкусна. Когато наближи време за лягане, я обзе тревога. Дали бе настъпил часът на неизбежното насилие и може би смърт. Принудена да спи обвита от мощните бронзови ръце на индианеца, тя цяла вечност се мята в полусънна агония, докато накрая не можеше да държи очите си отворени.

Неведнъж през мразовитата планинска нощ тя се будеше, за да срещне всеки път спокойният поглед на тъмните, пронизващи очи, всеки път дъхът ѝ секваше и сърцето ѝ замираще. Напрежението между тях растеше. Цялото ѝ същество тръпнеше от страх.

И все пак изражението му бе смущаващо. Какво чакаше той? Защо не я изнасили, скалпира и убие. Да се смили и да ускори края ѝ.

Най-сетне дойде утрото и Даян бе благодарна, че среща новия ден. Тръгнаха рано и докато язدهа Даян забеляза, че индианецът е оставил още едно парченце от извезаната каишка.

Скоро слънцето се издигна високо в небето и напече. Въздухът бе толкова разреден, че слънчевата жар се изсипваше върху тях безпрепятствено. Даян нахлупи шапката над очите си. Виеше ѝ се свят. Беше ѝ трудно да диша.

Надморската височина не пречеше на Червенокожия. Той водеше жребеца все по-високо и по-високо в планините и като че ли нищо не го безпокоеше. Изглежда знаеше точно къде отива, макар че не изглеждаше да бърза да стигне там.

При други обстоятелства Даян би се възхитила от страховития пейзаж. Лека мъгла се виеше около пенестите водопади. Жаркото септемврийско слънце озаряваше върховете на Скалистите планини

над езерото Спрейг. Под дълбоките сенки на Индиън Пийкс ивици ранен лед поръбваха като дантела бреговете на езерото Ред Рок.

Докато прекосяваха една обсипана с диви цветя долина забелязаха стадо овце и няколко белоопашати сърни. Чуха тихия есенен ромон на кристалночистите води на потока в Скритата долина.

Дивакът избра входа на едно страховито скално ждрело за бивак. Докато слизаха от коня и се разполагаха в новия лагер последните слънчеви лъчи проблясваха в Ледниковия поток, който се изливаше във водопада Рибън. Изведнъж се стъмни.

След вечеря Даян седна срещу индианеца до изгасващия огън. Все така се надяваше, че ще му се приспи и ще си легне без нея. Самата тя бе толкова уморена, че едва държеше очите си отворени и с труд седеше, но бе твърдо решена да го изчака.

И така двамата седяха в тъмнината, докато луната се изкачваше към зенита в черното облачно небе. Подухна хладен вятър, който разбуди оранжевите пламъци в огнището.

Накрая Даян почувства, че повече не може да издържа спокойния поглед, в чиито тъмни дълбини се отразяваше светлината от огъня.

Тя стана и бавно тръгна по полегатия бряг на Ледниковия поток. Застана там осветена от луната убедена, че тези тъмни бездънни очи все още я гледат. Чувстваше ги. Нямаше отърване от него. Даян рязко тръсна глава.

Откакто я отвлече Червенокожия, тя молеше, проклинаше, плачеше, заплашваше и примираше от страх.

Нищо не помагаше.

Даян се отпусна на тревата, прегърна коленете си и унило въздъхна. Вятърът се засили и отнесе облаците.

Тя стоеше под обсипаното със звезди небе. Погледна го и също като малко дете замечтано заговори на звездите.

— Звездички ярки, звездички малки, ако някоя падне мечтата...

— Желанието — долетя от мрака дълбок мъжки глас. — Желанието ми да се сбъдне утре до пладне.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 19

— Виждаш ли огърлицата от звезди точно над теб? — ниският мъжки глас продължи да говори: — Нарича се Корона. А там, точно от лявата ти страна е Поларис. Там е Голямата мечка... Йо и нейният син...

Устните на Даян се отвориха от изумление. Дали слухът ѝ не ѝ погаждаше номера? Тя бавно вдигна глава. Високата, призрачна фигура на нейния поробител, по-смразяващо страховита от всякога, се бе изправила между нея и луната. Мрачното, мистериозно видение с гарвановочерната коса, пронизващите очи и лъщящите бели зъби можеше да говори!

Звукът на дълбокия му, странно монотонен глас, с който продължаваше да ѝ разказва за звездите и съзвездията, смрази кръвта във вените ѝ.

— ... а, там на запад е Орион. А ей там, точно зад лявото ти рамо са Плеядите — той посочи нататък с дългата си гола ръка. — Касиопея е високо в северния небосклон, а Драконът е точно над главата ти. След тях са Бьотес, като гигантско хвърчило с бляскавия Арктур в опашката си.

Свали ръката си. Замълча, но от положението на лицето му Даян разбра, че той гледа точно към нея. Чувстваше студените му, черни очи впити в лицето си. Една дълга, напрегната минута тя стоя неподвижна, безизразна. Бе твърде отмаляла, за да се помръдне и твърде шокирана, за да проговори.

Индианецът стоеше изправен, смълчан, очакваше тя да му отговори по някакъв начин. После мълчаливо се извърна и се направи да се отдалечи. В мига, в който го стори, Даян се изтръгна от вцепенението си.

Скочи на крака със стиснати юмруци. Очите ѝ мяхаха мънии. Целият ѝ страх изчезна, отстъпвайки място на бушуващия гняв. Със сатанински писък тя се хвърли към червенокожия, който бавно се връщаше към лагерния огън. Водена от сляпата си ярост тя се метна на гърба му, сграбчи го за кръста и го стисна с такова настървение, като че

ли искаше да изтръгне живота от тялото му. Напреди цялото си същество, всяка фибра от тялото си и вложи цялата си сила в желязната си хватка, като очакваше всеки момент той да се задъха и да почне да стене от болка.

Но той не пророни нито звук. Вбесена, Даян яростно впи зъби в гладката кожа на рамото му и зверски го ухапа. Това подейства. Той потръпна и тихо простена.

Даян бе във възторг.

Но индианецът лесно се освободи от хватката ѝ, стисна с една ръка дланите ѝ и се извърна с лице към нея.

— Никога вече недей да ме хапеш, Красавице — хладно я предупреди той.

— Ще те хапя всякога, когато ми се отдаде такава възможност, копеле такова! — изръмжа Даян като се опитваше да освободи ръцете си. — Ти ме излъга, звяр такъв! Ти измами всички ни. Нарочно ме измами!

— Не — отвърна ѝ спокойно той. — Не съм.

— Лъжец! Преструван! Преструваше се, че не можеш да говориш, а всъщност...

— Наистина не можеш.

— Пусни ме, да те вземат дяволите — изръмжа тя, като яростно се бореше да се освободи. — Можел си да говориш! Просто не си искал аз да знам това! Остави ме да говоря, а в същото време си разбирал всяка моя дума. Проклет да си! Мразя те! Ти си... ти си...

— Звяр? Това ли е думата, която търсиш, Красавице?

— Да! Ти си звяр! Подло чудовище! Говориш английски много добре, а през всичкото това време си го крил от мен! Ще те убия за това! Настоявам да ме пуснеш веднага! О, Господи, ти си разбирал всичко, което казвам, можел си да ми отговориш! Само си се преструвал, че не можеш.

Внезапно индианецът я пусна. Даян изгуби равновесие и залитна. Той бързо я улови за раменете и я задържа, за да не падне.

Проговори напълно спокойно:

— Вгледай се внимателно в гърлото ми, Красавице — Даян погледна натам. Дори на лунната светлина отвратителните белези се виждаха ясно. — Благодарение на мъжествения ти възлюбен досега не можеш да говоря.

— Ако имаш предвид Кид Черокий — изсъска Даян — нека те предупредя, че в този момент той е тръгнал да ме търси и е въоръжен!

— Та аз разчитам на това, Красавице — каза Червенокожия.

Свали ръце от раменете ѝ и бавно тръгна обратно. Тя нетърпеливо го последва.

— Ти... значи ти наистина си бил зле наранен и не си можел да говориш?

Той кимна с глава и направи още една крачка назад. Все още ядосана тя отново се приближи към него.

— Е, може наистина да не си могъл да говориш, но това не оправдава дивашката ти постъпка! Кучи син такъв, по-добре ме пусни, чуваш ли! Пусни ме, или ще те убия, кълна се в Бога!

Той не отговори.

Обърна ѝ гръб и без да бърза се насочи към загасващия лагерен огън.

Тази нова обида я жегна. Значи той изобщо не се страхуваше от нея? Е, добре! Много добре! Това просто означаваше, че той е толкова дебелоглав, та не може да проумее, че наистина ще направи това, което казва!

Теменужените ѝ очи се присвиха. За момент тя се изкуши отново да се хвърли отгоре му, но размисли. Така нямаше да постигне нищо. Той лесно щеше да я надвие. Не, трябваше да бъде също толкова хладнокръвна, колкото и той. Трябваше да изчака подходяща възможност, да издебне моментът, когато той най-малко очаква и тогава да атакува.

Даян пое дълбоко въздух.

Щеше да накара дивака да мисли, че се е успокоила. Щеше да се престори, че ядът ѝ е минал и не желае повече неприятности. Щеше да стигне дори дотам, че да го омае достатъчно, за да приспи бдителността му. И тогава... щрак! Щеше да се докопа до ножа му, да го забие в голите му гърди и да избяга.

Крехките рамене на Даян се повдигнаха, после се спуснаха обратно. Тя отметна косите от лицето си, приглади с длани измачканите и зацапани поли на лилавата си рокля и отиде да се присъедини към поробителя си. Седна до него, но не много близо и обви с ръце коленете си.

— Извинявам се, че избухнах преди малко.

Той се взираше в огъня. Единият му крак бе прострян напред, другият присвит. Ръката му почиваше върху коляното. Не извърна глава към нея. Продължи да се взира в танца на оранжевите пламъци.

— Няма нужда от извинения — отвърна. Гласът му бе станал дрезгав.

Даян се изсмя кратко и нервно и каза:

— Ти знаеш името ми. Ще ми кажеш ли твоето?

— Наричай ме Звездоброеца.

— Звездоброеца — повтори тя. — Харесва ми. Пък и ти подхожда, нали? Ти знаеш толкова много за звездите. Предполагам, че затова са те нарекли така? — той замълча. Тя бързо продължи: — Намирам астрономията за много очарователна наука — тя почака той да ѝ отговори. Искаше ѝ се той да обърне глава и да я погледне. — Ще ми разкажеш ли още нещо? Винаги съм била доста неосведомена по въпроса и бих...

— Не сега — отвърна той и се изправи на крака с едно леко, плавно движение. Отблясъците от огъня танцуваха по високата му елегантна фигура. — Късно е. Време е да поспим.

Даян му се усмихна, като очакваше той да ѝ подаде ръка. Този път щеше да я поеме.

Не го направи.

Тя почувства, че раздразнението отново я обхваща, но внимателно прикри яда си. Изправи се самичка и каза:

— Да, много съм уморена. Предполагам, че и ти също — артистично се прозя зад дланта си. — Боже мой, и ти ли си толкова уморен като мен? Едва си държа очите отворени.

Той мълчаливо я хвана за ръката и я отведе там, където щяха да нощуват. Тук нямаше пещера, където да се приютят, така че той бе постлал одеялото направо върху меката трева точно под западната стена на клисурата, която се извисяваше над главите им. Назъбените скали хвърляха загадъчни сенки върху мястото и го скриваха от лунната светлина.

Даян отбеляза, че той наистина е намерил много удобно място за нощуване, и че тук тя ще спи като новородена. Прозя се отново, легна на одеялото и се насили да не потръпне, когато той се изпъна толкова близо до нея, че телата им почти се докосваха. Мълчаливо той метна

другото одеяло върху двама им, излегна се и подпъхна ръка под главата си.

Даян страшно искаше да се отдръпне от него, но не смееше. Погледна към лицето му. Очите му бяха широко отворени.

— Това място е просто приказно, нали? — каза тя.

Тишина.

— Грохотът на водопада сякаш ни прави серенада, а поточето тъй приятно ромони по скалите. Толкова е спокойно и... и... знаеш ли аз съм напълно скарана с географията и посоките. Къде точно се намираме в момента?

— Спи, Красавице — отвърна той с обичайния си спокоен, монотонен глас. Протегна се и затвори очи.

Тя задържа погледа си върху лицето му. Усмихна се. Той щеше да заспи всеки момент. Само след няколко минути щеше да е потънал в дълбок сън.

Червенокожия наистина заспа бързо. За нещастие, Даян също заспа, нещо, което въобще не се връзваше с плановете ѝ. Упорито се бореше да задържи очите си отворени, но бе невъзможно. Няколко минути след като легнаха и двамата заспаха дълбоко. В хладината на нощта Даян несъзнателно се притискаше до топлото тяло на индианеца.

Но тя все пак се събуди първа.

Започна да се надига точно, когато първите проблясъци на зората осветиха небето високо над тях. Дълбоката скалиста клисура все още тънеше в среднощен мрак. Трябваше да мине още час, за да могат топлите слънчеви лъчи да достигнат до дъното на стръмния гранитен каньон.

Бавно, внимателно Даян надигна глава. Индианецът все още лежеше по гръб със затворени от съня очи, беше я прегърнал с едната си ръка. Тя лежеше с лице към него, сгъшена в топлото му, силно тяло. Почувства косматия му крак притиснат към голото ѝ бедро и лицето ѝ поруменя. Потисна импулса да придърпа надолу намачканата рокля, която се бе запретнала нагоре през нощта.

За момент остана така, наблюдаваше го внимателно — за да се убеди, че наистина е заспал дълбоко. Остана доволна от видяното и започна лека-полека да се отдръпва от него. Търпеливо и внимателно се извиваше, за да се освободи от прегръдката му.

Когато бе вече напълно свободна и никаква част от тялото ѝ не се докосваше до неговото, тя остана неподвижна за момент, за да се убеди отново, че раздвижването ѝ не го е разбудило. Той продължаваше кротко да спи, дишаше дълбоко и равномерно, мургавото му, правилно очертано лице оставаше спокойно.

Даян едва потисна вълнението си.

Очите ѝ останаха впити в лицето му, докато тя внимателно хвана края на одеялото с два пръста и бавно и сигурно започна да го отмята. Отне и само минута, но тази минута ѝ се стори цяла вечност. Най-накрая одеялото бе напълно отметнато настрана. Тя отново притаи дъх, страхуваше се, че хладният сутрешен полъх, който обви полуголото му тяло може да го разбуди.

Той се размърда леко, рамената му потръпнаха, после се обърна на другата страна, като че ли за да се намести по-удобно в леглото. Нищо повече. Продължи да спи.

Даян бързо се надигна и седна. Извърна се и се протегна към него, най-после отмести поглед от лицето му. Цялото ѝ внимание се насочи към ловджийския нож в канията на кръста му. Почувства хладната твърдост на острието още преди дланта ѝ да се бе допряла до дръжката.

Изплувайки от дебрите на дълбокия сън, индианецът усети нечие присъствие над себе си. Едва откrehна очите си, прикривайки издайническия им блясък с дългите си мигли и видя лъскавото острие, което се спускаше към гърдите му.

Инстинктивно се отърколи настрана. Чу глухото тупване на ножа, който проби одеялото и се заби в земята под него. Надигайки се, посегна и улови глезена на нападателката си, като с едно рязко извъртане я извади от равновесие.

Звездоброеца скочи на крака и тъкмо щеше да се нахвърли върху неразумната си нападателка, когато в последния миг със силен ритник в гърдите Даян, която бе предвидила подобен ход, осуети намерението му. Изненадан от откритието, че буйната Даян е почти толкова бърза, колкото и той самият, индианецът я изчака да се изправи на крака.

Тя го стори веднага. Яростно се хвърли към него, като държеше ножът насочен ниско долу. Звездоброеца се престори, че пристъпва в обсега на ножа и за момент тя вече усещаше насладата от победата, но вместо това той бързо посегна и улови китката ѝ, която стискаше

оръжието. Като използва силата на собствената ѝ атака, той подложи крака си, препъна я и я отхвърли покрай себе си. Тя се просна по очи на земята, но протегнатата ѝ ръка все още здраво стискаше ножа.

Звездоброеца веднага се хвърли отгоре ѝ, но в последния момент Даян успя да се извърти и да остане с лице към него. Преди той да успее да улови ръцете ѝ, тя пхна ножа между двамата с острие насочено право в стомаха му. Той я бе обкрачил, наведен над нея, ръцете му подпрени на земята от двете страни на главата ѝ. Върхът на ножа бе притиснат в голия му корем.

Моментът на истината.

Очите им бяха впити едни в други. И двамата се задъхваха от напрежение и ярост. Бяха и уплашени. Това беше сблъсък на волите и който загубеше, щеше да срещне смъртта.

Даян стисна зъби, кокалчетата на пръстите ѝ побеляха върху дръжката на ножа. Каза си, че може да го направи, че трябва да го направи. Всичко щеше да свърши за секунда. Трябваше просто рязко да натисне острието дълбоко в корема му и всичко щеше да свърши. Можеше да го направи, знаеше, че може. Само ако можеше да се накара да отмести поглед от тъмните му, пронизителни очи.

Звездоброеца гледаше право в очите ѝ, като я принуждаваше и тя да прави същото. Тя не можеше да го направи, не можеше да го прободне и той знаеше това. Не и докато го гледаше в очите. Тя бе решителна и смела, но не беше убийца. Не беше толкова безскрупулна.

Пръстите ѝ затрепериха върху дръжката на ножа, сърцето ѝ лудо туптеше. Постепенно взе да се предава и знаеше това. Трябваше незабавно да отмести погледа си от него. С огромно усилие тя започна да извърща глава.

— Погледни ме — заповяда ѝ той с дълбокия си, монотонен глас. — Погледни ме, красавице — тя се подчини. Мразеше се за това, но не можеше да постъпи по друг начин.

Той се надигна и се отпусна назад върху петите си, все още разкراчен над нея. Потърка корема си там, където бе опряло острието на ножа и каза:

— Е, Красавице, ако няма да ме убиваш, трябва да се погрижа за някои неща.

Даян въздъхна и отпусна протегнатата си ръка.

Пръстите ѝ се разтвориха и ножът безобидно тупна на земята край тях. Теменужените ѝ очи все още го гледаха втренчено, когато уморено промълви:

— Кой си ти?

— Ще разбереш, Красавице.

— Не! Кажи ми! Искам да ми кажеш веднага!

Той светкавично се наведе над нея, широките му гърди се притиснаха в нейните, дланите му уловиха лицето ѝ. Устните му се впиха в нейните в груба, дивашка целувка, езикът му се пъкна в устата ѝ. Хваната напълно неподготвена, Даян се опита да се съпротивлява, да се бори. Прииска ѝ се да го беше убила, когато имаше тази възможност.

Дългата, всепоглъщаща целувка продължи. Устните му бяха горещи и настойчиви, изгаряха я, омагьосваха я. Тя остана без дъх. Колкото повече се съпротивляваше, толкова повече се разпалваше огънят в него. Даян разбра, че вече не се бори. Пожарът на страстта, който той запали с такава лекота, сега се разгаряше. Пламенните му устни бяха неуморни и необуздани. Никой никога не беше я целувал толкова страстно.

Чувствата ѝ се разтопиха в пламъка, тя спря да се съпротивлява и жадно отговори на яростната му целувка.

Изведнъж коравите му устни омекнаха, целувката му стана нежна, опияняваща с ласката си. Той вдигна глава и погледна към жената, чиито теменужени очи бяха потъмнели в дълбоките, подканящи отсенки на лилавото.

Звездоброеца снижи гласа си до шепот:

— Първо, Красавице, ще ти разкажа малко за себе си — усмихна се и игриво пламъче проблесна в черните му очи. — После ще ти разкажа доста неща за теб самата.

ГЛАВА 20

— Да... да, така е по-добре.

— Така ли, скъпи?

— Ах... ммм... сега малко по-надолу... малко по-надолу.

— Тук ли?

— О, Боже, да, да!

Стенейки леко, голият мъж се надигна на лакти. Воднистите му очи бяха притворени. Усмихна се замечтано, с нарастващо удоволствие.

Гледката на дългата, копринена коса на младата жена, разпръсната върху корема му, беше очарователна. Още по-очарователна гледка представляваше голият ѝ, бял задник щръкнал нагоре, докато тя се навеждаше над него. Сочните ѝ, червени устни и талантливото ѝ езиче си играеха с нарастващата му възбуда.

— О, Боже — простена той, отпусна се назад и сграбчи изобилните ѝ, лъскави къдрици. Взе подрязаните краища на косата ѝ, погъделичка с тях щръкналите, кафяви зърна на гърдите си и въздъхна от удоволствие. Косата ѝ продължаваше сладостното си мъчение върху него, а прекрасната ѝ уста, която любвеобилно го смучеше, го възбуди до такава степен, че сърцето му заблъска лудо в гърдите и голите пръсти на краката му се сгърчиха.

Когато го доведе до крайния предел на екстаза, хубавицата вдигна глава, отметна косите от лицето си и му се усмихна широко с бляскавите си устни.

— О, бебче, ти си върхът — простена той, докато дългото му, отпуснато тяло леко потръпваше от конвулсиите на отминалата възбуда. — Боже мой, как бих искал да те взема с мен.

Усмивката ѝ стана още по-ослепителна:

— Наистина ли?

— Ммм, да, разбира се.

Тя моментално се хвърли до него на леглото, влажните ѝ, червени устни обсипаха загорялото му лице с целувки, а ръката ѝ галеше широките му гърди.

— Това ще ми хареса много — изгука тя. — Много искам да дойда с теб. Наистина ли ще ме вземеш?

— Знаеш ли какво — каза той като галеше с ръка стройния ѝ гръб. — Предлагам ти сделка. Ако успееш да го вдигнеш отново в следващите десет минути, ще те взема с мен.

Тя рязко изправи глава:

— О, скъпи, разбира се, че мога. Ще го направя.

И го направи.

Използвайки методи, с които дори и той не беше запознат, красивата жена успя само за няколко минути да му върне силата и да го възбуди дотолкова, че той нетърпеливо я хвърли по гръб, разтвори белите ѝ крака и припряно влезе в нея. Като се подпираше на изтръпналите си ръце, той започна да я тресе с мощни, яростни тласъци.

Гъвкава като акробат тя надигна таза си, за да посрещне тласъците му и в същото време се изпъна нагоре, за да целува и хапе гърдите му. Той скоро експлодира в нея.

Все още слели тела, той се отпусна морно върху нея. Почувства ноктите ѝ да драскат твърдия му задник. Чу я да казва:

— Как ти е името, любовнико?

— Фил Лоури — отвърна той задъхано, сърцето му диво препускаше, — но, в занаята ме знаят като Кид, Хлапето. Кид Черокий — надигна се от нея и тежко се отпусна по гръб.

— Хлапето — повтори тя. — Харесва ми. Кид. Името ми е Мери Луис Дъглас, но ми викат Сладкишчето — изкиска се и добави: — Току-що се сетих нещо смешно. Не е ли вярно, че всички хлапета обичат сладкишчета? — тя се надигна на лакът и отметна дългата си, платиненоруса коса назад върху раменете.

Той се изсмя:

— Да, бе, вярно. Всички хлапета обичат сладкишчета. Поне това Хлапе със сигурност обича своето Сладкишче.

— О, Кид — засмя се и тя, положи глава на рамото му и се притисна в него. — Кога тръгваме?

— Тръгваме?

Русата ѝ главица рязко се изправи.

— Нали обеща, че ако успея...

— Виж какво, Сладкишче, аз се шегувах — той нежно я отстрани от себе си, седна в леглото и спусна краката си на пурпурния, плюшен килим, който подхождаше на пищната, издържана изцяло в златисто и червено спалня. — Много бих искал да те взема с мен, но не мога.

Русокосото сладкишче бързо скокна от леглото и се хвърли на колене в краката му. Ръцете ѝ сграбчиха мускулестите му бедра.

— Но, защо? — попита тя. — Аз изобщо няма да ти преча, Кид. Мога да готвя, да свиря на пиано и...

Той се наведе и я целуна, за да я накара да замълчи. После разроши игриво платинената ѝ коса и отвърна:

— Там, където отивам, няма нито кухни, нито пиана, сладката ми. Ще отида горе във високите местности, за да търся една изчезнала жена. Вече трябваше да съм потеглил. Но голямото, старо Хлапе, толкова много обича своето Сладкишче, че му беше трудно да се раздели с него — той я дари с най-пленителната си усмивка и добави: — Наистина трябва да вървя, скъпа. Двамата ми спътници ме чакат долу.

— Коя е тази жена? — раздразнено попита Сладкишчето.

— Дамата, за която ще се женя — отвърна съвсем неспринудено Кид. — И ако тя научи, че съм бил тук в Булдорадо Бордело и съм опитвал от сочното си, малко сладкишче — той се наведе и я целуна по нацупените устни — ще бъде страшно ревнива.

— Надявам се да е така — каза Сладкишчето. — Какво се е случило с тази жена? От къде си сигурен, че ще я намериш?

— Ще я намеря — отвърна Кид, като се надигна и посегна към панталоните си. — Спомняш ли си, че ти говорех за онова шоу, което притежавам, шоуто от Дивия Запад? — Сладкишчето приседна назад върху петите си и кимна. — Е, за да ми отмъсти един от моите изпълнители, индианец, отвлече моята годеница с гарвановочерната коса — obu си панталоните.

Сладкишчето се изправи на крака и се обърна към него:

— Какво си му сторил, за да иска да си отмъсти като...

Пренебрегвайки въпроса ѝ, той я прекъсна:

— Попаднахме на добра следа. Един собственик на ранчо, на около четири мили южно от Булдорадо каза, че са идвали в имението

му. Откраднали са един жребец от хергелето му. Ще мога да ги проследя.

— Добре, Кид — каза Сладкишчето, като навиваше на пръста си една дълга руса къдрица. — Тогава по-добре бързай.

Кид се ухили:

— Само не ми казвай, че малкото ми сладкишче бърза да се отърве от мен.

Тя му се ухили в отговор.

— Не, просто си мислех за възлюбената на сърцето ти.

— Вината не беше нейна — отвърна той, — така че каквото и да се случи аз все пак ще я искам.

— Разбира се, Кид, но не точно това имах предвид — изумрудените й очи проблеснаха лукаво, когато продължи: — Сигурен ли си, че тя още ще си спомня за теб, след като изпита дивашкото любене на онзи индианец?

Усмивката на Кид моментално изчезна. Загорялото му от слънцето лице се наля с кръв. Яростно посегна и сграбчи усмихващата се жена за косите. Сладкишчето изпищя от изненада и болка, когато Кид насила я придърпа към себе си, намотавайки дългата й, руса коса около ръката си.

— Боли... причиняваш ми болка — простена тя и очите й се наляха със сълзи.

— Така ли? — изръмжа Кид. Здравно притисна голото й тяло към себе си и със сила изви главата й назад, докато уплашените й очи срещнаха неговите. — Наистина ли ти причинявам болка?

— Да! Ох, да — отвърна тя, като се бореше безуспешно да се откопчи.

— Много добре — каза той. — Доволен съм. Дойдох тук за удоволствие, а не да слушам тъпите ти забележки относно половия атлетизъм сред индианците.

— Но, аз се пошегувах — каза тя. — Нямах предвид...

— Не се е родила още червенокожата мутра, която може да ми отнеме жена — рече той. — Чу ли? Чу ли ме, кучко?

— Да... да, чух — изхлипа тя. — Моля те...

— Любене и наказание. От това се нуждаят жените. Всички жени. Това ги държи в правия път.

Сладкишчето изпищя, когато той рязко я дръпна за косата, извъртя я и я блъсна напред. Тя се блъсна в грубата, дървена табла на леглото и се строполи на пода. Остана там, стенеща от болка, докато Кид спокойно се дооблече.

Когато свърши, той пристъпи към нея и я побутна по ребрата с върха на ботуша си.

— Ставай — изкомандва. Тя бавно надигна глава, отметна косата си и погледна нагоре към него. Сълзи се стичаха по зачервените ѝ страни. Беше скована от страх. — Казах да станеш!

Кид изправи хлипащата жена на крака. Тя потръпна несигурна в намеренията му, когато той я привлече към себе си.

Целуна я. Беше дълга, бавна целувка, с отворена уста. Когато свърши, Сладкишчето вече не хлипаше. Прегърна го. Притисна се към тялото му. Кид успокоително галеше стройния ѝ гръб и дългата, платинено руса коса. Тя напълно се отпусна в топлата му прегръдка.

Когато тя въздъхна и уморено се сгуши в него, той се усмихна и я отблъсна от себе си. Завъртя я и силно плесна с отворена длан голия ѝ задник. Тя изпищя, строполявайки се отново на пода.

Вече на вратата Кид подхвърли през рамо:

— Грижи се за себе си, Сладкишче.

ГЛАВА 21

Мъника Джоунс всмукна дълбоко за последен път от висящата между устните му цигара, преди да я захвърли в тъмнината. Свали зацапаната от пот шапка „Стетсън“ от главата си, приглади непохватно с ръка късата си кестенява коса, пхна свирката със сребърната верижка в пазвата на бялата си западняшка риза и заизкачва стръмните каменни стъпала на Мемориалната болница на Солт Лейк Сити.

Мина през масивната двойна порта, прекоси празната чакалня и тръгна по един широк, смълчан коридор. В средата на залата, точно срещу него, една семпла, но приятна на вид женица, кльощава почти колкото него самия, седеше зад малко, дървено бюро. Носеше бяла касинка и униформата на медицинска сестра. Погледна нагоре в момента, в който Мъника се опита да мине на пръсти покрай нея.

— Хей, чакай... стой — гласът ѝ бе тъничък, като самата ѝ фигура. Изправи се и попита: — Къде си мислиш, че отиваш, каубой?

Мъника се спря, ухили се тъпо и отвърна:

— Аз само да отскоча да видя един приятел.

— Съжалявам, господине, но в този късен час не се допускат посетители — каза сестра Мичел, като бутна назад стола си и заобиколи бюрото. — Боже мой, та не виждате ли, че е почти полунощ? Опасявам се, че ще се наложи да дойдете утре, когато са часовете за посещение.

— Утре той може и да не е вече тук — рече Мъника като нервно мачкаше шапката в ръцете си и престъпваше от крак на крак. — Трябва да го видя сега.

— Е, след като утре ще се прибира вкъщи, тогава бихте могли...

— Мадам, аз не казах, че ще се прибира вкъщи — погледна право в светлите ѝ очи.

— О, така ли... — сестра Мичел кимна разбиращо. Острият ѝ, писклив глас се смекчи и стана по-тих. — Кого сте дошли да видите?

— Името му е Стари очи. Един възрастен индианец от племето юте, който...

— Да, знам пациента. Приехме го вчера сутринта, нали? — тя механично погледна надолу по коридора към стаята на Стари очи. — Горкият старец е още в кома... — поклати глава. — Няма и да разбере, че сте тук.

Продължавайки да мачка „Стетсър“, Мъника попита:

— Откъде знаете, че няма да разбере?

— Ами, защото... докторът каза... пациентът не отговаря на... на... — сестрата млъкна, внимателно се огледа наоколо и прошепна: — Не виждам нищо лошо в това да ви пусна да видите приятеля си, но трябва да ви предупредя, че ако останете след полунощ, това ще е на ваша отговорност — отново се огледа наоколо, пристъпи още по-близо към него и промърмори изпод дланта си: — Тогава сестра Спенсър застъпва на дежурство — многозначително повдигна вежди.

Мъника се усмихна стеснително, благодари на услужливата сестра Мичел за предупреждението и тръгна на пръсти по дългия, смълчан коридор. Пред вратата на стаята се поспря, пое дълбоко въздух и влезе.

Една самотна лампа гореше върху малката бяла масичка в далечния край на стаята. Меката светлина хвърляше загадъчни сенки върху тавана, стените и неподвижната, сякаш безжизнена фигура на мъжа в леглото.

Мъника пусна шапката си върху един неудобен на вид стол с права облегалка и пристъпи към леглото на болния си приятел. Широкото, грубо лице на Стари очи беше толкова посивяло и изпито, че едва се познаваше. Бялата му като сняг коса се стелеше на сплътсени, потни кичури върху възглавницата, а масивното му, набито тяло се бе смалило.

Мъника с тъга изгледа тежките, голи ръце, които лежаха безжизнени върху белите чаршафи. Ръцете, които бяха запазили жилавостта и твърдостта на силните си мускули дълго след като Стари очи бе преминал разцвета си, сега бяха слабите, безполезни ръце на един безпомощен старец. Месата висяха отпуснати на костите, масивните длани бяха набръчкани и на петна от възрастта.

Налегна го дълбока тъга. Мъника внимателно пое една от дланите на стареца и я притисна в своите. Буца заседна на гърлото му, когато се обърна към лежащия в безсъзнание.

— Стари очи, стари приятелю, аз съм. Мъника. Върнах се веднага, щом успях да се измъкна — гледаше в лицето на индианеца и говореше. — Реших, че ще искаш да научиш как се развиха нещата — преглътна отново. — Виж, няма да седна да те лъжа, че всичко завърши успешно...

Кльошавият дресьор на животни седеше край леглото на умирация индианец и му разказваше новините. Каза му как бе протекъл парада и откриването на представлението в Солт Лейк Сити същия следобед. Как всичко бе минало според предварителната програма. Каза му, че Полковника бе обмислял да отложи целия ангажимент на трупата, но мисис Бюканън го бе убедила, че не бива да разочароват почитателите си и трябва да продължат.

Мъника седеше в среднощната тишина и бърбеше на изпадналия в безсъзнание индианец за съвсем незначителните неща от всекидневието, като кой спечели състезанието по шах, докато той, големият майстор отсъствал. Каза му кой от Коравите ездаци е спечелил най-много пари от залагания на турнира по тенис на маса, който винаги се провеждаше между представленията. Каза му и последните клюки, че приятният млад мексикански чарос ухажва малката Сю Краудог, дъщерята на стария Уилям Краудог.

Мъника продължи да говори и говори всичко, което му хрумнеше, стига да не бе нещо, което би могло да разтревожи по някакъв начин болния. Нямаше никаква представа дали стареца можеше да го чуе, или не, но просто в случай, че го чуваше, той продължи да приказва спокойно за приятни и леки неща. Каза му как Кейт Тексас бе уцелила подред всичките петдесет стъклени топки на вечерното представление, как е изглеждала страшно красива в светлината на прожекторите с накъдрената си кестенява коса и начервените си страни. Усмихна се и си призна, че се е изкушавал да пристъпи към нея и да я целуне по лъчезарните устни.

— Разбира се, не го направих — каза му. — Кейт щеше да ме натупа здравата, ако бях опитал — ухили се, поклати глава и бръкна в предния си джоб за цигара. — Каква жена! Каква жена!

Мъника вдигна шапката си от стола и седна. Просто седеше там, гледаше стария си приятел и пушеше цигара от цигара, припомняйки си всичките тези щастливи години, които бяха прекарвали заедно със стария индианец в групата.

Когато се разсъмна, Мъника Джоунс все още седеше там, изтощен и притеснен. Отново застана край леглото на Стари очи, когато септемврийското слънце започна да залива единствения, висок прозорец на болничната стая. Сега вече не говореше, а слушаше.

Устните на Стари очи се мърдаха, той се мъчеше да проговори. Мъника улови ръката му и се наклони над него, като правеше всичко възможно да разбере шепота на стария индианец.

— Тук съм, приятелю — увери го Джоунс с тих, успокояващ глас. — Слушам те. Кажи ми какво искаш и аз ще го изпълня за теб.

Притиснатата в дланите на Мъника ръка на индианеца леко се раздвижи. Джоунс веднага отпусна хватката на пръстите си.

— Какво има, Стари очи?

Индианецът бавно издърпа ръката си от неговата. Едва-едва я повдигна и потупа бялата риза на Мъника.

Слабите, треперещи пръсти като че ли търсеха нещо, докато пробягнаха по кокалестите, тесни гърди на Джоунс.

— Не мога да разбера какво искаш, стари приятелю — каза Мъника. — Съжалявам, но... аз не...

Немощните пръсти бавно пропълзяха нагоре към отворената яка на ризата му, докоснаха сребърната верижка и здраво се заключиха около нея. Мъника се усмихна и бързо издърпа сребърната свирка навън. Стари очи продължи да мърмори нещо неразбрано и така сграбчи верижката, като че ли никога вече нямаше да я пусне.

— Да — каза звероукротителят — да, стари приятелю. Сега знаеш, че съм аз, Мъника. Тук съм, няма да те оставя. Чуваш ме, нали?

— Разбира се, че не ви чува! — прогърмя силен, женски глас зад гърба му. Мъника рязко погледна назад през рамо. Едра, яка медицинска сестра с властно изражение изпълваше рамката на вратата. — Какво правите тук? — изстреля тя раздражено.

— Бдя над приятеля се — отвърна Мъника Джоунс решително.

— Нямате право да бъдете тук по това време! — погледна покрай него към Стари очи. — Старият индианец почти е хвърлил топа, само си губите времето. Махайте се оттук.

Стари очи моментално престана да мърмори, лицето му се смръщи и ръката му пусна верижката и падна на леглото.

Ужасен, че един от тези така наречени „ангели на милосърдието“ може да бъде толкова груб и безсърдечен, побеснелият от гняв Мъник

излезе от кожата си за пръв път от двайсет години насам. Понеже все пак си беше Мъника, той не се разкрещя и не вдигна патърдия. Нито взе да псува, да обижда или да вдига на главата си половината болница.

Кльощавото малко човече просто впи поглед в очите на едрата, безчувствена медицинска сестра и студено произнесе:

— Няма да мръдна оттук. Ти изчезвай — слабичкото му тяло се тресеше от ярост, очите му гледаха убийствено.

Стресната медицинска сестра объркано каза:

— Нямах право да ми говориш така! Мястото ти не е тук.

— Ти си тази, чието място не е тук, така че изчезвай — гласът на Мъника бе с толкова студен и заповеден тон, че едрото, свикнало да командва женище, потръпна и направи крачка назад. — Искане много повече от една бяла престилка, за да бъдеш медицинска сестра — рече Джоунс, отпрати я с жест и отново се обърна към леглото.

— Ама, аз никога досега не съм била обиждана така в живота си...

— Махай се. Веднага! Не ме интересува къде ще отидеш, стига да не ми се мяркаш пред очите.

Побесняла от яд, едрата, яка жена се обърна, излезе от стаята и се отдалечи, като си мърмореше под нос. Дори не забеляза другата едра и яка жена, която стоеше точно пред вратата.

Кейт Тексас бе дошла точно навреме, за да чуе цялата размяна на реплики между Мъника и медицинската сестра. Тя не бе имала намерение да подслушва, но се бе спряла и заслушала в спора, почти толкова учудена от държането на Джоунс, колкото бе и оттеглилата се медицинска сестра.

Не беше си и представяла, че кльощавият звероукротител може да прояви такъв характер. Така да заповядва. Винаги бе мислила, че Мъника е приятен, мил и умен човек, едно добре дресирано кученце, което изпълнява поръчките ѝ и ѝ помага в нейния номер.

Кейт Тексас се развълнува като ученичка. Никога не бе виждала Мъника в такава светлина, в каквата се бе представил току-що. Колко различен бе той, колко интригуващ.

Колко мъжествен.

Кейт приглади полите си и потупа къдравата си, кестенява коса. Пощипна месестите си бузки и прехапа устни. Почувства се

развълнувана и възбудена по женски, просто от самото присъствие на такъв истински мъж.

Пристъпи в стаята. Джоунс бе с гръб към нея, надвесен над леглото на Стари очи.

— Мъник — нежно го повика Кейт.

Той се обърна да я погледне и тя видя още една от неговите черти, които не бе виждала досега. Очите му бяха плувнали в сълзи. Слабото му лице се бе свило от мъка. Като че ли голямото му, добро сърце щеше да се пръсне.

— О, Мъник, недей... недей... — изгука Кейт и тръгна към него. Пълничките ѝ ръце се разтвориха широко.

ГЛАВА 22

След като успешно прекосиха величествените предни масиви, по обяд те се спуснаха по западния склон и се отправиха нагоре, напреко на гръбнака на американския континент — високият, насечен Централен вододел.

В ранния следобед излязоха на едно високопланинско плато, но на изток, точно срещу тях, се извиси нова скалиста верига.

Даян бе мълчала цялата сутрин.

Беше ядосана, беше обърквана, беше изплашена.

Бе напълно разочарована от самата себе си. Този хладнокръвен, приятен дивак, който говореше перфектен английски, изглежда бе напълно способен да я контролира, като никой мъж дотогава и това я озадачаваше.

Тя трябваше да го убие, а вместо това го бе целунала.

Сега вече знаеше, че никога няма да го убие, независимо от това, колко възможности ще ѝ се предоставят. Знаеше също така, че ще го целува всеки път, когато положеше жестоките си, чувствени устни върху нейните.

Даян неволно потръпна при спомена за тази властна, дълга целувка.

— Студено ли ти е, Красавице? — чу тя дълбокият, монотонен глас точно до ухото си.

Не му отговори. Благодарна, че не може да види поруменялото ѝ лице тя безразлично присви нежните си рамене, като се надяваше това да е достатъчен отговор.

— Ако ти е студено, мога да развия едно одеяло от седлото — тя отново присви рамене, този път още по-изразително. — Или можеш да се облегнеш назад в мен и...

— Не ми е студено!

— Стори ми се, че леко трепериш.

— Е, само ти се е сторило — очите ѝ останаха вперени напред към планините. — Кажи ми къде ме водиш — попита тя, без да очаква той наистина да ѝ отговори.

— В Уинд Ривър, Уайоминг — дойде тихият, спокоен отговор.

Тя се извърна, за да го погледне в очите:

— Значи си апах?

— Не — отсече той и острите черти на лицето му видимо се напрегнаха. — Апахите са нашите смъртни врагове — замълча за момент после добави: — Аз съм от племето шошони.

— Разбирам — отвърна тя, като се опитваше да си спомни дали някога е познавала някой шошони. — Значи ти искаш да се върнеш обратно при своите?

— Нещо такова.

— Но, защо ме взе със себе си? — той не отговори. Тя въздъхна и посочи напред: — Това пред нас планините Уинд Ривър ли са?

— Все още сме в Колорадо, Красавице. Това е масивът Ци-Чебечии от Скалистите планини.

— Можеш ли да ми го кажеш на английски, Звяр?

— Буквално преведено означава Мястото Където Никога Не Е Лято. Белите мъже са го съкратили на — Масивът Вечна зима.

— Защото тук горе е винаги студено, така ли?

— Не и днес. Ще бъде достатъчно топло, за да можеш да се изкъпеш. Ще лагеруваме край един приток на реката Каше ла Пудр или край някое планинско езерце и ти ще можеш да... се измиеш.

Даян замълча. Не ѝ беше приятна мисълта, че трябва да съблича дрехите си, когато той е наблизо, но чувстваше, че ако не се окъпе в най-скоро време, ще се побърка. Косата ѝ бе мръсна и сплъстена, а кожата ѝ бе потънала в прах и мръсотия. Лилавата ѝ рокля бе измачкана и изцапана. Чувстваше се мръсна и потна и знаеше, че изглежда ужасно.

Завиждаше на индианеца за умението му винаги да изглежда свеж, чист и бодър... и...

Внезапно си спомни, че го е видяла да се бръсне сутринта! Спомни си го много ясно. Когато се бяха събудили рано, лицето му бе по-тъмно от наболата брада, а когато я бе целунал тя бе почувствала боцкането на наболите косъмчета върху бузата си.

Боже, та тя въобще не се бе замислила тогава над това!

Сега това ѝ се стори странно. През целия си живот непрекъснато бе виждала индианци. Беше виждала Стари очи и другите червенокожи от шоуто да скубят редките косми по бронзовите си лица с пинцети.

Никога не им се бе налагало да се бръснат. Защо тогава този шошони трябваше да се бръсне?

Колкото и да ѝ бе неприятно да говори с него, имаше само един начин да разбере отговора.

— Звяр?

— Кажи, Красавице.

— Защо се избръсна тази сутрин?

— Аз се бръсна всяка сутрин.

— Знам, но защо? Аз си мислех, че индианците нямат косми по... по... — в съзнанието ѝ изникна образа на слабините му, които бе зърнала за момент и тя не можа да завърши изречението.

— Нямат косми къде?

— По лицата си!

— Повечето наистина нямат. Но все пак по лицето на този индианец растат — той замълча, после добави: — Както и на други части от тялото ми — изглежда я продължително с черните си студени очи.

Даян се напрегна, зачуди се дали е отгатнал мислите ѝ. Щеше ѝ се въобще да не бе повдигала въпроса, затова не каза нищо повече.

Слънцето все още прежуряше над главите им, когато влязоха в дълбока, скалиста клисура в масива на Вечната зима. Високите по четиристотин метра склонове на върховете Цирус и Нимбус хвърляха мрачни сенки над прохода. Звездоброеца нещо водеше жребеца през коварния проход на Гръмотевицата. Едва когато излязоха от него, Даян се успокои и очите ѝ се възряха с учудване в малкото селце, скътано в тясната долина под тях.

— Лулу Сити — каза той, изпреварвайки въпроса ѝ. — Там ли отиваме?

— Аз да — каза той, — но, не и ти.

Тя настойчиво се обърна към него:

— О, моля те. Няма да те издам, обещавам ти. Ще се преструвам, че сме... че сме...

— Женени?

Тя преглътна с мъка:

— Да. Да, ще кажа, че си ми съпруг и...

— Погледни се, Красавице. После виж и мен — гласът му бе равен, спокоен. — Една бледа, бяла жена в окъсана, мръсна рокля и

един индианец с дивашки вид, в кожени бричове и загрубяла кожа — замълча, докато тя го огледа от глава до пети. — Мислиш ли, че някой ще повярва, че ти си омъжена за мен? — очите на Даян срещнаха неговите. Имаше нещо неописуемо хладно и жестоко в погледа му.

Тя поклати глава:

— Не... няма да повярват, предполагам — обърна му гръб без дори да се замисли, че думите ѝ го бяха наранили.

Индианецът я настани под един висок бор на гористия хълм точно над Лулу Сити и завърза ръцете ѝ около дънера му. Явно ѝ нямаше доверие и тя го намрази за това.

Замисли се дали да не вика. Той поклати тъмната си глава и рече: — Това няма да ти помогне. Ще се върна до един час.

Качи се на жребеца, спусна се надолу и изчезна сред дърветата. Влезе в града, завърза коня пред „Готиното кръчме“ и смело се заразхожда по дървените тротоари, така че местните да могат добре да го огледат.

После тихо влезе в магазина.

Върна се при Даян след по-малко от час, като донесе сапун, кърпи, храна и дори бутилка червено вино, купена от магазина. Той нямаше пари и не бе плащал за покупките, но бе оставил в замяна на тезгяха амулета си.

Квадратно парче кожа обсипано с мъниста.

Доста преди залез-слънце спряха да пренощуват. Даян въобще не се опита да прикрие удоволствието си от откраднатата храна, с която той ѝ направи цяло угощение. Чувстваше се прекрасно след пиршеството с хляб, сирене, шунка и пресни плодове. Дори кимна в съгласие на предложеното ѝ вино и нетърпеливо вдигна зелената бутилка към устните си на няколко пъти.

Когато разточителната вечеря приключи, Даян затвори очи, облегна се на лакти и въздъхна от удоволствие. Наблюдавайки я настойчиво, Звездоброеца едва се сдържаше да не прихне от смях. В този момент тя приличаше на щастливо малко момиченце с мърляво лице, което цял ден си е играло на двора. Всеки момент майка ѝ щеше да я извика да се прибира вече и да се измие преди лягане.

Когато Даян отвори очи, Звездоброеца стана, приближи се към нея и седна в сянката на едно клонесто дърво. Той извади дълга, тънка пурета от откраднатата кутийка, захапа я и се облегна на дънера.

Протегна дългите си, боси крака и ги кръстоса при глезените. Драсна клечка кибрит върху един камък, поднесе огънчето към края на пуретата и запуши с удоволствие.

Изпрати в свежия, чист планински въздух добре оформено колелце дим и каза:

— Донесъл съм ти нещо, което ще ти хареса повече от обяда.

Даян примижа:

— Какво ли може да ми хареса повече?

— Калъп сапун и нова, бяла кърпа — продължи той с обичайния си нисък, монотонен глас, който толкова я интригуваше. — Онова планинско езерце, което виждаш там долу, е изцяло на твое разположение, Красавице.

Предложението ѝ се стори примамливо, но тя го погледна с подозрение:

— Няма ли да ме шпионираш?

Тъмните му очи се присвиха, дръпна от пуретата и бавно изпусна дима.

— Не. Няма нужда.

— Какво искаш да кажеш?

Звездоброеца изучаваше нокътя на показалеца си. Погледна нагоре:

— Нищо. Отивай, докато слънцето е все още високо в небето.

Десет минути по-късно Даян стоеше сама на тревистия бряг на езерцето. Приказната красота на гледката я накара да затаи дъх. Заобиколено отвсякъде със синьо-зелените планински хълмове, засенчено от белите, като памук облачета, които висяха ниско над назъбените върхове, това място беше истински райски кът. Избуялата зеленина на тревата изпъстрена с жълтите петънца на кокетни слънчогледи започваше направо от самия край на езерцето. Едрите, изумрудени листа, които бавно се носеха по гладката водна повърхност, бяха като че ли внимателно поставени там от ръката на могъщия творец на тази алпийска, райска градина.

Водата бе толкова неподвижна, че отразяваше като в огледало бледо златистите листа на планинската топола, която величествено се издигаше на стръмния бряг. Белоопашата сойка елегантно се спусна надолу, кацна на няколко стъпки от нея и лакомо започна да кълве нападалите върбови пъпки.

Даян се усмихна, припряно съблече мръсната си лилава рокля и я пусна на земята. Коленичи на мекия, тревист бряг на езерцето, наведе се и натопи във водата дългата си, черна коса. Радостно започна да търка сплъстените си къдрици с ароматния сапун, като тихичко благославяше досетливостта на индианеца да го открадне.

Когато косата ѝ бе вече чиста и се спускаше на дълги, мокри кичури по гърба ѝ, Даян взе захвърлената рокля и я изпра. После внимателно я простря на тревата, за да изсъхне от слънцето.

Изпитателно се огледа наоколо. Всичко беше тихо, спокойно, прекрасно. Свали извезания с дантела, сатенен корсет и приседна назад върху петите си, останала само по предизвикателно късите си, сатенени гащички.

С усмивка на уста наплиска тялото си с хладката, бистра вода, взе сапуна и радостно започна да сапунисва шията, ръцете, гърба и голите си гърди, като несъзнателно си тананикаше. Остави сапуна настрана и изплакна тялото си от пяната. Отпусна се назад върху петте си и се остави на топлите слънчеви милувки. Зачуди се дали да не свали и долните си гащички и да се изкъпе истински.

Затвори очи. Вдъхна дълбоко от свежия, планински въздух и подложи лицето си на слънчевите лъчи. Пъхна палците си под ластика на гащичките. Със затворени очи и отпусната назад глава тя бавно и небрежно започна да изхлузва сатененото долно бельо от плоския си корем и хълбоците си.

Едва не се задави и очите ѝ се разшириха от ужас, когато една силна длан притисна устата ѝ и една стоманена ръка обви голия ѝ кръст.

— Не мърдай — предупреди я индианецът. Устните му бяха допрени до ухото ѝ, а голите му колене притискаха нейните.

Вкаменена от страх, Даян почувства как сърцето ѝ лудо блъска в голите ѝ гърди. Широката му гръд бе плътно притисната в гърба ѝ. Трескаво се зачуди как е могла да бъде толкова глупава, че да му се довери. Предусети, че ще последва едно брутално изнасилване, без капка снизхождение и милост.

Коленичейки зад нея, той прошепна:

— Онова приятелче, планинският лъв те е наблюдавал. Станал е любопитен и сега идва към нас. Когато си дръпна ръката, не издавай нито звук. Не прави резки движения, просто се опитай да се отпуснеш.

Ръката му се отдели от устните ѝ. Даян дори не посмя да извърне глава. Изведнъж тя почувства огромно облекчение, което веднага се смени с нов прилив на ужас. Чу приглушеното, въпросително ръмжене на огромната котка и прехапа устни, за да не извика.

— Всичко е наред — прошепна индианецът в ухото ѝ. — Няма страшно. Можеш да си поемеш дъх.

Даян едва-едва пое дъх и с крайчеца на окото си зърна едрото, силно тяло на хищника, който застрашително се приближаваше. След секунди черната, като искрящ диамант пума беше до тях и Даян се притисна силно към Звездоброеца, когато златистите очи на котката небрежно я обходиха. Не можа да се сдържи да не потръпне, когато мощният звяр докосна голата ѝ ръка с косматата си плешка.

— Изобщо не мърдай — промърмори индианецът, като я притискаше към себе си. — Прави точно каквото ти кажа.

Даян се опита да потъне в себе си, когато огромната котка наведе главата си и я отърка нагоре-надолу по голото ѝ бедро. Величествената глава се надигна. Пумата се обърна потърка тялото си в рамото ѝ, заобиколи ги и се отърка в голия гръб на Звездоброеца.

Появи се от другата страна на Даян и отново отърка тялото си в нея. Когато внимателно постави лапа върху бедрото ѝ, тя си помисли, че ще припадне. А когато положи и двете си предни лапи върху бедрата ѝ, тя усети как всичката кръв се отдръпва от лицето ѝ.

Котката застана пред нея в цял ръст, предните лапи от едната ѝ, а задните от другата страна. Остана така. Притисна топлото си, едро тяло към нейното, към голите ѝ гърди. Даян почувства бързите, мощни удари на сърцето ѝ. Леко извърна лице настрани, като търсеше близост и сигурност от Звездоброеца.

Устните им сега почти се допираха. Индианецът прошепна:

— Той те прави своя, точно както правят и обикновените, домашни котки. Напръсква те с миризмата си, така че да принадлежиш на него. Ако го оставиш да го направи, той няма да те нарани.

Но дори и Звездоброеца изтръпна от страх, когато гигантската котка се отдръпна от Даян, извърна се, погледна я и раззина огромната си паст, от която се показаха дългите остри, зловещи зъби. Индианецът с нищо не издаде страха си, когато прошепна:

— Ако котката захапе ръката или дланта ти, не я дърпай. Дори я натикай навътре в устата ѝ. Направи това и тя ще я пусне.

— О, Боже мой — едва прошепна тя с треперещи устни, — помогни ми. Толкова ме е страх.

Звездоброеца гледаше единствено котката, когато каза:

— С теб съм. Всичко е наред. Сега леко ще захапе ръката ти. Остави го. Не я дърпай.

Огромният планински лъв изръмжа силно и отново се приближи. Сними глава и леко ухапа ръката на Даян. Беше ѝ необходимо свръхчовешко самообладание, за да не отдръпне ръката си. Не го направи само защото горещите устни на Звездоброеца пареха ледената ѝ буза, шепнеха, казваха ѝ какво да прави, окуражаваха я. Тя се подчини на индианеца. Вгледа се в златистите очи на пумата и бавно започна да натиска ръката си още по-навътре в гигантската паст, очаквайки всеки момент да чуе трошенето на кости и да се сблъска с гледката на отхапаната си ръка.

Пумата веднага пусна ръката ѝ.

За момент застина, втренчила поглед в Даян, ръмжеше гърлено и заплашително. После ръмженето секна. Тръсна глава и отново я отърка нагоре-надолу по голите гърди на жената. Внезапно, за най-голяма изненада на Даян, звярът се просна до нея и положи огромната си глава в скута ѝ. Мъркаше тихичко, като че ли я молеше да го погали.

— Трябва ли? — прошепна Даян на Звездоброеца.

— Да — тихо я насърчи той и я стисна окуражително. — Много бавно, много внимателно.

Даян бавно вдигна ръката, която пумата бе ухапала, много внимателно я постави върху огромната глава на пумата и съвсем нежно я потупа, както би направила с безобидна домашна котка. Свирепият звяр реагира точно както питомните си събратя.

Изпъна назад огромната си глава, златистите му очи примижаха и той замърка от удоволствие.

— Я виж — прошепна Даян, като се усмихна нервно. — Виж го само!

— Да, това много му се харесва — отвърна Звездоброеца. — Той знае, че сега си негова и се наслаждава на галенето.

Даян продължи да потупва огромния планински лъв, докато той лежеше със затворени очи, изпънати лапи и мъркането му ставаше все по-дълбоко и силно. После, също както домашна котка, на която ѝ е доскучало да я гледат, престана да мърка. Рязко вдигна огромната си

глава, изправи се, стрелна се през буйната трева и се изгуби сред дърветата.

Даян изпусна една дълбока и дълга въздишка на облекчение, отпусна се на солидната гръд на Звездоброеца и попита:

— Откъде знаеш толкова много за котките?

— Аз самият съм половин котка — отвърна леко усмихнат.

— Напълно ти вярвам — каза тя, отпусна се изтощена, докато чакаше пулсът ѝ да възстанови нормалния си ритъм.

Сега, когато опасността отмина, Даян изведнъж осъзна ситуацията, в която се намираха, положението на почти пълната им голота. Дала си ясна представа за сексуалната заплаха, която индианецът представлява, тя рязко скочи на крака и прикри с ръце голите си гърди.

Направи огромната грешка да обиди с думите си човека, който току-що ѝ бе спасил живота.

— Махай се от мен! Не ме докосвай! Няма да ти позволя да се възползваш от ситуацията, само защото...

Изречението ѝ остана недовършено.

Моментално Даян се намери просната по гръб на земята, ръцете ѝ бяха приковани над главата в една от силните му длани. Тъмното му лице с ядно изражение бе само на сантиметри от нейното. Голите му широки гърди притискаха нейните.

— Ти си една много глупава жена, Красавице — каза той, студена ярост замъгляваше погледа му. Със свободната си ръка улови лицето ѝ, пръстите му се впиха в страните ѝ. Пулсът биеше в слепоочията му, той приближи изваяните си устни толкова близо до нейните, че Даян усети дъхът му да гали бузата ѝ.

Проговори с необикновения си глас:

— Ще бъде добре винаги да помниш, че всички мъже дори червенокожите — не се различават много от котките.

ГЛАВА 23

Даян бе поразена от мълниеносната реакция на индианеца. Безмълвна, тя вдигна очи и срещна парещия му черен взор, в който тлееше омраза. Ръцете ѝ все още бяха здраво приковани над главата, а брадичката ѝ стисната в железните му пръсти. Широката му бронзова гръд притискаше голите ѝ гърди, а твърдото, мускулесто бедро бе вклинено между краката ѝ.

Беше в капан, не можеше да помръдне.

Тънките му, излъчващи жестокост, устни висяха на сантиметри над нейните. Всеки момент щяха грубо да се впият в устните ѝ и да ги покорят. Дишайки на пресекулки, Даян с тревога очакваше безмилостното похищение на жестоките, но властни устни, като знаеше, че е безпомощна. Не можеше да им се противопостави.

Пулсът заблъска в гърлото ѝ и тя потрепери, осъзнавайки внезапно, че ако той отиде по-далеч от една властна целувка, тя не би могла да предотврати и това.

А и не бе съвсем сигурна дали иска.

Надвесен над нея, Звездоброеца сведе поглед към красивото ѝ, изплашено лице, сърцето му биеше силно, колкото нейното. Погледът му се спря на сочните ѝ, подканящи устни и една ужасна, грозна, но изкусителна мисъл мина през съзнанието му.

Той бе много по-силен от примамливата, чувствена жена, която лежеше под него. Тя не можеше да помръдне, освен ако той не ѝ разреши. Беше и почти гола, като него. Страхуваше се от него, можеше да го види в прекрасните ѝ, теменужени очи. Физически той я привличаше, можеше да види и това.

Беше покорена, хваната в капан, безсилна.

Вцепенена от страх, омагьосана.

И тук високо, сред планината Шангрила те бяха много далеч от цивилизацията. Напълно сами. Никой не можеше да му попречи, ако поискаше да разкъса смешните ѝ сатенени гащички и да нацелува навсякъде бледото ѝ тяло, с мека като коприна кожа. Никой нямаше да

се отзове на виковете ѝ, ако я обладаеше насила, потапяйки се дълбоко в сладката, гореща плът, която толкова го изкушаваше.

Звездоброеца внезапно откри с тревога, че е попаднал в също такъв капан, както и беззащитната Даян. Оковите на желанието го държаха здраво в плен. Самото ѝ присъствие, видът ѝ, чувството, че тя е там, под него, така го опияняваха, че се чувстваше слаб и безпомощен, знаеше, че трябва да я пусне, но не беше сигурен дали ще може. Съвестта му се бореше със страстта и страстта побеждаваше, като никога дотогава.

Звездоброеца силно потръпна.

Самоконтролът винаги е бил неразделна част от него, както гарвановочерната му коса, или стройното му тяло. Никога през всичките трийсет и пет години от живота си не бе си и помислял да обладае жена против волята ѝ. Ненавиждаше самата мисъл за това.

Някаква настойчива тръпка се предаде от Звездоброеца на Даян. Тя чувстваше гръмотевичните удари на сърцето му в голите си гърди, прочете дивото желание, проблясващо в присвитите му очи. Беше на крачка от извършването на най-примитивния акт на страстта. Тя беше безсилна да го спре. Беше безсилна да спре и себе си.

Вгледана в парещите му, черни очи, тя изведнъж бе пронизана от една ужасна, грозна, но изкусителна мисъл. Бяха сами тук, в този прекрасен, планински рай, тя и великолепият звяр. Наоколо нямаше никой. Двамата с грубия, чаровен индианец можеха да се отдадат на необузdana, дива любов сред закътаната планинска полянка и никой нямаше да разбере.

Пък и вината нямаше да бъде нейна.

Той беше мъжкарят, по-силният, отговорността бе негова. Тя нямаше шанс срещу по-силната му физика, не можеше да се пребори с него. А и тя нямаше воля да се бори, обхващаше я все по-нарастващо желание към него. Загадъчното сексуално привличане, което ги тласкаше един към друг, бе твърде силно, за да му се противопоставят.

Звездоброеца дълго се вира в лицето ѝ. После горещите му устни внезапно се впиха в нейните в изгаряща, страстна целувка. Езикът му се стрелна през зъбите ѝ и се заби дълбоко в устата ѝ. Изви главата си настрани и пламналите му устни се слепиха с нейните, търсещи, властни, неумолими. Дългата, всепоглъщаща целувка бе

изпълнена с такъв неприкрит, сексуален глад, че Даян се разтърси в силно, ответно желание.

Парадоксално, но точно изненадващата ѝ реакция на пълно отдаване, спаси... или лиши... Даян от завършване на любовния акт.

По природа Звездоброеца беше нежен и чувствен любовник. Така че, когато Даян не се противопостави на грубата му, брутална целувка, а вместо това устните ѝ се разтвориха, за да се слейт с неговите, той веднага спря натиска и вдигна глава. В целувката ѝ той бе открил нещо много повече от това, на което се бе надявал.

Не примирение. Нещо много по-хубаво. Споделено желание. Страст, която отговаряше на собствената му. Инстинктивно той разбра, че сега можеше да я има. Тя му се отдаваше.

Моментално покаял се за грубото си, дивашко отношение, той започна отново, от самото начало. Ръката, която стискаше дланите ѝ се отпусна, устните, които отново се снишиха да вкусят нейните, бяха топли, внимателни и изключително нежни. Галеха разтворените устни на Даян леко, като перца, а изящните му, бронзови пръсти едва-едва докосваха лицето ѝ, като да беше от безценен порцелан.

Гладката му, бронзова кожа я изгаряше, дишането ѝ се учести. Тя простена, когато устните му — приказните му устни — закачливо докосваха нейните в най-сладките чувствени целувки.

Нежни целувки. Грижовни целувки. Целувки, които искаха съгласие.

Ефектът бе поразяващ.

Но и плачевен.

Този властен, чувствен дивак беше нещо много повече от един властен, чувствен дивак. Той беше и умен, и лукав. Интелигентен и чувствителен, той нямаше да я насили. И Даян знаеше защо. Този мъдър индианец не искаше да ѝ предостави лукса да се прави на невинна с реплики от сорта на „как бих могла да му попреча“. Той ясно даваше да се разбере, че я желае, че тялото му копнее за нея, че жадува да я люби и ще я люби, но само ако тя иска. Ако е напълно съгласна. Тя не трябваше да му се подчинява. Той оставяше, или по-скоро, я заставяше тя да реши докъде да стигне тази опасно приятна, любовна игра. Изборът беше изцяло неин.

Дяволите да го вземат!

Даян въздъхна раздразнено и обърна лицето си настрани. Звездоброеца целуна пламналата ѝ страна, устните му закачливо се плъзнаха към чувствителното място точно под ухото.

— Не, недей. Стига — прошепна тя, останала без дъх, разкъсвана между собствените си думи и желанието той да продължи, никога да не спира. — Моля те, пусни ме, Звяр — продължи, като се мъчеше да убеди себе си в това, което казва.

Устните на Звездоброеца замряха, тъмната му глава се вдигна. Даян бавно извърна глава, за да го погледне. В красивите му очи се четеше страст и учудване.

Внезапно буца заседна на гърлото на Даян. Прииска ѝ се... трябваше... да заплаче. Не знаеше защо. Объркана, тя се вторачи в тези очи и се опита да не се поддава на магнетичната им сила. Напомни си, че тези очи обещаваха колкото удоволствие, толкова и грубости и раздразнението и ядът отново я завладяха.

Вината беше негова. Изцяло негова. Той беше и красив, и нежен, и опасен едновременно. Толкова чаровен.

— Ти изобщо не си като голямата котка — каза Даян. Побутна го по гладките, изваяни рамене, за да се отмести.

— Така ли, Красавице? — гласът му бе спокоен, но все още дишаше тежко. Надигна се, седна на тревистия бряг и ѝ помогна да се надигне. Посегна да вземе сатенения ѝ корсет, но тя го издърпа от ръцете му.

Припряно се зае да го постави над голите си, с набъбнали зърна, гърди и продължи:

— Точно така. Аз освободих голямата котка и тя ми беше благодарна. Спомни си добрината ми и не ме нарани — присви теменужените си очи. — А, ти! Освободих те, когато никой друг не би се осмелил да го направи и каква е твоята благодарност? Ти ме отвлече! Изплаши ме до смърт. Завлече ме чак тук. Бог знае къде. И сега... сега се нахвърляш върху мен и се опитваш... опитваш се... Възползваш се от това, че... че... и ме целуваш... целуваш... — думите ѝ замряха.

— Красавице, не мисля, че се е родил човекът, който би се възползвал от обстоятелствата, за да ти причини зло — каза той с привичния си нисък, монотонен глас. Замълча и добави: — Не се безпокой. Няма да те докосна и с пръст.

— Ще ме пуснеш ли? — обнадеждено попита тя.

— Скоро и това ще стане — изправи се на крака и погледна надолу към нея. Един мускул потрепваше по бронзовата му скула. — Скоро ти ще бъдеш свободна да се върнеш при своите.

Даян кимна с глава, но нещо ѝ подсказваше, че вече никога няма да бъде напълно свободна.

Пътуването продължи.

Преминаха през прохода Милнър. После се спуснаха на север по течението на Кънейдиън Ривър в подножието на планината Медисин Боу. Накрая свърнаха на запад към смарагдово зелените склонове на Сиера Мадре, които се извисяваха в далечината.

Заобиколиха ги и пресякоха границата на Уайоминг, преминаха през прохода Бриджър и се спуснаха в басейна на Големия вододел — безкрайна, гола пустош, нажежена от слънцето. Никакви дървета, само по някой храст.

Низината се е ширнала навред, във всички посоки, тук-там по някое ранчо, с вид на запуснато, разнообразява пейзажа. Далеч, далеч напред в далечината заснежените планински върхове се белеят в синьото небе на Уайоминг. Даян се взираше в примамливата прохлада на върховете изпод периферията на откраднатия „Стетсън“. Нямаше нужда да пита. Знаеше, че това трябва да са планините Уинд Ривър.

Почти бяха стигнали целта си.

След случката при планинското езерце двамата разговаряха много малко и нито веднъж не бяха се докоснали. Отношението му бе доста по-резервирано отколкото бе необходимо, за да покаже, че няма намерение да ѝ стори зло.

Беше се отдръпнал от нея, мълчалив, все напираше да бързат напред, като че ли нямаше търпение да стигнат резервата. И да се разделят.

Така че Даян страшно се изненада, когато в жежкия следобед чу тихия му въпрос:

— Искаш ли да поплуваш?

— О, Боже, с радост — отвърна тя без колебание. Звездоброеца не каза нищо повече. Дръпна поводата на коня и го насочи малко по на

запад. След половин час на изтощената от жегата Даян ѝ се стори, че вижда мираж.

Голата, пуста земя бе пресечена от широка река с прекрасна, чиста вода и красива пясъчна ивица.

— Грийн Ривър — каза спокойно Звездоброеца, скочи от коня и протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе.

Теменужените ѝ очи останаха приковани към примамливите вълнички, които мързеливо се търкаляха по гладкия, пясъчен бряг. Сложи ръце на широките, голи рамене на Звездоброеца и веднага щом краката ѝ докоснаха земята се усмихна, погледна към него и попита:

— И ти ли си толкова нетърпелив, колкото и аз да се гмурнеш в бистрата прохлада на водата?

Ръцете му се задържаха на крехката ѝ талия малко по-дълго отколкото бе необходимо.

— Нима и на мен ми е разрешено да се порадвам на водата?

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Не съм чак такава мръсница, за каквато ме мислиш.

Тя се отдръпна от него и забърза към водата, като захвърли „Стетсън“-а в движение. Без никакво притеснение се освободи от лилавата си рокля. Той бе казал, че няма да я докосне и с пръст и тя му вярваше. Пусна роклята на земята, изрита обувките си, нетърпеливо притича през горещия пясък и се хвърли в студената вода, като пицеше и крещеше, като щастливо дете.

От пясъчния бряг Звездоброеца я наблюдаваше с присвити очи, докато развързваше връзките на колана с кобурите зад гърба и зад коленете си. Събу мокасините си, свали канията с ножа и се приближи към брега. Навлезе в реката и спря, когато хладната вода стигна над коленете му.

Даян, която цамбуркаше в средата на реката, видя колебанието му и извика:

— Какво чакаш? Тук е прекрасно! Хайде идвай!

Звездоброеца я погледна право в очите, пъкна палец в ремъка на кожената си препаска и отвърна:

— Твоето сатенено бельо ще е сухо десетина минути след като излезеш от водата, но на тази кожа ще ѝ трябват часове, докато изсъхне.

Даян замислено наклони глава. Това, което казваше, беше вярно. Съчувстваше му за неудобното положение.

— Сваляй ги — извика му и се обърна бързо.

Звездоброеца рязко дръпна възела на кожения ремък, свали препаската си и я хвърли на пясъка. Веднага се гмурна под вода и заплува с отворени очи към мястото, където се намираше Даян.

Тя все още беше с гръб към него, размахваше крака под водата и пляскаше с ръце по повърхността. Той не може да издържи на изкушението. Гмурна се още по-надолу, протегна ръка и погъделичка ходилото ѝ.

Здраво стиснатите му устни се разтегнаха в усмивка, когато я чу да се залива от смях. Оттласна се с крака, завъртя се обратно и се взря през водата. Чу радостния ѝ вик, когато го забеляза. Тя веднага сграбчи с две ръце дългите му черни коси и силно ги задърпа нагоре, за да го изтегли на повърхността.

Тъмната му глава изплува над водата близо до нея. Смеейки се тя пусна косите му и постави крака си на мокрите му гърди, като възнамеряваше да се оттласка и да заплува бързо назад. Но в момента, в който крака ѝ докосна хлъзгавите му гърди, той светкавично протегна ръка и пръстите му се склупчиха върху елегантния ѝ глезен.

Даян изписка и се закикоти, когато той я придърпа към себе си и улови и другия ѝ глезен, независимо от бясното ритане и пляскане. Все така усмихнат, Звездоброеца без усилие я издърпа, докато дългите ѝ, нежни крака се обвиха около кръста му и той я притисна.

Стисна здраво китките си под задника ѝ и каза:

— Хванах те!

— Не, не си — каза тя, като се мъчеше да се освободи. Изви краката си, спусна ги и стъпи на бедрата му.

— Ей, тая сребърна гривна се врязва в... в... боли ме — каза.

Той веднага я пусна и тя избухна в смях, защото се бе хванал на въдицата. Бързо се отблъсна от него, но той и сега се оказа по-бърз. Разбра, че го е измамила и посегна, улови я за врата и я придърпа обратно.

Невинната игра изведнъж свърши.

Бяха си играли и закачали във водата съвсем кратко, когато между тях се вмъкна неканеният гост — желанието.

Мокрите разбъркани кичури падаха в искрящите ѝ, теменужени очи. Веселият ѝ смях топлеше сърцето на Звездоброеца. Тя се извиваше, притискаше и пълзеше нагоре-надолу по стройното му тяло в смешни опити да се откопчи от силните, бронзови ръце, които я държаха. Той с готовност участваше в същата забавна игра, която му харесваше колкото и на нея.

Смеейки се, Даян бе успяла да се покатери по стройното му тяло и ръцете обгръщаха тъмната му глава. Засмяното му лице бе притиснато в извивката между шията и рамото ѝ. Тя подскочаше нагоре-надолу, за да разчупи здравата хватка на китките му.

Звездоброеца наистина пусна китките си, но дланите му се плъзнаха и дългите му пръсти се впиха в бузите на задника ѝ. Притисна нежното ѝ, пъргаво тяло към силната си, неподвижна фигура. Обвила с ръце врата му, Даян притисна лицето му към набъбналата голота на гърдите си.

Смехът ѝ замря и невинната усмивка веднага изчезна от устните на Звездоброеца. Още секунда той я притиска с нежна интимност към тялото си, чиито мускули сега бяха напрегнати, изопнати. Даян задържа главата му към гърдите си и почувства устните му върху мократа си кожа, само на сантиметри над набъбналото зърно.

Докосването му я разтърси и неволно я накара да поеме дълбоко дъх. В отговор пръстите му се стегнаха върху задника ѝ и той я притисна още по-силно към себе си. Започна леко да я плъзга надолу по изопнатото си тяло. Даян пусна главата му и свали краката си от кръста му.

Стъпи на дъното, очите ѝ избягваха да срещната неговите. Звездоброеца я пусна, стройното му, напрегнато тяло остана неподвижно, като статуя.

Високо над тях тъмни облаци внезапно скриха слънцето.

Даян потрепери от студа и възбудата. Без да продума, тя се обърна и заплува към брега. Той остана на мястото си, ръцете му свити в юмруци висяха отпуснати край тялото му.

Изчака, докато тя се облече и седне на пясъка обвила коленете си с ръце, загледана някъде встрани от него. Излезе от реката, когато една светкавица проряза небето над планините Уинд Ривър.

Първите едри капки на дъжда докоснаха голия му гръб. От изток се изви хладен бриз и засипа мокрото му тяло с песъчинки.

Той се спря зад Даян и посегна към препаската си. Все още гол, държейки в ръка парчето кожа, той меко каза:

— Ще бъдем в Уинд Ривър, преди да е настъпила нощта.

Голите й ръце бяха настръхнали от студа. Даян отвърна:

— Как ще успеем? Започва да вали.

— Топъл, летен душ, нищо повече — знаеше, че вече ще е изключително опасно и за двамата да останат сами по-дълго. Трябваше по-скоро да стигнат до резервата. Завърза препаската на кръста си и добави: — Ще продължим да яздим в дъжда. — Замълча, сетне продължи: — Няма да се наложи да останем още една нощ на път, Красавице.

— Благодаря на Бога — въздъхна тя с облекчение.

ГЛАВА 24

Летният дъждец беше лек и кратък. Само няколко минути след като първите капки закапаха, дъждът спря и тъмните, мрачни облаци бързо се разнесоха. Слънцето отново се показва, още по-жежко от преди.

Мълчаливата двойка, която яздеше на откраднатия кон неотклонно на север, не обръщаше внимание на палещата жегла. Свирепото слънце на Уайоминг, което ожесточено изпепеляваше пейзажа около тях, не им правеше впечатление. Бяха твърде вгълбени в мислите си относно един друг огън, много по-могъщ и много по-опасен.

Огън, чиито пламъци нямаше да угаснат със залеза на слънцето. Изтерзаната земя щеше с наслада да отдъхне в прохладата на нощта, но всеизгарящият огън, който бушуваше в сърцата на двамата, нямаше да изтлее и в най-мразовитите тъмни нощи.

Звездоброеца не можеше да се зальгва повече.

Това прекрасно създание с бледата кожа и гарвановочерната коса не беше в безопасност насаме с него. Или обратно? Той не беше в безопасност насаме с нея. И в двата случая нещо трябваше да се направи и то бързо, преди да е станало невъзможно да държи ръцете си далеч от нея.

Даян се държеше отпред за седлото, за да избегне всякакъв физически допир с индианеца. Сведе очи и се взря в силните пръсти, които с лекота държаха кожените юзди, в играта на мускулите под бронзовата кожа. Ужасната истина като ледена вълна заля тялото ѝ. Тя жадуваше тези силни ръце да я стискат в прегръдката си. Копнееше тези прекрасно изваяни пръсти да я докосват. Да я докосват цялата.

Тя не беше в безопасност сама в присъствието на този загадъчен човек, който, макар да не беше изискан според общоприетите представи, бе изключително привлекателен. Или може би беше обратното? Той не беше в безопасност насаме с нея. Нямаше никакво значение. Нещо трябваше да се направи. При това бързо.

Към края на следобедта една величествена гледка се разкри на западния хоризонт. Белите пухчета на облаците висяха в светло синьото небе. Под тях, на фона на залязващото, лятно слънце, драматично проблясваха върховете на Уинд Ривър. Проблясваха в розово, оранжево, златисто. Бледо сияние прорязваше прохода между назъбените канари.

Омагьосана от приказната гледка, затаила дъх пред великолепието на природата, Даян не откъсваше очи от преливащите се багри от светлини и форми. Когато отново погледна напред, видя няколко разпръснати постройките точно срещу тях.

— Това ли е резерватът? — заговори тя за пръв път откакто бяха напуснали Грийн Ривър.

— Не — гласът на Звездоброеца бе тих, кротък. — Това е Ландър. Ще спрем за малко. Трябва да взема някои неща.

— Ами аз? Пак ли ще ме завържеш...

— Ще дойдеш с мен.

Даян бе повече от изненадана, когато влязоха в големия магазин на оживената главна улица и пълничкият собственик дойде при тях и сърдечно поздрави Звездоброеца. Още повече се изненада, когато Звездоброеца я представи на собственика, като назова истинското й име. Пълничкият човечец се усмихна, кимна и стисна ръката й.

Беше ясно, че той не знае абсолютно нищо за отвлечането. Съмнение се прокрадна в мислите на Даян. Полковникът сигурно веднага бе уведомил властите. Или не беше?

Тя наблюдаваше индианеца, който чевръсто обикаляше нагоре-надолу край широките рафтове и взимаше разни неща. Не беше сигурна как да реагира, когато той избра от рафта за дами една стилна бяла лятна пола и блуза, дойде при нея, подаде й ги и каза:

— Виж дали ще ти станат.

Петнайсет минути по-късно Звездоброеца каза на собственика:

— Пиши всичко на сметката ми, Едгар. След ден-два ще дойда да се разплатим — постави последното от обшитите с мъниста червени парчета кожа на широкия тезгях и добави: — Ако някой дойде да пита за мен, кажи му, че ще чакам в резервата.

— Добре — отвърна шишкото. — Заповядайте пак, мис.

Напуснаха магазина. Даян изглеждаше освежена и разхубавена в новите си бели памучни одежди. Звездоброеца бе облечен в светлосиня

фланела без яка, тъмни, вълнени панталони и лъскави, черни боти. Нови кожени чанти за седло бяха праметнати през лявото му рамо.

Здрачаваше се, когато излязоха на една широка поляна на южния бряг на Литъл Уинд Ривър. Звездоброеца посочи към няколкото разпръснати постройки на отсрещния бряг.

— Моят дом, Красавице. Уинд Ривър.

Даян кимна загледана.

— Всичките ти роднини живеят тук, така ли?

— Да — отвърна той безизразно. — Цялото ми семейство живее тук в Уинд Ривър.

Сега, когато бяха стигнали до края на пътуването си, Даян се почувства странно неспокойна и напрегната. Как ли изглеждат неговите близки? Дали бяха цивилизовани? Как щяха да се отнесат с нея? Щеше ли да бъде в безопасност сред всичките тези индианци?

Такива въпроси се въртяха в главата ѝ, когато Звездоброеца смушка коня и отново го подкара напред. Те пресякоха плитката рекичка и навлязоха в резервата Уинд Ривър с настъпването на нощта. Звездоброеца подкара жребеца край постройките на агентите по индианските въпроси, кимна и махна с ръка на няколкото възрастни индианци, които седяха пред тях и пафкаха лулите си, и спря пред малката пощенска станция.

— Няма да се бавя и минута — рече, скочи от седлото и влезе вътре. Малко по-късно се появи навън, между пръстите на дясната си ръка стискаше гърлата на две бутилки сода. Отвори чантата зад седлото, внимателно, постави изстудените бутилки вътре и отново се метна на коня.

Продължиха покрай три отделени пасажа от колиби. Навлязоха в четвърти и Звездоброеца спря коня пред последната колиба в редицата. За момент остана загледан в старомодната колиба от животински кожи, после скочи долу.

Обърна се, свали Даян от седлото и каза:

— Тук живее баба ми. Казва се Златна звезда. Тя е единственият роднина, който имам — стояха близо един до друг. Даян видя как лицевите му мускули се напрегнаха, когато продължи: — Независимо от това какво мислиш за мен, ще се отнасяш към нея с цялото уважение, което заслужава.

— Разбира се, че ще го направя — отвърна тя рязко, раздразнена от това, че един дивак като него смяташе за необходимо да я учи на добро държане.

Звездоброеца праметна през рамо новата кожена чанта за седло, постави ръка на гърба на Даян и я побутна напред.

Спряха се пред триъгълното парче кожа, което служеше за врата на колибата, и той подвижна:

— Златна звезда, тук ли си? Аз съм, Звездоброеца. Върнах се.

Изчакаха.

Мина доста време преди една слаба, прегърбена фигура да се появи в сенчестия отвор на колибата. Крехката възрастна индианка със сребристобяла коса развърза възела на парчето кожа и се вгледа нагоре към тях с любопитство. Кожата ѝ бе обгоряла от слънцето и набраздена от бръчки, като пейзажа на родната ѝ страна. Възрастта бе оставила дълбок отпечатък върху лицето ѝ, а ръцете ѝ бяха обезформени от артрит. Бе облечена в богато бродирана рокля с цвят на сметана. Обичайната за индианците наметка върху раменете ѝ бе извезана със сиви и сини мъниста. Също толкова умело изпъстрени мокасини се виждаха на краката ѝ. На гърдите ѝ висеше голям сребърен диск, окачен на тежка сребърна верига.

Скованата ѝ от артрит ръка се протегна към високата, тъмна фигура. Звездоброеца гледаше надолу към нея усмихнат. Проницателните черни очи на старицата проблеснаха радостно. Когато се взря в обичното лице на единствения си внук, тя се засмя щастливо, като малко дете.

— Звездоброец! — възкликна тя радостно и протегна ръце към него. После се поколеба. Проницателните ѝ черни очи се спряха на елегантната бяла жена до него, после се върнаха обратно на лицето му. Едната ѝ вежда въпросително пропълзя нагоре по набръчканото ѝ чело и тя произнесе несигурно:

— Откъде да знам, че си ти? Очите ми вече не виждат така добре, както едно време. Ако наистина си моят внук, докажи го — черните очи предизвикателно се впиха в него.

Даян, която наблюдаваше сцената, почувства как сърцето ѝ лудо заблъска в гърдите, когато палава, детска усмивка смекчи мъжествените, остри черти на лицето на Звездоброеца. Той протегна към индианката дясната си китка. Даян с учудване видя как скованите

от артритата пръсти на старицата нетърпеливо се вкопчват в китката му и я придърпват по-близо до лицето ѝ. Тези пръсти се оказаха достатъчно силни, за да разкопчаят широката сребърна гривна. За момент Златна звезда остана загледана в незащитената от гривната китка, после отново нададе радостния си детски смях.

— Внучето ми! — възкликна тя щастливо, придърпа ръката му към устните си и я целуна. — Звездоброец! Момчето ми, момчето ми!

— Да, аз съм, скъпа — каза той и издърпа ръката си от силните ѝ пръсти. Хвана я през кръста и я повдигна от земята, докато тя продължаваше да се смее щастливо и да го прегръща.

— Звездоброеца, Звездоброеца — непрекъснато повтаряше името му. — Пораснал си много откакто те видях за последен път, станал си голям, силен мъж.

Той целуна набръчканата ѝ буза и каза:

— Не, бабо. Ти просто си забравила. Още от петнайсетгодишен съм толкова висок, колкото и сега — внимателно я постави на земята.

Ръцете ѝ се вкопчиха в ръкавите на синята му фланела.

— На петнайсет? Но сега си много по-възрастен, нали, Звездоброец?

— Малко по-възрастен — каза нежно той и очарователната, момчешка усмивка отново се появи на чувствените му устни. — Сега съм на трийсет и пет.

Старицата се изкиска отново и поклати посивялата си глава.

— Ако ти си на толкова, детето ми, аз трябва да съм на петдесет, че и повече.

Той нежно погали посребрените ѝ коси.

— Златна звезда, ти навърши седемдесет и девет на рождения си ден миналия април.

Очите ѝ проблеснаха и тя потупа внука си по гърдите.

— Тъй ли? Как минават годините, изгубих им бройката — проницателните ѝ черни очи отново се прехвърлиха на Даян. — Звездоброец, кое е това красиво бяло момиче? Да не си се оженил? Това ли е жена ти? Имате ли вече деца?

— Не, аз... той... — запъна се Даян.

— Извини ме за грубите обноски, бабо. Това е мис Даян Бюканън. Мис Бюканън, това е родната ми баба, Златна звезда.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, Златна звезда — каза Даян учтиво.

— Ти си много бяла, много красива — отбеляза на висок глас старицата и проникателните ѝ очи се плъзнаха по голата шия и раменете, които се откриваха от голямото деколте на бялата блуза. — От Невада ли си?

— Невада? Аз...

— Не, бабо — намеси се Звездоброеца. Променяйки бързо темата продължи: — Донесъл съм ти нещо. Покани ни да влезем вътре и ще ти го дам.

— Кока-кола? — бързо попита старицата обнадеждено и развълнувано плесна с костеливите си ръце. — Влизайте, влизайте!

Вътре Даян приседна на една страна, докато щастливата старица жадно изпи содата донесена от внука ѝ. Звездоброеца учтиво се осведоми за здравето на баба си и после я разпита за приятелите си от резервата. Златна звезда отговаряше на въпросите му между шумните глътки от газираната кока-кола. На Даян ѝ се стори странно, че самата старица не попита нищо Звездоброеца. Това донякъде я разочарова. Бе се надявала да научи нещо за загадъчния индианец от типичните въпроси, които една баба би задавала на внука си.

Даян огледа малкото, но спретнато жилище. Огънят от малкото огнище в средата на колибата хвърляше загадъчни сенки по коничните стени, направени от животински кожи. Забеляза на една от тях няколко фотографии на Звездоброеца като по-млад. Мебелировката бе оскъдна: един кедров сандък, квадратна масичка, два кожени дюшека в двата срещуположни края на колибата. Местейки поглед от единия дюшек на другия, Даян не преставаше да се чуди как ще се сместят да спят и тримата на тях.

Не се наложи да се чуди дълго.

Не бе минал и час от пристигането им в Уинд Ривър и Звездоброеца каза:

— Бабо, ние те изморихме с въпроси. Време ти е да си лягаш.

— Не! — възпротиви се старицата, като всяка обикновена баба. — Та ти току-що си дойде, синко. Отвори ми още една кока-кола и да продължим да си приказваме!

— Слушай сега — обърна се той към старата жена с обичайния си тих, монотонен глас, — аз тръгвам. Мис Бюканън ще остане тук с

теб. Тя също е уморена и се нуждае от почивка. Покажи ѝ гостоприемството на шошоните — целуна набръчканото слепоочие на Златна звезда ѝ се надигна.

— Тръгваш? Къде? — Даян бързо се изправи и го погледна. — Къде отиваш?

Той не отговори и Даян изведнъж изпадна в паника. Нима искаше да я остави тук в резервата и да замине някъде? Разтревожена тя го последва, когато той напусна колибата. Вече вън, тя го улови за ръката и повдигна загрижените си, въпросителни очи към него.

— Не можеш да си тръгнеш. Моля те, моля те, не ме оставяй тук.

— Красавице, ти ще бъдеш в пълна безопасност със Златна звезда. Тук ще ти е удобно.

— Но... защо не останеш и ти? Къде отиваш...

— Имам собствена колиба на половин миля оттук — продължи, като наблягаше на всяка дума: — Шошоните са много морален народ. Неомъжена жена не може да остане в жилището на мъж, който живее сам. Лека нощ, Красавице, приятни сънища.

Без дума повече той улови юздите на коня, обърна се и го поведе надолу по широкия коридор между двете редици колиби. С ръка на гърлото Даян гледаше как той се отдалечава и внезапно бе обзета от импулса да се втурне след него и да го моли да я вземе със себе си.

— И на тебе — прошепна беззвучно тя. — Приятни сънища, Звяр.

С чувството на изплашено малко дете, което родителите му са оставили насаме с непознат човек, Даян въздъхна, обърна се и влезе обратно в колибата.

Златна звезда наистина се прояви като великолепна домакиня. Тя постави на един дънер пред кожата дюшек леген с вода, калъп сапун и чиста кърпа. Дръпна една завеса в средата на колибата, така че Даян да може да се измие и да си легне необезпокоявана. Направи всичко възможно, за да я накара да се чувства удобно.

Когато изпълни всичките си задължения, Златна звезда положи старческата си длан на рамото на Даян, усмихна се и каза:

— Внукът ми е прав. Ние и двете сме много уморени. Сега ще поспим, а утре ще се опознаем по-добре.

— Благодаря ти, че ми позволи да споделя твоя дом, Златна звезда — отвърна Даян.

Безгрижният, детски смях на старицата отново изпълни колибата.

— Ако и ти си толкова разглезена, колкото и милият ми внук, тогава скромният ми дом, може би ще се стори твърде примитивен за твоите вкусове.

— О, съвсем не — излъга Даян — тук... тук наистина е прекрасно.

Черните очи на старицата проблеснаха, но тя все още не беше убедена в това, което каза Даян.

— Ще бъде съвсем за кратко, мисля — бляскавите ѝ очи се натъжиха, когато продължи: — Моят голям внук никога не стои дълго в Уинд Ривър.

— Така ли? А, къде...

— Спи сега, белокожа хубавице — индианката вдигна скованата си от артритата ръка. — Утре ще говорим — тя изчезна зад тежката завеса и малко по-късно до Даян достигнаха звуците на забавеното ѝ, равномерно дишане.

Даян не можеше да заспи толкова лесно.

Излегната в мрака тя се въртеше неспокойно в мекото легло от кожи. Беше ѝ много горещо, макар да бе само по коприненото си бельо. Въздъхна раздразнено. Навън нощта сигурно бе прохладна. Искаше ѝ се да стане, да излезе от затворената колиба и да се остави на свежия, среднощен повей да охлади разгорещеното ѝ тяло.

Нещастна, тя обвиняваше привлекателния си, мурга похитител за странната топлина, която измъчваше тялото ѝ и ѝ пречеше да заспи. Раздразнението ѝ се примеси с яд, когато си представи как той се е унесъл в здрав сън в прохладната си удобна колиба.

Но Звездоброеца не спеше.

Дълго след полунощ той лежеше буден в тъмнината на смълчаната си колиба и пушеше една от тънките ароматни пури, които беше купил в Ландър. Лежеше гол върху меката си постеля от кожи. Дългото му, стройно тяло блестеше от пот, независимо от хладния, нощен бриз, който подухваше през вдигнатото нагоре чергило, което служеше за врата на широката му, брезентова колиба.

Най-накрая Звездоброеца с раздразнение разбра, че няма да заспи, стана и си обу панталоните. Потопи се в тъмнината навън и с твърди крачки се отправи нанякъде. Ръцете му висяха отстрани на

тялото, дланите бяха стиснати в юмруци, на лицето му се четеше решителност.

Сърцето му биеше от вълнение, когато стигна стръмният, скалист бряг над Уинд Ривър. Съблече се и за момент остана гол на лунната светлина, после се хвърли от високите насечени скали надолу в тъмните, ледени води на реката.

Звездоброеца плува нагоре-надолу из ледената вода, докато дългите му ръце и крака капнаха от изтощение, а зъбите му затракаха от студ. Продължи да плува. Плува дотогава, докато повече не можеше и да помръдне тръпнещите си от изтощение крайници и докато целият се затресе от студа.

Едва тогава се обърна и се отправи към брега. Беше така изтощен и толкова замръзнал, че му струваше невероятни усилия да се покатери отново на скалата, където бе оставил панталоните си. Не се и опита да ги обува. Сви ги на топка и като ги притискаше към слабините си закрачи към колибата си.

Мокър, премръзнал и напълно изтощен, Звездоброеца се хвърли на постелята си от кожи и моментално дълбоко заспа.

ГЛАВА 25

Изгревът на новия ден завари Златна звезда и внукът ѝ на път. Звездоброеца почтително забавяше обичайната си дълга крачка, за да я нагоди към бавните къси крачки на престарялата си баба. Той внимателно я придържаше за ръката, за да я подкрепя, но тя беше тази, която водеше.

Сподавяйки прозявката си, съненият мъж много старателно скри раздразнението си от това, че го будят толкова рано. Не се изненада от ранното посещение, защото го очакваше.

При изгрев-слънце Звездоброеца се бе разбудил на момента, в който през спуснатия плащ на брезентовата му колиба бе долетял тихият глас на Златна звезда. Бе скочил пъргаво на крака, бързо бе навлякъл дрехите си и бе излязъл да я посрещне.

— Ще повървим малко заедно, внучето ми — бе казала Златна звезда. Първите бледи проблясъци на зората изпълзяваха на изток.

Звездоброеца бе кимнал с глава и бе уловил старицата под ръка. Много добре знаеше какво му е приготвила: щателен разпит, последван от нравоучителна лекция.

Без да бързат, двамата стигнаха до брега на реката на място, където бяха прекарали много щастливи мигове, когато Звездоброеца беше дете. Гледката радваше окото. В този ранен час лека, розова мъгла се стелеше над кротките води. Няколко диви ириса и избуяли котешки опашници декорираха тревистия бряг. Някъде наблизко сладкогласен присмехульник приветстваше новия ден. Дватамата стояха смълчани в тихата виделина, тя — носталгична, той — нетърпелив.

Най-накрая Златна звезда проговори:

— Спомням си първото лято, когато дойдохме на това място. Беше толкова отдавна. Ти беше само на осем... сякаш беше вчера.

Звездоброеца замълча. Той пое дълбоко дъх, когато тя най-накрая го улови за ръката и посочи къде желае да седнат. С негова помощ тя се настани удобно на земята и се облегна на една издатина на меката скала, изпъстрена с груби рисунки, издълбани от някое малко

момченце с първия му ловджийски нож. Звездоброеца се отпусна на земята пред нея.

Златна звезда започна без предисловия:

— Коя е тази бяла красавица? Защо си я довел тук? Какво си сторил, синко?

Младият мъж погледна открито изпитателните, пронизателни очи на възрастния си инквизитор. Разказа на Златна звезда всичко, което се бе случило, като пропусна това, че са го били със сапа на брадвата. Като всеки горд шошонски воин. Звездоброеца още от детството си инстинктивно скриваше от другите собствените си болки и разочарования.

Така че, като пропусна само побоят, който му бе нанесен, той започна разказа си с горещия ден, когато бе яздил из планините на Колорадо и бе станал свидетел на ненужния побой над планинския лъв. Завърши със събитията от снощи, когато двамата с красивата му пленница бяха пристигнали в Уинд Ривър.

Старата индианка слушаше внимателно, като на различните етапи на разказа последователно кимаше, мръщеше се, скърцаше със зъби и клатеше глава от гняв и отчаяние. Но когато проговори, в думите ѝ нямаше съчувствие към внука ѝ, пленен и заробен от белите.

— Звездоброецо — обърна се тя към него с присвити очи, — аз се срамувам от теб, както никога досега не съм се срамувала. Защо похити бялата жена? Нали каза, че точно тя те е освободила? Тя е проявила състрадание и милосърдие към теб. Защо си я наранил като благодарност за това, че е била толкова добра и те е освободила?

— Не съм ѝ сторил нищо лошо, бабо. Отначало тя беше малко уплашена, но това не можеше да се избегне.

Срамуваше се, когато обясни причината за неблагодарната си постъпка. Никой на този свят не можеше да го накара да се почувства толкова виновен, както можеше тази мъничка, стара индианка, която той обичаше и уважаваше.

— Взех я като примамка, за да хвана човекът, който ме плени и окова във вериги. Бялата красавица е негова жена, той ще дойде да я търси. Когато се появи...

— Не, не мисля така — прекъсна го Златна звезда.

— Ще дойде, сигурен съм, че ще дойде...

— Не това имах предвид, синко — отново го прекъсна тя. — Мисля, че има друга, много по-егоистична причина за това, че си я отвялякъл от онзи влак.

— Каква друга причина може да има? — сви широките си рамене Звездоброеца.

— Ти я искаш за себе си — отвърна тя рязко.

Сразен от обвинението, което беше неприятно близо до истината, Звездоброеца извърна глава и се загледа настрани.

— Не, не е така — каза с безизразния си, монотонен глас, но в тъмните му очи премина сянката на меланхолията, когато добави: — Тя не означава нищо за мен.

— Ако това наистина е така — натърти Златна звезда, — тогава трябва много ясно да ѝ го покажеш.

Рязко извърна глава.

— По дяволите, колко по-ясно от това трябва да ѝ го покажа!

— От кога псуваш пред по-възрастни! — срязва го тя.

После гласът ѝ се смекчи и тя се усмихна на внука си, който обичаше повече от самия живот.

— Жената е нещо неразгадаемо — каза му доста авторитетно тя. — Вярно е, че бялата красавица може и да няма много добро мнение за теб, но ти я привличаш. Страхувам се, че безнадеждно се е влюбила в теб.

Приятните черти на лицето му се изопнаха.

— Бабо, капризите на красивите бели жени са нещо, с което съм свикнал още от първия си ден в колежа.

— Така е, така е — кимна замислено старицата. Веждите ѝ въпросително се повдигнаха и тя докосна внука си по коляното. — Може би тази е по-различна?

— Не — увери я той с горчивина в гласа, — тази бяла хубавица е точно като всички останали.

Още по обяд на този първи ден в Уинд Ривър Даян разбра, че Звездоброеца нарочно я отбягва. Знаеше, че не го прави заради нея, а заради себе си. Той не се притесняваше за нея, не това беше причината. Това нямаше нищо общо с уважението, доброто възпитание, или желанието да я предпази, дори и от самия себе си.

Не.

Правеше го заради неоспоримото, силно физическо привличане, което съществуваше между двамата. С ирония Даян разбра, че ако Звездоброеца беше по-малко привързан към нея, досега вече, може би, щяха да са се любили. Такова заключение бе малко нелогично на пръв поглед, но бе абсолютно вярно. Причината да го осъзнае бе, че тя се чувстваше по абсолютно същия начин. Взаимното им привличане бе толкова мощно, толкова изгарящо, че нямаше да бъдат в безопасност, ако останеха сами двамата.

Така че Даян му бе благодарна за очевидното му решение да стои далеч от нея. Поне ѝ се искаше да си вярва, че му е благодарна. Но, след като прекара цели два дни в Уинд Ривър без нито веднъж да види стройната му, властна фигура да я наближава, или да зърне прекрасните му, черни очи, или да чуе дълбокият му, вълнуващ глас, Даян със съжаление разбра, че той много ѝ липсва.

Опитите ѝ да не мисли за него бяха безнадеждни, тъй като Златна звезда не говореше почти за нищо друго. От бърливата старица Даян научи, че Звездоброеца е заминал за карлайлското училище за индианци в далечната Пенсилвания още тринайсет годишен. Там се бе научил да говори английски.

— Внук ми знае три езика — каза тя на Даян, сияеща от гордост. — Говори родния си шошони, английски и испански, и всичките съвсем свободно. Той е много учен човек.

— Сигурна съм, че е така.

— И много търпелив! — безгрижният, детски смях отново се изля от устните на Златна звезда. — Той ме учи да говоря английски, а пък на мен главата нали ми е дебела — чукна тя със старчески показалец челото си. — Не мога да уча бързо, ама той нито веднъж не ми повиши тон — индианката замечтано въздъхна. — Такова сладко малко момче беше. Толкова мило...

Без да я разпитва, Даян научи от Златна звезда, че бащата на Звездоброеца е бил велик военновременен вожд. Вождът Червената лисица и племето му шошони живели на територията на Невада.

— Едно лято вождът дойде да види роднините си в Уинд Ривър — старицата замълча, усмихната при спомена и бляскавите ѝ, черни очи се скриха под пластовете набръчкана кожа. — Вождът беше на трийсет години, много привлекателен, много силен и нямаше още

жена. Така че всички девизи от селото го наобиколиха и жужаха около него, като пчели около сладък прашец — очите ѝ се отвориха и тя погледна Даян. — Но вождът Червената лисица видя скромната, красива, шестнайсетгодишна Дъщеря на звездите — скъпото ми, единствено дете — и веднага се влюби в нея. Не мина и седмица и двамата се ожениха и вождът я отведе в своето село в Невада.

От усмивката ѝ не остана и следа, когато продължи и разказа на Даян как, когато Звездоброеца бил само на три годинки, вождът Червената лисица попаднал в засада и бил убит от омразните апахи. Опечалената Дъщеря на звездите довела сина си обратно в Уинд Ривър. Макар че била само на двацет и две, когато загубила мъжа си, Дъщеря на звездите никога не се омъжила повторно. Когато Звездоброеца бил здраво, пъргаво момченце на десет години, Дъщеря на звездите се разболяла и починала от треска.

Даян жадно поглъщаше разказа ѝ очарована, жадуваше да разкрие частица от тъмната мистерия, която се наричаше Звездоброеца. Не беше изненадана, когато Златна звезда ѝ каза, че внукът ѝ получил толкова високи бележки в Карлайл, че още шестнайсет годишен бил приет в Минния институт в Колорадо и на двацет години вече имал научна степен по геология.

— Моят внук е много умен — отново отбеляза старицата — прекрасен човек.

Даян инстинктивно разбра, че единственият начин да научи колкото се може повече за загадъчния Звездоброец бе да остави баба му да говори за него, а тя не се нуждаеше от подканяне. Така че Даян положи усилие да сдържа нетърпението си, когато старицата внезапно млъкнеше или изпуснеше нишката на мисълта си, или прескачаше от минало на настояще и обратно и оставяше младата жена в очакване на обяснението, което така ѝ не идваше.

Но Даян не можа да се сдържи да не зададе един въпрос.

— Златна звезда, когато със Звездоброеца пристигнахме в Уинд Ривър ти попита дали не съм от Невада. Защо си мислила, че съм оттам?

Проницателните черни очи я пронизаха.

— Тогава не знаех обстоятелствата около вашата среща. Мислех си... надявах се да си... в Невада е домът на моя внук.

— О, нима? Той живее там с роднините на баща си?

Златна звезда поклати глава отрицателно.

— Цялото племе на вожда Червената лисица се преселиха в Голямата тайна — почти веднага тя самодоволно заяви: — Моят внук притежава голяма, хубава къща в Невада. Той е много богат човек.

— Нима? — отвърна Даян, прикривайки недоверието си. Тя доста се съмняваше, че Звездоброеца може да е богат. Какво ли е това странно разбиране за богатство, което го бе накарало да тръгне сам из пустошта на Колорадо, само по кожена препаска и мокасини? Изчака, като си мислеше, че Златна звезда ще продължи да се хвали и ще разкаже нещо повече за къщата му в Невада или за това как е спечелил парите си.

Но старицата не продължи.

Отвлечена от други мисли, които завладяха съзнанието ѝ, Златна звезда напълно забрави, че бе започнала да говори за къщата на Звездоброеца в Невада. Върна се на момента, когато като млад юноша, едва навършил шестнайсет, той бе заминал за колежа.

— ... имаше най-прекрасните черни плитки — продължи тя усмихната — като от коприна — внезапно пелена покри лицето ѝ и изражението ѝ стана хладно. Обърна бляскавите си, черни очи към Даян и каза: — Знаеш ли какво се случило с внук ми още на първия ден, когато изкачвал стъпалата на Минния институт в Колорадо?

— Не, Златна звезда. Какво е станало?

Долната устна на старицата затрепери и очите ѝ се изпълниха с омраза.

— Банда бели момчета повалили Звездоброеца на земята и отрязали прекрасните му черни плитки.

Изразителните вежди на Даян се сключиха над теменужените ѝ очи, които сега потъмняха в лилаво.

— Не! — възкликна тя ужасено. — Звездоброеца ти е казал, че те са отрязали...

— Виждам, че не знаеш нищо за гордостта на внука ми — нетърпеливо я прекъсна Златна звезда. — Не той ми каза. Той никога не би ми казал такова нещо!

Трети ден в Уинд Ривър

Сутринта Даян и Златна звезда слязоха до реката. Даян изми дългата си, гарвановочерна коса и я изсуши на слънцето, докато старата индианка говореше за отдавна отминали дни, за безгрижните, щастливи лета, когато тя самата е била млада и красива. За дългите, студени зими, когато няколко приятелски настроени племена правеха общ, голям лагер край някой поток и той се превръщаше в място на постоянна почивка, радостни вълнения и изобилни гощавки.

Но, независимо за какво започваше да говори старицата, разказите ѝ неизменно се насочваха към Звездоброеца. Звездоброеца, като бебе, повито до брадичката, се вира любопитно във всичко наоколо иззад гърба на майка си. Звездоброеца като малко момче, което се учи да проследява дири и да лови животни — основните задължения на истинския мъж. Звездоброеца, който се учи на различни умения, на издръжливост и смелост. И най-важното от всички — умението да издържиш на болката, както физическа, така и душевна.

Кикотейки се, Златна звезда разказа как младия, но с пъргав ум Звездоброец се учил да играе на комар с възрастните воители, които прекарвали свободното си време в игра с шанса, и как още само единадесетгодишен спечелил едно ценно пони. Не спирайки да се усмихва, тя каза как красивите девизи взели да го заглеждат още когато бил на дванайсет.

Шумната въздишка на Златна звезда изпълни тишината на утрото, когато продължи:

— Лятото на петнайсетата си година Звездоброеца се върна въкъщи от Карлайл. Беше висок и силен, какъвто е сега и красив по начин, който само много младите и много невинните притежават — замълча сконфузено и наведе глава. — Внукът ми загуби доста от своята невинност това лято — набързо отбеляза, че той никога не се е държал непочтително, с което и да е от красивите, неомъжени момичета в селото. Той бе отлично възпитан! Дори никога не останал насаме с някоя девизи.

Даян се изкушаваше да попита как е могъл да загуби невинността си, ако не му е било позволено да остава насаме и да ухажва младите момичета. Не посмя да попита. Но не се и наложи.

Внезапно Златна звезда стана учудващо пряма.

— В селото живееше една самотна жена, два пъти вдовица. Беше от племето на сиуксите по рождение, висока, стройна и една от най-

красивите жени, които съм виждала през живота си. Казваше се Летен дъжд. Живееше затворено и не обръщаше внимание на клюките, които се носеха за нея.

Златна звезда замълча и затвори очи. Даян, която умираше да чуе още, се изкушаваше да я побутне. Сдържайки дъха си, Даян чакаше, като се надяваше, че старицата няма да забрави за какво е говорила.

Тънките, като хартия клепахи останаха спуснати над очите, когато Златна звезда продължи:

— Летен дъжд беше на дваисет и седем. Дванайсет години по-голяма от Звездоброеца и знаеше много неща — отново спря.

— Знаеше много неща? — подсказа Даян.

— Жената на сиуксите заведе Звездоброеца в колибата си още на първата вечер след завръщането му. Оттогава те всяка нощ бяха заедно в дома ѝ — старицата отвори очи. — Летен дъжд се влюби в него и искаше да го направи свой трети съпруг.

— Когато е бил само на петнайсет? — Даян направи изумена гримаса.

— И тогава. И после, когато стана мъж. Дори и сега.

— Летен дъжд още ли живее тук в Уинд Ривър? — Даян внезапно бе пронизана от остра ревност.

Златна звезда кимна:

— Жената на сиуксите живее сама в същата колиба, където Звездоброеца толкова бързо възмъжа през онова лято.

Даян с мъка преглътна.

— Ами, дали те... дали Звездоброеца... искам да кажа... — думите замряха на устните ѝ.

Старицата присви хилавите си рамене.

— Кой знае?

Даян си каза, че това не я засяга. Изобщо не ѝ пука дали Звездоброеца е отишъл право при Летен дъжд и живее в колибата ѝ още от деня, в който пристигнаха в Уинд Ривър. Ако прекарваше дните и нощите си в леглото на една четиридесет и седем годишна жена, това само доказваше по безспорен начин какво свръхпохотливо животно е той! Мисълта, че стройния, мургав Звездоброец се люби с една застаряваща, непривлекателна, сивокоса жена, я отврати.

Тя премигна объркано, после присви теменужените си очи с неприязън, когато, на път към колибата, Златна звезда ѝ посочи една

стройна, доста привлекателна жена, с копринена черна коса, падаща под кръста, и пищни форми, която се смееше лъчезарно в слънчевия следобед.

— Летен дъжд — каза старицата.

На Даян ѝ прилоша.

Тя бързо поклати глава отрицателно, когато Златна звезда я попита дали иска да се запознае с жената на сиуксите. През целия следобед Даян се вайка, като се чудеше как може една толкова възрастна жена да изглежда така млада. Сега беше твърде лесно да си представи Звездоброеца и Летен дъжд заедно и Даян бе измъчвана от виденията на красивата сиукска жена и хубавия мъж на шошоните.

Неспокойна и разтревожена, Даян остави Златна звезда на следобедната ѝ дрямка и излезе да се разходи в жегата навън. Не беше тръгнала на определено място. В далечината, на откритото квадратно площадче до сградите на агентите по индианските въпроси, забеляза малка тълпа хора. В групата имаше и жени, които се смееха и бърбеха, така че Даян тръгна натам да разбере какво става.

Когато наближи на десетина метра, видя, че няколко мъже се състезаваха в хвърляне на томахапка. Голяма мишена бе начертана върху една от стените на постройките. Повечето от участниците вече бяха направили своите опити. Висок, строен мъж пристъпи на позиция, за да хвърля и сърцето на Даян прескочи един удар, после стремглаво запрепуска в гърдите ѝ.

Звездоброеца стоеше пред прехласнатата тълпа и стискаше острата томахапка в дясната си ръка. Беше обут в белоснежни легинси, които прилепваха по стройните му крака, като втора кожа. Голият му торс бе силно наклонен назад, дългите, мускулести ръце бяха намазани с масло и лъщяха на слънчевата светлина, като бронзова коприна. Гарвановочерната му коса, пронизана от сребърни нишки, бе сплетена на две лъскави плитки, завързани в краищата с ленти от бяла кожа, които се спускаха по раменете му. Широка, сребърна гривна проблясваше на дясната му китка.

Всички очи бяха приковани в стройния, величествен мъж, когато той вдигна томахапката и със страшна сила и прецизна точност я закова точно в средата на мишената. Докато възхитената тълпа, сред която беше и Летен дъжд, бурно го аплодираше и скандираше името му, той стоеше изправен и величествен, като Бог под ослепителната

светлина на слънцето. Даян бе така омагьосана от мъжествената му красота, че изпита нещо като преклонение, като че ли трябваше да падне на колене пред това висше същество.

Когато отново можеше да диша, да мисли и да се движи, тя се извърна и забърза обратно. Но образът му не излизаше от съзнанието ѝ. Целият следобед, а и после с настъпването на вечерта, тя продължаваше да вижда в ума си голите му, блестящи гърди, стройните крака в белите кожени легинси, сигурната, опитна ръка, която здраво стискаше острата томахавака.

Колкото повече мислеше за Звездоброеца, толкова по-земен ѝ се струваше той и загадъчният му, възвишен ореол изчезваше. Той не беше недостижим, величествен Бог. Той бе хубав и достъпен мъж.

— Ще се поразходя малко — небрежно подхвърли Даян на Златна звезда на свечеряване.

Обиколи селото, за да намери Звездоброеца, но не можа. Но почувства голямо облекчение, когато забеляза Летен дъжд да говори с няколко други жени пред сградата на агентите.

Даян се обърна и се насочи право към колибата на Звездоброеца. Никога не бе ходила там, но знаеше къде се намира. Бързаше, нетърпелива да стигна там колкото се може по-бързо и да го види. Последните пастелни отсенки на светлината се скриха зад върховете на Уинд Ривър, когато тя стигна до колибата му. Спря се пред спуснатото чергило на входа.

Не го извика. Страхуваше се, че той няма да я покани вътре. А тя трябваше да го види. Надигна края на чергилото, шмугна се вътре и отново го пусна зад себе си. Слаб огън проблясваше в средата на колибата.

Звездоброеца лежеше изпънат на постелята си от кожи, подпъхнал ръце под главата си. Все още беше в белите кожени легинси. Гладките му, бронзови гърди още лъцяха от маслото. Гарвановочерната му коса беше разделена на плитки, завързани с белите кожени лентички.

Той бавно извърна глава и я погледна. В черните му очи проблясваше странното, неспокойно изражение, което Даян бе виждала и преди. Едновременно заплашително и уязвимо. Комбинацията беше изключително въздействаща.

Звездоброеца гледаше невероятно красивата млада жена, която стоеше до входа и се взираше в него. Бялата памучна блуза се бе смъкнала от едното изящно изваяно рамо. Гарвановочерната ѝ коса проблясваше на светлината на огъня. Той знаеше точно какво мисли тя в момента. Тя просто изгаряше от любопитство, точно като всички останали бели жени, които бе познавал. Тя се чудеше какво ли е да прави любов с един намазан с масло дивак, който мята брадви.

Той я желаше. Желаше я толкова силно, че направо се беше поболял от страст, но въпреки това се надяваше тя да го отблъсне. Да излъже очакванията му. Молеше се тя да каже не.

Гласът му бе спокоен, тих:

— Сега си върви. Красавице. Ти все още не знаеш кой съм аз. Върни се при Златна звезда. Тук с мен не си в безопасност тази нощ.

Даян почувства, че коленете ѝ отмаляват. Сърцето ѝ пулсираше в гърлото. Беше непростимо, беше глупаво, не беше редно, но тя не можеше да устои на привличането на този загадъчен мъж.

— И какво, ако не искам да бъда в безопасност тази нощ? — нервно попита тя.

— Тогава ела тук.

ГЛАВА 26

За момент Даян не помръдна. Не можеше.

Започна да трепери, въпреки че вътре бе толкова топло, та Звездоброеца бе вдигнал едно от задните чергила, за да влиза свежият, прохладен въздух.

Но, не хладината на нощта караше Даян да трепери.

Тя трепереше от вълнение. Силно, всепоглъщащо вълнение.

Смесицата от страх и привличане, което изпитваше към стройния, мургав мъж, огрян от светлината на огъня, беше толкова зашеметяваща, че Даян остана вдървена, безсилна да помръдне. Не можеше да се приближи към него, но не можеше и да се върне назад. Стоеше като омагьосана, вкаменена от странния сблъсък на предчувствието за това, което щеше да се случи и силното любопитство да го изпита. Трепереше.

Звездоброеца мълчаливо я наблюдаваше.

Въпреки силното физическо привличане и огромното желание да я люби, той с тъга почувства, че губи нещо красиво. Бялата красавица, която стоеше изправена в другия край на колибата, беше на път да се превърне в една от многото други ненаситни, пропаднали, похотливи бели жени, които бе държал в ръцете си.

Колко наивен е бил. Колко по детски наивен. Какъв невероятен глупак е бил да се надява, че тя е по-различна.

Сърцето му болезнено се сви. Колко абсурдно бе от негова страна да преживява загубата на нещо, което никога не бе притежавал. Кое то никога не можеше да притежава.

Изсечените черти на лицето му внезапно се втвърдиха, сърцето му също.

Тъмните очи, втренчени в Даян, също се промениха. Иззад мързеливите клепащи очите му запламтяха с нескривана похот, докато жадно изучаваха пищните, елегантни форми, примамливо подчертавани от бялата блуза и полата.

Тази красавица с кожа като слонова кост искаше един гол дивак да я обладава с груба страст. Добре, така да бъде. Той бе човекът, който

й трябва. Щеше да ѝ даде това, за което бе дошла. И дори повече. Когато в ранните часове на другата сутрин изпълзеше от колибата му, тя щеше да се чувства едновременно и напълно задоволена, и брутално насилена.

Точно както тя искаше.

— Красавице — каза Звездоброеца, като продължи да лежи, — ела тук. Ела при мен.

— Да... аз... добре — успя да промълви Даян и с облекчение разбра, че краката ѝ я слушат и може да върви, в крайна сметка.

Краткото разстояние ѝ се стори доста дълго, когато прекосяваше осветената от огъня колиба, за да отиде при излегнатия мъж. Най-накрая стигна до него. С голяма мъка преглътна и остана така над него, без да знае какво да прави по-нататък. Неспкойно и с нетърпение тя го чакаше да се надигне. Очакваше той да скочи на крака и да я сграбчи силно в прегръдката си. Беше убедена, че жестоките му, чувствени устни ще се впият в нейните в груба, страстна целувка.

Нищо такова не се случи.

Звездоброеца продължаваше да лежи в краката ѝ, пламтящите му, черни очи я пронизваха с такава сила, че по цялото ѝ тяло се разля гореща вълна. Най-после лявата му ръка бавно се измъкна изпод главата му и се насочи към края на бялата ѝ пола.

Даян затаи дъх, когато той спокойно бръкна под полата ѝ и дългите му пръсти се склочиха собственически над нежния ѝ глезен.

— Аз не съм чист, Красавице — продума с обичайния си нисък, равен глас, докато ръката му галеше прасеца ѝ до сгъвката зад коляното. — Не съм се къпал, нито мил, откакто ме видя днес следобед на състезанието с томаховките.

Беше много глупаво, но Даян почувства нуждата да отрича, че е била там.

— Състезание с томаховки? — гласът ѝ прозвуча необичайно пискливо. — Не знам за какво гово...

— Много добре знаеш — прекъсна я хладно той. — Ти беше там този следобед. Видя ме като хвърлях томаховката. Видя как уцелих точно в средата на мишената. Чу как тълпата ме аплодираше — ръката му се затегна около сгъвката на коляното ѝ. — Точно тогава реши да дойдеш при мен.

Черните му, пламтящи очи сякаш я предизвикваха да отрече. Тя не го направи. Всичко бе самата истина. Той бе стоял там, облян от слънчевата светлина, в тесните бели легинси, голото му тяло и ръцете блестяха от маслото, и неотразимата му мъжественост окончателно я бе победила.

— Да — призна си тя и за пръв път се сблъска с истината очи в очи. — Тогава се реших. Наблюдавах те и знаех, че ще дойда тук при теб.

— И аз го знаех — отвърна той със спокойна увереност. — Трябваше да се изкъпя за теб. Ако почакаш, ще отида да измия...

— Не — промърмори тя, безнадеждно покорена от гледката на голите му, бронзови гърди и дългите, мускулести ръце, които блестяха от остатъците от маслото. — Няма значение. Не ме интересува дали си чист.

С пръсти все още галещи чувствената кожа на сгъвката зад коляното ѝ, той най-накрая се надигна в седнало положение. Леко се извърна и дясната му ръка се присъедини към другата под полата ѝ. Даян въздъхна, когато почувства хладината на широката му, сребърна гривна върху голата плът на крака си.

С две ръце върху сгъвките зад колената ѝ, Звездоброеца изви глава назад, погледна нагоре към нея и меко каза:

— Красавице, ако се любиш с мен, ти също ще се омърсиш. Сигурна ли си, че го искаш?

Изчака, като предположи, че красивата и умна жена веднага ще схване двусмислицата във въпроса му. Той нямаше предвид само потта, мазнината и семенната течност, които тялото му щеше да остави върху нейното, в нейното. Питаше я дали после тя няма да се чувства омърсена от това, че се е любила с него.

От това, че се е любила с индианец.

Надяваше се тя да каже не, да го увери, че любенето ѝ с него не може да я омърси. Че никой от двамата им не е, и не може да бъде омърсен. Че няма нищо нечисто и прозаично в това да правят любов.

За нещастие Даян бе твърде нервна и развълнувана, за да схване правилно въпроса му. Знаеше само, че тръпне от сладостта на предусещането да бъде в ръцете му — и изобщо не ѝ пукаше за потта и мазнотията, които покриваха тези ръце и гладката му гръд. Тя знаеше

само, че иска да е в прегръдките му и да се люби с него. Не искаше да знае нищо друго.

— Не ме е грижа — гърлено промърмори тя — колко си мръсен. Нито пък колко ще ме омърсиш.

След като продума това, теменужените ѝ очи мечтателно потъмняха в лилаво и клепките с дългите ѝ мигли плътно се затвориха. Така че не можа да види изражението на обида, което като облак премина през тъмните очи на Звездоброеца, нито заменилата го хладна ярост.

Пръстите му грубо се впиха в плътта ѝ и той рязко я дръпна на колене пред себе си. Дъхът ѝ секна и тя широко отвори очи. Както винаги смесицата от страх и възхищение, които изпитваше към него, я връхлетя с такава сила, че сърцето ѝ запрепуска в гърдите, докато тя смутено и нервно му се усмихна. Ръцете му внезапно я освободиха и тя внимателно приседна на пети.

Звездоброеца се отпусна на една ръка и се вторачи в леко изплашените ѝ, виолетови очи.

— Пусни си косите заради мен, Красавице — нареди ѝ той.

Даян веднага се подчини. Вдигна скованите си ръце, припряно свали сребърната шнола, остави я настрана и разтърси глава, така че дългите къдрици свободно да паднат над раменете ѝ и по гърба ѝ. Тя го почака да проговори, но той не каза нищо.

— Ние... ние... косите ни са с еднакъв цвят — каза тя глупаво, толкова нервна и възбудена, че едва ли знаеше какво говори.

Звездоброеца рязко вдигна ръка, докосна дългата, копринена къдрица върху рамото ѝ и каза:

— Но, не и кожата, нали, Красавице? — свали ръка, но очите му останаха впити в нейните.

— Не — отвърна тя без колебание, отвърна виолетовите си очи от властния му поглед и безсрамно ги сведе, за да разгледа изваяните му рамене и голата гръд. — Не са. Ти си толкова мургав, а аз... аз съм толкова...

— ... толкова бяла — завърши той вместо нея, черните му очи бяха студени, далечни. — Толкова чисто, непорочно, девствено бяла.

Очите ѝ се вдигнаха, за да срещнат неговите. Понечи да проговори, но внезапно спря, когато дясната му ръка внезапно сграбчи предницата на блузата ѝ. Бързо я дръпна и извади от коланчето на

полата. Пръстите му веднага се заеха с редицата копчета, която започваше от дълбокото деколте.

Кръвта забушува в ушите на Даян, когато Звездоброеца бавно започна да разкопчава блузата, като ѝ говореше за начините, по които иска да я люби. Тя тръпнеше от звука на ниския, равен глас, докато стройният, красив индианец говореше за всички шокиращи, забранени неща, които щяха да правят. Червенина заля лицето ѝ, когато ѝ каза, че възнамерява да види, да помирише, да докосне, да вкуси всеки сантиметър от невинната ѝ, копринена, бяла плът. Потрепери от глава до пети, когато я предупреди, че преди още нощта да е свършила, грубото му, тъмнокожо тяло ще обладае нейното напълно.

— Това мое мазно, мръсно, черно тяло ще бъде върху теб — каза той, докато дългите му пръсти промушваха копчетата през илиците. — По цялото твое тяло — откопча и последното копче — и в теб, Красавице. Ще бъда дълбоко в теб — разтвори блузата ѝ.

Погледите им се срещнаха. В неговите тъмни, пронизващи очи Даян видя странна смесица от страст и омраза. Имаше нежност в тях, но имаше и жестокост. Вълнуващо обожание, както и злобна враждебност.

Беше ясно, че този хубав индианец, на който не можеше да устои, и който щеше горещо да я люби тук, в осветената от огъня колиба в големия индиански резерват Уинд Ривър, не я обича. Желал я, но не я обожавал.

На Даян не ѝ пукаше.

В момента това нямаше значение. Нямаше значение това, че думите, които ѝ каза, не изразяваха нито любов към нея, нито уважение, дори не и симпатия. Още от първата минута, когато го бе зърнала в горещия здрач на Денвър, притиснат към решетките на килията си, той бе възбудил любопитството ѝ и тя бе безсрамно привлечена от загадъчното му сексуално излъчване.

Тя го желал. Беше толкова просто. Желал го още тогава, желал го и сега. Тялото ѝ желал неговото с ненаситен, животински глад, който тя нито можеше да разбере, нито да контролира. И тя не можеше... нямал... да престане да го желае, докато той не я обладал.

— Да не би да размисли, Красавице моя? — попита Звездоброеца, докато топлата му длан галеше шията ѝ.

— Не — отвърна решително тя. — Няма какво да размислям, Звяр.

Дългите му пръсти шареха нагоре-надолу по гладката ѝ шия.

— Какво искаш да направя с теб? Кажи ми, Красавице. Кажи го заради мен.

— Искам да ме любиш — каза му тя. — Искам да се любя с теб.

Нов огнен проблясък се появи в очите му при това признание. С ниския си, равен глас той каза:

— Боже мой, ти наистина си изключителна жена, Красавице. Изключителна. Още откакто те зърнах за пръв път, искам да те докосвам така, както сега — върховете на пръстите му пареха нежната кожа на шията ѝ. Средният му пръст напипа пулсиращата вена. — Спомняш ли си първия път, когато те видях?

— Да — простена тя бездиханно, чувствайки как горещите му пръсти разпалват огъня в нея, докато той сваляше блузата от раменете ѝ.

— Ти дойде в килията ми сама. Беше се смрачило. Ти беше в бяла блуза, прилепнали панталони и мокасини. Косата ти беше разпусната, както сега. Аз протегнах ръка към теб и ти изпищя от страх.

Ръката му се придвижи надолу към заоблеността на гърдите ѝ. Положи длан върху меката, с цвят на слонова кост, плът, която преливаше над дантеления горен край на копринения ѝ корсет.

— Знам — прошепна тя, дишайки бързо и учестено.

— Но ти продължи да се връщаш при мен — продължи той с ниския си, равен глас. — Защо?

— Защото аз... аз не можех да не се върна — останала без дъх призна тя.

— Ти ме измъчи, Красавице — бавно продължи той, разсеяно галейки лявата ѝ гърд. — Ти дори дойде да ме изтезаваш една нощ, облечена в нощницата си.

— Бях наметната с халат — каза тя в опит да се защити.

— Много ясно различавах формите на бялото ти тяло през нощницата — погледна я в очите. — Решетките на килията ми те спасиха онази нощ.

— Знам — каза тя, като живо си представяше сцената от въпросната нощ. — Мислех, че спиш, но ти си ме наблюдавал през

цялото време.

— Да, наблюдавах те — бавно призна той, докато пръстите му продължиха да я галят с нежното си докосване. — И сега те виждам как стоиш там, косата ти се развява от вятъра, синята ти нощница е прилепнала към... към... — думите му замряха. Чертите на лицето му рязко се втвърдиха. — Ти жестоко ме измъчи, когато влезе с любовника си и аз...

— Не — прекъсна го Даян. — Не си разбрал. Аз...

— Целуни ме, Красавице — заповяда той, очите му станаха ледени, пръстите му вече не бяха така нежни.

Дъхът ѝ секна, когато той я сграбчи за врата и насила я привлече към себе си. Наклони глава и впи чувствените си устни в нейните. Целувката му беше толкова брутална и властна, че Даян почувства устните си завинаги смазани под неговите.

Без никакви нежности насила отвори устата ѝ. Езикът му веднага се стрелна вътре и се сблъска с нейния. Гореща вълна я заля цялата, когато изкусният му език заигра по най-нежните кътчета на устата ѝ.

Изправи се на колене и я вдигна със себе си. Вдигна лявото си коляно от постелята и положи голото си стъпало на земята. Притисна я по-силно към себе си и изви гърба ѝ назад върху коляното си. Ръката му се придвижи нагоре по тила ѝ.

Жадната му, властна целувка продължи и внезапният и буен огън, който тя разпали в Даян, бе нещо, което не бе изпитвала никога дотогава.

Главата ѝ се отпусна назад и цялото ѝ тяло се изви в жестоката му прегръдка, очите ѝ се притвориха с безсрамна похот.

ГЛАВА 27

Когато най-накрая парещите му устни я освободиха, Даян замря отмаляла и бездиханна. Главата ѝ се отпусна върху ръката му, очите ѝ трепнаха нервно и се отвориха. Тя погледна нагоре към хубавото мургаво лице на мъжа, който я бе целувал така, както никой не беше го правил дотогава и видя красивите му черни очи да горят с див сексуален пламък.

Една дълга, изпълнена с напрежение минута той се визира право в очите ѝ и тя отново бе поразена от завладяващата комбинация между обещавана наслада и скрита опасност, които този странен човек излъчваше. Хипнотизирана от пламтящите черни очи, тя знаеше, че си играе с огъня, идвайки тук, но не ѝ пукаше.

Даян тихо простена, когато Звездоброеца бавно сведе тъмната си глава и отново я целуна. Една напълно различна целувка от предишната. Сега устните му не бяха твърди, властни, отмъстителни. Бяха меки, топли и нежно галеха нейните, докато се напрегна под него в желанието си отново да почувства властната му уста притисната със сила в нейната.

Като че отгатнал мислите ѝ, устните му се затвориха напълно над нейните в една невероятно чувствена целувка, наполовина нежна покана, наполовина — пълно обладание.

Това бе такава сладка, спираща дъха целувка, че Даян дори не разбра, че в същото време ръцете му леко се плъзнаха по раменете ѝ и свалиха от нея бялата блуза. Устните ѝ все още бяха притиснати в неговите, докато пръстите му се заеха с връзките на корсета над раменете ѝ.

Медената целувка продължи и когато Звездоброеца без усилие свлече копринения корсет на кръста ѝ. Устните им останаха прилепени, докато мургавата му длан се плъзна нагоре и нежно погали лицето ѝ. Другата му ръка се плъзна зад гърба ѝ. Даян чувстваше върховете на пръстите му, които галеха страните ѝ, и хладният, твърд метал на гривната му, притиснат към чувствената кожа на гърба ѝ.

После разтворената му длан се притисна в най-ниската част на гръбнака ѝ и той рязко я дръпна към себе си. Даян простена от удоволствие, когато голите ѝ, набъбнали гърди се докоснаха до неговата широка, гола гръд. Изви гръб и се притисна към топлото му тяло, колкото може повече и зърната ѝ се стегнаха в твърди, чувствени връхчета на наслада. Останала без дъх, тя отдръпна устните си от неговите.

— О, Звяр, Звяр — задъхано прошепна тя и ръцете ѝ припряно обгърнаха тила му, за да го придърпа по-близо. — Прегърни ме. Прегърни ме силно.

— Добре, Красавице — отвърна той с приятния си, равен, спокоен глас. — Ще те прегърна. Толкова дълго, колкото искаш.

Беше величествено.

Усещането на неговата мазна, гладка гръд, притисната толкова интимно към тръпнещите ѝ гърди, беше прекрасно. Беше дори още по-прекрасно, когато чувствените му устни отново се впиха в нейните и той я целуна с тревожната сила на едва удържана страст. Целувка, която целеше да провокира в Даян точно реакцията, която последва.

Даян се загърчи и похотливо притисна тялото си към хлъзгавата му гръд. Жадно засмука езикът, който я мъчеше като се плъзгаше в жадната ѝ, търсеща уста и после се отдръпваше навън.

Ако Даян вече твърде осезателно чувстваше, че и двамата са голи до кръста, то и този, който я целуваше, го усещаше в пълна сила. Стоманено твърдите зърна на белите ѝ, голи гърди, притиснати към неговите, и покорните устни, разтапящи се под неговите, толкова силно бяха възбудили Звездоброеца, че той се изкушаваше да разкъса полата ѝ, да смъкне припряно легинсите си и да я обладае веднага, както бяха коленичили пред огнището. Какво сладко облекчение щеше да бъде да не чака повече, бързо и алчно да вземе това, което иска, без да мисли за нейното удоволствие и после да я отпрати.

Но той не го направи.

Целувката му стана още по-страстна, той нежно галеше копринения ѝ гръб, притискаше я плътно към себе си, докосваше я с бавни, внимателни движения, които знаеше, че ще ѝ харесат. Търпеливо използваше времето си.

Докато красивата, бяла жена съвсем наивно смяташе, че да бъде бързо и грубо обладана от един дивак е нещо много вълнуващо и

възбуждащо, Звездоброеца знаеше много по-добре какво да стори. Тя нямаше да изпита удоволствие от акта, ако той я обладаеше сега. Тя не бе готова още. Той щеше да почака, докато стане готова. Той самият щеше да я приготви.

Дори повече.

Устните му най-накрая се откъснаха от нейните, но останаха върху пламналото ѝ лице. Придвижиха се по страната ѝ към дясното ухо. Нежно ухапа крехкото бяло крайче на ухото ѝ, после целуна чувственото място под него. Отворените му устни се спуснаха по лебедовата ѝ шия, остриите му зъби оставиха нежна дيريا върху ключицата ѝ, после устните му се плъзнаха надолу.

Мургавата му глава се наклони настрана и той постави гореща, влажна целувка върху вдлъбнатината на шията ѝ, връхчето на езика му следеше нежната извивка на костта под бледата кожа. Докато той целуваше гърлото на Даян, една от черните му плитки падна върху голата ѝ гърда и бялата кожена лента, която пристягаше края на плитката, погъделичка твърдото ѝ зърно.

Главата ѝ се отпусна назад. Пламналите ѝ от желание очи се притвориха и тя пое леко дъх. Ръцете ѝ паднаха от двете ѝ страни.

Устните на Звездоброеца се откъснаха от гърлото ѝ. Той вдигна мургавата си глава. Даян отвори очи. Погледна го. Без да сваля поглед от очите ѝ, той бавно приседна назад на пети, плъзна ръце по тялото ѝ под мишниците и я изправи на колене. Черните му очи бавно се сведоха към бледите ѝ, голи гърди. Даян почувства как твърдите ѝ зърна болезнено реагираха на горещия му поглед. Тя затаи дъх и зачака. Всеки нерв от изопнатото ѝ тяло крещеше и зовеше плътта му. Моля те, беззвучно го подканваше тя, ох, моля те.

Ръцете на Звездоброеца здраво държаха мишниците ѝ, докато очите му галеха гърдите ѝ. Това бяха много чувствени ръце. Той почувства върху дланите си потната роса на надигащата се в нея сексуална възбуда. Докосването до горещата влага на кадифените ѝ подмишници бе много възбуждащо за Звездоброеца. Неповторимо, възбуждащо преживяване, което една жена не можеше да разбере. Само мъжете го намираха за вълнуващо. То бе сладко възбуждащо за Звездоброеца и докато дланите му оценяваха по достойнство копринената влага, той почувства нарастващата му ерекция да напира под тесните бели легинси.

— Красавице, сладка Красавице — прошепна той, придърпа я по-близо и се наведе да я посрещне.

Постави нежна целувка върху меката извивка под лявата ѝ гърда. После, когато горещите му устни се затвориха над тръпнещото зърно, дъхът ѝ замря и експлодира в бурен галон.

— Боже мой... о, Боже мой — промълви отнесено ѝ ръцете ѝ се протегнаха към главата му.

Бледите ѝ пръсти се впиха в тила му. Другата ѝ ръка страстно се вкопчи в черната плитка. Тя простенуваше и се задъхваше, докато Звездоброеца целуваше, ближеше и смучеше гърдите ѝ. Притворила очи от удоволствие, тогава Даян реши, че това, което той прави в момента, е всичко, което е искала. Нямаше нужда да отиват по-далеч. Това беше върховно блаженство. Не можеше да има по-голямо. Тя не искаше нищо повече от това да държи красивата му глава притисната до гърдите си и да чувства как чудните му устни горещо се затварят над тях. Това ѝ стигаше.

Завинаги.

— Да, о, да — прошепна тя, като се наведе да целуне лъскавите му къдрици. — О, Звяр, толкова е хубаво... толкова-а-а-а хубаво — шепнеше нежно заровила лице в блестящите синкавочерни къдрици, които ухаеха толкова приятно. — Искам да чувствам зъбите ти — продума, когато той много внимателно, много нежно ухапа зърното ѝ и отърка зъбите си по него.

От този момент нататък на Даян всичко ѝ се струваше като в красив, еротичен сън. Кожата ѝ тлееше като жарава, очите ѝ блестяха от страст. Тя бе повече от готова да остави властния си любовник да я води. Да я води, където си иска, да прави с нея каквото реши.

Изобщо не се поколеба, когато галещите му устни освободиха влажната ѝ, пулсираща гърд и той каза:

— Красавице, искам да свалиш останалите си дрехи, за да мога да те любя както трябва.

Забравяйки, че само преди секунди бе решила, че да целува гърдите ѝ е всичко, което е искала или от което се е нуждаела, Даян бързо отвърна:

— Ще ми помогнеш ли да се съблека?

— Аз ще те съблека — увери я той, целуна за последен път гърдите ѝ и вдигна глава.

Даян го погледна в очите, докато неговите изумително надарени ръце намериха малките копченца на колана на полата и на фустата ѝ. Като свлече и двете надолу към бедрата ѝ, Звездоброеца я прихвана за нежния кръст и я изправи на крака.

Той остана коленичил пред нея. Ръцете му освободиха кръста ѝ и се върнаха на полата. Даян затвори очи, но той ѝ заповяда да ги отвори.

— Гледай ме, Красавице — нареди ѝ с гърления си, равен глас. — Отвори си очите и ме гледай как те събличам.

Даян се подчини и откри, че гледката е доста вълнуваща и прекрасна. Тя просто си стоеше в сумрака на полуосветената от огъня колиба, докато най-приятният и хубав мъж, който някога бе виждала, бе коленичил пред нея и бавно, нещо събличаше дрехите ѝ.

Без да бърза Звездоброеца свали бялата ѝ пола, фустата и накрая дантелените, копринени гащички. Скоро всичко това лежеше безразборно нахвърляно в краката ѝ и тя остана така гола, както се бе появила на този свят. Без следа от свян.

Звездоброеца седна назад върху петите си и започна открито да се наслаждава на пленителната ѝ, белоснежна голота. Даян изпита удоволствие от жаркия му поглед толкова, колкото и той самият. Стройното ѝ тяло бе съразмерно и идеално изваяно. Тя се гордееше с него. Беше в идеално здраве, имаше дългите, елегантни крака на танцьорка и поддържаше тонуса и формата си като атлетите.

Но в красивата жена, гордо изправена гола пред него, Звездоброеца не видя нито танцьора, нито атлета. Той видя най-нежните, най-елегантните, най-изобилните форми на крехка женственост, на които някога бе спирал погледа си. Видя един ангел на любовта с прекрасна гарвановочерна коса и кожа с цвят на слонова кост, за когото той беше недостоеен.

Тя бе прекалено съвършена, за да може да я докосне, да я има. Би трябвало да остане на колене и да я боготвори, не да прави любов с нея. Тя бе толкова бледа и прекрасна, че той почувства глупавата необходимост да я закриля, дори от самия себе си. В същото време тя бе така естествено чувствена, толкова земна и изкусителна, че той едва се сдържаше да не я повали на постелята.

— Изключителна — повтори той това, което бе казал и преди. Това бе думата, която ѝ подходеше най-много. — Красавице, ти си

най-изключителното произведение на изкуството, което някога съм...

— Не съм произведение на изкуството — меко го прекъсна тя. Улови ръката му и я постави под гърдите си. — Докосни ме — каза. — Докосни ме и ще се убедиш.

Ръката му се плъзна по бляскавата кожа и спря на голия ѝ корем.

— Видя ли? Това не е статуя от камък — продължи тя, — а жена. Жена от плът и кръв. Жена, която изгаря от копнеж за теб. Единствено за теб.

— Ти си за мен. Ти си моя — тихо отвърна той и кръвта нахлу в главата му. — Ти си моя, Красавице. Само моя.

Звездоброеца знаеше, че това не е вярно, но беше твърде възбуден, за да го е грижа. Ръцете му сграбчиха тънкия ѝ кръст. Приблужи я към себе си и целуна ребрата ѝ, пъпът ѝ, гладкия ѝ корем. Даян примая при допира на горещите му устни върху тръпнещата ѝ кожа. Бе така унесена в блаженството на целувките му, че не усети как той я вдигна и я положи на постелята до себе си.

Тя се протегна в мекото легло от пищни кожи и Звездоброеца легна до нея. Досегът на гладката кожа с чувствената ѝ голота бе прекрасен, още по-прекрасни бяха ласките на изящните му длани върху тръпнещата ѝ плът.

— Искам да останеш тук с мен през цялата нощ — много нежно и тихо прошепна Звездоброеца. Беше се изтегнал на една страна край нея, подпрян на лакът.

Даян погледна нагоре към лицето му.

— Да — отвърна му тя. — Разбира се, че ще остана цялата нощ. Ще остана при теб завинаги.

Той се наведе над нея и я целуна. Докато я целуваше, ръката му галеше гърдата ѝ, палецът нежно милваше влажното зърно. Дългата, опияняваща целувка продължи и когато най-накрая свърши, ръката му не беше вече върху гърдите ѝ, а галеше голия ѝ корем.

Тръпнеща от глава до пети, Даян се зачуди кога ли ще свали легинсите и ще я люби. Попита го и той загадъчно се усмихна в отговор. Видя го как нарочно прокара пръсти по мазната си, бронзова гръд.

Когато пръстите му бяха достатъчно мазни, ѝ каза:

— Красавице, нека първо те любя, без да свалям панталоните си.

И веднага го стори. Взирайки се надолу в унесените ѝ виолетови очи, той пхна ръка в меките, черни къдрици между краката ѝ, присви дланта си и прошепна:

— Хайде, позволи ми да го направя, Красавице. Разтвори си краката.

Тя се подчини, хипнотизирана от втрепените в нея властни, черни очи. Задържа погледа си върху нея, докато намазнените му пръсти се плъзнаха между бедрата ѝ и достигнаха желаното място. Дъхът ѝ секна в гърлото, когато средният му пръст докосна най-чувствената точка на женската плът.

Изкусният му среден пръст докосваше и галеше изключително чувствената малка пъпчица с невероятна нежност и внимание. Докато правеше това, не сваляше поглед от очите ѝ.

Даян никога не бе изпитвала такова върховно удоволствие. Пръстите му я изгаряха, очите му я изгаряха. Огънят в очите му я държеше като в транс, тя не можеше да извърне глава, не можеше да откъсне поглед от тях. Огънят в пръстите му я държеше в плен, тялото ѝ тръпнеше от магическите докосвания на красивия ѝ похитител.

Искаше ѝ се това никога да не свършва. Искаше това мъчение да продължи вечно. Ставаше ѝ все по-горещо и по-горещо. Имаше усещането, че ще експлодира.

И наистина го направи.

Върховната агония на наладата прерасна в кресчендо. После сладката експлозия. Виолетовите ѝ очи се разшириха от учудване. Тя извика и заби остриите си нокти в рамото на Звездоброеца, когато той я извиси към страховитите висини на екстаза. Очите ѝ се затвориха, когато най-после се отпусна морно върху меката постеля от кожи. Не видя доволното изражение, което смекчи остриите черти на лицето на Звездоброеца.

След няколко нежни, успокоителни целувки по пламналото ѝ лице той стана и бързо свали белите си легинси. Изпаднала в блаженство, задоволена, Даян бавно се извърна на една страна, за да го види как се съблича. Глуповато усмихната, тя се възхищаваше на прекрасната му фигура: широките мощни гърди, тесния ханш, дългите стройни бедра, малкия стегнат задник. Бронзовото му тяло беше модел за мъжко съвършенство и страшна сила, които се излъчваха от всяка прекрасна гънка.

Естествено, това, което най-много я заинтригува от чудната му анатомия беше онази част, която тя никога не бе виждала преди. Очите ѝ се насочиха към пулсиращата му мъжественост, която се издигаше от гъстите черни къдрици, покриващи слабините му. Моментално изтръпна от страхопочитание.

После той легна обратно при нея и започна нежно да я целува и гали, докато тя отново усети, че се разгорещява и възбужда. Звездоброеца я държеше здраво, галеше с ръка гърба и закръгления ѝ задник, като нарочно я остави да почувства твърдостта на възбудата му върху голия ѝ корем.

Когато влезе между разтворените ѝ крака и я докосна, откри, че този път няма да има нужда от мазане. Тя беше влажна и гореща. Той се надигна на колене и силните му, мургави ръце разтвориха още по-широко бледите ѝ бедра. Даян затвори очи. Той я помоли да ги отвори. Тя го направи.

Те се взираха един в друг, когато той влезе в нея. Остана за момент абсолютно неподвижен, гледаше прекрасната жена и осъзнаваше, че я желае с примитивната нужда да я има изцяло, да я направи своя завинаги. Даян гледаше нагоре към суровия, красив мъж, който бе дълбоко в нея и разбра, че той наистина е много опасен — един горд мъжкар, който имаше огромна власт над нея.

И двамата почувстваха необходимостта да вземат нещо за себе си обратно от другия. И двамата не бяха в състояние да го сторят. Звездоброеца започна бавните, чувствени движения на любовнето и Даян инстинктивно надигна таза си, за да посрещне дълбоките му тласъци. Движеха се в идеална вътрешна хармония, като че ли всеки от тях много добре познаваше тялото на другия.

Даян сграбчи с ръце твърдите бицепси на опитния си любовник и изцяло му се отдаде. Магическите усещания, които този божествен бронзов любовник разпалваше в нея, бяха страшни в своята неповторимост. Тя разбра, че иска да го има за себе си, само за себе си. Копнееше да му каже, че му принадлежи, и той е неин, само неин и тя иска той да остане в нея завинаги.

Звездоброеца се подпираше на дланите си и с бавни, ритмични движения влизаше дълбоко в нея, после излизаше почти до края. Той възнамеряваше да поддържа бавното, спокойно темпо. Искаше да доведе прекрасната си любима до оргазъм отново и отново, преди той

самият да стигне освобождаването. Искаше да покаже на тази приказна, бяла богиня, че не е груб дивак, който се изпразва на минутата, щом падне между краката на жена.

Но палещата сладост, която го обгръщаше нежно, заплашваше да наруши самоконтролът, на който винаги бе разчитал. Той не можеше да повярва. Почувства, че не може да се контролира. Имаше опасност да изгуби този свой самоконтрол и да премине ръба.

Звездоброеца бързо извърна поглед от красивото пламтящо лице, не искаше да гледа повече забележителните виолетови очи. Захапа вътрешната част на устната си, сякаш за да се самонакаже. Мълчаливо започна да си повтаря думите на една дълга песен на шошоните, която знаеше от малък.

Нищо не помогна. Той наближаваше края и не можеше да направи нищо, за да го спре.

Даян разбра какво става с него и почувства триумфалното ликуване на женската мощ. Очите ѝ останаха широко отворени, докато той безсилно притвори своите в блаженство. Тя нетърпеливо забърза движенията на таза си, за да ги нагласи към неговите дълбоки, мощни тласъци. Видя чертите на красивото му лице да се разтапят, видя вените да се издуват върху високото му чело и бронзовата шия, чу гърленото му стенание на задоволство.

После, когато той се строполи върху нея, нежно обгърна главата му с ръце и я притисна към гърдите си. Дишаше тежко, пот се стичаше по стройното му тяло, сърцето му диво се блъскаше в голата ѝ гръд.

Звездоброеца се срамуваше. Беше ядосан и изплашен. Срамуваше се от себе си. Беше ядосан на нея за това, че толкова лесно го извади от контрол. Но преди всичко се страхуваше от самата нея, от силата, с която го държеше.

Даян галеше гърба му и целуваше лицето му. Скоро той надигна глава. Тя му се усмихна и нежно го побутна по гърдите. Той не се усмихна в отговор.

— Не — каза ѝ — нека остана в теб. Нека се възбужда отново, за да ти доставя удоволствие.

— Но ти вече ми достави удоволствие — промърмори тя и отново се опита да се освободи.

Той не ѝ позволи. Целуна я и я принуди да отвори устните си под неговите. Продължи да я целува, докато и двамата започнаха да се

възбуждат отново.

Този път Звездоброеца я люби дълго и умело. Забавяше всеки път, когато тя се доближаваше до края и забързваше всеки път, когато тя започваше да се успокоява, докато най-накрая тя започна да крещи, да го моли, трескаво да хапе копринената плът на рамото му, изпаднала на върха на сексуалната истерия.

Чак тогава, той я освободи.

Оргазмът ѝ беше дълбок и разтърсващ. Тя изкрещя и се вкопчи в него и се разплака. Сълзи на радост и изумление се стичаха по парещите ѝ бузи. Звездоброеца я целува, ласкаво ѝ шепна успокоително, докато тя престана да се тресе в ръцете му. Много нежно той излезе от нея, отпусна се на постелята и грижовно я прегърна.

След сладката пауза на мълчаливото блаженство, Даян продума притиснала лице към шията му:

— Трябва ли да си вървя сега?

— Още е рано, скъпа. Ние едва сега започваме да се любим — отговори лениво той, затворил очи.

— Ммм — въздъхна тя и се сгуши в него. След минута и двамата потънаха в сън.

Даян се събуди след няколко часа. Извърна глава и видя Звездоброеца дълбоко заспал до нея. Спомените за това, което бяха правили, веднага завладяха съзнанието ѝ. По-скоро за това, което тя беше направила. Тя бе споделила с този приятен индианец най-съкровено, най-интимното нещо, което може да съществува между двама души. Тя вече съжаляваше за това, срамуваше се.

Не че не беше прекрасно. Беше. Беше великолепно. Много по-великолепно, отколкото тя изобщо някога си бе представяла, че може да бъде. Виолетовите ѝ очи бавно се плъзнаха по стройното, голо тяло на спящия и тя се изпълни със съжаление. Сега вече знаеше и най-интимните тайни на това прекрасно, великолепно тяло, но не знаеше нищо за самия човек.

Нищо, освен това, което Златна звезда ѝ бе разказвала, и това, че е индианец от племето шошони, който я бе отвлякъл.

Даян бавно се отдръпна от него, като внимаваше да не го събуди. Припряно се заоблича, навличайки дрехите върху голото си тяло, без да обръща внимание на мазните следи, които той бе оставил по него.

Веднага щом се облече, излезе навън. Само една мисъл се въртеше в главата ѝ. Да избяга. Трябваше да избяга от този мургав, властен мъж сега, преди да е станало невъзможно късно.

Даян прибяга през смълчаното село в търсене на кон. Щеше да препусне сега, още тази нощ, да избяга далеч и да забрави, че всичко това изобщо се е случвало някога.

Звездоброеца бавно се разбуди, усмихна се, протегна се и посегна към Даян. Очите му се отвориха. Изправи се седнал, огледа се наоколо и равните му бели зъби изскърцаха. Веднъж щом любопитството ѝ е било задоволено, тя не е понесла мисълта, че наистина е спала с индианец.

Като се надяваше, че греши, че тя просто се е върнала при баба му, за да запази приличие, Звездоброеца стана и навлече белите си легинси. Запъти се към колибата на баба си, но изведнъж се закова на място, когато забеляза Даян да се качва на едно петнисто пони.

Да, тя наистина беше като останалите! Като всички други бели жени, които някога бе познавал. Търсеха вълнуващи преживявания, затова се пъхаха в ръцете му и се наслаждаваха на трепетната възбуда да се любят с един дивак. Да опитат забранения плод. Една вена запулсира на челото му, когато се втурна да я пресрещне.

Даян забеляза тичащия към нея Звездоброец, забеляза и мрачното изражение на лицето му. Моментално вцепенена от страх, тя се опита да го прегazi. Точно когато кончето връхлиташе върху него, той отстъпи встрани и в последната секунда светкавично стрелна ръката си, улови юздата и закова понито на място. Грубо смъкна Даян от седлото.

— Не е ли малко рано за следобедната езда, Красавице? — попита той. В гласа му имаше и гняв, и обида.

Смутена и изплашена, тя успя да отвърне:

— Пусни ме! Искam да си вървя! Не искам да... Няма да се върна в твоята колиба! Няма да ти позволя да... да... — думите замряха на устните ѝ пред обвинителния поглед на пронизващите му очи. Тя сведе глава.

Той я сграбчи за ръката и ядосано я заведе до колибата на баба си.

Вече пред входа, той пристъпи към нея, улови брадичката ѝ, повдигна я към лицето си и студено каза:

— Ако изобщо някога се озовеш отново в ръцете ми, само една дума ще е достатъчна. Думата е „не“. Не. Това е всичко, което трябва да кажеш. Не. Ако наистина го мислиш, кажи го. Не. И аз ще спра.

ГЛАВА 28

— Не!

— Да.

Погледите им се сблъскаха.

— Не — после още по-убедителното. — Не, не вярвам и няма да повярвам.

— Да. Да, вярно е, аз...

— Не — повтори високият рус мъж и отново вдигна пред очите си квадратното парче кожа, общито с мъниста. — Не, не ти вярвам. Ти знаеш повече за това. Хайде кажи ми — зелените му очи бяха присвити. Устните му бяха присвити в тънка линия, очертана сред тъмнорусите косми на силно брадясалото му лице.

Свали червеното парче кожа, бутна към тила на русата си глава „Стетсън“-а и се облегна напред, докато лицето му застана само на няколко сантиметра от нервната физиономия на малкото човече зад тезгяха. Посегна, сграбчи предницата на престилката му и го приближи още повече.

— За последен път те питам — говореше гневно Кид Черокий на притеснения управител на магазина в Лулу Сити. — Има ли нещо, което да не си ми казал? Това парче кожа е от огърлицата му. Ти си го видял със сигурност. Може дори да си ги очаквал. Накъде се бяха запътили? Накъде заминаха, след като напуснаха магазина ти?

Капчици пот избиха по тънката горна устна на магазинера, когато поклати оплешивяващата си глава.

— Не знам. Казах ти всичко, което знаех. Не съм видял нито дивака, нито жената. После разправяха, че един дълъг, страховит индианец по препаска и мокасини се разхождал нагоре-надолу по улицата същия ден, когато нещата изчезнаха от магазина ми. Намерих това парче кожа тук, върху тезгяха. Това е. Това е всичко, което зная. Моля те... пусни ме!

Кид раздражено го отблъсна назад.

— Хайде да изчезваме оттук — обърна се той към двамата здравеняци, които стояха от двете му страни.

— Може би в кръчмата ще намерим някой с по-добра памет — пхна обсипаното с мъниста парче кожа в джоба на ризата си, обърна се и излезе.

Миньори и каубои бързаха да се махнат от пътя им, докато тримата едри, яки и мръсни мъже крачеха по дървените тротоари на Лулу Сити, Колорадо. Сподавен шепот и нервни погледи изпращаха гърбовете на това страховито трио. Подплашени, почтените жени от Лулу Сити припряно пресичаха улицата.

Кид Черокий се спря пред бара „Готиното кръчме“, хвана двойната летяща врата с две ръце и силно я тласна навътре. Остана на входа. Държеше двете крила на вратата широко разтворени. Стоеше разкрачен на фона на светещото зад гърба му слънце. Когато всички очи се обърнаха към него, пристъпи навътре. Двамата здравеняци Ледърууд последваха Кид до дългия барплот в далечния край на салона.

Кид опря токовете на ботушите си върху металната пръчка в основата на плота, свали ръкавиците си, остави ги на тезгяха и поръча бърбън.

Червендалестият барман напълни малката стъклена чаша до ръба и я плъзна по гладкия метален плот. Дясната ръка на Кид се стрелна и сграбчи тънката китка на бармана.

— Остави бутилката — нареди му.

Гаврътна уискито, избърса уста с опакото на мускулестата си ръка и бавно се извърна, за да се облегне на барплота. Зелените му очи обходиха сумрачното, изпълнено с тютюнев дим помещение, докато пиячи, покерджии и проститутки замълчаха и се втренчиха в него.

— Аз съм Кид Черокий — оповести той, плъзгайки очи по смълчаното море от погледи. — Преследвам един лош индианец, който отвлече една беззащитна бяла жена близо до Денвър от влака, с който пътуваше трупата на полковник Бък Бюканън, този дето води шоута от Дивия Запад. Индианецът и жената са минали през Лулу Сити преди няколко дни — замълча и пхна палците си под колана с кобурите. — Чакам да почерпя едно питие оня, който ми даде някаква информация за червенокожия и жената.

Смълчаният салон експлодира в букет от шумни разговори. Столове застъргаха по дъсчения под. Жадни миньори и комарджии се скупчиха около бара, готови да разказват как са видели един висок,

гаден индианец да се навърта в малкото градче. Без да се обръща, Кид вдигна масивната си ръка и щракна с пръсти към бармана да почне да разлива питиетата.

След повече от час поръчване на напитки, задаване на въпроси и изслушване на разкази, Кид знаеше почти толкова, колкото и в началото. Повечето от присъстващите наистина бяха видели индианеца, но никой не беше сигурен от кое племе е. Понеже беше дошъл чак тук на север, се чудеха дали не е юта. Най-вероятно беше апах или шайен. Но можеше да бъде и поуни, или дори шошони.

— На тръгване го видях да се отправя на север, шефе — дръпна Кид за ръкава на ризата един мазен старик с кисела физиономия. — Мисля, че отиваха към индианския резерват Уинд Ривър в Уайоминг.

С ръка на кръста на цицорестата, напудрена, с нацапани устни жена, Кид гаврътна едно последно уиски и каза на Дейви и Дани Ледърууд да отидат отсреща в хотела и да ангажират две стаи. Щяха да прекарат нощта в града и рано сутринта да продължат по дирята към Уайоминг.

— Добре, шефе — кимна Дейви. — Идваш ли?

— По-късно — отвърна Кид и обърна цялото си внимание към усмихващата се, с пищни форми жена, която се притискаше към гърдите му. — Е, какво ще кажеш, скъпа? — вече към нея. — Ще се позабавяваме ли?

Блондинката с едрия задник се изкиска и го поведе нагоре по стълбите, като хвърляше победоносни погледи към останалите шест жени, наети в „Готиното кръчме“. Вече горе, тя припряно се засуети с натруфената си, червена копринена рокля, докато той се съблече и легна в леглото.

Като се чудеше как успя да изкара такъв късмет, блондинката се захихика радостно, приближи се до леглото, седна на края и му каза:

— Сега ще те ощастливя, хубавецо.

— И за теб ще е по-добре да го сториш, русокоске — отвърна Кид. — Ставам много гаден, когато някоя жена не оправдае очакванията ми.

Блондинката не оправда очакванията му.

Доста се потруди да го ощастливи, здравата се стараеше да задоволи този едър, приятен на вид, непознат, но колкото повече се напъваше, толкова по-раздражителен ставаше той.

— Какво има? Какво не е наред, каубой? — попита го тя, като се отпусна до него и прокара късите си пухкави пръстчета по гъстите косми на гърдите му.

— Ти си туй, дето не е наред — отговори Кид. Отблъсна я и седна в леглото.

— Недей, чакай — изправи се на колене и обви с ръце врата му. — Дай ми още една възможност — опита се да го целуне по устата.

Той рязко отдръпна глава. Издърпа ръцете ѝ от врата си, изви ги зад гърба ѝ и стисна двете ѝ китки с една ръка.

— Обличай си дрехите и изчезвай — очите му бяха студени. — Искам онази тънката, чернокосата. Как се казва?

— Не. Не искаш нея. Ще ти покажа доста по-хубави неща от Лони. Хайде, скъпи, нека остана.

— Ти си тръгваш — отвърна ѝ той и я изблъска от леглото.

Тя изохка, когато се строполи на пода. За момент остана така, замаяна, неспособна да помръдне. Ребрата я боляха.

Кид стана от леглото и се надвеси над нея.

— Ставай и се махай — заповяда ѝ.

Тя с мъка се изправи на крака. Обидата и болката я заслепиха и тя посегна с нокти към лицето му. Кид отново улови ръцете ѝ и ги изви с такава сила назад, че тя залитна. Голото ѝ тяло се заби във вратата. Кид веднага се хвърли отгоре ѝ и притисна с цялата си тежест лицето ѝ в масивната врата. Няколко минути я държа така, като ритмично блъскаше лицето ѝ в дървото и се хилеше на нейните викове и псувни.

— Искам онази красива брюнетка — каза той в ухото ѝ. — Уморен съм от твоето кикотене. Писна ми от тебе. Ако не искаш да пострадаш обличай се веднага и изчезвай. И ми изпрати Лони. Искам нея, не тебе.

Чак тогава отстъпи назад и я пусна.

Тя се извърна. Като подсмърчаше и му хвърляше уплашени погледи, блондинката бързо навлече захвърлената червена рокля. Беше бясна, когато остави Кид проснат на разхвърляното розово легло и затопурка надолу по стълбите. Червилото ѝ бе размазано, носът лъщеше подут, косата ѝ бе в безпорядък. Ядно се приближи към една смееща се жена в зелена копринена рокля, седнала на коляното на един от играчите на покер.

— Лони, Кид иска да се качиш горе при него — раздразнено каза тя и вирна глава.

— Знаех си, че не си жена за него — изсмя се Лони и пъргаво скочи от коляното на покерджията.

Приглади копринената си зелена рокля и забърза нагоре по стълбите към едрия, брадат непознат.

Кид хареса Лони. Тя беше стройна, с бледа кожа, красива и имаше дълга, черна коса, която падаше от двете страни на лицето ѝ и го гъделичкаше приятно. Брюнетката не губи време, за да му докаже, че е по-кадърна в любенето от изгонената блондинка.

Полунощ завари Кид все още при Лони. Лежеше гол, облегал на камарата розови възглавници, натрупани до таблата на леглото. Безцелно въртеше из пръстите си квадратно парче кожа, обсипано с червени мъниста. Беше същото като другите три, които беше намерил по следата.

Очите му останаха приковани в блестящите червени мъниста, докато разказваше на сгушената в него Лони всички неща, които грижливо бе крил от хората, които го познаваха, или си мислеха, че го познават.

— Дори веднъж бях женен. Напуснах я, след като татенцето ѝ ѝ отрязва паричките — продължи да се взира в загадъчното парче кожа. — Да го вземат дяволите, стария копелдак трябваше да ми бъде благодарен, че се ожених за щерка му, пък...

Кид ѝ разказа как се запознал с бъдещата си жена, когато се цанил като говедар в имението на баща ѝ в западен Тексас. А имението си го бивало — половин милион акра. Търпеливо ухажвал кльощавото свитичко момиче, въпреки възраженията на баща ѝ. Не било трудно да убеди малката Бети Лу да избяга с него и да се оженият. След сватбата се върнали с булката в пищната къща на имението, където прекарал две гадни, дълги години! Бачкал здраво, колкото и най-ниско платеният, наемен работник, а всяка вечер се любил с хърбавата, писклива Бети Лу, решен да направи наследник на богатството на болнавия ѝ баща.

Поклати глава и продължи:

— Тя не можа да забременее, но татенцето ѝ най-сетне умря. Проблемът беше, че старият, отмъстителен копелдак тайничко извадил дъщеря си от завещанието веднага щом научил, че сме се оженили — Кид горчиво се изсмя.

Напуснал Тексас веднага, продължи да разказва той на заслушаната Лони, пристигнал в Ню Мексико и там нещо го загазил. Останал без пукната пара, организирай един удар с двама некадърни мексиканци. Тях ги хванали, той избягал с парите, но цяла година го гонили. Непрекъснато обикалял, никъде не се задържал за дълго. Сменил много професии и много жени. И все не му вървяло, докато не попаднал на полковник Бък Бюканън и неговото шоу на Дивия Запад.

— Веднага разбрах, че това е големият ми шанс — каза Кид, като търкаше с грубия си палец искрящите червени мъниста. — Полковникът веднага ме хареса, така че си измислих минало, което да му хареса. Казах му, че съм последната издънка на добро старо семейство от Вирджиния. Убедих го, че съм образован, интелигентен, честен, почтен, и че напълно може да ми се вярва.

— И нищо от това не беше вярно, така ли? — попита Лони.

Кид отметна назад глава и се изхили.

— О, скъпа, аз никога не съм бил във Вирджиния. И моето семейство съвсем не беше това, което ти би нарекла „Добро, старо семейство“. Всъщност, баща ми беше... — замълча. — Това няма никакво значение. Може и да не съм образован, почтен и да не може много да ми се вярва, но все пак съм доста умен и хубав на вид — усмихна се към Лони. — Внучката на полковника ми е в кърпа вързана. Още щом я открия и ще се хвърли в очаквателната ми прегръдка.

Лони се изкиска и плесна с ръце.

— Браво на теб.

— Браво, я! — Кид остави парчето кожа на нощното шкафче. — Може и никога да не стана много богат, но поне ще имам прекрасна жена за съпруга — зелените му очи се зареяха мечтателно и той разсеяно потри с ръка голият си корем. — И веднага щом наследя шоуто, ще се отърва от половината некадърници, дето само се пречат, но старият полковник, понеже е с меко сърце, ги държи на заплата. Ще направя от шоуто процъфтяващ бизнес и цялата печалба ще бъде за мен — протегна ръце към Лони.

Все още хилейки се, Лони посегна и го погъделичка по гърдите с гъстите кичури черна коса.

— Ти си много амбициозен. Харесвам това в мъжете.

— А, знаеш ли какво харесвам аз в жените?

— Не, кажи ми — отвърна тя усмихната.

Той вдигна ръка и прокара малкото си пръстче по пълните ѝ устни.

— Харесвам голямата, влажна уста. Точно като твоята.

Кид я привлече към себе си и зашепна в ухото ѝ. Каза ѝ какво би желал тя да направи с голямата си, влажна уста.

Лони се изхили.

После не се забави да изпълни желанието му.

ГЛАВА 29

— Никога няма да забравя — каза Златна звезда — каква реч държа великият ни вожд тогава през петдесет и девета, когато белите мъже прокараха пътя Ландър през нашите ловни полета.

Старата индианка още веднъж продължително отпи от бутилката леденостудена кока-кола и тънките ѝ, като хартия клепахи се притвориха. На лицето ѝ се изписа едновременно доволно и замислено изражение.

Златна звезда обичаше вкуса на сладката, пенлива кока-кола повече от малко дете. За нея беше истинско щастие да държи в сбръчканата си ръка изстудена бутилка от газираната течност. А когато беше доволна и щастлива, тя обичаше да разказва за отдавна отминалите дни, да говори на всеки, който изявише желание да я слуша, за любимия ѝ народ на шошоните и за всички неща свързани с него, които, според нея, трябваше да се помнят.

Беше сутринта след нощта, в която Даян, тласкана от импулса си, бе отишла в колибата на Звездоброеца. Беше се любила с него и после бе избягала. Златна звезда не знаеше нищо за среднощната среща, дори и не подозираше за душевния смут, който цареше в сърцето на младата жена. Тя спеше дълбоко, когато посред нощ ядосаният Звездоброец бе довел Даян в тъмната колиба.

Златна звезда не се беше събудила. Не бе видяла Даян, която се промъкна в нейната част на колибата, бързо се съблече и припряно изми от тялото си всички следи оставени от Звездоброеца. Не беше чула задавеното хлипане, което Даян се опитваше да заглуши, забила лице във възглавницата. Изобщо не подозираше, че младата бяла жена не бе мигнала цяла нощ.

— Да, все още помня всяка дума от речта на вожда Уашаки през онзи отдавна отминал ден — каза Златна звезда. Допи остатъка от кока-колата, нажабурка с нея устата си и я преглътна. — Искаш ли да чуеш част от речта му, Белоснежке?

— Да, да, разбира се — излъга Даян. Усмихна се немошно на Златна звезда. — Искам да чуя какво е казал.

Старицата надигна шишето с дъното нагоре, като се надяваше да са останали поне още няколко капчици. Не бяха останали. Намръщи се, остави настрана празната бутилка и се облегна назад върху дъските.

— Денят беше прекрасен, но вождът Уашаки не беше весел, изглеждаше нещо притеснен. Той се изправи пред всички нас и каза: „Аз съм не само ваш вожд, но и стар човек, и ваш водач. Следователно е мое задължение да ви съветвам. Знам колко е тежко на младостта да се вслушва в гласа на старостта. Старата кръв пълзи като охлюв, а младата кръв подскача като буен поток. Някога и аз бях млад, синове мои, и мислех така, както сега мислите вие. Тогава моят народ беше силен и аз винаги настоявах за война... Вие не трябва да се биете с белите мъже. Аз не само ви съветвам, но и ви забранявам да го правите.“

Златна звезда се умълча.

Даян се загледа в престарялата индианка.

— Златна звезда, ти ме удивляваш. Нима си помнила точните думи на вожда през всичките тези години?

— Мисля, че не разбираш, Белоснежке. За народа си вождът Уашаки е като Бог. Всички ние...

— Искаш да кажеш, че вождът е още жив?

— Той не е много по-възрастен от мен — отвърна Златна звезда. После черните ѝ очи внезапно проблеснаха и тя попита: — Искаш ли да се срещнеш с вожда?

— Да — отговори Даян искрено, — много бих искала.

— Ще пратя някой да извика Звездоброеца, за да те заведе при вожда днес следобед — каза Златна звезда.

И малкото цвят, който беше останал, се отдръпна от лицето на Даян.

— А, не, аз... аз нямах предвид още днес... моля те — заклати глава отрицателно. — Може би някой друг път.

— Какво има? Нещо друго ли ще правиш следобед?

— Не, не, аз... просто... изпрах си бялата блуза и полата тази сутрин. Още не са изсъхнали, а пък лилавата рокля...

Старицата протегна съсухрената си ръка и улови китката на Даян.

— Помогни ми да стана, Белоснежке. Ще ти намеря нещо да облечеш.

Младата жена се усмихна недоверчиво и поклати глава.

— Златна звезда, никоя от твоите дрехи няма да ми стане... няма да... — думите замряха на устните ѝ.

— Помогни ми да се изправа — повтори индианката. — Пазя една рокля, която беше на Дъщеря на звездите, майката на Звездоброеца. Тя беше висока горе-долу колкото тебе и стройна, ще ти стане.

Даян помогна на старицата да се изправи, но отказа предложението ѝ.

— Не мога да облека нещо, което значи толкова много за теб.

Златна звезда не ѝ обърна внимание. Тя закуцука към другия край на колибата, стигна до дървения сандък край постелята от кожи и повика Даян да ѝ помогне с тежкия капак. Извади отвътре един внимателно повит пакет. Махна хартиената опаковка и разгъна една бледожълта рокля, направена от меката кожа на кошута. Предницата бе украсена със сини мъниста, шевици и ресни по края.

Златна звезда нежно прокара длан по сините мъниста.

— Цветът на мънистата подбран за украсата на всяка една дреха има сп... сне... спе... ци...

— Специален?

— Да! Точно това е думата, която търсех. Специален. Цветът на мънистата има специално значение.

Даян кимна, възхищавайки се на прекрасната, много добре запазена дреха.

— Небесносините, като тези по роклята на дъщеря ми, изобразяват водна повърхност, върху която се отразява небето. Могат също да означават и самото небе. Или пък далечни планински върхове, които синееят нощем — усмихна се и добави: — Или всички тези неща взети заедно.

— Роклята е прекрасна — каза Даян. — Не мога да си позволя да облека нещо толкова...

Златна звезда насила ѝ набута дрехата в ръцете.

— Ще я облечеш! Ако ще ходиш на посещение при нашия вожд, трябва да си подходящо облечена — намръщи се и черните ѝ очи проблеснаха гневно. — Моят народ е също като твоя, Белоснежке. Ние обличаме най-хубавите си дрехи, когато се явяваме пред почитания си водач!

Хваната на тясно, Даян каза:

— Златна звезда, аз наистина не бих искала да караш Звездоброеца да...

Старицата пренебрежително махна с ръка.

— Не се притеснявай за това. Звездоброеца ще се радва да те заведе там.

Не, той нямаше да се зарадва, но баба му не знаеше това.

Когато, точно в два часа, Звездоброеца влезе в колибата на Златна звезда и остана за миг на входа, на фона на ярката слънчева светлина, дъхът на Даян замря в гърдите ѝ. Беше изцяло облечен като индианец, в меки легинси с ресни и кожена риза. Косата му бе сплетена на две равни плитки, а бляскавият перчем стърчеше над лентата на челото, в любимия стил на шошоните. Единствената украса бе едно орлово перо втъкнато в основата на плитките.

След като поздрави възрастната си баба, тъмните му очи се насочиха към Даян. Тя видя как челюстта му се стегна и в погледа му проблесна ярост. Можеше да прочете мислите му. Явно се възмути от това, като я видя в дрехата на майка му. Тя не бе достойна да я носи. Живи образи от снощната им интимна среща нахлуха в съзнанието ѝ и бузите ѝ пламнаха от смущение и срам.

Звездоброеца почти незабележимо кимна към Даян. Почувства хладнината на поздрава му като леден вятър, който премина през тялото ѝ.

— Синко, свали орловото перо от косата си — помоли го Златна звезда. — Искам да го покажа на Белоснежка — леката му гримаса на нежелание, когато свали перото, отблягна от погледа на старицата. Златна звезда вдигна перото пред очите на Даян. — Виждаш ли тези редици от мъниста, които опасват дръжката? Те указват броя на битките, в които е участвал собственика на перото.

Даян можа единствено да кимне и да се усмихне. Не се опита да проговори. Страхуваше се от издайническите сълзи, които напиреха в очите ѝ.

— Това перо принадлежи на бащата на Звездоброеца, смелият вожд Червената лисица — Златна звезда върна перото на внука си.

Той го постави обратно в косата си и нетърпеливо настоя:

— Време е да тръгваме. По-добре си сложи шапка, бабо. Следобедното слънце е много жежко.

Старицата се усмихна като някой, който знае сладка тайна и постави скованата си от артрит ръка на гърдите му.

— Няма да ми трябва шапка, Звездоброецо. Няма да идвам с вас.

— Няма да идваш? — в един глас изрекоха Звездоброеца и Даян.

Безгрижният, детски смях изригна от устните на Златна звезда.

— Мога да посетя вожда по всяко време. Сега ми се ще да дремна малко. Вие двамата вървете без мен.

Нямаха избор.

Така че мълчалив и необщителен, Звездоброеца с нежелание придружи резервираната Даян до колибата на вожда Уашаки долу край реката Уинд Ривър. По време на двайсет минутния преход никой от тях не пророни и дума.

Когато вождът Уашаки се показва на вратата на колибата си, Даян и Звездоброеца сърдечно му се усмихнаха. Възпитани в почит към по-възрастните, и двамата оставиха настрана враждебността, която съществуваше помежду им, поне докато траеше посещението.

Даян беше изненадана да види все още жизнения, горд старец, с дълга посребряла коса, която падаше по раменете му. Той изглеждаше очарован от визитата им, топло стисна ръката на Даян, когато му я представиха и сърдечно прегърна Звездоброеца, като му каза колко хубаво е, че го вижда отново.

Отвътре стаята бе безупречно чиста и подредена. Стените бяха покрити с рисунки върху кожа, които изобразяваха различни сцени от живота на вожда. Лицето на стареца засия от гордост, когато Даян го помоли да ѝ каже какво означава всяка от тях. Едрите рамене на стария вожд на шошоните се изопнаха, докато посочваше картините, които показваха сцени от ловуванията му, многобройните му преследвания на бизони, победите му като млад воин.

В заключение той се ухили глуповато и каза:

— Сигурно ти приличам на изкуфял старец, Белоснежке — преди тя да успее да отговори, той се обърна към Звездоброеца: — Много време мина откак красиви, млади жени идвали да ме виждат — засмя се и те се присъединиха към смеха му. Спокойната усмивка на Звездоброеца беше все още върху устните му, когато Уашаки додаде: — Дошли сте за моя благословия за женитба ви? Имате я! — посивялата глава се вдигна нагоре и после се спусна обратно. — Аз вече харесвам Белоснежка.

— Аз също я харесвам — отвърна Звездоброеца спокойно, в гласа му нямаше и следа от сарказъм. — Но ние сме само приятели, нищо повече.

— Много лошо — каза Уашаки, — мислех вие двамата може...

— Покажи на Белоснежка твоето специално седло — меко го прекъсна Звездоброеца.

— Още ли не съм ти го показал? — попита той Даян.

— Не, още не сте. Много бих искала да го видя.

— Ела — старият вожд улови ръката ѝ над лакътя с удивително силните си пръсти и я въведе в стаята, в която спеше всяка нощ. Вътре, на едно дървено магаре, точно до леглото, беше метнато много красиво, добре смазано седло със сребърна обковка по краищата. Вождът пусна ръката на Даян, приближи се и докосна седлото.

Погали го почти със страхопочитание, и каза:

— Вашият Велик бял баща, президентът Юлисис Грант изпрати на мен това седло много отдавна.

От прага на стаята Звездоброеца поясни:

— Президентът указа тази висока чест на вожда за помощта му към войската на Съединените щати. За това, че винаги е бил приятел на белите мъже.

Като кимна утвърдително с посивялата си глава, вождът Уашаки добави:

— Великият бял баща смени името на Ками Браун на Форт Уашаки — погледна Даян в очите и заби показалец в широките си гърди. — Кръсти го на мен.

— Такава висока чест и при това напълно заслужена — каза Даян. — Трябва да сте били много горд от себе си.

Звездоброеца облегна мускулестото си рамо на рамката на вратата и каза:

— Разкажи ѝ за официалната церемония, вожде. За деня, в който ти връчиха седлото.

Очите на вожда Уашаки заблестяха от радостния спомен. Той заразказва развълнувано:

— Голяма, голяма церемония. Стотици хора присъстват, бледалики и червенокожи. Войници маршируват и оркестър свири музика и... и... речи, много речи.

— Обзалагам се, че най-хубавата реч от всички е била вашата.

Даян топло се усмихна на стареца.

Вождът Уашаки скромно се усмихна и не каза нищо.

— Вярно е — Звездоброеца пристъпи навътре в стаята, отиде до по-ниския от него старец и прегърна с ръка раменете му. — Помниш ли какво каза тогава, вожде?

Черните очи на Уашаки се скриха под бръчките на смеха.

— Не. Беше много отдавна.

Звездоброеца се обърна към Даян:

— Просто скромничи. Той помни всичко.

— Стига за този ден — рязко каза вождът. — Елате, сега отива да седнем. Говорим за теб и какво ти правил, откакто виждали сме за последен път.

След като бяха стояли един час при него, вождът започна да се уморява. Очите му взеха да се притварят сънено. Даян и Звездоброеца забелязаха това едновременно. Тя беше тази, която каза, че им е време да тръгват. Старецът учтиво се възпротиви, после ги накара да му обещаят, че пак ще го посетят. Когато напускаха колибата, той вече дремеше на стола си.

Едва се бяха отдалечили на няколко стъпки от колибата му и Даян попита:

— Какво е казал вождът в деня, когато са го наградили със седлото? Кажи ми, моля те.

— Баба си спомня, че по време на цялата церемония той стоял със скръстени ръце, мълчалив и дълбоко развълнуван. Когато дошло време да говори, загубил дар слово. Стоял така изправен пред тълпата, всички очи били вперени в него в очакване. Най-накрая той казал само това: „Направи добро на белия човек и той го чувства с главата си и езикът му говори. Направи добро на червенокожия и той го чувства със сърцето си. Сърцето няма език.“

— Но това е прекрасно. Много красиво — меко каза Даян. — Толкова вълнуващо.

— Така е. Е, нали ни знаеш какви сме ние индианците — студено отвърна Звездоброеца и приятните черти на лицето му се изостриха, — като децата, глупаво доверчиви и прекалено сантиментални.

— Не исках да кажа...

— Няма значение какво си искала да кажеш — сръза я той. — Хайде да се връщаме при Златна звезда.

Тръгна напред с бързи, дълги крачки. Даян остана за момент заглеждана след него, стисна зъби. Когато той се скри зад една издатина, където реката завиваше, тя се втурна да го настигне. Точно когато се изравняваше с него, тя стъпи накриво и изгуби равновесие. Звездоброеца инстинктивно протегна ръце и я улови, преди да падне на земята.

Ръцете му я държаха здраво. Дланите ѝ бяха върху гърдите му. Огнена тръпка премина през телата им, много по-силна отпреди, заради преживяното снощи блаженство.

Стойха на самотен, закътан участък от брега. Измъчените им очи се впиха едни в други. Никой не проговори. Звездоброеца простена безсилно, наведе глава и устните му се сляха с нейните. Беше съкровената, подканяща целувка на влюбен. Даян жадно отвърна на целувката му. Тя продължи дълго и когато най-накрая устните им се разделиха, и двамата поеха дълбоко дъх, наместиха се по-добре един в друг и се целунаха отново.

Продължиха да се целуват отново и отново, докато накрая, твърде замаяни, за да останат прави, се свлякоха на колене върху тревата. Звездоброеца плъзна ръце по гърба ѝ и ги постави на задника ѝ. Придърпа я по-близо и тя простена в лицето му.

Но когато ръцете му започнаха нетърпеливо да запрягат меката кожена рокля нагоре върху бедрата ѝ, Даян откъсна пламналите си устни от неговите и тихо, задъхано промърмори: „Не“.

Верен на дадената дума, Звездоброеца веднага я пусна.

ГЛАВА 30

Късно същия ден, при залез-слънце, Звездоброеца седеше сам върху една издатина на високия бряг над реката. Всяко мускулче в стройното му тяло бе напрегнато. Чувстваше се така, като че ли ще излезе от кожата си. Намръщен, за хиляден път си повтаряше, че не е трябвало да отвлеча Даян Бюканън от влака. Сега повече от всякога му се искаше да не беше го направил.

Дълго се вира в залязващото слънце, докато някакво бързо раздвижване сред дърветата от другата страна на реката не привлече вниманието му. Видя как едрата изящна котка се покатери на една върба и оттам елегантно скочи върху висока, назъбена скала, надвиснала над реката. Могъщото тяло на пумата се откри на фона на залеза. Тя изви глава и нададе нисък, плачевен вой, после се отпусна на задните си крака и не помръдна повече. Звездоброеца разбра огромният самотен звяр и тъжно се усмихна.

Двамата с пумата бяха другари по нещастие. Гърдите му се стегнаха. Само след една-единствена нощ, прекарана заедно, могъщото привличане между него и Даян бе станало още по-силно и неопровержимо от преди. Сега той я желаше с всепоглъщаща страст. Почувства, че няма да издържи дългата, самотна нощ, без да я притисне в ръцете си.

Звездоброеца тихичко се прокле. Прокле и Даян. Не я харесваше, но копнееше за нея. Не можеше да стои далеч от нея. В този момент до болка му се искаше да отиде в колибата на баба си, за да може поне да зърне красавицата с теменужените очи.

Но Звездоброеца не помръдна от мястото си.

Той нямаше да отиде в колибата сега, нито пък утре, нито в следващите дни. Никога не се бе оставял някой да го води за носа. Нямаше да се остави и на Даян Бюканън. От друга страна, обаче, нямаше да я отпрати, ако тя дойде при него отново. Имаше такава вероятност. Беше му се случвало и преди. Любопитна бяла жена, която иска да преспи с индианец само веднъж, после се връща за още. После пак се връща, после пак.

Можеше и така да стане с префърцунената мис Даян Бюканън. Този следобед до реката почти го беше направила. Та тя го искаше почти толкова, колкото и той нея. Само ако бяха сами в колибата му...

Звездоброеца се изправи.

Точно по това време миналата нощ Даян бе дошла в колибата му. Сърцето му заблъска в гърдите. Една тайничка надежда се роди в него и бързо порасна. Той скочи от скалата и се затича. Бягаше бързо, дългите му крака правеха гигантски крачки.

Очите му се насълзиха от вятъра, разпуснатата му черна коса се развяваше след него. Звездоброеца нетърпеливо препускаше към отдалечената си колиба, сърцето му биеше лудо, дишането му бе учестено.

След минути достигна дома си и с облекчение откри, че я е изпреварил. Втурна се вътре, протегна ръце над главата си, сграбчи ризата си и с едно плавно движение я изхлузи през главата.

Изми се, обръсна се, среса косата си, сложи си чисти дрехи и зачака, крачейки неспокойно нагоре-надолу пред колибата си.

Но Даян така и не дойде.

Тя искаше да дойде.

Докато Звездоброеца я очакваше нетърпеливо, Даян седеше сама пред колибата на Златна звезда и наблюдаваше как звездите изгряват на небето. Прегърнала коленете си с ръце, извила нагоре глава, Даян гледаше как звездите една по една проблясват за живот на фона на черното нощно небе.

Усмихна се, когато забеляза Млечния път. Златна звезда ѝ бе казала, че строгите закони на шошоните са причината да се появят искрящите звезди в небето. Даян не можеше да си спомни цялата легенда. Беше нещо свързано с някаква черна мечка, която била прокудена и като се изкачвала по едно дълго дърво до Вечните ловни полета. По пътя отръсквала снежинките от краката си и така оставила сребристата пътека след себе си.

Накрая старицата бе понижила глас и бе казала на Даян съвсем искрено:

— Белите снежинки винаги ще бъдат в небето при ясно време, за да осветяват пътя към Земята на душите, а хората ще продължават да ги наричат Млечния път.

Даян въздъхна и сведе очи. Как можеше да гледа загадъчните омайни звезди и да не си спомни за загадъчния омаен Звездоброец? Положи чело върху коленете си. Почувства се виновна и нещастна, но едновременно с това я завладя силно желание. Чувстваше се ужасно виновна за това, което бе сторила предишната нощ. Нещастна за това, че позволи да се случи. Но, ох, как ѝ се искаше отново да се озове в силните ръце на Звездоброеца.

Вдигна глава. Само така можеше да се поуспокои малко. Почти се беше поболяла от желание по красивия шошони. Изкушаваше се да се отдаде на страстното си желание, да притича през селото към колибата на Звездоброеца. Да се хвърли на врата му и да го моли да я люби.

Даян остана на мястото си.

Тя нямаше да отиде при него тази нощ, нито следващата, нито по-следващата. Никога нямаше да отиде там отново. Не се бе оставяла никой досега да я води за носа. Нямаше да го позволи и на Звездоброеца. От друга страна, беше вече късно да се върне назад това, което се е случило, така че нямаше смисъл да му отказва, ако той я пожелае отново. А тя знаеше, че той ще го направи. Той вече го направи. Начинът, но който я целуна днес следобед край реката. Ех, ако бяха сами в неговата колиба...

Даян се изправи.

Беше по това време, когато миналата нощ отиде при него. Дали и той си спомня? Дали и той я желае, както тя желае него? Дали щеше да дойде за нея тази нощ? Дали пък нямаше да се появи всеки момент, надявайки се тя да отговори с „Да“?

Даян бързо се шмугна в колибата и припряно изхлузи взетата на заем кожена рокля през главата си. Изми се, среса дългата си гарвановочерна коса, облече току-що изпраните си бяла блуза и пола и изскочи навън да го чака нетърпеливо.

Звездоброеца така и не се появи.

Следващите няколко дни в резервата Уинд Ривър бяха изпъстрени със странна смесица от истинска радост и нарастваща печал. И за Даян и за Звездоброеца.

Колкото повече Даян наблюдаваше безупречно учтивия и любезен Звездоброец сред неговите хора, толкова повече му се възхищаваше и уважението ѝ към него растеше. Доставяше ѝ удоволствие да го наблюдава тайно, когато той не я забелязва.

Например в горещите следобеди, когато седеше с възрастните мъже пред сградата на агентите и с внимание слушаше разказите им за отминалите дни. Толкова почтителен беше към тях и толкова задълбочен в разговорите, че не забелязваше Даян, която минаваше покрай тях на път за ежедневната си разходка до магазина, откъдето купуваше изстудена кока-кола за Златна звезда. Или пък, в слънчевите утрини, когато играеше с топка заедно с буйните малчугани, смееше се и изглеждаше почти толкова по детски безгрижен, колкото и те самите.

Ако на Даян ѝ доставяше удоволствие тайничко да наблюдава Звездоброеца, то същото важеше и за него. Той се радваше на уважението и почитанието, с което Даян се отнасяше към баба му и многобройните ѝ възрастни приятелки. Доста често виждаше как набръчканото лице на някоя стара шошони се озаряваше от усмивка, когато Даян се наведеше, за да я прегърне топло, или да я потупа по старческия гръб, или да се осведоми как е със здравето.

Улови се, че неволно се усмихва, когато се спираше да види босата, смееща се Даян да играе на гоненица с кикотещата се групичка малки индиански момиченца. Тя самата приличаше на малко момиче. И се държеше като такова. Пищеше и търчеше по поляната, полите на бялата ѝ рокля се развяваха, запретнати над коленете, а разпуснатата ѝ коса се развяваше зад нея.

Но ролята на дете веднага се сменяше с ролята на загрижен родител, когато някое крехко, малко момиченце паднеше по очи на земята и започнеше да реве. На секундата Даян спираше, обръщаше се и се втурваше обратно към падналото дете. Коленичеше на тревата, вдигаше плачещото дете от земята, сгушваше го в скута си и започваше да му шепне успокоително и нежно да целува пострадалата главица.

Наблюдавайки такава сцена на нежност, за него беше много лесно да си представи, че красивата млада жена стиска в прегръдките си собственото си дете. Неговото дете. Тяхното дете.

Звездоброеца стисна зъби и се обърна.

Минаха четири дни от нощта, която прекараха заедно в колибата на Звездоброеца.

Беше късен следобед. Златна звезда, Даян и Звездоброеца се намираха в гробището на шошоните в Уинд Ривър. Двамата слушаха мълчаливо, докато Златна звезда им посочваше гробовете на отдавна починалите.

Тук почиваше и съпругът на Златна звезда. Тичащият елен. И Дъщеря на звездите. И обичаният Сакагауе. И много други. Старицата продължаваше да споменава близки и приятели, чиито гробове гледаха към долчинката на реката Уинд Ривър.

— Когато дойде времето да се отправя към Голямата тайна, ще легна тук до Тичащият елен — каза Златна звезда, изправена пред мястото на последната му почивка. Тя вдигна глава, усмихна се и тихо добави: — Старият Сакагауе вярваше, че белите цветя, които растат тук горе, където се задържа снегът, са душите на малките деца, които са ни напуснали, но се връщат всяка пролет, за да радват живите по пътя им — рязко се обърна. — Уморена съм. Трябва да вървя.

Звездоброеца ги изпрати до колибата на Златна звезда, но не влезе вътре. Даян помогна на старицата да се приготви за следобедната си дрямка. Когато се изтегна в постелята си от кожи, индианката взе ръката на Даян в своята и каза:

— Има една легенда, Белоснежке, за едно езеро на север оттук. Казват, че понякога една красива индианска принцеса, която се е удавила във водите му, изплува от дълбините. Тези, които живеят наблизо разправят, че измамния любовник на принцесата я зове със скръбния вой на вятъра.

— Това е тъжно и красиво — каза Даян. — Коя е била тя? Тази красива принцеса?

— Моята майка — отвърна Златна звезда. — Звезден прах.

— Но, аз...

— Един красив трапер открадна любовта на Звезден прах от баща ми и от мен.

Потресена, Даян каза:

— О, Златна звезда, съжалявам.

— Ах, дете, когато сме млади всичко е замъглено от желанието така, както димът покрива огъня и прахът покрива огледалото.

— Да — призна Даян. — Страхувам се, че това е вярно.

— Ако можехме да знаем защо един човек избира друг, точно определен, от цялото множество, всичко би било възможно — Старата индианка се усмихна немощно. — Но ние не можем да не обичаме този, когото обичаме — черните ѝ очи се спряха на Даян с разбиране. Като че ли чакаше Даян да каже това, което тя вече знаеше, че ще каже.

— Аз трябва да говоря с теб, Златна звезда — припряно изстреля Даян.

— Знам, дете, знам.

— Наистина ли?

— Да. Ти желаеш моя внук.

— Да. О, да, така е — Даян смутено сведе очи. — Искам да кажа, че аз го обичам така, както една жена обича един мъж и... сигурно ме смятате за ужасна — почувства как лицето ѝ поруменя.

Старицата се усмихна и отвърна:

— Нас всички са ни учили, че любовта се появява само след дълго и силно приятелство — детинският ѝ безгрижен смях последва искреното ѝ признание: — Това не е вярно, Белоснежке. Аз се влюбих в Тичащия елен още в момента, в който той пристигна в моето село. Беше толкова строен, силен и красив. Единственото нещо, което знаех за него беше, че исках да падна в прегръдката му — продължи да се усмихва. — Приятелството и любовта ни се засилваха с годините, но в началото беше желанието.

— Златна звезда, ти си толкова мъдра, разбираш всичко — гласът на Даян бе нежен. — Аз се влюбвам все повече и повече в Звездоброеца, а това е много глупаво от моя страна.

— Аз не мисля, че е глупаво.

— О, не, глупаво е. На Звездоброеца не му трябва бяла жена. Ние двамата... за нас не може да има бъдеще. Никога — очите ѝ се наляха със сълзи. — Какво да правя, Златна звезда? Влюбена съм във внука ти, а знам, че е безнадеждно.

Златна звезда се усмихна:

— Може пък да не е толкова безнадеждно, колкото си мислиш — черните ѝ очи проблеснаха закачливо. — Звездоброеца е роден в семейство на бледолики.

ГЛАВА 31

Даян гледаше невярващо усмихващата се стара индианка, като си мислеше, че тя трябва да не е доразбрала нещо. Как можеше Звездоброеца да не е индианец? Не, не може да бъде. Това не може да бъде вярно.

Веждите ѝ се вдигнаха учудено и тя попита:

— Какво искаш да кажеш, Златна звезда? Нима се опитваш да кажеш, че...

— Звездоброеца е бледолик. Като теб самата. Кръвните му родители и двамата са бледолики — черните ѝ очи се взряха в обърканата Даян. — Въпреки това — добави Златна звезда — той е мой внук. Винаги е бил и винаги ще бъде — усмихвайки се, старицата продължи: — Настани се по-удобно, чедо. Ще ти разкажа всичко за Звездоброеца.

Даян седна на пода край Златна звезда и изви крака настрани. Следващият половин час тя остана така, слушаше внимателно и задаваше много въпроси.

Индианката ѝ каза за истинския произход на Звездоброеца. Разказа ѝ как вождът Червената лисица спасил бялото бебе от огъня, в който загинали родителите му. Това се случило малко след като Дъщеря на звездите загубила току-що родения си син. Вождът занесъл осиротялото бебе на скърбящата си млада принцеса и малкото момченце спасило живота ѝ. Тя приела детето като собствен син и го обичала като нейна рожба.

Златна звезда каза на Даян за белега, скрит под сребърната гривна на Звездоброеца и за неговото значение. Звездоброеца е бил отгледан като шошони, но сега живеел като бледолик. В света на бледоликите бил известен като Бен Стар. Бил богат, преуспяващ човек, натрупал състояние от добив на благородни метали.

— Звездоброеца има много богати златни и сребърни мини в Калифорния и Невада — с гордост каза Златна звезда. — Живее в една хубава къща в Невада и притежава висока административна сграда в Сан Франциско. Толкова висока, че стига чак до небето.

— Той... женен ли е? — попита Даян. Старицата отрицателно поклати глава. Даян изпита огромно облекчение, продължи да разпитва: — А, бил ли е? Бил ли е някога женен? — индианката отново поклати глава отрицателно. — Защо? — искаше да знае Даян. — Не може да не е имало жени, които...

— ... са искали да станат негови съпруги? — завърши въпроса ѝ Златна Звезда. Кимна и продължи: — Разбирам, че богатите, красиви мъже високо се ценят в твоя свят. В света на бледоликите.

Даян призна, че това е така.

— Така че, защо Звездоброеца никога не се е женил?

— Може би Апе е виновен? — каза Златна Звезда и думите ѝ прозвучаха повече като въпрос, отколкото като становище. — Апе е създателят на вселената и на всичко, което е в нея. Кой знае? Може пък, Апе да е създал теб за Звездоброеца — усмихна се на Даян и потупа ръката ѝ. — Надявам се да е така. Бих искала да имам правнук, преди да се отправя към Великата Тайна — прозя се и добави. — Мисля да е момче. Едно сладко малко момченце като... като... — тънките ѝ като хартия клепахи се затвориха.

Златна звезда задряма.

Даян остана още известно време така, като се мъчеше да асимилира всичко, което старата индианка ѝ бе разказала. После тихо се изправи на крака. Излезе от колибата на Златна звезда и се упъти направо при Звездоброеца. Високо извика името му още щом наближи колибата му. Отговор не последва. Решена да говори с него на всяка цена, Даян се шмугна вътре, като продължи да вика името му. Колибата бе празна и смълчана.

Разочарована, тя излезе обратно навън и едва не подскочи от изненада.

Точно пред нея бе спрял един конник. Чакаше. Среброкосият вожд Уашаки, възседнал едро петнисто пони, погледна надолу към нея и протегна ръка.

— Ела, Белоснежке. Ще те заведа при него.

Даян не попита откъде старият вожд знае, че тя търси Звездоброеца, или откъде знае къде да го намери. Тя кимна, пое протегнатата ръка на уважавания вожд и бързо се метна на коня зад него.

Вождът Уашаки обърна понито обратно и в лек галоп се отдалечиха от лагера. Той веднага насочи кончето нагоре към назъбените планински върхове и те започнаха да се изкачват. Само след няколко минути вече бяха доста високо над нивото на долината.

Вождът Уашаки подхвърли през рамо:

— Има едно място в тези планини, където Звездоброеца ходи, когато нещо го мъчи. Това е домът на Тамапах, Бащата Слънце. Звездоброеца идва тук горе сам, за да говори с него.

Обвила нежните си ръце около кръста на вождя, Даян попита:

— Няма ли да се ядоса за това, че го прекъсваме? Ако нещо го мъчи...

— Ти си неговата мъка — вождът дръпна юздите на пръхтящото пони. Обърна посребрената си глава и погледна Даян. — Време е вие двамата да си поговорите.

Показа ѝ с жест, че трябва да слезе. Тя кимна, спусна се на земята и погледна въпросително нагоре към него. Той вдигна ръка и ѝ посочи пътя. Без да продума, обърна коня и я остави сама.

Даян стоеше самотна, високо над разпръснатите индиански селища и единственият звук бе въздишката на вятъра, който шумеше сред борове. И ударите на сърцето ѝ. Тя се подвоуми, зачуди се дали да не си тръгне, без да търси Звездоброеца. После изпъна крехките си рамене и се обърна към високата кула от камънаци, която вождът ѝ бе посочил.

Тръгна нагоре по тясната опасна пътечка и се изкачи до една приказна, смълчана и сенчеста клисура. Задъхана, тя най-накрая зави зад масивната гранитна колона и рязко се закова на място.

Звездоброеца седеше върху един плосък камък двадесетина крачки по-нататък. Цялата клисура тънеше в дълбока сянка. Но не и той. Бляскав сноп слънчеви лъчи се промъкваше през една пролука между надвисналите високи зъбери и къпеше Звездоброеца в ярка струя светлина.

Ръката ѝ импулсивно се стрелна към гърлото. Страх и възхита обзеха Даян при вида на смълчания неподвижен мъж, седнал на камъка, облян в нажежените до бяло слънчеви лъчи, докато всичко наоколо тънеше в сянка. Мургавото му красиво лице бе обърнато нагоре, без да трепват очите му се взираха право в слънцето.

Даян тихо го повика. Звездоброеца като че ли излизаше от транс. Той бавно извърна глава и погледна към нея. Не пророни нито дума. Тя внимателно се приближи към него, без да е сигурна какво точно ще му каже.

След като се спусна по каменните стъпала и застана точно над него, все още в сянката, тя попита:

— Мога ли да седна?

— Ако искаш — бе хладният му отговор. Присвитите му очи се откъснаха от нея и се насочиха обратно към слънцето.

Даян пое леко въздух, пристъпи извън дълбоката, хладна сянка и седна до него, под парещите слънчеви лъчи. Премигна под ярката светлина и рече:

— Погледни ме, Звездоброецо — той бавно изпусна въздух, обърна се и погледна право в нея. В очите му се четеше познатата ѝ вече смесица от топлота и хлад. — Най-последно — меко каза тя — научих кой си ти.

— Така ли?

— Да. Ти си се преструвал. Ти си също толкова бял, колкото и аз.

Тънките му устни се изкривиха в усмивка, но очите му останаха студени. Той протегна мургавата си ръка и я постави до нейната, толкова близо, че нагрятата му от слънцето кожа почти я докосна.

— Не съвсем.

— Нямам предвид цвета на кожата ти — каза тя.

— Нито пък аз — той отдръпна ръката си. — Да бъдеш индианец не е въпрос само на цвят на кожата. Аз съм много повече индианец, отколкото бледалик. И винаги ще бъда — гласът му бе презрителен.

— Хайде бе, така ли? Чудя се, защо тогава не живееш тук с твоите...

— И какво да правя? — прекъсна я той. — Да седя по цял ден пред сградата на агентите заедно с другите и да се чудя какво да правя? — очите му проблеснаха.

— Не, но...

— Защо не се огледаш? Това, което някога беше нашето царство се превърна в наша клетка — тъжно каза той. Вдигна ръка и с жест обшари околността. — Не много отдавна цялата тази страна, цялата Америка, принадлежеше на червенокожите. Имаше място за всички племена и те бяха щастливи и свободни — едно мускулче заигра по

скулата му. — Но тогава дойдоха белите, изтикаха ги, избиха ги и ги наблъскаха в резерватите като животни. Като в този резерват.

— Всичко това го знам, Звездоброецо — каза тя. Изкушаваше се да го обвини, че толкова егоистично е зарязал любимата си стара баба тук, в мястото, което той самият наричаше клетка. Защо не се бе погрижил за нея и не ѝ бе позволил да живее с него в хубавата му къща в Невада? — Знам това.

— Знаеш ли? Знаеш ли, че през целия си живот старият вожд Уашаки се е държал приятелски с бледаликите? Знаеш ли, че той им позволи да прокарат път през свещените му ловни земи, всъщност им помогна и сам той ги преведе, за да могат безопасно да преминат? Знаеш ли, че никога не е вдигнал ръка срещу тях?

— Не. Не знаех това.

— Вярно е. Но, познай защо? И да беше го направил, това нямаше да промени нищо. Той, както и другите, бе натикан в един ъгъл, на една малко парче земя, като затворник, охраняван от мъже с пушки.

— Съжалявам — каза Даян искрено. — Наистина съжалявам, Звездоброецо, но аз нямам вина за това.

— Знам това — призна той. — Просто искам да разбереш, че аз съм индианец. Тези хора са моят народ. Видях ги да страдат. Видях как изгубиха желанието си да живеят и това къса сърцето ми — той тъжно поклати глава. — Ти и всичките ти бели приятели вярвате, че индианците по природа са издръжливи и безчувствени. Това не е вярно. Но, след толкова години на постоянен тормоз и присмех, мнозина от веселите и безгрижни индианци станаха безчувствени и мълчаливо търпяха униженията на белите.

— Като теб, когато са ти отрязали плитките в университета? — каза Даян.

Очите му гневно проблеснаха и се впиха в нея.

— Не. Като мен, когато ти и любовника ти се гаврихте с мен и ме измъчвахте, когато бях прикован с вериги в онази проклета животинска клетка.

— Да, заслужих си го — отвърна Даян. — Бях жестока и зла и съжалявам за това.

Той горчиво се изсмя.

— Значи сега съжаляваш? Дали не е заради това, че наскоро си разбрала, че аз може би съм един от вас?

— Не — отговори тя. — Съжалявам, защото се отнесох много лошо с друго човешко същество. Още тогава се почувствах виновна, сега също. Моля те да ми простиш.

— Простено ти е — тонът му бе пренебрежителен. — Е, сега съвестта ти е чиста, така че защо не си тръгнеш и...

— Искам да остана тук с теб — каза тя напълно искрено. — Искам да остана тук, докато и ти стоиш. И после, когато тръгнеш оттук, искам да дойда с теб обратно в дома ти. Искам да остана там с теб. И никога да не си тръгна, освен ако ти не тръгнеш. Искам... да те обичам, Звездоброецо.

— И защо? — тъмните му очи се присвиха. — Няма да я има тръпката, не мислиш ли? Или забрави, че съм бял?

Крехките ѝ рамене се свиха.

— Това, което се случи между нас е много повече от една преходна тръпка. Поне за мен.

— Истина ли е това?

— Да. Да, самата истина — теменужените ѝ очи, вперени в мургавото му мрачно лице, излъчваха нежност и обич.

— Как не. То означаваше толкова много за теб, че ти едва изчака да заспя и хукна да бягаш — осветеното му от слънчевите струи лице бе застинало като от камък. — Но, това е в реда на нещата. Аз те разбирам. Ти се срамуваше от себе си и кой можеше да те упрекне за това? Кой ли не би се чувствал нещастен, след като се е любил с един въшлив дивак? С един див звяр?

— Това не е честно, Звездоброецо — сълзи пареха на очите ѝ. — Аз никога...

— Моля те, Красавице — прекъсна я той. — Паметта ти не може да е толкова къса, та да не си спомняш как ме наричаше дивак, и животно, и Звяр, и...

— Но, аз се страхувах от теб! Ти си този, чиято памет е къса. Може би си забравил, че ме отвлече! Боже мой, та аз бях ужасена. Едва ли мога да бъда отговорна за всички глупости, които съм казала. А, да, преди да си го казал, нека да те уверя, че ако бях отвлечена не от теб, а от някой „бял мъж“ щях да бъда също толкова изплашена!

Студеното му изражение леко се смекчи.

— Съмнявам се в това, но няма значение — тежко въздъхна и добави: — Поведението ми беше непростимо и съжалявам за това. Ако можех, бих променил всичко отначало.

Тя посегна и докосна ръката му.

— Но не можеш. И аз не мога — усмихна му се с надежда. — Така че, хайде да продължим оттук нататък.

Той не се усмихна в отговор.

— Защо дойде тук? Какво е това, което искаш от мен, Красавице?

— Аз не искам нищо от теб, Звездоброецо — тъмните му очи трепнаха, когато тя произнесе името му. — Аз искам да ти дам нещо.

— Няма нищо, което ти можеш да ми дадеш, Красавице.

— Не, има. Мога да ти дам приятелството си, обичта си и уважението си... и... и... любовта си.

Видя как предницата на светло синята му риза се изопна над мускулестите му гърди, когато той дълбоко пое дъх. Видя как красивите му очи промениха изражението си. Простичките й думи бяха попаднали в целта и Даян се изпълни с надежда, на сърцето й олекна. Ако само й дадеше възможност, тя щеше да му покаже, че го обича като човешко същество, като личност, като мъж.

Наранен от миналото, недоверчив, Звездоброеца не беше убеден в искреността й и остана дистанциран. Не искаше да рискува да го наранят, затова саркастично подметна:

— Ех, Красавице, Красавице. Аз те познавам по-добре отколкото ти самата се познаваш.

— Ти изобщо не ме познаваш — бе твърдят й отговор.

— О, не, познавам те — гласът му бе обвиняващ. — Познавам те прекалено добре. Виждал съм доста такива красавици като тебе.

— Не, нищо не знаеш, проклет да си! — ядно отвърна Даян. — Няма друга като мен! — впи очи в неговите. — Ако не ми вярваш, дай ми възможност да ти го докажа!

Той се вгледа в гневните й очи. Тя със сигурност бе най-милото творение, което Бог някога бе създавал. Ако се бяха срещнали при други обстоятелства, може би за тях щеше да има някакъв шанс. Но обстоятелствата бяха тези. И за тях нямаше никакъв шанс. И ако тя бе забравила в момента за големия рус Черокий Кид, той не беше.

— Ще те изпратя до колибата на Златна звезда, преди да се е стъмнило — каза Звездоброеца.

— Не! Мога и сама да намеря пътя — тя скочи на крака.

Той кимна с глава и без да я поглежда рече:

— Утре напускаме Уинд Ривър.

Сърцето на Даян посърна.

— Напускаме Уинд Ривър? Но аз мислех, че искаш да останем докато... да чакаме...

— Твоят любовник да ни настигне? Да исках, но...

— Той не ми е любовник!

Звездоброеца присви широките си рамене и не обърна внимание на думите ѝ.

— Промених решението си. Време е да се върнеш при твоите и да бъдеш в безопасност. Има един влак, който тръгва от Ландър утре сутринта и прави връзка за Сан Франциско в Солт Лейк Сити. Ще пътувам с теб до Вирджиния Сити.

— Прибиращ се в къщата си в Невада?

— Да, прибирам се вкъщи. Сега те моля да ме оставиш сам. Прибери се в селото, преди да е залязло слънцето.

— Кога... кога ще тръгнем утре?

— Ще тръгнем от Уинд Ривър малко след изгрев-слънце. Бъди готова.

Неуверена в гласа си, Даян кимна с глава. Но Звездоброеца отново бе впил очи в снишаващото се оранжево слънце.

Беше си обещала, че няма да плаче.

Но сега, докато седеше пред колибата на Златна звезда и гледаше за последен път изгрева на слънцето над Уинд Ривър, познатата буца заседна в гърлото ѝ и очите ѝ запариха.

Златна звезда излезе от колибата, дойде до нея и обгърна със старческите си ръце нежното ѝ рамо. Даян я погледна, преглътна с мъка и се опита да се усмихне.

Старата индианка съчувствено притисна посивялата си глава към рамото на Даян и меко каза:

— Не се отказвай толкова лесно, чедо. Пътуването до Вирджиния Сити е дълго. Кой знае какво може да се случи? Ти си

млада жена, която умее да постига своето.

Даян потупа сбръчканите длани на старицата, но не продума.

Отново проехтя безгрижният, детски смях на Златна звезда. После тя поверително ѝ каза:

— От векове насам жените са променяли решенията на мъжете. Защо не промениш решението на Звездоброеца относно теб?

— Но как? — най-сетне проговори Даян.

— Ами, по същия начин, но който жените винаги са правили това — старицата погледна нагоре към нея и дяволито ѝ намигна.

Преди Даян да успее да отговори се появи Звездоброеца.

— Готова ли си? — попита с равен, хладен глас.

Даян изправи нежните си рамене, усмихна се лъчезарно и отвърна:

— Повече от готова. А ти?

Звездоброеца не отговори. Той се обърна към баба си, обгърна с ръка раменете ѝ и каза:

— Май няма смисъл да те питам пак дали ще дойдеш с мен.

Златна звезда широко се усмихна, потупа го по гърдите и поклати отрицателно глава. Обърна се към Даян:

— Моят внук е много упорит човек. Всеки път, когато дойде в Уинд Ривър, ме моли да напусна дома си. Исква да отида в Невада и да живея с него.

Изненадана, Даян насочи погледа си от Звездоброеца към Златна звезда. Тя се бе възмущавала колко неблагодарно и егоистично от негова страна бе да не позволява на баба си да живее при него, а се оказва, че Златна звезда бе тази, която не иска.

— Но, защо не отидеш? — попита тя усмихнатата индианка. — Сигурна съм, че той ще се грижи добре за теб и...

— Аз сама се грижа за себе си — каза гордо Златна звезда. После гласът ѝ се смекчи и тя добави с едва забележима въздишка: — Ние изживяхме своето време, вождът Уашаки, аз и останалите старци. Също като бизоните. Бъдещето принадлежи на теб, Белоснежке. И на моя внук, Покровителя на звездите — усмихна се и додаде: — Тук е моят дом. Тук горе е въздухът, който дишат ангелите. Никога не бих могла да напусна това място.

— Ти забрави да споменеш и една друга причина — нежно ѝ подсказа Звездоброеца.

— Ако си тръгна оттук — тържествено се обърна Златна звезда към Даян, — няма да мога да виждам стъпките от мокасини в небето, които ще ме упътят към Голямата тайна — погледна нагоре към високия си внук. — Не искам да изгубя пътя.

— Знам, скъпа моя — отвърна той, наведе се и нежно целуна набръчканото ѝ чело. После притисна посивялата ѝ глава към гърдите си.

Тя се сгуши в него и попита:

— Ще дойдеш ли пак да ме видиш?

— Разчитай на това — отвърна той и я пусна. Старицата веднага се обърна към Даян. Когато младата жена я прегърна Златна звезда каза:

— Ще дойдеш ли да ме видиш пак?

— Разчитай на това — прошепна Даян с увереност, която много ѝ се искаше да чувства наистина.

Пусна я. Златна звезда бързо се обърна настрани. Прегърбените ѝ рамене потрепваха. Плачеше.

Когато смълчаната двойка напусна резервата Уинд Ривър, Даян бе убедена, че никога няма да го види отново. Нито Златна звезда. По обяд се качиха на влака в Ландър. Седнала до прозореца, Даян погледна назад към заснежените върхове на планината Уинд Ривър, които се извисяваха в безоблачното небе над Уайоминг.

Прилепи челото си към хладното стъкло на прозореца и остана загледана във все по-отдалечаващите се величествени планински масиви.

Вниманието на Даян бе привлечено от нещо, което се движеше близо до влака. Тя се наведе напред, вторачи се навън и видя голямата пума да бяга редом с движещия се влак. Лека усмивка повдигна кранчетата на устните ѝ. Гледаше гигантската котка и си мислеше, че това е най-прекрасният див звяр от всички. С перфектна конструкция и елегантност на движенията, която бе уникална. Величественият планински лъв бягаше с плавен ритъм през гъстия шубрак на храсталаците без изобщо да забави скоростта си.

После изчезна.

Даян притисна два пръста първо към устните си, после към стъклото, като мълчалив прощален поздрав. Обърна се да погледне

към Звездоброеца, но той бе скръстил ръце на гърдите си и бе затворил очи.

Наближиха прелез и локомотивната свирка изпищя пронизително. Даян въздъхна, облегна се назад и затвори очи. Наоколо бе тихо, с изключение на ритмичното потракване на стоманените колелета по релсите.

Колелетата на влака, който бързо я отнасяше на запад.

ГЛАВА 32

Влакът навлезе в гарата заедно с мъглата, която се стелеше над залива.

Беше рано следобед, когато Боз, машинистът, подаде глава от прозорчето на локомотива. С железничарското си кепе с лентички, килнато назад към тила и с покритите си с прах защитни очила вдигнати на набръчканото му чело, Боз не сваляше присвитите си очи от червената сигнална светлина, която го насочваше през гъстата мъгла към безопасния коловоз на страничния терминал на гара Оукланд, Калифорния.

Когато рискованата маневра бе успешно завършена и влакът на трупата спря в страничния коловоз, Боз попи потта от челото си с червената си бандана. Обърна се към локомотива си, като че ли беше живо същество.

— Пфу! — изпуфтя той на висок глас, бършейки лицето си. — Това бе доста сложничко, момичето ми, но успяхме — ухили се, като мислено поздравяваше себе си и верния си стар локомотив за добре свършената работа.

Боз се опита да не мисли за това, че може би за последен път преведе старото си „момиче“ през един от влаковите терминали с най-оживен трафик в Америка. Не искаше да мисли за това. Нещо трябваше да се случи. Нещо трябваше да спаси шоуто. И влака.

Боз скочи долу от кабината на локомотива и се здрависа с железничаря, който го бе насочвал със сигналния фенер. Вниманието им бе привлечено от двама мъже в бели манти, които стърчаха перона в сгъстящата се мъгла.

Униформената двойка бързо се качи на влака. Малко след това отново слязоха от влака, свалиха носилката със Стари очи, преминаха коловозите и я отнесоха до чакащата линейка. Мъника Джоунс, с висяща между устните цигара и мачкайки „Стетсън“-а си в ръце, ги следваше по петите.

— Внимателно, момчета — предупреди ги Мъника, когато стигнаха до теглената от коне линейка. — Качвайте го много

внимателно — погледна надолу към състареното лице на Стари очи. — Не се тревожи, вожде. Аз идвам с теб. Ще внимавам да се отнасят добре с теб.

Слаба усмивка се появи на устните на стария индианец.

— С мен — успя да промълви и Мъника зажима усърдно с глава, като се усмихваше.

— Можеш да се обзаложиш — рече кльощавият звероукротител, като се надяваше, че след време старецът ще се оправи от сърдечния удар, който едва не го уби.

Стари очи бе излязъл от комата още в Солт Лейк Сити и сега дори бе в състояние да казва по някоя и друга дума, да разбира част от това, което ставаше около него. Но не помнеше нищо от деня, когато сърдечната атака го повали, нито от събитията, които доведоха до удара.

Всички изчакаха да свалят от влака Стари очи. Когато той бе вече на път за Оукландската главна болница, останалите от уморената трупа се изсипаха от влака, понесли куфари и чанти. Момчетата на Мъника започнаха да разтоварват клетките за животни и да ги приготвят за пренасянето до близките обори.

Всички се опитваха всячески да поддържат доброто си настроение, да гледат оптимистично на бъдещето си и бъдещето на шоуто. Не им беше никак лесно.

Откакто внучката му бе отвлечена и Стари очи се бе разболял, полковник Бък Бюканън вече не беше предишният жизнерадостен старец. Той бе превъзмогнал болката си и като истински артист, предан на изкуството си до самия край, бе играл пред малобройната публика, която посети представления в Солт Лейк и Сакраменто, но обичайните игриви пламъчета бяха изчезнали от изразителните му сини очи и тези, които го познаваха добре, се съмняваха дали някога ще се появят отново.

Гъстата мъгла, стелеща се над крайбрежния град в хладния септемврийски следобед, още повече допринасяше за тъжното им настроение. Дрезгавият смях на Кейт Тексас не прокънтя под високите сводове на чакалнята както обикновено. Не й беше до смях. Дори не й се говореше.

Заедно с повечето от останалите членове на трупата тя се качи на омнибуса, който щеше да ги откара наблизко, в тяхната зимна квартира.

Гледаше през прозореца към залива, който едва се виждаше през мъглата.

Кейт Тексас знаеше, че е време да помисли за несигурното си бъдеще. Знаеше, че шоуто на полковник Бък Бюканън, „Дивият Запад“ е на прага на фалита. Рут Бюканън ѝ бе доверила, че ако полковникът не намереше достатъчно средства, преди да е дошло време за пролетното турне, шоуто щеше да престане да съществува.

Тръпка премина по едрото ѝ тяло.

Какво щеше да прави тя, ако шоуто го няма? Да се върне в Тексас? Мисълта, че ще трябва да се върне в самотното малко ранчо, я накара да потрепери отново. И тогава, за първи път, тя разбра, че не иска да се върне вкъщи, в Тексас. Никога. Тук беше нейният дом! Това пътуващо шоу от Дивия запад бе единственият ѝ дом. Тези хора бяха нейното семейство. Тези талантиливи, изключителни артисти, които се усмихваха дори, когато са тъжни, които играеха, дори когато са болни, които обичаха и живееха единствено заради любовта си към представлението. Отзивчиви, верни, издръжливи люде, чийто начин на живот обикновените хора смятаха за тежък и неблагоприятен.

Е, обикновените хорица просто не знаеха истината! Не, те просто нямаха представа какво е да застанеш в светлината на прожектора. Да пристъпиш пред стотиците възхитени, нетърпеливи почитатели и да ги вдигнеш на крака, с възторжени викове на уста! Този, който никога не го е преживявал, не може да знае как поздравите и овациите на ликуващата тълпа, сгриват сърцето!

Боже милостиви, мълчаливо се помоли Кейт, много те моля, не оставяй Полковника да изгуби шоуто! Не ме оставяй и аз да го загубя! То е единственият дом, който имам!

Дългият керван от таксито и омнибуси, който превозваше трупата на Полковника, започнаха да пристигат едно по едно пред четири етажната сграда, която щеше да бъде техен дом през зимата.

Не беше като местата, където обикновено отсядаха навремето. В славните отминали дни щяха да се качат на ферибота веднага щом слезеха от влака. Щяха да пресекат неспокойните води на залива и щяха да се настанят в някой от най-добрите хотели, които можеха да се намерят в лъскавия, вълнуващ Сан Франциско.

Но, не и тази година.

Сега бяха щастливци, че изобщо имат покрив над главите си. Нямаше нищо величествено или внушително в голямата дървена сграда, която се нуждаеше от пребоядисване. Нито пък адресът на сградата представляваше някакъв интерес. Намираше се само на няколко пресечки от терминалите на гарата. Наоколо гъмжеше от шумни кръчми, един вонящ целодневен пазар за риба, една ковачница, една дърводелница и няколко други пансиона. Уличката бе тясна и шумна. Скитници в прокъсани дрехи се шляеха по тротоарите под фенерните стълбове.

С по един тежък куфар във всяка ръка Кейт Тексас прекрачи прага на душната, оскъдно мебелирана стая, предназначена за нея. Единственият прозорец на отсрещната стена на стаята бе здраво залостен, извехтелите дантелени пердета плътно го покриваха. Кейт пусна багажа на пода, прекоси стаята, дръпна пердетата, кашляйки от вдигналия се прахояк, и вдигна прозореца.

Подаде глава навън. Нямаше нищо особено за гледане, освен задната тухлена стена на отсрещната сграда, на не повече от петнайсет стъпки — едва толкова бе широка уличката. Кейт въздъхна и се обърна, за да огледа сенчестата си стая на третия етаж — железен креват, малка нощна масичка, върху нея лампа с опушено стъкло, един очукан скрин и два стола с прави облегалки.

Кейт си каза, че всъщност стаята не е чак толкова лоша. Просто изглеждаше малко потискаща, може би заради мъглата. Така че, щом разопаковаше багажа, нагласеше личните си вещи тук-там и слънцето се покажеше, стаята щеше да стане доста уютничка.

Кейт отново въздъхна.

Не ѝ се разопаковаше точно сега. Не ѝ се щеше дори да запали единствената лампа. Уморено се затътри към леглото. Стигна до него и замръзна. Това бе широко двойно легло, а не единично, с каквото бе свикнала. Поради големината си то изглеждаше някак празно и самотно. Това бе легло за двама, не за сам човек. Легло, което трябваше да бъде споделяно с някого. Кейт приседна на крайчеца на широкото легло, чу пружините да проскърцват под тежестта ѝ и този звук ѝ се стори като скръбно, самотно стенание.

Кейт Тексас почувства някаква тежест в гърдите си. Пареща буца заседна на гърлото ѝ. Месестата ѝ брадичка се отпусна. Наведе глава.

Не бе плакала от почти трийсет години, но сега, в този сумрачен, мъглив, потискащ следобед ѝ се искаше да ревне с глас.

Силното чукане по вратата я изтръгна от мрачните мисли. Преди да успее да отговори, чу гласът на Мъника, който не можеше да се сбърка, да я вика от другата страна на вратата.

— Отвори, Кейт. Аз съм, Мъника. Трябва да поговорим.

Кейт Тексас премигна, преглътна и скочи от леглото. Прокара пълничките си пръсти през посивяващите си кестеняви къдрици, напъха отпуснатите краища на блузата си в колана, приглади намачканата си кафява пола и отиде до вратата.

Веднага щом натисна дръжката на вратата, Мъника я отвори широко, пристъпи вътре и я затвори след себе си. Очите на Кейт се разшириха от учудване, когато той пусна резето и заключи вратата.

— Сядай долу, Кейт — нареди Мъника, свали „Стетсън“-а си и го хвърли върху очукания скрин.

— Защо? Случило ли се е...

— Казах „сядай долу“, жено — Мъника посочи един от столовете.

Зяпнала от учудване, Кейт заотстъпва назад, после се обърна и забърза към стола. Когато тя се настани на стола с прибрани в скута ръце, Мъника отиде до малката масичка, загаси цигарата си в тенекиения пепелник, върна се и застана точно пред нея. Остана разкрачен, с поглед вперен право в нея. Придърпа нагоре изтърканите си „Ливайс“ и пъкна палци в кожения си каубойски колан.

Като се чудеше какво, по дяволите, си е наумил, Кейт зачака с леко безпокойство.

— Кейт, писна ми от твоите глупости — със спокоен, авторитетен тон започна Мъника.

— Глупости ли? — повтори като ехо Кейт и очите ѝ се разшириха неразбиращо.

— Точно така. Време е да им се сложи край и точно това възнамерявам да направя — присви очи и стисна зъби.

— Струва ми се — започна Кейт, — че отиваш малко твърде далеч — нагани се да се изправи.

Бърз като мълния, той протегна ръка, постави я върху рамото ѝ и я бутна обратно на стола.

— Казах да си седиш на мястото.

Дъхът ѝ секна от учудване. После се усмихна нервно, кимна и промърмори:

— Да, сър. О кей, Мъник, щом искаш така.

— Така искам — увери я той, все още с ръка върху рамото ѝ. — Трябва да ти кажа нещо и ти ще ме изслушаш — рязко дръпна ръка от рамото ѝ. — Не искам да ме прекъсваш, ясно?

— Ясно.

— Добре — Мъника се изкашля ненужно, прочисти гърлото си и започна по същество: — Знам, че обичаше Теди Рей Уърдингтън. Знам и че няма на света мъж, който може да го замени. Но, разбери, Кейт, той е мъртъв. Съпругът ти е мъртъв вече повече от трийсет години и нищо...

— Предполагам...

— Тихо. Не съм свършил още. Уърдингтън бе убит в Гражданската война. Ако не е бил убит, той, разбира се, щеше да се върне в Тексас при теб веднага щом войната свърши. Няма мъж, който не би се върнал при теб, Кейт. Но той не се върна и никога няма да се върне. Това е светата истина, Кейт.

— Така е... знам. Предполагам, че отдавна съм го знаела — Кейт се изненада от себе си. Не ѝ стана мъчно, като говореше за това. Теди Рей Уърдингтън — сладкото, нежно момче, за когото се бе омъжила, когато и тя самата бе още почти момиче — беше мъртъв. Беше мъртъв от повече от трийсет години. Сега тя дори не можеше точно да си спомни как е изглеждал. — Теди Рей загина във войната. Знам това, Мъник.

Мъника протегна ръка и докосна с грубите си пръсти бузата ѝ.

— Скъпа, той е мъртъв, но ти не си. И аз не съм — нежно погали бузата ѝ с длан. — Аз те обичам, Кейт Уърдингтън. Обичам те много отдавна. Ти си моята първа и последна любов. Не мога да чакам още дълго.

Гласът и очите му се смекчиха, когато добави:

— О, скъпа, не разбираш ли? Та ние не сме деца. Нямаме още много щастливи години пред себе си. Нека да не губим още от тях.

— Мъник, аз...

— Знам, скъпа, знам. Имаш нужда от малко време, за да обмислиш нещата. Разбирам това. Не можеш да погребеш мъжа си следобед и да си вземеш друг още същата вечер — усмихна ѝ се. —

Започни да се сбогуваш с Теди Рей, скъпа Кейт. И когато кажеш последно сбогом, е, аз ще дойда за теб и ние просто ще слезем долу при свещеника и ще се оженим — все така усмихнат, той се наведе и я целуна. Целуна я право в устните.

— Само ако можеше да си представиш колко пъти ми се е искало да направя това — каза Мъника и очите му искряха от щастие.

Все още сащисана от неочакваната целувка, Кейт Тексас поруменя до коренчетата на сиво-кестенявата си коса, когато Мъника внезапно ѝ намигна, наклони глава настрани и добави:

— Омъжи се за мен, скъпа, и аз ще ти покажа, че в живота има и по-хубави неща от това да стреляш по летящи стъклени топки.

— Как смееш, Мъника Джоунс! — цялата се изчерви и усети как стомаха ѝ се преобърна. — Така ли се говори в присъствието на една дама?

— Така говоря аз в присъствието на моята дама — отвърна той. — Ще ти бъда добър съпруг, Кейти. Не мога да ти обещавам, че ще ни е много лесно. И двамата знаем, че шоуто има проблеми, но каквото и да стане, ще ни бъде по-лесно да го понесем, ако сме заедно.

Кейт Тексас кимна и се усмихна. Сълзи напиреха в очите ѝ. Объркана, щастлива, развълнувана тя каза:

— Да, заедно ще понесем всички трудности. Ние двамата. Заедно.

После се усмихна свенливо и попита:

— Мъник, може ли вече да стана?

Мъника се засмя.

— Скъпо мое момиче, ти можеш да правиш всичко, което си пожелаеш — изправи я на крака, обви тъничките си ръце около пълната ѝ талия и я притисна толкова силно, че тя се изкикоти със странно задоволство.

Кейт Тексас обви с ръце врата му и двамата затанцуваха щастливо из стаята, като двойка безгрижни хлапета. Когато най-последно им се зави свят и те се облегнаха на стената, за да си поемат дъх, Кейт видя, че мрачната следобедна мъгла се е вдигнала. Стаичката ѝ бе залята от ярките жизнерадостни слънчеви лъчи.

Сърцето ѝ също.

ГЛАВА 33

Мургавият профил на Звездоброеца някак странно подхождаше на мрачния фон на червените гори в далечината. В идеалната рамка на прозореца острите черти на лицето му изглеждаха сякаш изваяни от камък, като далечната гора от гигантски секвой.

Като се преструваше на задрямала, Даян мълчаливо наблюдаваше изсечените контури на красивото му лице. По време на дългото пътуване с влака той бе останал все така далечен и недостижим. Непрекъснато бе седял на мястото до нея — толкова близо, че можеше да го докосне ако протегне ръка. През целия път, от планините на Уайоминг през насечената от каньони Юта и сега във високопланинската пустош на Невада.

И през всичкото това време — през безбройните часове на хладните сутрини и слънчеви горещи следобеди и тъмни, звездни нощи — Звездоброеца се бе държал учтиво, но дистанцирано. Слушаше внимателно, но безучастно. Бе учтив, но хладен.

Бе така близо и същевременно толкова далеч — като звезда.

Даян си спомни за съвета на Златна звезда. Когато бе попитала старата индианка как да накара Звездоброеца да промени решението си, Златна звезда бе намигнала дяволито и ѝ бе отвърнала: „Ами, така както жените винаги са го правили“ и в очите ѝ танцуваха игриви пламъчета.

Даян много добре знаеше какво има предвид Златна звезда. Мъдрата старица бе разбрала, че единственият шанс на Даян е първо да накара Звездоброеца силно да я желае. Да го накара така силно да копнее за нея, че да не може да устои на изкушението да я сграбчи в прегръдката си. И когато щеше да бъде вече в ръцете му, когато гордът му щеше да бъде свален, може би тогава щеше да ѝ бъде лесно да го убеди, че наистина го обича.

Обзе я ужасното чувство, че се е провалила. Нямаше да има така желаната възможност.

Редките храсталаци, които изпъстряха пустошта, отдавна бяха останали назад. Сега бяха далеч навътре в Сиера. Преди половин час

бе спрял поройният следобеден дъжд. Слънцето отново светеше в чистото синьо небе. Но понеже бяха доста нависоко, въздухът беше разреден и хладен. Борове растяха току до релсите. Локомотивът и няколко от вагоните се губеха напред зад един планински завой.

Наближаваха крайната си цел. Времето, което ѝ оставаше със Звездоброеца, бързо намаляваше. Дали пък не беше вече свършило? Не беше ли гарата точно там, зад този завой? Нима оставаха само няколко ценни минути преди...

Влакът внезапно се разтrese. Скърцащият звук на тежките колелета, които стържеха по стоманените релси, бе направо оглушителен. Учудени пътници наскочаха от местата си и се заоглеждаха объркано. Избухна канонада от нервни гласове.

Даян се изправи, бързо погледна през прозореца и видя далеч напред някакви мъже, които бясно размахваха ръце. Учудена, тя погледна Звездоброеца въпросително. Той сви рамене, но стана от мястото си и пристъпи край нея точно когато влакът спря с едно последно изскърцване.

— Стой тук — нареди ѝ той и се отдалечи по тясната пътечка.

Тя бързо се покачи на опразненото от него място, отвори прозореца и се надвеси навън. Видя Звездоброеца, който, без да бърза, се отдалечаваше покрай спрелия влак със съвсем спокойна крачка. И други любопитни пътници се изсипаха от вагона и тръгнаха с него към началото на влака.

Само след минути Даян видя Звездоброеца да се връща обратно. Двама по-нисички пътници вървяха от двете му страни и оживено бърбяха. Сравнен с тях, той изглеждаше напълно спокоен. Качи се във вагона, премина по пътека и се отпусна на мястото си до нея.

— Свличане на скали — каза спокойно. — Гръмотевиците са разместили някои от големите канари в основата на високите скали. Свлекли са се точно върху линията. Като че ли е станало преди малко.

— Значи сме имали голям късмет, че не ни затрупаха.

— Да, голям късмет — каза той, но от тона му въобще не личеше да го мисли. — Една-две от тези канари са големи колкото този вагон и сигурно тежат по няколко тона всяка.

— Боже мой, какъв ужас — възкликна тя.

После се сети, че ако скали от по няколко тона покриват линията, влакът нямаше да може да продължи. Как щяха да стигнат гарата?

Може би затова Звездоброеца бе започнал да се мръщи.

— Колко дълго ще можеш да издържиш на вървене? — изненада я въпросът му.

— Не съм много сигурна. Колко далеч сме от...

— Прекалено далеч — отвърна той и поклати мургавата си глава.

— Тогава защо ме питаш?

Той въздъхна.

— Няма да могат да разчистят линията, преди да съмне. Може и да намерим някой да ни откара до града с файтон, но от това няма да има никаква полза.

— Защо да няма?

— Защото пак няма да можеш да напуснеш Вирджиния Сити, преди да разчистят линията и влакът да стигне дотам.

Без да сваля очи от красивото му лице, Даян попита:

— Какво ще правим тогава? Ще останем във влака ли?

— Изглеждаш бледа и уморена — отвърна той. — Нуждаеш се от добра почивка през нощта. Къщата ми не е далеч оттук. Най-много на пет мили. Ако мислиш, че ще можеш да вървиш толкова, можем да останем там и...

— О, да! — Даян едва сдържаше вълнението си. — Нека да направим така. Хайде да прекараме нощта у вас. Мисля... сигурна съм, че ще мога да вървя пет мили — бе получила отсрочка! Още един шанс! О, благодаря ти, Боже, благодаря ти!

— Хайде да вървим — каза той, като едва прикриваше раздразнението си.

Ако Даян се радваше на неочакваното забавяне, то Звездоброеца изобщо не се радваше. Бе страдал всяка секунда от дългото пътуване с нея до себе си. Бе стискал зъби всеки път, когато красивата ѝ главица морно се бе отпускала върху рамото му. Бе се старал, доколкото му бе възможно, да не поглежда към прекрасното ѝ бледо лице и стройното ѝ елегантно тяло. Бе разбрал, че и най-невинните разговори са опасни, затова упорито бе мълчал. Самият ѝ глас, когато споменаваше името му — истинското му име, Звездоброеца, вместо Звяр — караше сърцето му да тръпне.

И точно, когато си бе помислил, че мъченията най-после ще свършат, проклетото свличане бе спряло влака. Боже, та ако скалите се бяха задържали на местата си само още някакви си десет минути и

влакът щеше безпрепятствено да е преминал. И тогава, след по-малко от час, той щеше да стои на гарата на Вирджиния Сити и да наблюдава отдалечаващия се влак. Влакът, който веднъж завинаги я отнася далеч от очите му. Далеч от мислите му.

Далеч от сърцето му.

Да го вземат дяволите скапания му късмет!

Бяха извървели две мили и Даян вече се задъхваше и сърцето ѝ биеше бързо. Не беше лесно да се върви в планината. Катереха се и се спускаха по неравния терен, въздухът беше толкова разреден, че дробовете ѝ щяха да се пръснат.

— Добре ли си? — Звездоброеца се обърна да я погледне, докато тя се изкачваше по една стръмна скала.

— Да... добре съм — увери го тя, макар да чувстваше, че не може да направи и крачка повече. — Добре съм.

Проклинайки го на ум за дългата му крачка, която не ѝ позволяваше да го настигне, тя го следваше по осеяните с камънаци склонове и през гъстите гори от ароматни ели и високи борове. Освен това, той бе обут в панталони и ботуши, докато тя бе в бялата си блуза и полата и носеше само тънки, кожени мокасини.

Помагаше си с ръцете, за да се катери нагоре или да се опре на някое дърво. Видя Звездоброеца да спира на върха. С усилие успя да се добере горе до него. Той посочи напред, където отвъд потъналата в зеленина долина се извисяваше скален планински масив. Даян напрегнато се взря в стръмния връх и за малко да пропусне самотната къща високо горе по южния склон на планината, която се сливаше със скалите, над които бе кацнала.

— Планината на Слънцето — каза Звездоброеца, посочвайки скалистия връх.

Даян също посочи с ръка, но тя посочи към странното жилище, залепено за склона на планината.

— Какво е това?

— Моят дом — спокойно отвърна Звездоброеца.

С ръка на хълбока си, за да притисне пронизващата я болка, Даян не сваляше очи от къщата на Стар. Лесно ѝ бе да си представи големите порцеланови вани и чистите меки легла. Но, тя бе толкова уморена, че не бе сигурна дали ще издържи целият този път, първо

спускането в долината и после изкачването по стръмния склон на планината.

Даян извърна глава, когато Звездоброеца се приближи, погледна я в очите и каза:

— Няма да издържиш дотам, нали?

— Разбира се, че мога да издържа, аз...

Тя млъкна, когато той я вдигна в мощните си ръце и я понесе надолу по хълма, като да бе по-лека и от перце.

Даян въздъхна облекчено, обви ръце около врата му и каза:

— Благодаря ти, Стар.

— Няма нищо, Даян.

Тя се усмихна, уверена, че той може напълно безопасно да я пренесе чак горе до планинския си дом. Внимателно положи глава върху рамото му и му бе благодарна, че не възрази. Затвори очи за няколко минути и се отпусна. Когато ги отвори отново, вече бяха пресекли долината и бързо се изкачваха по южния склон на стръмната планина на Слънцето.

Домът на Стар за момент изчезна от поглед. Изкачиха се още по-нависоко и Даян отново зърна измазаните стени на къщата над тях. Бе кацнала там, в самотното си великолепие изглеждаше толкова закътана и скрита, като че ли бе единствена в целия свят.

Даян тъкмо се канеше да изрече на глас мислите си, когато вниманието ѝ бе привлечено от голямата охранена котка, изправена върху тясна издатина в скалите само на няколко метра от тях. Отначало се изплаши, но веднага се успокои, щом забеляза ромбоидното очертание върху гърлото на пумата. Не можеше да повярва на очите си. Това бе същата пума. Бе дошла чак тук, в Невада. Бе ги следвала през целия път от Уинд Ривър.

Даян премигна учудено, когато една по-малка, дори по-красива пума се появи иззад дърветата и застана до огромния, планински лъв.

— Стар, виж! — възкликна тя. — Виж! Пумата. Следвала ни е още от Уайоминг и си е намерил другар.

Без да пуска Даян от ръцете си, Стар се извърна и погледна планинския лъв, който наведе огромната си глава и нежно побутна с муцуна по-малката пума.

— Това с него е женска — каза Стар. — Намерил си е другарка — Даян видя как очите на Стар станаха някак замислени, почти тъжни.

Гласът му бе нисък и равен, когато тихо добави: — Казват, че понякога се свързват с женската за цял живот.

Даян мечтателно се усмихна.

Обгърна я блаженото чувство на щастие, докато, с нея на ръце, той измина остатъка от пътя.

ГЛАВА 34

Стар я пусна да стъпи на земята.

Намираха се пред един висок естествен свод от скали, който служеше като вход за имението на Стар. Петдесетина метра по-нагоре се издигаше измазаната къща, много по-голяма отколкото Даян си я бе представяла. И много по-красива.

— Прислугата не е на работа — започна да се извинява Звездоброеца, докато се изкачваха по чакълестата алея.

— Няма значение.

— Няма нито един прислужник. Дори няма кой да приготви вечерята.

— Аз мога да готвя.

— Много добре. Умирам от глад.

— Остави на мен — каза тя, като не й се искаше да признае, поне не точно в този момент, че всъщност никога през живота си не бе готвила.

Масивните порти на къщата бяха от изкусно резбован кедър. Дръжките на вратите бяха от блестящо невадско сребро. Вътре в прохладното, смълчано фоайе Даян бавно се завъртя и попита:

— Мога ли да поразгледам?

— Защо не? — сви рамене Стар.

От просторното, застлано с плочки фоайе вита стълба от кедър, с мраморни стъпала, водеше към тераса, където се виждаха вратите на много стаи. Даян любопитно надзърна във всяка от тях. Когато влезе в огромната, просторна стая отрупана от пода до тавана с книги в кожена подвързия и с френски прозорци, които гледаха към върха на слънчевата планина и зъберите далеч долу, тя възхитено плесна с ръце.

— Тук наистина е великолепно — развълнувано каза тя. — Обзалагам се, че тук прекарваш цялото си време.

Обърна се и се усмихна на високия мургав мъж, който я бе последвал горе.

Стар погледна към дългия кожен диван, върху който бе полягал доста следобеди, после към тежкото бюро, зад което често бе работил

до късно през нощта.

— Изгубил съм няколко часа и тук — отвърна той равнодушно.

Впечатлена от изискания му вкус, Даян бързо преминаваше от стая в стая, нетърпелива да разгледа огромната, комфортна къща. Този мъж я удивляваше. Отнасяше се толкова небрежно към величествения си планински дом. Стар се държеше с такова безразличие, като че ли къщата, безценните антики и прекрасните мебели нямаха никаква стойност за него.

Стар тайничко се радваше на явното ѝ одобрение. Почти свенливо той я следваше по петите, докато тя изучаваше и се възхищаваше от картините, мебелите и ценните предмети, които значеха толкова много за него.

Щастливата усмивка не слизаше от лицето на Даян, докато тя обикаляше стаите. Това бе къща, в която живееше мъж. Мъжкото лъхаше отвсякъде. От тъмните полирани мебели, от огромните каменни камини, от широките кедрови легла. Цялата къща и всичко в нея бе изработено по неговия собствен вкус.

Даян страшно хареса всичко. Всичко в тази закътана в планината къща бе тъмно, елегантно и красиво, като мъжът, който живееш в нея.

Обратно долу в просторната кухня Даян реши да си признае.

— Стар.

— Да?

— Аз, всъщност, не умея да готвя — усмихна му се притеснено.
— А ти?

— Не. И аз не умея — отвърна той. — Забравяш, че съм индианец. В индианските селища готвят жените.

— Не сме в индианско селище — припомни му Даян и се приближи към него. — А, и ти не си индианец.

Стар отстъпи крачка назад, протегна ръка и улови Даян над лакътя, за да я спре.

— Аз съм индианец, Даян. Роден съм от бяла жена, но дори кръвта ми е на индианец — протегна дясната си ръка към нея. С два пръста разкопча широката сребърна гривна и ѝ показа белега. — Златна звезда не ти ли обясни този белег.

Без да сваля очи от идеално очертаното „Х“ върху тъмната му китка, Даян меко отвърна:

— Да, каза ми.

Той отпусна ръце.

— Аз съм индианец — повтори. — И ще остана такъв завинаги — безизразната маска на шошоните се появи върху красивото му лице.

Даян кимна. Тя разбра какво искаше да каже той. Това недвусмислено означаваше, че за тях двамата не може да има общо бъдеще. Така стояха нещата според него; той беше индианец, тя — бяла, и това решаваше всичко. Той не би приел нито нея, нито любовта ѝ.

— Разбирам, Стар.

Тя наистина разбираше, но нямаше да се предаде толкова лесно. Докато още не я беше качил на влака, имаше някакъв минимален шанс да го накара да промени решението си. Тя бе решена да стори всичко според възможностите си, за да го накара.

— Нека първо да запаля бойлера и после ще видя дали мога да намеря за ядене нещо, което не изисква особени приготовления — каза Стар и изражението на лицето му се смекчи.

Даян плесна с ръце, когато той извади парче осолена шунка от сушилнята, два огромни ирландски картофа, половин дузина ябълки от долапа и бутилка пенливо вино от един шкаф.

— Мислите ли, че ще можете да белите картофи, мис Бюканън?

— Това е един много глупав въпрос, мистър Стар.

Даян се засмя. Стар се усмихна. Двамата заедно се заеха да приготвят някаква вечеря, докато слънцето бавно залязваше зад планината.

Даян внимателно обели картофите. Стар майсторски изчисти семките от ябълките и ги напълни с кимион и кафява захар. Наряза шунката с остър нож и я заля със сладък гъст мед, без дори да се усети, че през цялото време си тананика.

На Даян ѝ бе приятно да слуша тананикането му. Самата мелодия караше сърцето ѝ да пее. Толкова лесно ѝ бе да си представи как двамата щастливо си живеят заедно. Да си представи, че красивият мургав мъж, който умело си служеше с ножа и безгрижно си свирукаше игрива мелодийка, е нейният съпруг.

Когато картофите вече се пържеха на печката, а шунката и ябълките се печаха във фурната, Стар каза:

— Бих искал да се изкъпя преди вечеря, а ти?

— С удоволствие, благодаря.

Стар показва на Даян просторната стая за гости от другата страна на коридора, точно срещу неговата.

— Мисля, че ще намериш вътре всичко необходимо — каза той, като запали лампите от двете страни на леглото и спусна тежката завеса върху прозореца.

— Сигурна съм, че ще намеря — тя огледа прекрасната спалня. Нямаше и следа от прах. Всичко си беше на мястото. — Кога за последен път си бил тук?

— Преди месец, два, може и повече — отвърна той. — Когато ме няма двама души от прислугата идват тук от Вирджиния Сити веднъж седмично, за да чистят и да поддържат къщата в случай, че се завърна неочаквано.

— А, ясно — кимна тя. — Просто се учудих. Сигурно са идвали днес.

— Може би — рече той и излезе като затвори вратата след себе си.

Даян веднага изрита обувките си, изхлузи чорапите си и въздъхна от удоволствие, когато босите ѝ крака докоснаха плюшения килим. Издърпа краищата на бялата си блуза от коланчето на полата си и влезе в голямата баня към стаята.

Тук, точно като в мечтите ѝ, имаше огромна вана на изящни сребърни крака, имитиращи лъвски лапи. Наведе се, завъртя двете лъскави, като лебедови шии кранчета и отскочи със смях назад, когато силна струя гореща вода започна да се излива в дълбоката вана.

На лавиците от сребро и стъкло точно над ваната бяха наредени най-различни сапуни и кремове. Не една, а три различни по размер четки със сребърни дръжки висяха на сребърни закачалки до лавиците. Десетки снежнобели кърпи и хавлии изпълваха етажерките, наредени от пода до тавана по цялата отсрещна стена на огромната баня. Върху една жълто-кафява, облечена в кадифе табуретка бе праметнат черен копринен халат.

Никога в живота си Даян не се бе събличала толкова бързо. Само след секунди замърсените ѝ дрехи лежаха в безразборна купчина на пода, а тя се плискаше сред топлата, отделяща пара вода. Следващия половин час прекара в банята, като си тананикаше същата мелодийка, която Стар разсеяно си бе подсвирквал в кухнята.

След като достатъчно дълго се наслаждава на ваната, Даян облече твърде големия за нея черен копринен халат на Стар и слезе по стълбите. Беше боса. Дългата ѝ черна коса, стелеща се по раменете, бе още влажна и със следи от шампоан.

Завари Стар в кухнята да нарязва изпечената с мед шунка. Босите ѝ крака не бяха издали никакъв звук. Той не я чу да влиза. За момент остана на прага, като мълчаливо го наблюдаваше, очарована от играта на мускулите по раменете му, плавните движения на лопатките на гърба му под снежнобялата риза. Колко добре помнеше тя усещането от докосването до дългия му елегантно изваян гръб. Докосването до голата гладка кожа. Играта на мощните му мускули под пръстите ѝ.

Даян тихо го повика. С острия нож в ръка той се извърна и само при вида му пулсът ѝ застрашително се ускори. Загорялото му от слънцето лице бе гладко избръснато. Прошарената му със сребърни нишки гарвановочерна коса, вързана с черна кожена лента, бе все още влажна от банята. Бялата риза, която така примамливо се опъваше по гърба му, бе разтворена на бронзовата му гръд. Жълто-кафяви, идеално ушити панталони впити в бедрата се спускаха по дългите му крака. Беше обут в мокасини с мъниста по тях.

Когато я видя, черните му очи се разшириха от изненада, после се присвиха. Никога досега тя не бе изглеждала толкова привлекателна. Чиста. Очарователна. Млада. Първият му импулс беше да ѝ се усмихне и да ѝ каже колко очарователна, млада и красива изглежда. Но не го направи. Знаеше, че тя ще приеме всяка любезност и учтивост от негова страна, като проява на слабост. Жизненоважно беше да я държи поне на една ръка разстояние от себе си, за да знае тя, че женските ѝ хитрости няма да успеят.

— Храната ухае прекрасно — Даян не обърна внимание на хладното изражение върху красивото му лице. Тя бавно се приближи към него, докато бдителните ѝ теменужени очи следяха и за най-малкия жест от негова страна, който би го издал. С безпогрешния инстинкт на хищник, който внимателно следи жертвата си и за най-малкия признак на слабост, тя тръгна към него. Дългите ѝ стройни крака се появяваха поред и се скриваха през предния отвор на черния халат.

— Всичко е готово — гласът му бе нисък, равен.

Каменното му лице и черните му очи не издаваха нищо. Но Даян улови лекото повдигане на широката му гръд под бялата памучна риза. Долови неволното присвиване на плоския му корем под ребрата. Обнадеждена, тя се приближи.

Когато застана толкова близо до него, че трябваше да вдига лицето си, за да го погледне в очите, тя каза:

— Облякох халата ти. Надявам се, нямаш нищо против.

Стар отстъпи назад и поклати глава.

— Той точно затова беше там.

Даян кимна.

— Всичките ми дрехи са мръсни. Не можех да понеса мисълта, че пак ще трябва да ги облека. Така че облякох това. Как изглеждам?

Тя разпери широко ръце и се завъртя. Халатът бе твърде голям за нея. Стигаше почти до елегантните ѝ глезени. Бе навила широките ръкави до над лактите. Коприненото коланче с пискюли здраво стягаше тънкия ѝ кръст, набъбналите ѝ гърди ясно се очертаваха иззад отворените ревери. Стар преглътна с усилие. Изпита главозамайващото усещане, че под черния копринен халат тя е чисто гола.

— Е? — усмихната Даян се завъртя и го погледна.

Всичко в нея примамливо зовеше в откритата покана. Забележителните ѝ теменужени очи. Линията на класически изваяните ѝ скули. Повдигнатите ъгълчета на пълничките ѝ устни. Пищните женствени извивки под бляскавата черна коприна. Само гледката на това стройно тяло носеше такъв еротичен заряд, че Стар почувства коленете си да омекват.

Бързо се надвеси обратно над масата, продължи да реже шунката и подхвърли през рамо:

— Изглеждаш много добре. Ако сложиш печените ябълки в две чинии и ще сме готови да вечеряме.

В огромната, подредена с вкус трапезария, където газените кристални полилеи хвърляха приятна мека светлина, Даян седна срещу Стар в другия край на дългата махагонова маса, застлана с чисто нова бяла покривка.

Направи му комплимент за вкусната шунка и чудесните печени ябълки. Той я похвали за хрупкавите картофи. Отпиваха хубавото вино

от искрящите чаши с форма на лале и Даян водеше лек приятен разговор като за маса.

Храната бе много вкусна. Виното бе превъзходно. Атмосферата бе приятна и отпускаща. Внимателно, много умело, като заговори първо за себе си, Даян накара Стар да се отпусне и да се включи в разговора.

Започна, като спомена инцидента, който ѝ се е случил като малко момиченце, после продължи, като му разказа как твърде рано е загубила родителите си. Тя всъщност съвсем слабо си спомняше и двамата. Стар кимна и каза, че той самият е загубил баща си вожда Червената лисица, когато е бил едва три годишен, така че много добре я разбира. И той не помнеше добре вожда. Не можеше да си спомни дори как точно е изглеждал.

— Но съм сигурна, че помниш добре майка си — насочи го Даян.

— Да — тъжна усмивка изви крайчетата на устните му. — Бях на десет години, когато Дъщерята на звездите почина от треска. Помня я добре. Много я обичах. Тя говореше така хубаво, бе толкова нежна, толкова красива. Имаше най-прекрасната лъскава черна коса, която някога съм виждал — очите му станаха замислени. — Често решех дългата ѝ коса, докато тя ми разказваше за баща ми. Искаше ми се да го познавах по-добре. Майка ми каза, че той... — Стар внезапно млъкна. Прочисти гърлото си. — Чуй ме само. Раздрънkal съм се като някой...

— Не, Стар, не. Не е така — гласът ѝ бе топъл, разбиращ. — Моля те. Разкажи ми още. Какво ти говореше майка ти за баща ти?

Останаха на масата дълго след като приключиха с вечерята и чиниите бяха разчистени. Отвориха втора бутилка от чудесното вино и спокойно продължиха да си говорят в уютната трапезария, като двама стари приятели. Даян незабележимо вмъкваше въпроси за детството на Стар, за сегашния му живот в Невада. Внимателно слушаше, докато той говореше за щастливите времена в Уинд Ривър и за това колко самотен се е чувствал, когато за пръв път напуснал резервата, за да отиде в училището.

Разказа ѝ за четирите години прекарани в института по мините в Колорадо. Говореше ѝ колко ценни са били за него тези четири години, колко много е научил там, когато Даян внезапно го прекъсна и попита:

— Кажи ми истината, Стар, много ужасно ли беше тогава? Как се почувства първия ден в колежа, когато онези белите ученици те хванали и отрязали черните ти плитки?

Стар впи поглед в пленителните ѝ теменужени очи.

— Почувствах се гол — отвърна той равнодушно. Не искаше да споделя личните си обиди и разочарования с нея или с който и да е друг.

— О, Стар — нежно каза тя — това ти е причинило голяма болка. Сигурно е било така и аз много съжалявам за това — тя понечи да се пресегне към него и да го докосне, но още не бе дошло времето за това. — Толкова съжалявам.

Стар сви рамене, наля още вино в чашата ѝ, усмихна се и каза:

— Без плитките изглеждах много по-добре.

После, без дори да съзнава това, той продължи да говори на красивата жена с теменужените очи и да ѝ разкрива много повече за себе си, отколкото някога бе казвал някому. И слушаше, когато тя му разказваше за себе си, за живота ѝ като малко момиче, постоянно на път. За политическия пост във Вашингтон, който бе напуснала, за да помогне на дядо си и западащата му трупa. Говореше напълно открито за своите скърби, надежди, мечти.

Сподели с него нарастващата си тревога за финансовите проблеми на дядовото ѝ шоу. Каза, че не обвинява Стар за омразата му към Полковника, но той все пак ѝ е дядо, така че тя си го обича с всичките му недостатъци.

— Много ме е страх — призна си тя, — че Пони Бил ще изпълни заканата си да вземе шоуто. Ако той го направи, това направо ще съсипе Полковника.

Стар слушаше с внимание, без да откъсва очи от чаровното, изразително лице на Даян, докато тя му обясняваше колко много е затънало в дългове пътуващото шоу на дядо ѝ и, че ако нещо не се направи, в най-скоро време той със сигурност ще го загуби.

Стана късно.

Даян се чувстваше приятно замаяна от виното. Стар беше очарован от примамливата млада жена, облечена в собствения му халат. Толкова очарован, че не се отдръпна, когато тя внезапно прекъсна изречението си по средата, покатери се на колене върху стола

си с висока облегалка, пресегна се през масата и обви с пръсти широката сребърна гривна върху китката му.

— Разкажи ми за белега — каза тя, като заваляше леко думите.

Като се отпусна удобно назад в стола си, Стар отвърна:

— Но, Даян, нали знаеш всичко за белега. Златна звезда със сигурност ти е разказала.

— Искам ти да ми го разкажеш — тя пусна китката му, облакът се на масата и постави лице между дланите си.

Стар се усмихна.

Колкото и странно да ти звучи, но аз не си спомням абсолютно нищо за него.

Даян се засмя.

— О, небеса, Не може да бъде — после продължи: — Дъщерята на звездите трябва да ти е разказала всичко. Така че разкажи ми, моля те. Моля те, Стар.

Стар вдигна чашата си и отпи.

— Добре, ще ти разкажа, но после ще вървиш да спиш. Съгласна?

— Съгласна — бързо го увери тя.

С лице между дланите, подпряна на лакти върху масата, Даян чакаше нетърпеливо, като малко момиченце. Стар започна с ниския си равен глас, който тя намираще за толкова неустоим.

— Било е преди тридесет и пет години. В една гореща, ветровита юлска нощ на 1860. Аз съм бил на една седмица и съм спял в люлката си в една малка дървена къщурка на брега на река Карсън в Невада.

Разширените ѝ от любопитство очи останаха вперени в мургавото му лице, докато той разказваше за онази далечна нощ, която толкова драстично бе променила живота му.

Черните му сапфирени очи бяха леко притворени. Той отпи от виното, преглътна бавно и продължи:

— Късно през нощта в долината избухнал пожар. Той бързо се разнесъл над изсъхналата от сушата равнина и се насочил към къщата, където аз съм спял край леглото на родителите си. Точно преди смъртоносните пламъци да ни достигнат един велик вожд на шошоните заедно с няколко от смелите си войни излезли от гората върху склона на близката планина. Вождът Червената лисица видял, че страшна опасност грози къщата. Веднага смушкал петнистото си пони

и запрепускал надолу по склона, следван от войните си. Преди да успеят да достигнат до къщата, пламъците я погълнали.

Лицето на Даян бе застинало в тревожно изражение. Разширените ѝ очи бяха потъмнели до виолетово. Изцяло погълната тя се взираше в Стар и напрегнато чакаше продължението.

— Жегата била непоносима — снижи гласа си почти до шепот. — Грохотът на огъня, скърцането на горящо дърво и трясъкът на трошащи се стъкла били оглушителни. Но, като че ли някаква сила теглела вожд Чervenата лисица към стихията. Като че ли някакъв мощен глас от Света на Духовете му заповядал да влезе вътре.

Смелият вожд приближил коня си толкова близо, че лицето му парело от яростната топлина и очите му започнали да болят. Но, вождът Чervenата лисица непоколебимо се приближил още повече. И още повече. Докато най-последно чул плач на бебе, който не можел да сбърка с нищо друго.

Стар замълча. Даян преглътна нетърпеливо.

— Това си бил ти. Ти си плачел. Ти си бил плачещото бебе в горящата къща — каза тя на един дъх.

— Да — спокойно отвърна Стар. — Вождът скочил от коня и се втурнал в горящата къща. Намерил ме в люлката край мъртвите ми родители. Грабнал ме, завил ме в едно одеяло и се хвърлил навън през един прозорец в мига, в който покривът се срутил.

Стар ѝ разказа всичко, което бе научил за фаталната нощ, в която вождът на шошоните бе спасил живота му. Той беше много добър разказвач и плавният му разказ бе изпъстрен с ярки подробности и напрегнати ситуации. Даян имаше чувството, че всичко се разиграва в момента пред очите ѝ.

Изцяло погълната слушаше, докато Стар достигна до кулминацията на тази приказна, но вярна история.

— Вече се зазорявало, когато вождът Чervenата лисица се завърнал в селището си сред височините на Сиера с мен на ръце. Скочил от коня, втурнал се в колибата си и наредил на всички да излязат. Изпълнен с надежда той ме положил до заболялата си млада жена, която само преди няколко дни била загубила техния първороден син.

Веднага щом ме зърнала, Дъщерята на звездите възвърнала силите си. Красивите черни очи на индианската принцеса проблеснали

гневно, когато вождът ѝ казал, че съм син на бледоликите.

Стар отново замълча. Изминаха няколко секунди преди да проговори отново. Лека усмивка се появи на устните му, докато се взираше назад в миналото.

— Дъщерята на звездите храбро се хвърлила, изтръгнала острия ловджийски нож от пояса на вожда, хванала дясната ми китка и изрязала едно „Х“ на вътрешната ѝ страна. После се навела и изсмукала кръвта. Пробола върха на пръста си и го пъхнала в устата ми, а аз инстинктивно съм го засмукал. Тогава моята красива майка от племето на шошоните ме притиснала силно към гърдите си и предизвикателно заявила на вожда: „Сега ние сме от една кръв! Това е моят син. Моят!“

Стар завърши разказа си с думите:

— Така че в мен наистина тече кръвта на шошоните. Аз съм индианец, Даян.

Даян не отговори.

Тя се взираше в красивите му тъмни очи, ръцете ѝ отново се протегнаха към широката сребърна гривна върху дясната му китка. Нежно обърна мургавата му длан и я положи върху бялата покривка. Внимателно откопча гривната, измъкна я и я остави настрана.

Дълго държа ръката му в своите и гледа идеалното бяло „Х“, изписано от вътрешната страна на китката му.

— Да, Стар — прошепна, — ти си индианец. Моят скъп индианец, любов моя.

Наведе глава и притисна устните си върху китката му и положи любяща целувка върху приказния бял белег.

ГЛАВА 35

Стар почувства коприненото докосване на езика ѝ като парещ огън по плътта си. Тихо нашепнатите думи отекнаха като камбанен звън в ушите му.

— Моят любим индианец, любими мой... скъпият ми индианец, любов моя... любов моя... любов моя...

Даян почувства как жилите на китката му изтръпнаха под устните ѝ. Докосна с върха на езика си средата на бялото „Х“, после бавно вдигна глава. Очите им се срещнаха. Нейните — замечтани, любящи. Неговите — присвити, недоверчиви.

Стар отдръпна ръката си. Бутна назад стола си и се изправи. Поколеба се за момент, после се наведе над масата и протегна ръце към Даян. Измъкна я от стола и с такава лекота я вдигна на масата, че дъхът ѝ секна.

Даян се отпусна назад на петите си върху бялата покривка на масата. Тъмните ѝ виолетови очи проблеснаха в очакване. Пулсът ѝ трескаво се засили, когато дясната му ръка потъна в косите ѝ и тънките му пръсти се вплетоха в тежките ѝ гарвановочерни къдрици. Той дълго се вира в устните ѝ.

Сърцето ѝ заблъска в сладостно трепетно очакване. Мускулите играеха под бялата риза на Стар и красивото му лице издаваше огромното вълнение, което досега толкова упорито се бе мъчил да прикрие.

— Стар — прошепна тя и положи длан на гърдите му. — Моят красив индианец. Моят любим.

Стар простена.

И тогава... дълго отлаганата прегръдка, преливаща от чувства, които не можеха да бъдат объркани. Жадните му нетърпеливи устни се сляха с нейните в тръпнеща възбуда. Даян потрепери от омайната му целувка и силната му ръка, която се плъзна между тях и решително се зае с възела на коланчето на черния копринен халат.

Когато най-после устните им се разделиха, сърцата им диво препускаха, а кръвта им изгаряше вените.

— О, скъпа — дрезгаво прошепна Стар — съжалявам. Толкова съжалявам за всичко...

— Недей, мили. Няма значение. Обичам те — прошепна тя, останала без дъх. — Обичам те. Стар, наистина те обичам.

— Даян... о, скъпа...

И двамата знаеха, че няма да изтраят да се качат горе в спалнята му. Не можеха да чакат. Изгарящата нужда, която изпитваха един за друг, не можеше нито да се отрече, нито да се отложи. Те страстно се желаеха.

Тук. Веднага.

Стар се качи на масата и коленичи пред нея.

— О, Боже, желая те — каза ѝ пресипнало. — Скъпа, искам те сега.

— Цялата съм твоя, Стар — увери го тя, като с тъга разбра, че той не ѝ бе казал, че я обича. — Твоя, когато и където ме пожелаеш. Обичам те, скъпи.

Изведнъж изчезнаха всички обноси на добро възпитание и всички задръжки, за да отстъпят място на потисканите страсти, които се разгоряха с дива сила. И двамата бяха така нетърпеливи, че трескаво започнаха да разсъбличат другия там, на място.

Като повтаряше като молитва името му отново и отново, Даян сграбчи копчетата на бялата му риза. Нежно нашепвайки ѝ любовни слова, Стар издърпа колана на халата и го захвърли настрана. Теменужените ѝ очи потъмняха в лилаво с нарастване на възбудата. Даян се изправи на колене и трескаво задърпа краищата на ризата му от колана на жълто-кафявите панталони. Страстен огън гореше в тъмните му очи, докато Стар разтвори халата на Даян и го свлече назад по раменете ѝ. Сърцето ѝ силно туптеше в голата гръд, докато търсещите ѝ пръсти напипаха токата на колана му и копчетата на панталоните.

Те жадно се целуваха, нежно галеха и неистово се опитваха да се освободят от дрехите, толкова нетърпеливи един за друг, че нямаше да изчакат да останат напълно голи.

Когато парещите им тела се притиснаха жадно едно в друго, единият от крачолите на панталоните му все още висеше закачен и оплетен около мокасин на десния му крак. Навит ръкав от черния

халат на Даян се бе увил над левия ѝ лакът, докато самият халат се бе свлякъл през ръба на масата.

Нямаше значение.

Изтегната по гръб върху дългата маса, с красивия Стар горящ над нея, тя почувства как я обзема сладостно задоволство. Помисли си, че ще припадне, когато Стар бързо влезе в нея, невероятно горещ и твърд. Приказен. Главата ѝ лежеше върху дланите му, пълните ѝ разтворени устни бяха съвсем близо до неговите.

Веднага щом потъна дълбоко в нея, Стар обви дългите ѝ крака около гърба си, наведе се и целуна разтворените ѝ устни. Даян простена в устата му, стегна с бедра тънкия му кръст и се изви нагоре към него, за да приеме тласъците му. Стар искаше същото.

Той плъзна длани нагоре по нежните страни на тялото ѝ до под мишниците. Изправи се на колене, вдигайки я със себе си. С горещите си устни все още впити в нейните, той седна назад върху петите си, разтвори коленете си и намести Даян върху твърдите си бедра.

Най-после тя откъсна горящите си устни от неговите. Дишаше тежко и учестено. Лицето ѝ пламтеше. Обви с ръце врата му и потръпна от удоволствие, когато той сведе глава към гърдите ѝ и парещото връхче на езика му затрепка върху набъбналото ѝ зърно. Тя вдъхна дълбоко свежия аромат на чистата му гарвановочерна коса и със сила притисна надолу таза си върху твърдата пулсираща плът, която бързо нарастваше в нея.

Стар вдигна глава. Пое дълбоко дъх и искрено си призна:

— О, Боже, толкова си добра. Толкова добре ме любиш, скъпа. Толкова е хубаво.

Даян се усмихна доволно, стисна с ръце тила му и се наклони назад, за да погледне в изгарящите му черни очи. Силните му ръце бяха на кръста ѝ, насочваха я, водеха я, притискаха я към него. Няколко приказни секунди двамата се наслаждаваха на невероятното удоволствие да се наблюдават един друг, докато извършваха древното тайнство на любовта.

Беше истинска наслада, която нямаше равна на себе си. Даян поглъщаше с очи променящото се изражение върху красивото лице на Стар. Любовта искреше от прекрасните му тъмни очи. Те ѝ разкриваха душата и сърцето му. Той изживяваше същото неповторимо удоволствие, загледан в нея.

Беше вълшебно.

Удоволствието им бързо нарастваше и много скоро началните тръпки на споделения им оргазъм започнаха. И двамата в прекрасно здраве, с идеално поддържани тела, които се движеха като добре смазани машини, те се любеха енергично и възвишено. Докато полилеят над тях къпеше в мека светлина гъвките им, парещи тела и силният нощен бриз къдреше тежките завеси през отворения прозорец, без да може да охлади страстта им, Даян и Стар диво, необуздано и безсрамно се любеха върху масата в трапезарията.

— Стар, о, Стар... — Даян се задъха, когато коремът му притиснат в плоския ѝ стомах се сгърчи в еротичен спазъм.

— Да, скъпа, да — прошепна Стар с ръце върху заобления ѝ ханш. Тласъците му ставаха по-бързи, по-дълбоки.

Даян пое дълбоко въздух и се притисна към него. Чувстваше как вибрациите от тласъците заливат цялото ѝ тяло. Ръцете ѝ се вкопчиха във врата му, лилавите ѝ очи се разтопиха и тя извика, когато двамата едновременно стигнаха върха със страховит разтърсващ спазъм.

Когато най-послед тръпките от експлозията престанаха, лицето на Даян бе зачервено, косата ѝ бе влажна на слепоочията. Главата ѝ се отпусна върху рамото на Стар и тя притисна длани в потните му гърди. Известно време останаха така, притиснати един в друг, задъхващи се, като се опитваха да нормализират дишането си.

Докато ръката му нежно галеше гърба ѝ, Стар въздъхна и се усмихна в разбърканата ѝ черна коса. С лице притиснато в извивката на шията му, нежно целувайки влажната му кожа, Даян също започна да се усмихва. Стар улови китките си зад гърба ѝ. Тялото му започна да се тресе от смях. С нарастваща усмивка, Даян вдигна глава, погледна красивото му засмяно лице и също започна да се смее.

Напълно заситили страстта си, двамата се смееха на абсурдността на ситуацията. Изведнъж им се видя страшно смешно това, че са коленичили голи върху застланата в бяло маса в официалната трапезария. И се смееха. Смееха се на себе си. Смееха се един на друг. Смееха се с по детски чиста и неприкрита радост.

Със зачервени лица и стичащи се по бузите сълзи, те уморено се отпуснаха върху масата. И продължиха да се заливат от смях. Смяха се, докато не почнаха да ги болят коремите. Смееха се, защото бяха заедно, защото бяха щастливи, защото се обичаха. Смееха се, защото

можеха да се смеят. Защото нямаше кой да ги чуе, нямаше кой да ги види, нямаше кой да си помисли, че напълно са се побъркали. Смееха се, защото тук, в тази приказна усамотена планинска къща бяха свободни да се смеят, свободни да се любят върху масата в трапезарията. Или на пода в дневната. Или пък във на балкона, ако пожелаеха.

Така че лежаха върху масата, преплели голите си тела, смееха се, целуваха се и клатеха глави, изцяло погълнати от радостта и очарованието на свободата си.

Най-накрая Стар се изкашля, прочисти гърлото си и каза:

— Мислиш ли, че вече можем да се качим в моята спалня?

— Можем да опитаме — отвърна Даян без изобщо да е убедена, че наистина ще се справи.

Стар се изтърколи в седнало положение и протегна ръка към нея. Тя седна до него и отметна косата от лицето си. После отново избухна в смях, забелязвайки, че Стар е с един мокасин и усуканият крачол на панталоните му все още виси от глезена му.

Стар се засмя заедно с нея, изрита мокасина във въздуха и проследи с очи полета му през стаята. После провеси крака от ръба на масата, размота панталоните си, нахлузи ги на двата си крака и се плъзна от масата в тях. Закопча панталоните на плоския си тъмен корем и се обърна към Даян. Застанала на колене тя навличаше черния копринен халат. Огледа се за коланчето и го видя да виси закачено на един сребърен свещник върху бюфета.

— Стар, ще ми подадеш ли кола...

— Не — прекъсна я той, вдигна я на ръце от масата и я изнесе от стаята. Премина през всекидневната, влезе във фойето, изкачи се по мраморните стъпала, продължи до края на дългия коридор и влезе в стаята, която Даян още не бе виждала.

Неговата спалня.

— Стар — възкликна Даян, когато той ритна с крак вратата, която се затвори след тях, — това твоята стая ли е?

Той кимна и каза:

— Моята. И твоята. Нашата.

— Скъпи, тук е... тук е приказно — тя се размърда, като искаше той да я пусне, за да може да разгледа стаята.

Никога преди не бе виждала нещо, което можеше да се сравни с просторната спалня на Стар. Цялата задна стена бе от бляскави стъклени прозорци. Над рамото му тя погледна навън през стъклената стена към извисяващите се борове и назъбените скали, посребрени от лунната светлина. Видя как листата на дърветата потрепваха от хладния нощен вятър, как облаците плуваха в небето.

— Стар, пусни ме... искам да...

— Утре, сладка моя — отвърна Стар, като с решителни крачки пресичаше стаята.

Стигна до огромното легло. Като продължаваше да държи Даян с една ръка, с другата отметна пищната завивка от кожи на лисици в края на леглото и разгърна копринените чаршафи. Без да я пуска, съблече черния ѝ халат, пусна го на жълто-кафявия плюшен килим, наведе се и нежно положи Даян в средата на леглото.

Когато се изправи, за да свали панталоните си, Даян седна и се огледа наоколо с широко отворени очи. Докосна високата табла на леглото, облицована с плюш и коприна в ръждивокафяво. Коприна в същия цвят покриваше стените на цялата спалня.

— Стар — каза тя, — никога не съм виждала толкова голямо легло. Половин дузина души могат спокойно да спят в него.

Протегна крака и отърка палците си в облицованата с мека кожа срещуположна табла.

— Не и докато притежавам тази къща — каза Стар с ниския си равен глас, докато лягаше до нея.

Даян му се усмихна лъчезарно. Но, когато той протегна ръка, за да я придърпа към себе си, постави длан на гърдите му и каза:

— Не мога ли малко да поразгледам, Стар? Знаеш, че никога не съм била в тази стая — лежах настрани с лица обърнати един към друг.

— По-късно — отвърна ѝ той, като пригладя черната ѝ коса зад голото ѝ рамо. — Точно сега искам да те любя.

— Скъпи, ти само това правиш — лилавите ѝ очи проблеснаха на слабата светлина.

Стар се усмихна, праметна дългия ѝ строен крак върху хълбока си и каза:

— Не, скъпа, не е така. Искам да те любя истински. Да те любя така, както заслужаваш да бъдеш любена — ръката му бавно се плъзна

нагоре по бедрото ѝ, по хълбока до основата на гърба. — Целуни ме. Целуни ме, Даян.

Устните им се докоснаха и Даян разтвори своите, за да приеме целувката му. Стар ѝ отвърна с изгаряща, дълга нежна ласка. Чувствените му пръсти галеха надолу-нагоре гърба ѝ, докато устните им останаха слети. Даян дълбоко въздъхна и Стар продължи да я целува страстно, нежно, като ѝ даде да разбере, че разполагат с всичкото време на света.

Той нежно галеше раменете ѝ, гърба ѝ, задника ѝ, докато най-накрая ръката му се плъзна между меките, заоблени бузи. Даян се изви, въздъхна и вдигна коляното си нагоре към хълбока му. Безкрайно бавно и нежно той плъзна ръката си още по-напред и започна да я гали. Даян откъсна устни от неговите. Отпусна се назад върху възглавницата и погледна в тъмните му проблясващи очи.

— Обичам те, Стар — каза задъхано. — Правиш ме толкова щастлива.

— Аз искам да те направя щастлива, сладка моя — отвърна меко той, — и в леглото, и извън него. Независимо дали ще останеш при мен за цял живот, или ще ме напуснеш утре...

— Никога няма да те напусна — тя се задъха и очите ѝ се притвориха в блаженство.

Сега пръстите му се плъзгаха по-лесно, заради топлата влага, която струеше от нея. Той бе напълно възбуден, но и твърдо решен да не бърза, да удължи удоволствието и да го превърне в дълго, сладко блаженство.

След малко Стар стисна бедра и издаде напред таза си, за да позволи на Даян да почувства твърдостта на пулсиращата му възбуда. Чу я да затаява дъх.

Ласкавата му ръка я пусна, когато тя обви ръце около него. Обърна се по гръб и го привлече върху себе си. Той взе ръката ѝ в своята и я пхна между голите им тела. Отдръпна своята. Нейната свенливо се склочи върху него. Цялото ѝ тяло потръпна от удоволствие, когато горещата твърда сила неволно се разтърси от допира на нежните ѝ пръсти. Възхитена, тя пое дълбоко дъх и го насочи в себе си.

Стар я любеше бавно и внимателно. Обладаваше я сладостно и нежно. Изчакваше я. Заученият му самоконтрол отново работеше.

Добре бе научен. Искаше да научи и тази красива жена. Искаше и да се учи от нея.

Като задържаше и удължаваше удоволствието, Стар нарочно изчака, докато Даян бе толкова възбудена, че започна трескаво да шепне името му и да надига бедра, за да го поеме колкото се може по-дълбоко в себе си. Едва тогава я освободи.

— Сладка моя — шепнеше той, докато усилваше ритъма на тласъците си и я повдигаше към себе си.

— Стар, о, Стар — извика тя и се вкопчи в раменете му, лилавите ѝ очи бяха широко отворени от почуда.

— Да, скъпа. Да, сладка моя. О, да... Даян.

— Ста-а-а-ар — извика тя, когато най-сладкият върховен подарък на любовта щедро ѝ бе дарен от мъжа, който обича.

Даян му върна услугата, като се убеди, че Стар също получи полагащото му се щастие. И той наистина го получи. Жадно прие безценния дар на върховния миг на любовно блаженство. Даян изпита чудна смесица от женска гордост и нежна закрила, здраво вкопчена в Стар, докато той се разтърси в пълно освобождение, зовейки името ѝ. И тогава Стар направи Даян най-щастливата жена на земята.

— Обичам те, Даян — каза той и най-сетне ниският му равен глас трепереше от вълнение. — Обичам те, сладка моя. Обичам те. О, Боже мой, Даян, скъпа, обичам те!

ГЛАВА 36

— Искаш ли да вземеш гореща вана с един изморен мръсен индианец?

Беше половин час по-късно. Стар лежеше по гръб на леглото, напълно изтощен. Даян тихо се гушеше в прегръдката му.

Когато той проговори, тя се надигна на лакът. Погледна лицето му. Очите му бяха затворени, дългите му мигли хвърляха тъмни накичени сенки върху изпъкналите скули. Чувствените му устни бяха отпуснати и леко разтворени. Под тях се виждаха равните бели зъби. Дългата му синкавочерна коса падаше немирно върху високото му чело и се стелеше по възглавницата.

Даян бавно плъзна поглед по стройната му фигура. Стоманената сила на мускулите му си личеше дори и в това отпуснато състояние. Тя мечтателно се усмихна. Прекрасното му мъжествено тяло носеше същата опасна сила като преди, но тя вече не се страхуваше от нея.

От мъжа, който някога приличаше на звяр, тя бе очаквала дивашка грубост. Вместо това той бе проявил изумителна нежност и това го правеше още по-вълнуващ, още по-желан.

Щастлива както никога досега Даян импулсивно се наведе и целуна гладкия му кафяв корем.

Стар бавно вдигна ръка и постави длан върху главата ѝ.

— Означава ли това, че си съгласна? — попита с равния си безизразен глас.

С устни все още върху гладката му топла кожа Даян отговори:

— Ако умореният мръсен индианец си ти, тогава приемам с радост — отново го целуна по корема.

Стар отвори едно око и я погледна, докато пръстите му се ровеха в буйната грива на гарвановочерната ѝ коса.

— Ако продължаваш така, Белоснежке, няма да има гореща вана.

Усмихната Даян вдигна глава и го погледна.

— Това заплахата ли е, Червенокожи? — засмя се весело тя. — Звездоброецо! — изпищя тя секунда по-късно, когато той рязко се

изтръгна от летаргията си, вдигна я, положи я по гръб на леглото и се отърколи върху нея.

Голата му широка гръд се притисна в гърдите ѝ. Лицето му увисна на сантиметри над нейното и Стар си придаде най-мрачното изражение, което можа. Приличаше на злодей с мургавото си лице и жестоките присвити в тънка линия устни.

— Бяло момиче много глупав — каза той. — Смее се на голям, лош войн.

Даян продължи да се смее. Смехът ѝ дори се усили, когато той изръмжа и зарови лице в извивката между шията и рамото ѝ, като че ли беше големият лош вълк, който ей сега ще я схруска. Тя се заливаше от смях, пищеше и го удряше по гърба, докато той бавно придвижи глава надолу по тялото ѝ, като не преставаше да ръмжи, леко да я хапе и да духа върху стомаха ѝ, като възрастен, който забавлява малко дете.

Чувствителна към гъдел, Даян се извиваше и гърчеше и му крещеше да престане, без да спре да се залива от смях. Спазмите на смеха разтърсиха цялото ѝ тяло, тя сграбчи с две ръце дългите му къдрици, дръпна силно и го предупреди, че „... по-добре престани веднага или...“

Стар престана преди тя да завърши изречението. Постави влажна целувка върху тръпнещия ѝ корем, изплъзна се от леглото и се изправи. Бързо се извъртя с естествената грациозност на танцор, наведе се, улови Даян за кръста и я изправи на крака върху леглото. Опря коленете си в ръба на леглото, прегърна Даян през бедрата и вдигна нагоре глава, за да я погледне.

— Време да те заведа при вълшебна вода — каза ѝ той — и да изтрия лоша усмивка от хубаво бяло лице.

Все още смеейки се Даян разтръска глава и дългата ѝ коса се замята покрай лицето ѝ и по раменете.

— О... освен ако... ако си решил да... да... — не можеше да говори от смях — ... измиеш устата... ми... със сапун... — тя с мъка пое дъх и изтри сълзите от очите си — ... Не мисля, че... че можеш да ме накараш да спра.

— Ще ти покажа, че мога — каза ѝ той, праметна я през рамо, като я държеше с една ръка за бедрата и се упъти към банята, докато тя риташе, дърпаше се и пищеше.

И се заливаше от смях.

Но Стар беше прав. Бурният ѝ смях скоро се превърна в дълги въздишки на тихо задоволство, когато той нежно я целуна и устните им се разтопиха едни в други.

Седяха в широка квадратна вана от бляскав черен мрамор, сребърни кранчета, пълна до ръба с тъста пяна и гореща вода, от която се издигаше пара. Огромната вана се опираше на стена, изцяло издържана в същия черен мрамор от Карара. Срещуположната на нея стена беше цялата стъклена, също както в спалнята. Третата стена, също прилепена до ваната, бе изцяло от огледала, които започваха от пода и стигаха чак до високия таван. На последната стена имаше редици от орехови шкафове със сребърни дръжки. В средата ѝ беше вратата към съблекалнята.

Когато тя напълно се отпусна и се умълча след целувките му, Стар безмълвно я обърна обратно и я настани удобно между разтворените си колене. Прибра дългата ѝ коса над тила, завърза я с бяла кожена лентичка, тя се облегна на гърдите му и положи глава на лявото му рамо.

Смехът бе изчезнал напълно.

Но Даян остана с глуповата усмивка на лицето си и със затворени очи, напълно отдадена на удоволствието да се отпусне в топлата, стигаща до брадичката ѝ вода. Леко въздъхна и отвори очи. През остъклената стена тя видя как облаци, довели от студения северен вятър, забулиха луната. Беше приказно. Като чуден сън, от който никога не искаше да се събуди. Толкова бе хубаво да си гол, приятно отпуснат и затоплен от водата и в същото време да си все едно навън сред природата.

— Стар? — лениво го повика тя.

С отпусната върху специално облицования за тази цел ръб на ваната глава, без да отваря очи той промърмори:

— Какво има, сладка моя?

— Много ми харесва този огромен прозорец, но не се ли страхуваш, че някой може да ни види?

Очите му се отвориха. Главата му се вдигна от ръба на ваната. Целуна мокрото рамо на Даян и отвърна:

— Скъпа, това е частна собственост. Аз я притежавам. Всички знаят, че това е моя собственост. Няма нито един човек в щата Невада

— бял или индианец, — който ще прояви огромната глупост да влезе в имението ми, освен, разбира се, ако не е поканен и не влезе през парадния вход — изви глава и докосна с устни шията ѝ. — Успокой се, любов моя. Тук сме напълно сами.

— Тук сме напълно сами — бавно повтори тя думите, които ѝ доставиха удоволствие. Удоволствие беше да чувства устните му върху кожата си.

Внезапно ѝ хрумна, че никой всъщност не знае къде са. Те седяха голи във ваната от черен мрамор, в уединената къща, закътана в планините на Невада, и никой не знаеше къде са. Никой! Бяха скрити на сигурно място в малкия си свят. Колко вълнуващо! Колко прекрасно би било, ако можеха да останат в сладкото си уединение завинаги. Или поне за няколко безценни дни, преди да се свържат с когото и да било.

— Стар — промърмори тя, вдигна ръка и прокара пръсти през посребреното му слепоочие. — Тук сме напълно сами, нали?

— Напълно. Никой не знае, че сме тук — отвърна той, изказвайки собствените ѝ мисли. Бавно вдигна глава. — Сами двамата. Само ти и аз.

Даян извърна глава да го погледне.

— Знаеш ли какво си мисля? — отново отпусна глава върху мокрото му рамо.

— Да — отвърна той, — но не можем. Утре ще се качим на влака, за да се срещнем с твоите...

— Стар, хайде да не го правим — прекъсна го Даян и постави длан на гърдите му. — Нека да останем тук.

Тя се обърна, за да застане с лице към него, праметна дългия си крак и се настани върху Стар.

— Не можем, сладка моя. Трябва да хванем влака за Сан Франциско.

— Защо? — тя плъзна ръце по тялото му към гърба. — Какво като се забавим няколко дни?

Стар пое дълбоко дъх и нежно стисна лицето ѝ в дланите си. Очите му изгаряха от любов, когато нежно ѝ каза:

— Даян, аз те обичам. Искам да се ожена за теб.

— И аз искам същото, Стар, но за момента искам да бъда тук с теб без някой да ни притеснява.

— О, Боже, скъпа, ако можеше да стане така, както аз исках, щях да те затворя тук с мен завинаги. Но бъди разумна — нежно прокара палеца си напред-назад по меките ѝ устни. — И без това няма да ми е много лесно да получа разрешението на дядо ти да се ожена за теб.

— Аз не се нуждая от съгласието на Полковника — бързо му каза Даян.

— Но аз се нуждая от него — отвърна Стар. — И ти също, сладка моя. Ти ме обичаш, но ако няма да можеш да виждаш дядо си и баба си, ти никога няма да бъдеш щастлива като моя жена. И аз ще бъда нещастен, понеже ти ще си нещастна — въздъхна тежко, затвори очи, после ги отвори. — За Бога, Даян, не забравяй, че аз те отвлякох. Виновен съм за това тежко престъпление и съм уверен, че дядо ти ще иска да ме види на въжето заради него.

— Полковника е виновен в същото престъпление, скъпи — напомни му Даян. — Ти също беше отвличен. Окован във вериги, отвличен от планините и хвърлен в клетка.

— О, Даян, това беше различно. Освен това, не старият полковник го извърши. То не...

— Дядо ми е виновен — заяви Даян развълнувано. — Това бе неговото шоу, неговите наемници те отвлякоха, негово бе решението да те задържи против волята ти — погали с длан широката му гръд. — Дядо ми ти причини ужасна злина, но аз го обичам и ще му простя — замълча и погледна в тъмните му очи. — Ти също ще му простиш, защото ме обичаш, нали?

— Да, разбира се.

— Е, той ще ти прости поради същата причина. Той ме обича — усмихна му се лъчезарно и добави: — След време ще разбере, че ти всъщност си добър и мил човек. И ти ще разбереш същото за него — наведе се и целуна стегнатите, плоски мускули на гърдите му.

— Може би си права — каза ѝ той, когато тя вдигна глава.

— Права съм. Знам, че съм права — усмивката ѝ беше обезоръжаваща. — Така че, може ли да почакаме малко преди да отидем в Сан Франциско? Моля те.

Пленен от усмивката ѝ, Стар попита:

— Колко дълго?

— Седмица!

Той поклати глава:

— Най-много три дни.

— Пет — бързо се възпротиви тя.

— Четири. И това е последното ми предложение.

Даян обгърна с ръце врата му.

— О, благодаря ти, Стар, благодаря ти — тя изви глава назад, затвори очи и промърмори: — Цели четири дни! Четири прекрасни дни сами тук. Четири приказни дни и никой няма да знае, че сме тук — ваканция за влюбени.

Това, че щяха да останат, бе също толкова вълнуващо за Стар, колкото и за Даян. Той обви с ръка тила ѝ, наведе се и я целуна. Устните ѝ моментално омекнаха и се разтвориха. Почувства езикът му в устата си. Той я придърпа по-близо. Сърцата им биеха едно срещу друго. Почувства как стройното му тяло потръпна.

Скоро усети как то се променя, докато целувките му, отначало нежни, станаха настойчиви. Дланите ѝ се плъзнаха нагоре към тила му. Силните му пръсти я притиснаха още по-близо. Толкова близо, че тя можеше да усети нарастващата му възбуда, която пулсираше и се притискаше в свръхчувствителната плът между разтворените ѝ бедра.

Стар с нежелание откъсна парещите си устни от нейните. Виждаше, че възбудата на Даян нараства също като неговата. Обичаше да гледа лицето ѝ, чувствените му линии, сега още по-изразителни от възбудата. Прекрасните теменужени очи потъмнели в лилаво под дългите, спуснати мигли. Красивите ѝ, създадени за целуване устни блестяха леко разделени. Дишането ѝ се бе променило. Сега дишаше учестено и бързо.

Даян наистина бе възбудена. Толкова, че вече бе започнала да се чуди дали е възможно да се прави любов сред пияната и водата във ваната. Беше и раздвоена. Раздвояваше се между силното желание да стисне очи и да ги държи здраво затворени, като че ли да изключи целия останал свят завинаги, и желанието широко да ги отвори и да се наслаждава на безценните минути, прекарани в този техен, личен рай, където се притискаше гола в прегръдките на най-вълнуващия мъж, който някога бе познавала.

С жест на чувствена интимност, Даян пхна ръка под пенестата топла повърхност на водата и нежно, свенливо обви с длан пълната му възбуда. Приятно изненадан, той ѝ отвърна, като плъзна ръце по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— О, скъпа — преглътна той с мъка, — знаеш ли какво ми причиняваш?

— Не. Да. Искам да кажа, не съм много сигурна — откровено призна тя. — Но съм любопитна. Възражаваш ли?

Той поклати глава отрицателно и стисна зъби, когато пръстите на дясната ѝ ръка бавно се плъзнаха нагоре и се спряха на гладкия като кадифе връх на мъжествената му възбуда. Очарователна в любопитството си, Даян разучи, погали и се запозна с чудатостите на мъжественото му тяло. После вдигна глава и го погледна. Очите му бяха притворени, лицето бе заляно от топлина, а тялото му неволно потръпваше от докосването на пръстите ѝ, нежно изучаващи страховитата му твърдост.

— Стар, скъпи?

— Хммм? — бе всичко, което успя да отговори той. Една вена бе изпъкнала на челото му, а сърцето му бясно пулсираше в гърдите.

— Възможно ли е... все се чудя... да се любим тук във водата.

Гласът му бе равен, но напрегнат, когато отвърна:

— Боже мой, скъпа, та ти държиш отговора в ръцете си.

— Да, предполагам — после почти свенливо добави: — Стар, моля те, ще ме любиш ли тук в мраморната вана?

— Щом настояваш — бе краткият му отговор, преди да я притисне към себе си.

Даян научи, че да се прави любов във водата е напълно възможно, а и много приятно. Но не и наполовина толкова приятно от това, което последва, когато, двамата слети в едно, се изправиха и излязоха от ваната. Докато от телата им капеше вода и пяна, Стар коленичи на плюшения килим, много внимателно я положи по гръб и легна отгоре ѝ.

Така продължиха да се любят, без да прекъсват. Това бе наистина страстна любовна връзка. И двамата знаеха, че в другия са намерили идеалния си партньор.

Очите на Даян се притваряха и отваряха в еротично блаженство и тя бе възнаградена с визуалните възприятия, които съответстваха на невероятните физически усещания.

Навън, зад блестящата стъклена стена, се разкриваше една приказна страна на чудесата, проблясваща под сребърните лунни лъчи. А в огледалната стена се виждаше един мургав красив мъж, който

правеше страстна любов с една жадно приемаща го жена, която поразително приличаше на нея самата.

Преживяването беше невероятно.

Тя наблюдаваше голата двойка, отдала се на дива бурна любов сред дивата природа. В същото време самата тя се чувстваше топло и уютно и бе участник в интимния акт.

В абсолютна хармония любовната двойка в огледалото и тази сред природата се движеха заедно, дишаха едновременно, дори стигнаха върховния момент едновременно с Даян и Стар. Но Даян не забеляза това.

Лилавите ѝ очи останаха плътно затворени, докато тя се извиваше в дълбоките, разтърсващи трусове на екстаза.

ГЛАВА 37

Златни дни.

Сребърни нощи.

Пълна идилия.

Кратки приказни мигове на върховно блаженство, откраднати от времето и пространството.

Двама езичници в техния собствен рай. Страстни любовници, които се отдаваха на желанието по всяко време на деня и нощта. Невинни деца, които играеха и се смееха заедно. Добри приятели, които се държаха за ръце и тихо си говореха привечер. Близки другари, които се разбираха без думи и се радваха на спокойното си уединение.

През последвалите четири приказни дни Даян и Стар бяха всичко това, сменяха ролите си, като двойка хамелеони.

На тяхната първа сутрин в къщата Даян се събуди на зазоряване, независимо от това, че не бе спала повече от час. Лениво се протегна, тихо въздъхна и се обърна да погледне потъналия в дълбок сън Стар.

Стомахът ѝ моментално се преобърна. Лицето ѝ порозовя при ясните образи от снощното диво и страстно отдаване на любовта. Затвори здраво очи и пълните ѝ устни застинаха в смутена усмивка.

Твърде щастлива и развълнувана, за да заспи, Даян отново отвори очи. Зачуди се дали да не събуди Стар. Не го направи. Красивият ѝ любим бе уморен. Реши да го остави да си почине. Поне за малко.

Много бавно и внимателно тя се измъкна от прегръдката на дългите му ръце. Придвижи се сантиметър по сантиметър до ръба на огромното легло и внимателно седна.

Тя тихо се изправи и се огледа за нещо, което да облече. Забеляза синята фланела, която Стар носеше във влака, праметната през облегалката на стола. Даян тихо прекоси стаята, взе фланелата, промуши първо главата си, после пхна ръце в ръкавите и придърпа дрехата надолу по голото си тяло. Дългата фланела покриваше гърдите и ханша ѝ, но оставяше стройните ѝ бедра и дългите крака открити.

Стъклена врата в сребърна рамка водеше към тераса направена от кедрови дъски. Даян хвърли последен поглед на спящия Стар, усмихна се и излезе на терасата. Босите ѝ крака прекосиха широкия дъсчен под и тя стигна до високия до кръста ѝ парапет. Без да обръща внимание на утринния хлад, тя се хвана за гладкия парапет и впери поглед в чудната гледка.

Харесваше ѝ красивия щат Невада, неговия щат. Харесваше ѝ голямата му удобна къща и приказната зашеметяваща панорама, която се разкриваше от нея.

Скалистите върхове на Планината на слънцето тлееха като въглени в настъпващата септемврийска зора. И там далече, отвъд, се виждаха гигантските евкалиптови гори по високите склонове на Сиера в чудното си неотразимо великолепие. Пищните клони на високите борове потрепваха от нежния бриз. Планински катерички подскачаха по повалените стволлове. Диви бурени и храсталаци избуяваха по гранитните скатове.

Даян пое дълбоко дъх.

Тук на това тихо и загадъчно място, далеч от грижите на света, тя преливаше от топлота и щастие въпреки хладната септемврийска утрин. Беше един от тези редки моменти, когато напълно осъзнаваше, че е неизказано щастлива и доволна от живота. Точно сега. Днес. Не миналата година, или преди пет години, а сега.

Като всяко друго човешко същество и Даян Бюканън притежаваше естествената склонност да гледа назад към някоя случка от миналото си и тя да ѝ се струва страшно далеч, много по-далеч, отколкото всъщност е, и така за свое удобство да забрави за проблемите и неприятностите, които са свързани с нея.

Или пък да гледа напред, мечтаейки си за онзи далечен слънчев ден, някъде в неясното бъдеще, когато всичко в живота ѝ ще бъде свършено и тя ще бъде напълно и завинаги щастлива.

Даян бе умна и интелигентна жена. Тя добре разбираше, че в живота на всеки човек — независимо колко успешен и щастлив може да бъде този живот — има няколко безценни мига, когато той или тя си казват „ето това е“. Сега е времето. Това е точно денят, за който съм си мечтал цял живот. Всичко на света е мое този ден. Тази минута.

Даян инстинктивно усещаше, че едва ли ще бъде някога по-щастлива в живота си, отколкото в този момент. Можеше да има

моменти, дни, които да са също толкова щастливи за нея, но нямаше да има, не можеше да има, по-щастливи. Това беше моментът на нейното най-върховно щастие и тя му се отдаваше с пълна сила.

Всичко беше прекрасно. От прохладния планински бриз, който галеше лицето и дългите ѝ голи крака, до сладкото осъзнаване, че единственият мъж, който някога е обичала или някога щеше да обича, спеше вътре в тази усамотена планинска къща — дом, който тя се надяваше да сподели с него, докато и двамата остарееят и побелеят.

Даян тихо благодари на мъдрия и щедър Бог за това, че ѝ даде Стар, и на странните превратности на съдбата, които ги бяха събрали. Благодарна и на двамата тя се наслади на момента.

Внезапно я завладя прекрасното ново и все пак познато и вълнуващо усещане, което караше кръвта ѝ да се разбушува във вените. Без да се обръща, тя знаеше, че Стар е наблизо. Много близо. Присъствието му бе така осезателно и вълнуващо, че голите ѝ колене потрепераха.

Даян пое леко въздух и се обърна. Усмихна се щастливо, когато видя Стар да се приближава, сънен и смешен като малко момче. Красивите му тъмни очи бяха притворени. Той се прозя, прокара пръсти през разбърканата си черна коса и се приближи към нея. Беше бос, впитите му жълто-кафяви панталони бяха закопчани наполовина. Нагоре бронзовото му тяло беше голо.

— Добро утро — каза щом стигна до нея и пхна дългата си ръка под косата ѝ.

— Наистина е добро — отвърна му тя усмихната, прегърна го през кръста и се вдигна на пръсти, за да го целуне.

Топлата, сладка целувка на двама любящи се. Когато устните им се разделиха, пръстите на Стар останаха вплетени в дългата ѝ коса. Той дръпна назад главата ѝ и тъмните му очи се впиха в нейните.

— Никога — предупреди я той, без да се усмихва и нещо от старата заплаха проблесна в зениците му — вече не ме оставяй да се събуждам и да не те намирам в леглото си.

Приятна тръпка се разля по тялото ѝ.

— Няма. Обещавам ти, любов моя.

Едва тогава Стар се усмихна, целуна я отново по устните и нежно я извъртя в ръцете си. Притисна гърба ѝ към стройното си тяло и склучи китките на ръцете си пред нея. За момент останаха така,

загледани в планинския пейзаж, като мълчаливо се наслаждаваха на красотата и спокойствието му.

Стар проговори с тежък сънен глас:

— От колко време не съм ти казвал, че те обичам?

Даян се усмихна и се сгуши в ръцете му.

— От около час.

— Цял час? Ах, какъв съм забраван. Това да не се повтаря. Обичам те — прошепнаха устните му в косите ѝ. — Обичам ви, мис Бюканън. Много, много те обичам.

Очите ѝ се затвориха от удоволствие.

— И аз ви обичам, мистър Стар. Наистина ви обичам.

— И по-добре, сладка моя — каза той повелително и продължи преди тя да успее да отговори: — Чудя се, какво си облякла под моята фланела? — наведе мургавата си глава и лекичко я ухапа по шията с остриите си бели зъби.

Ръцете му се плъзнаха по предницата на фланелата долу до стомаха ѝ.

Даян затаи дъх.

— Опитай се да познаеш.

— Не. Предпочитам сам да разбере — ръцете му се плъзнаха още по-надолу.

— Ммм, мъдро решение — въздъхна Даян, решена да играе своята роля в играта. Но секунда по-късно тя рязко се изтръгна от дланите му, посочи с ръка и развълнувано извика:

— Стар, виж! Виж! Виждаш ли го?

Изтръгнат от любовното си настроение, той погледна там, където сочеше ръката ѝ. Един едър черен кон препускаше надолу по планинския склон. Изчезваше сред дърветата, отново се появяваше, цвилеше и пръхтеше. Беше се устремил право към високата задна ограда.

Стар се усмихна.

— Да, скъпа. Виждам го.

— Див жребец! — възкликна Даян. — Великолепен див жребец!

— Има много диви жребци в Невада.

— Боже мой, той идва точно към задната ограда — теменужените ѝ очи блестяха от вълнение. — Не мога да повярвам на очите си.

Стар се усмихна още по-широко, но скри усмивката си от Даян.

— Искаш ли да го видиш още по-отблизо? — каза той зад гърба ѝ.

Даян моментално извъртя глава, за да го погледне. Видя, че той не се шегува. Усмихна му се присмехулно и поклати глава.

— Скъпи, знам какво си намислил, но няма да стане.

— Така ли?

— Да, така — тонът ѝ бе меко поучителен. — Ти успя да примамиш жребеца от обора на ранчото без проблеми и сега си мислиш, че можеш да победиш и този черен жребец. Нали така?

— Влюбил съм се в жена, която чете мисли.

Даян се усмихна.

— Стар, онзи кон, който открадна, беше едно опитомено пони — отново поклати глава и се обърна да се любува на черния жребец, който цвилеше и нервно риеше с копито край оградата. — И аз знам малко нещо за конете. Съмнително е дори дали някой може да се приближи към този див буен жребец повече, отколкото в момента сме ние с теб.

— Може и така да е — отвърна Стар замислено. После добави: — Но тази сутрин се чувствам толкова дяволски щастлив, че си мисля, че няма нищо невъзможно — леко я стисна за ръката и тя кимна и се усмихна, като знаеше много добре какво има предвид той. Стар продължи. — Ако накарам този звяр да се приближи, ще приготвиш ли закуска?

— Разбира се — бързо се съгласи Даян, уверена, че това няма да стане. Обаче ако не успееш, ти ще я приготвиш.

— Дадено, скъпа.

Даян не можа да види леката усмивка върху чувствените му устни, нито дяволитите пламъчета в тъмните му очи. Стар навлажни устните си с език, пхна палеца и показалеца в устата си и изсвири ниско и дълго.

Ушите на нервно риещия с копито жребец се стрелнаха нагоре и се извиха напред. Пронизително изцвили. После, пръхтейки, той се изви в полукръг и се отдалечи от оградата. Бързо запрепуска обратно нагоре по склона на планината, като мятеше камъни изпод копитата си и плашеше катеричките, в стремежа си да избяга по-бързо.

— Ето виждаш ли — каза Даян. — Какво ти казах?

Едва бе изрекла думите и огромният звяр се появи в една просека високо горе по склона. Обърна обратно и запрепуска надолу в пълен галон. Даян затаи дъх, когато конят наближи оградата, опасваща задната част на имението. Нямаше нужда. Могъщият жребец прелетя над оградата все едно, че тя не съществува и веднага премина в кариер.

Зяпнала от възхита, Даян наблюдаваше бляскавия черен жребец, който приближаваше към тях. Като не можеше да повярва на очите си, тя се обърна към Стар. Спокойното му мургаво лице не издаде нищо. Надвесена над балкона, Даян отново насочи вниманието си към коня. Огромният звяр сега беше точно под тях, тръскаше главата си и пръхтеше.

Стар се усмихна на себе си. Постави дланите си на кедровия парапет от двете страни на Даян. Притисна гърди в гърба ѝ, наведе се над нея и каза на жребеца:

— Как си, момчето ми? Ще ни кажеш ли добро утро?

Ушите на коня се стрелнаха нагоре, потрепваха, за да уловят познатия глас на господаря си. Изправи се на задните си крака, размаха копита във въздуха и силно и пронизително изцвили поздрава си. Даян направо се вцепени от учудване.

— Стар! Това е невероятно. Не мога да повярвам... той като че ли разбира какво му говориш и... — внезапно я обзе подозрение. Спря да говори. Теменужените ѝ очи се присвиха. Тя рязко се обърна към Стар и улови следите от усмивката му и проблясването на очите му.

— Значи този жребец е див, така ли? — веждата ѝ недоверчиво се изви в арка. — И никога преди не си го виждал, а?

— Не съм — тук вече Стар не издържа и избухна в дълбок гърлен смях.

— Ах, ти, лъжец такъв! — Даян заби лакти в голите му гърди, отблъсна го и започна да го налага.

Задъхвайки се от смях, като наполовина отбиваше ударите ѝ, Стар я остави да го накаже за няколко секунди, преди да улови ръцете ѝ и силно да я притисне в прегръдката си.

— Е, може и да съм го мяркал насам. Може да съм разменил дума-две с него.

Даян игриво го ухапа по рамото.

— Той е твой, нали? — вдигна глава и го погледна.

Стар се усмихна, целуна я по вирнатото носле и я придърпа така, че да застане до него.

— Скъпа, запознай се с Черна звезда. Имам го още от малко жребче — погледна надолу към огромния звяр, който продължаваше да рие с копито и да пръхти. — Ей, стига, приятел. Запознай се с Даян. Имам я само от няколко безценни часа. Красива е, нали? — жребецът изпръхти и поклати глава. — Мисли, че си красива — каза Стар на Даян.

С очи върху коня, Даян отговори:

— А аз мисля, че е великолепен. Кажи му го.

— Той те чу — увери я Стар.

Даян се усмихна.

— Отначало си помислих, че е див. Скъпи, разумно ли е да пускаш Черна звезда да тича на свобода, когато теб те няма?

— Не само когато ме няма, но и когато съм тук той винаги е свободен — каза Стар спокойно. — Черна звезда не обича да бъде затварян. Има специална конюшня, скрита сред дърветата, която винаги е отворена. Той идва и си отива, когато пожелае.

— Не те ли е страх, че може да избяга? Че можеш да го изгубиш?

— Не. Единственият начин да задържиш жребец като Черна звезда е като го оставиш свободен. Няма стена, която би го задържала, ако той не иска да остане — усмивката внезапно напусна лицето на Стар. Той погледна Даян право в очите. — Даян, аз се шегувах преди малко, когато те предупредих никога да не ме оставяш да се събуждам и да не те намирам в леглото си. Нямах това предвид.

— Така ли?

Стар силно тръсна глава.

— Аз искам да бъдеш с мен, но само докато и ти искаш. Никога няма...

— Стар, аз...

— Остави ме да свърша. Аз те отвлякох. Задържах те против волята ти. Това никога няма да се повтори. Ти и аз сме равни. Ти си свободна, скъпа, и винаги ще бъдеш свободна — усмихна ѝ се. — Тази къща никога няма да бъде затвор или клетка за теб. Искам да знаеш това — тъмните му очи бяха станали черни, а лицето му бе придобило печално изражение. — Ако поискаш да си тръгнеш, по което и да е време на деня и нощта, ти си свободна да го направиш.

— Стар, скъпи — каза нежно тя, обви ръце около кръста му и положи глава на голите му гърди. — Аз никога няма да те напусна. Никога.

ГЛАВА 38

— Не можеш да ме изгониш, дори и да се опиташ — Даян целуна голата му гръд, погледна в очите му, стегна хватката си около кръста му и продължи: — Така че изобщо не се опитвай.

— В такъв случай — каза той, като наклони тъмната си глава и посочи навътре към стаята, — слизай долу по тия стълби и пригответи закуската.

— Няма ли да дойдеш с мен? — попита тя и веждите ѝ се вдигнаха в надежда.

Устните му се извиха във великодушна усмивка.

— Боже мой, ти наистина ли си помисли, че ще те оставя сама в кухнята.

— Страхливец такъв! Кой знае може и да се окажа фантастична готвачка.

Стар се засмя.

— Скъпа, може и да ти приличам на крал, но нямам човек, който да ми опитва храната. Ще ти помогна с приготвянето.

— Трябва ли да се науча да готвя, Стар? — попита Даян внезапно сериозно и се притисна в него.

— Не, никога — отвърна бързо той, без да сваля очи от пълните ѝ устни.

— Благодаря на Бога за това — напълно откровено отвърна тя. — Страх ме е, че не съм направена за готвене.

— Не ме е грижа — Стар бе откровен като нея. — Знам нещо, за което си направена — ръцете му се плъзнаха по извивките на ханша ѝ.

— Престани, Стар — срязва го тя. — Гладна съм.

— Знам. И аз съм гладен — ръцете му се пъхнаха под синята фланела.

Даян изписка, бутна го настрана и се втурна към стаята. Стар се загледа в диво развяващата се гарвановочерна коса, докато тя спринтираше към вратата, носена от елегантните си стройни крака. Той я последва усмихнат. Вътре тя му каза, че ѝ трябва нещо за обличане. Той кимна, улови я за ръката и я заведе в голямата стая,

пълна с гардероби. Каза ѝ да си избере нещо. Тя взе светложълта блуза и чифт черни „Ливайс“.

Върна се обратно в спалнята, докато Стар взе една чиста бяла риза от полицата и напъха дългите си ръце в ръкавите. Закопчавайки я се върна в спалнята. Даян бе навлякла чистата светложълта блуза и тъкмо обуваше черния „Ливайс“.

Стар се усмихна с одобрение и се отпусна в един стол да я наблюдава. Даян издърпа панталоните нагоре по елегантните си крака и над изпъкналия ханш. Прилепваха ѝ плътно. Всъщност бяха толкова впити, че тя не успя да ги закопчае.

Поклащайки се в люлеещия се стол, с един крак повесен през страничната му облегалка, Стар с нескрито удоволствие наблюдаваше борбата на Даян с копчетата. Косата ѝ падаше пред лицето, върха на езика ѝ се подаваше между устните от усилието ѝ да се концентрира. По леката руменина, която заливаше красивото ѝ обично лице, той разбра, че тя започва да се ядосва.

— Нуждаеш ли се от помощ? — попита след малко той и се усмихна.

— Не! — тя рязко вдигна глава и го изгледа. — Мога да се справя и сама, благодаря.

— Както искаш — отвърна той, като разсеяно потъркваше гърдите си. Изглеждаше комична, но много привлекателна. Излъчваше някакъв невинен сексапил. Извиването, въртенето и тръскането на ханша ѝ накараха устата му да пресъхне.

Тя се въртеше. Мъчеше се. Тропаше с крак.

Въздъхна раздражено. Стисна зъби. Тихичко изпсува под нос. И пак не можа да закопчае тесните панталони върху плоския си корем. Когато чу сподавения му смях, Даян ядно отметна косите от лицето си и сложи ръце на кръста.

— Дяволите да го вземат! — гневно изстреля тя и го погледна право в очите. — Не мога да ги закопча тия проклети панталони. Сигурно съм напълняла!

Като продължи да се смее, той се изправи на крака, за да ѝ помогне.

— Не, не си напълняла, сладка моя. Идеална си.

Сложи ръце на кръста ѝ, вдигна я и я отнесе до неоправеното легло. Сложи я да седне на края на леглото и коленичи пред нея. Първо

нави твърде дългите крачоли над голите ѝ глезени. Когато свърши, се наведе и целуна дясното ѝ стъпало.

После вдигна глава, усмихна се и каза:

— Какво желаете, мис Бюканън? Да закопчея панталоните — прокара ръка по вътрешната страна на коленете ѝ — или да ги сваля?

— Да ги закопчаеш — отвърна тя след кратък размисъл, без да е напълно убедена, че точно това е изборът, който желае. — Поне за момента.

— Така да бъде — каза Стар, нежно я бутна по гръб и легна до нея в леглото. Подпря се на лакът и без да сваля очи от нея с лекота закопча панталона със свободната си ръка. Пръстите му пробягаха по плоския ѝ корем.

— Наистина се надявам — прошепна тя и му се усмихна, — че си поне наполовина толкова добър в разкопчаването на панталоните ми, колкото в закопчаването.

— Скъпа моя — увери я той и тъмните му очи проблеснаха. — Там съм много по-добър.

Даян се засмя, скочи на крака и извика:

— Храна! Гладна съм! Искам да ям. Моля те, нахрани ме.

Заедно слязоха долу в кухнята. След доста смях, целувки и блъсканици, те най-после успяха да нагласят нещо за ядене и го сложиха на масата. Шунката, която Даян опържи, прегоряха, а в тигана имаше достатъчно да нахрани изгладняла осем членна фамилия. Стар препече филиите, но те станаха по-черни и от шунката.

Нямаше значение.

Изстъргаха прегорелите филии и ги намазаха с купища сладко от малини. Натрошиха прегорелите резени шунка в търсенето на парчета, които стават за ядене. Триумфални възгласи на неописуем възторг се разнасяха, когато единият, или другият откриеха по някоя годна за ядене хапка.

От кафето също имаше какво още да се желае. Даян набързо обвини мелачката за кафе. Проклетата машинка не бе смелила зърната на достатъчно ситен прах, затова горещата черна течност в порцелановите им чаши бе така гъста и горчива.

А нямаше ли това някаква връзка с голямото количество кафе, което беше сложила Даян? Твърде логично поиска да знае Стар. Абсолютно никаква. Тя веднага го постави на мястото му.

За щастие, в менюто за закуската имаше още едно ястие, което просто нямаше как да развалят. Стар беше изстискал достатъчно портокали, за да напълни със сока им една огромна кристална купа. Даян се изненада, когато той наля само наполовина сок във високите кристални чаши. Погледна го въпросително. Той ѝ намигна и изчезна в кухнята. Скоро се върна с бутилка изстудено шампанско, винена чаша с високо столче, която висеше между пръстите му и бяла кърпа праметната през лявата му ръка.

Усмехнат, той застана до стола на Даян и ѝ показва етикета на бутилката, като че ли тя вечеряше в първокласен ресторант и бе поръчала пенливото вино.

Тя кимна с глава, махна вяло с ръка и каза с хладен изискан глас:

— Да, Пиер, „Пайпър Хайдсийк“ от осемдесет и седма година е задоволително добро.

— Oui, мадам — отвърна Стар, поклони се почтително от кръста и постави бутилката пред нея.

С майсторството, с което правеше и всичко друго, Стар покри гърлото на бутилката с бялата кърпа, отвори я и наля съвсем малко сухо, златисто шампанско на дъното на кристалната чаша.

Даян вдигна чашата, леко отпи, задържа за момент шампанското в устата си и го преглътна.

— Bon — промърмори тя, — bon, Пиер.

— O, merci, merci — той разцъфна в усмивка.

После зарадваният сервитьор целуна надутата госпожа по устните и с това сложи край на играта. Стар седна обратно на мястото си и доля с шампанско чашите им с портокалов сок. Вдигнаха наздравица и отпиха.

След час все още седяха на масата, отпиваха от коктейла от сок и шампанско и с много смях и целувки се съгласиха, че това питие наистина е bon. След малко им се доспа. Оставиха чиниите за по-късно и се качиха обратно горе, за да подремнат.

Когато се събудиха беше вече следобед. И двамата не се чувстваха много отпочинали. Изкъпаха се заедно, любиха се бавно и с удоволствие, приготвиха си още едно не твърде вкусно ядене и седнаха на терасата да гледат изгрева на звездите.

Тази нощ си легнаха късно и станаха късно на другата сутрин. И двамата се събудиха отпочинали и свежи. След като закусиха по обяд,

Даян настоя да се разходят и да потърсят жребеца Черна звезда.

Така че излязоха от къщата в ранния следобед и тръгнаха да се разхождат. Даян носеше няколко бучки захар с надеждата, че черният жребец е все още наблизо. И той наистина беше. Жребецът чу разговора и смеха на Стар и Даян, когато те излязоха на алеята пред къщата. Когато стигнаха до каменните стъпала, конят вече ги чакаше там. Пръхтеше, риеше с копито и клатеше глава надолу-нагоре, за да привлече вниманието им.

Даян се засмя и сърдечно го приветства. Тя го потупа по издължената муцуна и нежно му заговори колко красив и добър е той и как тя се надява, че ще ѝ позволи да го поязди. После го изхитри. Дяволито протегна под муцуната му отворената си длан с бучка захар в нея. Преди той да успее да я вземе, тя затвори дланта си и бързо скри ръката си зад гърба.

Но жребецът изобщо не се излъга. Той ядно изпръхтя, пристъпи към нея, проточи врата и подаде глава зад гърба ѝ. Потърка кадифената си муцуна в затворената ѝ длан.

— По-добре му я дай, преди да те е ухапал — предупреди я Стар.

Даян кимна и извади ръката си обратно отпред. Тя потупа големия черен кон по челото, докато той взимаше една по една бучките захар от дланта ѝ и лакомо ги хрупаше, като че ли никога преди не бе ял нещо по-вкусно.

— Веднага се сприятелихме — гордо обяви Даян. — Черна звезда ме хареса. Сигурна съм, че с радост ще ми разреши да го пояздя.

— Не разчитай много на това — каза ѝ Стар и взе ръката ѝ в своята. — Никой друг не се е качвал на гърба му, освен мен — а на коня рече: — Какво ще кажеш за малко сено със захарта, момчето ми?

Черна звезда последва Даян и Стар, когато те се спуснаха по стъпалата и завиха зад къщата. Задният двор бе терасиран. Никакви цветя или треви не бяха засаждани тук. Вместо това бе запазена и поддържана естествената красота на природата. Ярките оранжеви цветове на дивия колумбин и лъкатушешите редици от планински храсти бяха много по-красиви, от който и да е от градинските им роднини. Ухаещи кедрови дървета надвисваха на плетеницата от естествени каменни пътечки. Малък водоскок падаше по три стъпала в

средата на двора, а наоколо ръждиво зеленикавите треви и мъхчета пъстрееха по моравата.

Зад оградата, скрита сред дърветата петдесетина метра нагоре по склона, се виждаше измазана конюшня с корал от кедрови дъски. Беше празна. Вратата зееше отворена.

Черна звезда изпръхтя, тръсна глава и ги последва в корала, където на напречната греда над входа със сребърни букви бе изписано името му. Стар пусна ръката на Даян, влезе в сенчестата конюшня и се върна с наръч слама.

— Ще се видим по-късно, момчето ми — каза Даян на черния звяр, когато тръгнаха и го оставиха лакомо да поглъща закуската си.

Стар искаше да се върнат в къщата, но направи грешката да спомене пред Даян, че по-късно ще ѝ покаже любимото си място за отдих и отмора. Едно усамотено място високо горе в планината, където имаше горещ минерален извор. Бе изкопал и разширил мястото, за да го превърне в езерце.

Естествено Даян не пожела да чака. Настоя да отидат горе незабавно. Стар се вгледа в небето. Когато бяха излезли първоначално навън, то бе светлосиньо и чисто, но сега бели пухкави облаци бяха плъзнали по него. Той я предупреди, че е твърде вероятно да завали.

— По това време на годината, скъпа, тук в планините вали всеки следобед. Ще отидем до горещия извор утре сутринта.

Даян обви с ръце кръста му и се притисна в него.

— Моля те, Стар, покажи ми го сега. Не ме е страх от няколко капки. Освен това, ако побързаме можем да изпреварим дъжда.

Не можаха да го изпреварят.

Бяха на стотина метра под извора, когато първата светкавица проблесна в смрачилото се вече небе, последвана от оглушителния тътен на гръмотевицата.

Те се погледнаха, усмихнаха се, обърнаха се обратно и забързаха надолу по склона. Облаците ги настигнаха, яростно изливайки отгоре им дъждовен порой. Двамата викаха, крещяха и се смееха през целия път до къщата.

Докато стигнат до нея и двамата бяха мокри до кости. Задъхани те се шмугнаха под високия навес на верандата и без да проронят дума започнаха да се събличат. Когато и двамата останаха голи, погледнаха се, усмихнаха се и се прегърнаха. Целунаха се. После отново.

Оставиха дрехите в безразборна купчина във фоайето. Стар вдигна Даян на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

Бурята се усили и докато те се къпеха в мраморната вана, едри капки дъжд трополяха по стъклената стена срещу тях. Навън бе тъмно като нощ и грохотът на гръмотевиците отекваше из цялата къща.

След като се изкъпаха, те се изсушиха с големите бели хавлиени кърпи и отидоха в спалнята. Загледана в бурята, Даян се засмя, когато Стар смъкна меката кожена завивка от леглото. Простря я на пода точно пред стъклената стена.

Веднага легна по гръб, погледна нагоре към Даян с тъмните си искрящи очи и каза:

— Ела.

Любиха се върху меката кожа, докато навън вятърът виеше между клоните на боровете и дъждът плющеше в тъмнината. Целият следобед прекараха на пода в спалнята, любиха се и наблюдаваха бурята. Докосваха се. Поглеждаха се. Стар легна по гръб. Даян се притисна към него с глава върху рамото му.

След дълго отпуснато мълчание Стар проговори с ниския си равен глас:

— Даян.

— Можеш да ми казваш скъпа — промърмори тя.

— Скъпа — започна той отново, — да предположим, че не знам нищо за теб. Разкажи ми всичко за себе си.

Даян разбра за какво си мисли той. Той се чудеше — за нея и Кид Черокий. Тя лениво се надигна на лакът и го погледна. Очите му бяха вперени в тавана точно над тях.

Без предисловия, тя направо каза:

— Стар, Кид Черокий никога не ми е бил любовник.

— Знам.

— Така ли? — това не бе отговора, който тя очакваше. Намръщи се. — През цялото време си знаел...

— Ти не си имала никого преди мен — Стар извърна глава и я погледна. — Нали, скъпа?

— Не, не съм — отговори тя и леко се изчерви. — И ти през цялото време си знаел?

— Не през цялото време — нежно я поправи той. — Оттогава, когато се любихме за първи път — каза, гласът му бе тих, мек, нежен.

После добави: — Скъпа, ти не си единствената жена, която съм имал. Имал съм много жени. Доста много. Но ти си единствената, която някога съм обичал. Никога няма да докосна друга, кълна ти се.

— Това е добре — отвърна Даян и отново се усмихна щастливо. — Защото съм много ревнива.

Стар меко се засмя.

— Никога няма да ти дам повод да ме ревнуваш, ако се омъжиш за мен.

— Това предложение ли е?!

— Да. Омъжи се за мен, Даян. Омъжи се за мен.

— Мислех, че никога няма да го кажеш — усмихна му се тя сърдечно. — Отговорът е да!

Стар се усмихна и тя се наведе и целуна устните му, като не преставахе да шепне:

— Да, о, да.

Дъждът спря. Слънцето се показа. В небето се извиси пъстроцветна дъга.

През бляскавата стъклена стена целият свят изглеждаше нов и свеж. Даян положи глава на едрата гръд на Стар и усети как мощните му ръце я прегръщат. Той въздъхна и дишането му стана дълбоко и равномерно с унасянето в съня.

С приятното чувство на топлота и сигурност Даян въздъхна щастливо и затвори очи. Тихите удари на сърцето му я замаяха и приспаха.

Дейви Ледъруд влезе през летящата врата на бара в Ландър, Уайоминг и застана зад Кид.

— Продавачът на билети ни каза за къде са тръгнали.

Кид не се помръдна.

— За къде?

— Вирджиния Сити.

ГЛАВА 39

Трети ден в Планината на слънцето.

Сладкогласното чуруликане на птичките сред гъстите клони на боровете събуди Даян. Тя се усмихна дори преди още да е отворила очите си. Лениво протегна ръка напреко на леглото, уверена, че палавите ѝ пръсти ще напипат гладката кожа, опъната по мъжествената мускулеста ръка.

Пръстите ѝ напипаха само копринения чаршаф. Отвори очи. Надигна се на лакът, прозя се и се огледа. Отново се усмихна. По слънчевите лъчи, които танцуваха през стъклото, разбра, че трябва да е доста късно. Може би приближаваше обед. Стар очевидно се бе събудил по-рано и не е искал да я безпокои.

Даян бързо се надигна, седна в леглото и вдигна нагоре косите си. Прозя се отново, спусна босите си крака на плюшения под и разтърка с ръка лявото си око.

Прекося спалнята. Взе захвърления върху един стол бял халат и бързо го навлече, нетърпелива да слезе долу при Стар. Тъкмо пристягаше колана на халата, когато една причудлива синя птичка се спусна и кацна на парапета на терасата. Представляваше изумителна гледка с ярките слънчеви лъчи, които проблясваха в лъскавите, тъмносини пера.

Даян бе очарована от екзотичното малко създание. Тя излезе на балкона и внимателно на пръсти тръгна към птичката. Беше на по-малко от пет крачки от нея, когато малкото, свенливо птиче изчурулика предупредително, разпери крилца и литна. Даян се нацупи като видя красивата синя птичка да се рее в небето далеч от обсега на ръцете ѝ.

Хвана се за парапета и остана още малко на терасата, загледана в птичето, което се смаляваше в далечината. Накрая съвсем се изгуби.

Тя въздъхна и тъкмо се намери да влезе обратно в стаята, когато чу някой да кашля. Наклони глава и се заслуша. Кашлицата се повтори.

Даян се усмихна и поклати глава. Трябва да предупреди Стар да спре с тези тежки пури, които толкова много обича. Но първо щеше да се промъкне в библиотеката и да го изненада.

Даян тихо се придвижи към края на терасата, където високите френски прозорци на библиотеката бяха отворени в приятната септемврийска утрин.

Прехапала горната си устна, Даян се промъкна напред. Едва се сдържа да не се засмее, когато стигна отворената врата и го видя. Стар седеше с гръб към нея зад голямото си махагоново бюро.

Тя се спря в рамката на вратата. Възползва се от възможността да погледа мургавия красив мъж, докато той и не подозираше за присъствието ѝ. Стар извади лист жълта хартия от средното чекмедже. Дългите му пръсти оставиха наполовина допушената пура в кристалния пепелник до лакътя му. Посегна за писалка. Започна бързо да пише върху жълтия лист.

Беше толкова погълнат от заниманието си, че Даян успя да се промъкне точно зад гърба му, да протегне ръце и да закрие очите му с длани.

— Познай кой е? — каза тя, като смехът напираше на устните ѝ.

Но смехът замря в гърлото ѝ, когато Стар бързо пусна писалката и с такава сила отдръпна пръстите ѝ от лицето си, че тя почувства болка чак в раменете си. С невероятна скорост и ужасяваща точност на движенията той я завъртя и стисна пред себе си.

За един кратък, но страшен миг човекът, който тя познаваше от последните няколко дни, бе напълно изчезнал. Пред нея стоеше мрачен, зъл непознат, който бе десет пъти по-страшен от непокорния червенокож. Тъмните му очи като че ли танцуваха. Когато срещнаха нейните, смъртоносният им проблясък излъчваше страховита дива ярост. Зъбите му бяха оголени в жестока усмивка.

Напълно объркана и силно изплашена, Даян неволно потрепери.

— Скъпа моя — каза Стар. Изражението на лицето му моментално се промени, злобните очи се смекчиха и той я привлече към гърдите си. Гласът му бе нисък и равен, когато нежно продължи: — Ако знаеш само как ме стресна, момичето ми.

Потръпвайки, Даян се опита да се усмихне. Не можа.

— Съ... съжалявам, аз... — ръката ѝ посегна нагоре към гърлото ѝ. — Стар, ти ме изплаши до смърт. Ти ме гледаше като... като...

— Извинявай, скъпа — успокоително каза той и се пресегна край нея. С една ръка сгъна жълтата телеграфна бланка на Уестърн Юниън,

отвори средното чекмедже и я пусна вътре, като през цялото време не сваляше поглед от разширените от уплаха теменужени очи на.

— Даян. Простено ли ми е вече? — усмивката му бе топла, нежна.

— Да, разбира се, но... Стар, ти изглеждаше толкова... толкова... зъл...

— Никога няма да бъда зъл с теб, сладка моя. Ти знаеш това — той плъзна два пръста по ревера на белия й копринен халат. — Няма ли да ме целунеш за добро утро?

Сърцето й още препускаше в гърдите. Внезапно я обзе неприятното чувство, че ако го целуне, ще целуне някакъв непознат. Мрачен, зъл непознат, в чиято брутална целувка няма да има и следа от нежност. Тя отново леко потрепери.

— Студено ли ти е, скъпа? — попита Стар.

— Не, аз...

— Целуни ме.

Даян бавно положи хладната си длан върху гладко избърснатата му страна, наведе се към него и много внимателно докосна със стиснатите си устни неговите.

И веднага се успокои.

Не жестоките устни на някой непознат се разтвориха под нейните, а топлите нежни устни на любимия й. Стар я целуна бавно, лениво и с топла страст. Тя въздъхна. Парещият му език облиза стиснатите й устни и ги накара да се разтворят с желание. Даян затвори очи, когато езикът му засмука месестата вътрешна част на долната й устна и премина по зъбите й. Те се разтвориха, за да приемат изцяло това оръжие на удоволствието в чувствените кътчета на устата й.

Когато дългата, приятна целувка най-после свърши, Даян вдигна глава, усмихна се мечтателно на Стар и каза:

— Добро утро, любими.

— Нали?

Той я настани по-удобно в скута си, като я прегърна през кръста с дългата си ръка. С другата си ръка обгърна коленете й.

— Надявам се, не ми се сърдиш, че те прекъснах — Даян прегърна с ръка широките му рамене.

— Нищо не си прекъснала, скъпа — увери я той.

— Не, прекъснах те — тя погледна към бюрото. — Не пишеше ли някакво съобщение? Някаква телеграма на някого?

— Не — отвърна спокойно той. — Правех някои сметки. Откакто си тук, съвсем съм зарязал счетоводството на мините си.

— Имаш късмет — лъчезарно му каза тя. — Аз съм магьосник с числата. Ще ти помогна — леко се извърна и отвори средното чекмедже.

Стар сложи длан върху нейната.

— Не, скъпа, не тази сутрин — придърпа ръката ѝ към устните си. Целувайки върховете на пръстите ѝ един по един, добави: — Никаква работа повече днес.

— Но аз ще се радвам да ти помогна да наваксаш и...

— Знам това — той небрежно вдигна коляно и затвори с него чекмеджето. — Това може да почака — свали ръката ѝ от лицето си. Притисна я към гърдите си и вкара пръстите ѝ под ревера на разкопчаната риза.

Даян изви въпросително веждата си в дъга, докато галеше меката, гладка кожа.

— Криеш ли нещо от мен, Звездоброецо?

— Мисля — погали я гласът му, — че е точно обратното. Ти криеш нещо от мен.

— Аз ли? Никога. Нямам какво да крия.

— Съгласен съм, скъпа моя — усмихна се и разтвори широките ревери на халата ѝ. С очи върху голите ѝ бели гърди, той промърмори: — Абсолютно нищо за криене — усмихна се дяволито и вдигна очи да я погледне.

Даян се изчерви и дръпна обратно реверите на халата.

— Ти си един абсолютен безсрамник — обвини го тя през смях.

— А ти си щастлива от това — отвърна ѝ той. Изправи се с нея на ръце и я изнесе от библиотеката, като затвори вратата след тях.

Смеейки се щастливо, Даян напълно забрави за жълтата телеграфна бланка на Уестърн Юниън, върху която бе писал Стар.

В горещия следобед двамата се запътиха към минералното изворче. Даян яздеше Черна звезда. Стар вървеше отпред и си мърмореше под нос.

Тя го гледаше и се подсмиваше. Той бе сърдит от това, че тя така лесно бе спечелила безценния му жребец. Черният кон ѝ бе

позволил да се качи на голия му гръб, без да протестира, докато Стар седеше на слънце, скръстил ръце на гърдите си, клатеше глава и я предупреждаваше, че си играе с огъня.

Когато тя без усилие се бе покачила на гърба на звяра и бе погледнала победоносно към Стар, той се бе смръщил, насочил пръста си към Черна звезда и бе предупредил коня:

— Ако я хвърлиш, ще отговаряш пред мен.

Сега Даян усмихната го наблюдаваше, докато той крачеше малко пред тях. Той вървеше с бързата, лека и гъвкава стъпка на дива котка. Косата му се развяваше от вятъра, а през отворената яка на ризата му свежият полъх галеше шията и гърдите му. Острите черти на красивото му лице бяха обгорели от слънцето.

Даян затвори за момент очи и потръпна. Все още ѝ бе трудно да повярва, че този красив, вълнуващ мъж е изцяло неин. И скоро щеше да бъде неин съпруг. Страхуваше се, че всеки миг някой ще я разтърси и тя ще се събуди, за да разбере, че всичко това е било само един приказен сън.

Без да се обръща, Стар извика през рамо:

— Даян, дръж здраво юздите. Навлизаме в стръмен, насечен участък. Някой камък може да се отрони.

Даян се усмихна. Типично по женски, тя веднага реши да поизмъчи малко самоуверения, свръхзагрижен мъжкар. Пригответи се и му подвикна:

— Виж, скъпи, яздя без ръце!

Тя се засмя на загриженото изражение, което веднага се появи на лицето му, щом се обърна и я видя изправена на голия гръб на коня, с отпуснати край бедрата ръце и краищата на юздите затъкнати в колана ѝ.

— По дяволите, Даян — гласът му бе остър, като изражението на лицето му, — искаш да получиш разрыв на сърцето ли? Исусе Христе!

Щракна с пръсти и ѝ нареди да седне обратно на коня. Все още смеейки се, тя се подчини. После Стар даде знак на Черна звезда да спре. Жребецът също се подчини. С ядосано изражение на лицето той се приближи с твърди решителни крачки. Тя трепна неспокойно, когато той застана до коня, погледна я с пламнал поглед и каза:

— О кей, мис Голямо шоу с конски номера, я да видим дали ще можеш да изпълниш още един малък трик.

— Само кажи — отвърна уверено Даян.
— Обърни се и яхни коня обратно.
— Веднага — с едно плавно движение Даян се обърна обратно.
— Това беше лесно. Нещо друго?

— Да — сложи двете си ръце отзад, на раменете на коня, наклони се и вдигни крака във въздуха.

— Така ли? — попита тя, като елегантно се излегна назад и вдигна голите си крака високо във въздуха.

— Не — отвърна Стар. Метна се на гърба на коня, разтвори с ръце краката ѝ, свали ги и ги обви около кръста си. Наведе се напред, хвана я за раменете и я придърпа към себе си. — Ето така, по дяволите — каза и едно мускулче заигра върху скулата му.

— Много ли си ми ядосан? — попита Даян, загледана в пламтящите тъмни очи. Постави длани върху гърдите му.

— Да — отвърна ѝ той хладно. — По-добре измисли нещо да ме умилюстивиш.

— Ще направя всичко възможно — усмихна му се тя.

Загледана в тъмните, пронизващи очи, Даян разкопча ризата му и леко одраска с нокти голите му гърди. Наведе се и бавно целуна розовите ивици, които бяха останали там. Когато изправи глава, върху лицето на Стар отново бе изписана онази чаровна, обезоръжаваща усмивка.

— Целуни ме — каза той и потупа с длан задницата на Черна звезда, за да го накара да тръгне. — Целуни ме, красива магьоснице, и не преставай да ме целуваш, докато стигнем извора.

Даян направи точно така.

Когато стигнаха мястото, не можеха да спрат да се целуват. Те се свлякоха от гърба на коня, паднаха на тревата край бълбукащия топъл извор и се любиха бързо и страстно, като късаха дрехите си и си шепнеха нежни слова, напълно забравили за жребеца, който стоеше край тях, риеше с копито и пръхтеше.

След това се хвърлиха в топлите води на езерцето, разделиха се и започнаха да си играят, като се търсеха и гонеха сред парата. Когато се умориха, се отпуснаха да починат в бълбукащата вода.

Стар си избра да седне на място, където топлата вода покриваше раменете му. Даян застана зад него, обви с крака кръста му и пъхна

ходилата си под колената му. Тя нежно масажираше челото му, докато си говореха за това какъв е бил животът им, преди да се срещнат.

Даян бе много по-приказлива от Стар. Той слушаше с усмивка, докато тя му разправяше за детството си. Въпреки загубата на родителите си, тя се бе радвала на грижата и вниманието на всички от трупата. Бе срещнала толкова много известни и велики хора. Беше гостувала в Белия, дом и в Бъкингхамския дворец, дори се познаваше с кралските особи.

— Самата Виктория, старата кралица, ме е държала на коляното си — каза му тя. Замълча за момент, после нежно продължи: — Стар, ние идваме от два напълно различни свята, така че, надявам се, ще разбереш и ще ми простиш, ако... понякога... Ммм...

— Объркаш всичко?

— Глупости! — тя изви лявото му ухо.

Той се засмя.

— Това няма значение, скъпа. Аз сам си върша работата.

— Ти вече я свърши — каза му тя. — Никога досега не съм била толкова щастлива.

— Аз също — отвърна той и затвори очи. По лицето му се стичаше пот от горещината.

Даян прибра назад изпъстрената му със сребърни нишки коса и целуна шията му. Устните ѝ все още бяха върху кожата му, когато каза:

— Скъпи, кажи ми. Кажи ми истината за тогава... за първия ти ден в Минния институт в Колорадо.

Стар бавно отвори очи.

— Питаш за белите момчета, които отрязаха плитките ми?

— Да — тя го целуна по рамото. — Как го понесе. Ако бях на твое място, щях да избягам вкъщи при Златна звезда.

Стар въздъхна.

— Не. Ако беше на мое място, ти щеше да направиш точно това, което направих и аз — плъзна се навътре във водата и нежно положи глава върху гърдите ѝ. — Това бе повратната точка в моя живот, Даян — произнесе той бавно и ясно. — Бях ядосан. Бях наранен и объркан. Направиха ме за смях за първи път в живота ми, а аз дори не можех да проумея защо.

Даян почувства как една буца засяда на гърлото ѝ, като си представи сладкият, невинен Стар, измъчван от банда яки, бели

момчета.

— Но аз бях научен, че човек трябва да приема това, което животът му предлага. В този първи ден в училището разбрах, че съм сам. Там нямаше да имам приятели. Приех го. Как съм се чувствал? Самотен — призна той с покъртително откровение. — Тъжен и напълно самотен.

Теменужените очи на Даян се наляха със сълзи. Тя се опита да преглътне буцата, която пареше на гърлото ѝ. Стар я изчака да заговори, но тя не каза нищо. Той бавно се извърна да я погледне.

— Ти плачеш — каза.

— Аз никога не плача — отвърна тя през сълзи.

— О, сладка моя — той хвана с длан брадичката ѝ. — Не биваше да ти разказвам. Освен това, това беше много отдавна... раната отдавна е зараснала.

Тя закима усърдно с глава. Сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ.

— Аз... аз... знам, но не мога да се примиря с мисълта, че си бил наранен.

— Скъпа, чуй ме — Стар посочи към една гигантска секвоя далеч на западния склон. — Виждаш ли това дърво? То е най-старото и най-голямото нещо на земята. Тайната на дълголетието му, въпреки столетията на бури и урагани, е в дебелата му кора. Тя е устойчива на огън и на всякакви насекоми — усмихна ѝ се и добави: — Същото е и с човека. Той също може да има дебела кора, с която да се предпазва. Повярвай ми, любима. Аз също имам такава дебела кора. Не мислиш ли?

Даян кимна, изтри сълзите си с опакото на ръката, усмихна се и каза:

— Не е по-дебела от някои други работи.

Стар отметна главата си назад и силно се засмя. Даян го прегърна и се засмя с него. Той я притисна към себе си и каза:

— Ето, това вече е моето момиче.

ГЛАВА 40

— Стар — развълнувано посочи Даян към тлеещия западен хоризонт. — Виж! Орел!

Стар едва-едва извърна глава. Присви очи срещу пурпурния залез и видя приказната птица да се рее величествено на линията на хоризонта.

— Крилатите вълци, така са ги наричали нашите братя ацтеките. Слънцето залязваше.

Двамата седяха на широката веранда пред къщата. Даян седеше в единия край на дълъг мек диван. Стар се бе излегнал по гръб и положил глава в скута ѝ. Изтощени от следобедната си разходка до минералния извор, те почиваха отпуснати и се любуваха на приказния невадски залез.

Не бяха говорили много, откакто се настаниха на верандата. Не беше никакво напрегнато мълчание, а просто и двамата бяха потънали в мислите си. Дълго време тишината бе нарушавана единствено от далечния рев на планинския лъв.

Десет минути мълчание. Накрая той проговори:

— Утре е последният ни ден.

Даян въздъхна.

— Знам. Как бързо лети времето — тя отново въздъхна, вдигна ръка и докосна малкия бял белег под лявата вежда на Стар.

— От къде ти е този белег?

— Битка — безизразно отвърна той.

Даян се намръщи. Прокара пръст по очертанията на далеч не равния му нос.

— А това?

— От различни битки — отвърна лениво.

Тя проследи с пръст линията на устните му. Стар внезапно сграбчи дланта ѝ и я притисна към устните си.

— Имаш дълга линия на живота — каза той, като я проследи с върха на езика си.

Даян взе ръката му в своята и разгледа дланта.

— Ти също.

Той отдръпна ръката си и я прегърна през гърба.

— Значи всичко е наред. И двамата ще живеем дълго. Това обаче не променя факта, че ни остава само още един ден тук.

— Трябва ли да говорим за това? — попита Даян.

Стар притисна лицето си към стомаха ѝ.

— Не, няма смисъл. Но си мислех, че трябва да организираме нещо специално за утре. Нали...

— ... ни е последен ден — завърши тя вместо него. — Какво похубаво от това можем да измислим?

— Нищо. Освен, може би, една прилична вечеря.

— Ха така, оплаквай се — поклати тя глава, — въпреки че по цял ден слугувам край кухненската печка.

Стар се засмя и нежно я стисна.

— Какво ще кажеш утре вечер да слезем във Вирджиния Сити, да вечеряме в хубав ресторант и после да отидем на театър в Пайпърс Оупър Хауз?

— В никакъв случай.

— Защо?

— Няма да те делия с никого точно в последната ни нощ. Забрави за това.

— Този отговор ми харесва — широко ѝ се усмихна той. — Хрумна ми друга идея.

— Я да чуем.

— Отивам утре следобед в града, взимам билетите ни за влака до Сан Франциско, купувам ти някакви прилични дрехи и поръчвам да ни приготвят вечеря в ресторанта на хотел „Тимбърлейн“, която после донасям тук.

— Да! Чудесно! — Даян веднага се ентусиазира. — Ще вечеряме на свещи и ще пием шампанско и... и... о, Стар, това наистина е великолепна идея — теменужените ѝ очи заискриха от вълнение, въображението ѝ веднага се зае да чертае планове за великата нощ.

Стар плъзна ръка нагоре по стройния ѝ гръб и я постави на тила ѝ.

— И ще ти купя, скъпа, модна вечерна рокля.

Даян погледна надолу към него изненадана.

— Не ставай глупав, скъпи. Много се съмнявам, че ще намериш такава рокля във Вирджиния Сити. А дори и да намериш, как ще я избереш така, че да ми стане? Освен ако и аз не дойда.

— Прекалено много се тревожиш — погледна я той в очите. — Остави всичко на мен. Обещавам ти, че по това време утре вечер ще носиш великолепна вечерна рокля и тя ще ти приляга така, сякаш е шита специално за теб.

— Аз наистина обичам да нося хубави дрехи — призна си Даян с очарователна усмивка.

— А аз обичам хубавите жени — каза ѝ той, — които носят хубави дрехи. Но повече ги обичам без дрехи.

Тя се засмя, наведе се и го целуна. Понечи да се изправи, но той не ѝ позволи. Притегли лицето ѝ към своето, нежно ухапа горната ѝ устна и я засмука в устата си.

Така започна целувката.

Ако не бяха толкова погълнати един от друг, може бе щяха да забележат натрапниците, които се изкачваха нагоре по склона на планината. Но те не ги забелязаха.

Никой от двамата не подозираше, че вече не са сами, докато пропукването на съчка под нечий тежък ботуш не накара Стар да отвори очи разтревожен. Той веднага пусна Даян, скочи на крака и пресече широката веранда.

Трима мъже се приближаваха насреща му на фона на есенния залез. И тримата бяха едри и въоръжени до зъби. Единият беше Кид Черокий.

— Влез в къщата — нареди ѝ Стар, но тя не се подчини и с туптящо сърце застана до него.

— Горے ръцете, индианецо! — каза Кид и насочи пушката си в гърдите му.

Стар вдигна ръце.

— Сигурен ли си, че това е той, Кид? — попита Дейви Ледърууд. — Май пипнахме не този, когото трябва.

Безупречно облеченият мъж изобщо не приличаше на дългокосия дивак с препаска на кръста, който бяха хванали в Скалистите планини през онзи горещ летен следобед. Той ли е, чудеше се Кид. Всички във Вирджиния Сити познаваха Бен Стар. И знаеха

точно къде могат да го намерят. Всички ги упътиха насам към тази усамотена планинска къща.

— Той е, няма съмнение — отвърна Кид. — Виж му само злобните очи. И тая проклета сребърна гривна.

— Аз съм този, когото търсите — спокойно и гордо каза Стар, решен стоически да посрещне смъртта, като истински вожд на шошоните. Но не и смъртта на жената, която обича. — Твой съм, Кид, но заведи мис Бюканън жива и здрава обратно при семейството ѝ.

— О, да, ще взема мис Бюканън с мен — отвърна Кид и премести погледа си на Даян. — Ела тук, скъпа. Сега си в сигурни ръце.

Даян премисли бързо. И реагира бързо. Без колебание тя пристъпи напред и тръгна към Кид.

— Кид — каза тя задъхана, — благодаря на Бога, че най-последойде. Надявах се да дойдеш — застана точно пред вдигнатия „Уинчестър“ на Кид.

— Дръпни се настрана, Даян — каза Стар с нисък заповеден глас.

Кид наведе карабината.

— Вече съм тук, скъпа — каза той на Даян. — А това копеле ще умре — той посегна към Даян, придърпа я от едната си страна и отново вдигна карабината.

— Е, добре, хайде застреляй го и да си обираме крушите — каза Дани Ледърууд. — Искаш ли аз да го пречукам?

— Остави си пицова на мира, братко — нареди му Дейви Ледърууд. — Тая работа си е между тях двамата.

— Кид, не го застрелвай — каза Даян на Кид. — Не ти трябва оръжие, за да го убиеш — тя вдигна ръка и стисна с длан мощния му бицепс. — Използвай ръцете си.

Идеята се видя много добра на братята Ледърууд.

— Да, бе! Иди го смачкай, Кид! — каза Дани.

— Пребий го — насърчи го и Дейви. — Строши му кратуната!

Кид погледна Даян.

— Да, скъпа, така е — каза ѝ. — Не ми трябва оръжие.

— Разбира се, че не ти трябва — отвърна Даян, усмихна се и бавно протегна ръка към „Уинчестър“-а. Но той още не ѝ вярваше достатъчно, за да ѝ даде карабината. Пусна я, отдалечи се няколко

метра назад и внимателно положи карабината на земята. Като се надяваше, че е постъпила правилно, Даян хвърли тревожен въпросителен поглед към Стар.

Но Стар не гледаше към нея.

В мига, в който Кид остави оръжието и се обърна, Стар се хвърли към него с огнен блясък в очите. Бързината му бе така изумителна, че завари Кид неподготвен. Ръката му се стрелна като атакуваща кобра и юмрукът му се стовари в челюстта на Кид.

Жестоката битка започна.

Даян изтръпна, когато масивният юмрук на Кид подпря брадичката на Стар и отметна главата му. Двамата бяха равностойни противници. Стояха един срещу друг и си разменяха страховити удари. Продължиха цяла вечност. Най-накрая Стар вкара един ъперкът, който просна Кид на земята. Паднал по гръб, той заопипва наоколо за камък.

Даян притисна длани към гърдите си. Трябваше да очаква, че Кид няма да се бие честно.

Тя затаи дъх.

Кид се изправи.

Стар пристъпи и опита ляво кроше. Дясната ръка на Кид се стрелна напред, за да размаже главата на Стар. Той се наведе встрани. Камъкът го удари точно над дясното ухо, толкова силно, че го запрати на земята.

Остана да лежи замаян и беззащитен. Даян изтръпна от страх. Кид избърса уста с opakото на ръката си, изплю се и се приготви да довърши Стар.

Накани се да пристъпи напред, когато един гръмогласен рев го накара рязко да обърне глава. Погледна нагоре и видя един огромен планински лъв да скача върху една скала съвсем наблизо. Пумата изви назад величествената си глава и нададе нов рев.

Сърцето на Кид лудо заблъска в гърдите.

Веднага позна ромбоидното петно тъмна кожа на врата на животното. Пумата от колорадската пустош! Същата, която той бе затворил в клетка и пребил. Господи Боже, дали котката го помни?

Отговорът не закъсня.

Замръзнал от страх, Кид Черокий стърчеше като каменна статуя, докато планинският лъв се изгърби, изсъска и козината му настръхна.

Изръмжа, присви златистите си очи и оголи остриите си зъби. Братята Ледърууд още се суетяха с пистолетите си, когато пумата се сниши към скалата и вирна опашката си. Изсъска и се стрелна надолу.

Идвайки в съзнание, Стар бе бърз и гъвкав като самата котка. Отърколи се, скочи на крака, изкрещя някаква заповед и вдигна дясната си ръка.

Атаката бе отменена.

В средата на полета си гигантската пума изви тялото си и меко се приземи на лапи точно до Стар.

Кид знаеше, че не бива да се опитва да бяга. Котката щеше да го настигне за част от секундата. Той не се помръдна, но извика към братята Ледърууд:

— Застреляйте я. Застреляйте проклетата котка!

— Не ги съветвам да го правят — каза Стар с безизразен, овладян глас. Втрещени, братята не смееха да стрелят срещу звяра, нито срещу човека, който имаше силата да го контролира.

Стар се обърна към Кид:

— Днес съм много великодушен, Кид. Ще те оставя да живееш — пристъпи по-близо. — Ако някога посмееш да се приближиш към мен, Даян или шоуто на дядо й, ще те убия. Не... Ще те оставя на пумата. Сега бавно се обърнете, върнете се при конете и се махайте.

Кид погледна първо Стар, после огромната котка до него. Бавно и нервно заотстъпва назад, препъна се и изкрещя от страх, когато пумата нададе страховит рев. Но животното остана на мястото си, така че Кид се обърна и бавно се отдалечи надолу.

Двамата Ледърууд стояха втрещени с извадени пистолети.

Необезпокояван, Стар бавно отиде и вдигна карабината на Кид от земята. Даян застана до него. Стар се обърна към братята:

— Махайте се от моята собственост, или ще ви съдя като нарушители. И гледайте да вървите много бавно. Моята пума е гладна.

Двамата уплашени здравеняци, все още с револвери в ръце, се обърнаха и се блъснаха един в друг в стремежа си да изпълнят заповедта му. Строполиха се на земята един върху друг. Пистолетът на Дейви гръмна, но куршумът безобидно се удари в един камък. Дани изпусна своя револвер.

Стреснати, те с мъка се изправиха на крака и тръгнаха надолу по алеята, като се потупваха, препъваха се и се озъртаха.

Стар и Даян стояха сред настъпващия мрак и се смееха на двамата братя, които се насилваха да вървят бавно надолу по планинския склон и накрая се скриха от поглед.

— Скъпи — Даян се извърна, за да го погледне, — добре ли си? — когато той не отговори, тя нежно каза:

— Стар?

— Никога вече — предупреди я той, като се обърна да я погледне все още широко усмихнат — не заставай между мен и заредено насочено оръжие.

— Така ли направих? — попита го тя и му се усмихна. — Е, значи заслужавам да ме напляскаш.

— Май наистина заслужаваш — намигна ѝ той. — Хайде да се качваме горе.

Даян се засмя, когато той я вдигна на ръце и я отнесе вътре в къщата.

ГЛАВА 41

Стар праметна стремето върху седлото и затегна широкия ремък под корема на големия черен жребец. Даян разсеяно потупваше дългата шия на коня и ровеше с пръсти в гъстата му грива, но вниманието ѝ бе насочено предимно към Стар.

Той пусна стремето обратно на мястото му, извади чифт черни кожени ръкавици от джоба си и ги сложи. После повдигна свали леко надолу черния филцов „Стетсън“ и завърза черната си копринена бандана около врата си, така че възелът да не го стяга.

Погледна към Даян и се усмихна. Протегна ръка, пхна показалеца си в отворената яка на ризата ѝ и я придърпа към себе си. Без да пуска яката на ризата ѝ, той се надвеси над нея, докато устните му увиснаха на сантиметър над нейните. Поколеба се.

С длани на гърдите му, тя се повдигна на пръсти и го целуна, като го остави да почувства бързото огнено близване на езика ѝ по меките си устни. Веднага стъпи пак на пети и леко се отблъсна.

— Има още много от това — закачливо подметна тя, — така че не се мотай в града.

Стар отново се усмихна, кимна и я пусна. Даян отстъпи назад. Той се обърна, улови се за седлото и се метна на коня. Вдигна ръката си към черния „Стетсън“, докосна леко с два пръста твърдата периферия и бавно подкара големия жребец назад.

Даян засенчи с длан очите си от силния блясък на следобедното слънце, докато той обърна коня и се отдалечи надолу по каменистата алея. На половината път до естествената входна арка от стръмни скали той спря коня. Черна звезда бавно се завъртя на място. Остана така, клатейки глава и пръхтейки, докато господарят му мълчаливо го подкара напред.

Даян почувства как пулсът ѝ се ускорява при вида на черния кон и черния ездач, които приближаваха към нея. Жребецът пристъпваше елегантно и уверено, като добре трениран цирков кон, нейните очи останаха приковани към конника. Периферията на черната му шапка бе прихлупена ниско над пронизващите тъмни очи. Широките му рамене

в снежнобяла риза и черно кожено елече изобщо не помръдваха. Стройното му тяло нито подскачаше, нито се тресеше, нито се поклащаше. Седеше идеално изправен и все пак съвсем спокоен на седлото. Юздите висяха отпуснати в лявата му ръка. Дългите му крака в изтъркани „Ливайс“ висяха свободно отстрани на коня. Ботушите му бяха извадени от стремената.

Даян дори не трепна, докато огромният жребец уверено се приближаваше срещу нея. Тя спокойно отпусна ръце край тялото си и зачака. Не трепна дори и когато рамото на коня леко закачи ръката ѝ.

На седлото, Стар бутна назад „Стетсън“-а, наведе се, улови в дланта си брадичката на Даян и без да продума я целуна по устните.

После се вдигна обратно и препусна.

Даян гледаше след него, докато се скри от погледа ѝ. После щастлива се втурна в къщата. Имаше да прави толкова много неща, а Стар беше казал, че ще отсъства най-много три-четири часа. Топлият слънчев следобед бе на нейно разположение, за да приготви къщата за „изключително специалната вечер“.

Последната вечер.

Във Вирджиния Сити Стар завърза жребеца на коневръза пред малката кантора на Уестърн Юниън и влезе вътре. Свали черните си ръкавици и ги пхна в задния си джоб. От вътрешния джоб на черното си кожено елече извади две сгънати жълти телеграфни бланки.

Кимна на бледия слабичък телеграфист зад гишето и му подаде бланките.

— Трябва веднага да изпратя тази телеграма, Морт.

Четвърт час по-късно Стар излезе обратно на огряната от слънцето улица, сгъна двата жълти листа и ги пхна във вътрешния си джоб.

Следващата му спирка беше гарата. Купи два билета за спален вагон първа класа до Сан Франциско, Калифорния. Бяха за 7.00 сутринта, събота 28 септември, 1895. Прибра ги в джоба на бялата си риза.

Поспря се на дървения тротоар пред гарата, постави дълга тънка пура между устните си и драсна клечка кибрит. Като прикриваше пламъчето в шепите си, поднесе клечката към върха на пурата и я

запали. Облегна се за момент на един уличен фенер, като пушеше и обмисляше следващите си стъпки.

След няколко минути вече беше в кухнята на хотел „Тимбърлейн“ и разговаряше с главния готвач. Дребничкият французин с бяла престилка и дълга бяла шапка настойчиво обясняваше, че това, което иска Стар е невъзможно! Не можеше да приготи такава поръчка за по-малко от два часа. Не можеше да се направи! И при това после да опакова деликатесите така, че да бъдат отнесени вкъщи?!

Недопустимо! Немислимо! Невъзможно!

Стар спокойно изслуша развълнувания дребничък французин, който през цялото време ръкомахаше, клатеше глава и говореше възбудено. Когато тирадата най-после свърши и зачервеният готвач взе да мачка бялата си шапка в ръцете си, Стар спокойно се усмихна и си тръгна.

На вратата се спря, обърна се и каза:

— Ще се върна в пет часа. Погрижи се всичко да е готово. Bonjour Philippe.

— Ах, тези припрени американци — въздъхна Филипе след отдалечаващия се гръб на Стар. — Защо ли изобщо напуснах Париж?

Следващите двама минути Стар прекара върху стола на бръснарницата на хотела, докато възрастния бръснар подстригваше дългата му гарвановочерна коса. После се появи обратно на улицата освежен, но с чувството, че е полугол. Подстриганата му черна коса едва стигаше до яката на ризата. Посребрените кичури по слепоочията бяха пригладени назад.

Две преки по-нагоре по улицата Стар влезе в бижутерийния магазин на Уинстън. Звънчето на входната врата шумно оповести влизането му. Лицето на Алън Уинстън засия по-ярко от витрината с прекрасни бижута, когато Стар избра едно изключително скъпо бижу от безценната колекция.

Малката черна кутийка от кадифе потъна във вътрешния джоб на елечето му. Трябваше да посети само още едно място, преди да се върне в „Тимбърлейн“, за да вземе вечерята.

Стар излезе от главната улица, премина между две сгради и зави на север. След три пресечки зави по един тесен пращен път и започна

да изкачва планината. Следвайки извивките на пътя, Стар стигна до една самотна къща високо над града.

Слезе от коня пред прекрасната жълта викторианска постройка, заобиколена от желязна ограда имитация на сребро. Пред вратата Стар свали черния си „Стетсън“, прокара ръка през косата си, хвана сребърното чукче и няколко пъти силно почука.

Широката предна врата се отвори. Един китаец прислужник се поклони и сърдечно поздрави Стар. Бялото на дръпнатите му очи съвсем се скри от широката му усмивка.

Сърдечният китаец покани Стар да влезе, после се обърна и извика с учудващо силен глас:

— Миси Рита, имате много важен посетител. Мистър Бен е тук!
— после услужливо пое от Стар шапката му.

— Бен? — долетя изненадан женски глас от горния етаж. — Бен Стар?

— От плът и кръв — извика Стар, като остана да чака в началото на стълбите.

Еlegantна, изключително красива червенокоса жена в пищна дълга копринена вечерна рокля от лъскава коприна се спусна по стълбите. Големите ѝ сини очи блестяха от вълнение. Пълните ѝ червени устни бяха извити в широка щастлива усмивка.

Спря се на второто стъпало, обви ръце около врата на Стар и го целуна по устните.

— Стар, скъпи — прошепна задъхана. — Толкова ми липсваше!

Приказно мечтание.

Последната им вечер в невадската къща щеше да бъде сбъднато приказно мечтание. Даян искаше да се увери, че всичко е пригответено както трябва.

Веднага щом Стар се скри от поглед, тя се втурна в къщата и отиде право в трапезарията. След като отвори широко всички врати и прозорци, за да влезе свежия планински въздух, тя започна да раздига разпръснатите по масата чинии от закуската.

Направи кисела физиономия, когато отнесе мръсните чинии и чаши в кухнята. Купища мръсни чинии покриваха масата и всички

плотове, дори печката. Мивката също преливаше от тях. Даян въздъхна и остави последната купчина на пода.

Запретна ръкави и се залови за работа.

Мина повече от час, докато и последната чиния бе измита, подсушена и прибрана. Белите ѝ ръце бяха порозовели от дългото киснене в горещата вода, лицето ѝ лъщеше от пот, а гарвановочерната ѝ коса се бе сплъстила на врата ѝ.

Направи кратка почивка на сенчестата веранда. Седна на стълбите и привърза косата си над главата. Чу мощен гърлен рев, който идваше наблизо от гъстата борова гора. Тя се усмихна, вече не се страхуваше от огромната пума. Зачуди се какво ли я е разтревожило. От яростните резове, които надаваше, можеше да се предположи, че нещо я безпокои.

Но Даян нямаше време да мисли за това.

Бързо се върна вътре, където усърдно избърса и излъска тежката мебел в трапезарията, докато тъмното дърво заблестя. От едно чекмедже в скрина извади тъмnochервена покривка от дамска и внимателно я застла върху дългата маса. Без да има нужда излъска два орнаментирани тежки сребърни свещници, постави ги на подходящите според нея места върху масата и сложи две дълги нови бели свещи.

Даян зареди масата за двама с най-доброто, което можа да намери. Чинии от крехък бял порцелан, посребрени по краищата. Прибори от тежко английско сребро и искрящи кристални чаши.

Отстъпи назад с ръце на кръста да се наслади на добре свършената работа. Върна се до масата, наведе се и леко донамести една супена лъжица от страната на Стар.

Усмихна се. После се намръщи. Щракна с пръсти, когато я осени идеята, че на масата трябва да има цветя. Като развълнувано момиченце, Даян се втурна навън в градината с кошница в ръка. Беше коленичила сред храстите и береше снежнобелите камбанки на момината сълза, когато отново чу планинският лъв да ръмжи и съска някъде наблизо, сред планинския гъсталак. Вдигна глава и се огледа, но не видя нищо. Присви рамене и продължи да бере цветчетата.

Прекрасните диви цветя, изкусно подредени във високата кристална ваза, допълниха приятния вид на идеално подредената маса. Даян кимна одобрително и доволна от себе си излезе от трапезарията. Излезе в широкия коридор и погледна високия стенен часовник.

Четири часа!

Даян се втурна нагоре по стълбите, разкопчавайки ризата си в движение. През цялото време, докато сапунисваше и миеше косата си, Даян чуваше усиливащото се ръмжене на гигантската котка отвън. Пумата ръмжеше с нарастващо раздразнение.

Гола до кръста. Само с черните панталони, Даян излезе на терасата, за да изсуши косата си на слънцето. Седна на тапицирания диван, наведе глава надолу между коленете си и се зае да бърше с кърпа и реши мократа си коса.

Мощният рев на пумата, който се разнесе съвсем наблизо, я накара да вдигне глава. Даян скочи на крака. Прикри гърдите си с влажната бяла кърпа и се приближи до парапета. На малка полянка, отвъд задната ограда, се появи едрата котка с тъмното ромбоидно петно на шията. Въртеше се неспокойно напред-назад, ревеше с пълни гърди и клатеше величествената си глава.

— Хей — викна Даян на огромния звяр, — какво, по дяволите, става с теб?

И веднага разбра.

Едва бе изрекла думите и на полянката се появи красивата помалка, женска пума. Тя нарочно обиколи в кръг около ръмжащия мъжкар, изсъска му, после се отдалечи на няколко метра, погледна през рамо и легна на земята.

Даян бавно свали кърпата и я сложи на парапета. Остана така, загледана, не смееше да помръдне. Елегантната женска изпитваше огромно удоволствие да тормози и измъчва възбудения мъжкар.

Тя се отърколи, протегна се, замърка гърлено. Мъжкарят тръгна напред. Внимателно заобиколи женската. Повече не можеше да чака и бързо се стрелна напред. Женската изсъска предупредително и светкавично го перна с лапа по муцуната.

Той гневно изрева и отстъпи назад, после глупаво реши да опита отново, но резултатът беше същия. Женската не беше готова и докато не станеше готова, нямаше да му позволи да се приближи до нея.

Даян се обърна и лицето ѝ започна да се изчервява. Върна се на дивана и се сети, че е забравила кърпата на парапета.

Не се върна да я вземе.

От интимната сцена и звуците, които бе видяла, тя знаеше, че всеки момент хапещата и съскаща женска ще стане покорна и любяща

и ще приеме възбуждения мъжкар. Даян влезе вътре, за да ги остави на спокойствие.

Вътре в слънчевата спалня тя неспокойно се заразхожда напред-назад. Чувстваше се странно възбудена. Нервите ѝ бяха изопнати. Дишаше тежко. Зърната на голите ѝ гърди се втвърдиха в чувствени, твърди пъпки. Галеща еротична тръпка премина през тялото ѝ.

Леко замаяна и с омекнали колене, Даян се отпусна в един люлеещ се стол. Провеси крака от една от страничните облегалки и огледа стаята. Погледът ѝ се спря на голямото легло. На устните ѝ веднага заигра глуповата усмивка.

Приятно развълнувана и леко възбудена от сцената на сексуалната драма, която се разиграваше отвън, Даян жадно си представи страстните любовни сцени, които щяха да се разиграят тук тази вечер. Докато мечтателно се взираше в примамливото широко легло и си представяше как лежат на него голи двамата със Стар, навън се възцари тишина. Дъхът ѝ се учести, Даян бавно вдигна ръка и докосна с пръсти набъбналото зърно на гърдите си. Очите ѝ се притвориха.

Веднага скочи и отвори очи, когато краткото тихо спокойствие навън експлодира в гърлените резове, ръмженето и съскането на женската, която оповестяваше завършването на любовния акт.

Даян преглътна и припряно посегна към захвърлената си риза. Стана, бързо закопча ризата и излезе на терасата, за да взема забравената кърпа.

Усмихна се, когато видя женската пума да лежи на същото място. Задоволената лъвица се прозяваше лениво, биеше земята с дългата си опашка и се търкаляше по гръб, като размахваше лапите си с оголени нокти във въздуха. Огромният мъжкар внимателно я наблюдаваше и благоразумно се държеше на разстояние.

Даян доизсуши косата си на слънце и слезе долу, за да провери още веднъж последните приготовления.

Вече нямаше какво да прави, освен да чака Стар.

Той се върна малко след шест. Разседла жребеца и влезе в къщата с огромна кошница в едната и голяма кутия под другата ръка. Остави кошницата и шапката си на масата в кухнята, скри кутията зад гърба си и излезе в коридора. Там срещна Даян.

— Стар, косата ти! Подстригал си се! — бяха първите ѝ думи.

— Не можех да се появя утре в големия град като дивак — усмихна ѝ се. — Сега затвори очи и протегни ръце — тя бързо се подчини. Стар постави кутията в ръцете ѝ. Даян отвори очи. — Целуни ме и новата вечерна рокля е твоя — каза ѝ той.

Тя го целуна с кутията между тях.

— Не ми казвай как изглежда — предупреди го. — Искам да бъде пълна изненада.

Стар се усмихна, кимна с глава, извади двата билета за влака и ѝ ги показа.

— Билетите ни до Сан Франциско — пусна ги в една сребърна купа на дългата маса в коридора. — Хайде да се качим горе, да се изкъпем хубаво и...

— Не — Даян силно поклати глава. — Аз ще се облека в стаята за гости. Ти се приготви в нашата стая — тя бавно запристъпва назад. — Така ще бъде много по-вълнуващо. Точно в осем часа ще слезем за вечеря.

— Скъпа — каза ѝ той, като гледаше как тя силно притиска кутията към гърдите си, — ще броя минутите.

ГЛАВА 42

Много ѝ се искаше да погледне, но не го направи.

Горе в стаята за гости, Даян си наложи да чака. Сърбяха я ръцете да отвори пакета и да хвърли един поглед, но удържа импулса си, за да се наслади колкото се може по-дълго на сладкото предвкушване на приказната им последна вечер. Затова изчака. Не си позволи да надникне в кутията, преди да се изкъпе и старателно да подреди в бляскави къдрици тежката си черна коса.

Тогава, най-после, тя скъса панделката на кутията, махна бялата опаковъчна хартия и извади бляскавата одежда. Приказната рокля от мека теменужена коприна — същият цвят като очите ѝ — беше по последна европейска мода. Широките ръкави, издути при лактите, се закопчаваха при китките. Бе много тънка в талията, а деколтето бе овално и скандално дълбоко. Роклята прилепваше по ханша и бедрата, а оттам надолу се разливаше на всички страни в каскада от копринени вълни.

Усмихната от щастие, Даян положи роклята върху леглото и извади от кутията чифт виолетови копринени танцувални обувчици със златни нишки, прекрасни копринени жартieri също във виолетово и златно, и копринени чорапи.

Доста време се бори задъхано, докато успя да закопчае роклята на гърба си. Дъхът ѝ секна — роклята ѝ стоеше като излята! Ушита така, че да наподобява пясъчен часовник — популярната тогава фигура — модерната рокля се стесняваше в талията и подчертаваше гърдите и бедрата.

Даян замислено се погледна в голямото стайно огледало. Намръщи се. Цвета и кройката на роклята безспорно много ѝ отиваха, но имаше един дребен проблем. Дантелените ѝ долни гащички се очертаваха под тънката коприна на леки гънчици.

Даян направи единственото възможно нещо. Свали неудобното бельо и се обърна с гръб към огледалото. Идеално. Изключителната вечерна рокля от теменужена коприна ѝ стоеше така, както трябваше да стои. Даян палаво се усмихна на себе си. Зачуди се дали Стар ще

разбере, че под роклята не носи нищо друго, освен жартиерите и копринените чорапи.

Величествена като кралица, Даян слезе по стълбите в осем и десет, тихо се плъзна по коридора и застана под арката на вратата на трапезарията.

Стар стоеше с гръб към нея, изправен до незапалената камина и пушеше тънка кафява пура. Подстриганата му коса блестеше в синкавочерни оттенъци. Посребрените кичури бяха пригладени назад над добре изваяните уши. Носеше безупречен фрак от черен габардин с ревери от лъскава черна коприна. Снежнобялата му риза бе надиплена отпред, а яката бе твърда и висока. На белите френски ръкавели блестяха сребърни копчета. Тънката черна вратовръзка и виолетовата кърпичка, която се подаваше от предния му джоб, допълваха прекрасния тоалет.

Даян безмълвно се втренчи в Стар. Той бе не само изключително красив в безупречния си вечерен костюм, но и бе неотразимо привлекателно мъжествен. Излъчваше нежна чувственост и самоувереност. Един изтънчен, безукорен джентълмен с изискани обноски, но със загадъчния привкус на дива, необузdana страст, прикрита под бляскавата външност. Един строен мургав Бог с дяволски изкусителен сексапил.

Само при вида му Даян бе пронизана от ясното съзнание, че е чисто гола под роклята.

Стар долови присъствието ѝ и се обърна.

И щом я зърна, застанала в рамката на вратата, моментално цялата му нервна система се разтърси от мощен шок. Коленете му омекнаха, устата му пресъхна. Пръстите му импулсивно се стегнаха върху недопушената пура.

Тя бе прекалено красива, за да е истинска. Това ефирно създание със сигурност щеше да изчезне, ако го докосне с ръка.

Дългата ѝ пищна черна коса бе вдигната над главата, разкривайки чувствените извивки на лебедовата ѝ шия. Теменужената копринена рокля просто лепнеше по елегантните форми на тялото ѝ. Тя никога преди не е била по-неустоима от сега. Високите ѝ закръглени гърди се притискаха в бляскавата коприна и съблазнително преливаха над дръзкото деколте.

Очите му видяха толкова много свежа, гола плът, че той се изкушаваше да отиде при нея, да сведе глава и да целуне сенчестата вдлъбнатина между прекрасните ѝ изкусителни гърди. Талията ѝ бе здраво пристегната и бедрата ѝ подканящо изпъкваха, опъвайки блестящата коприна върху плоския ѝ корем.

Очите му бавно се плъзнаха по дължината на стройното ѝ тяло, после се върнаха обратно на лицето. Страните ѝ пламтяха зачервени, а в теменужените ѝ очи проблясваха лилави пламъци. Устните ѝ върху равните бели зъби бяха подканващо разтворени.

Стар почувства, че няма сили да помръдне.

Такава неземна красота! Тя бе недостижима богиня с чистото лице на невинен ангел и омайното тяло на палава нимфа. Изкусителна и неустойима смесица от невинност и поквара. Макар да изглеждаше скромна и свенлива във вечерната си парижка рокля, тя излъчваше някаква огромна земна чувственост, която предполагаше, че под блестящата коприна, покриваща изкусителните форми, тя е гола и гори от желание.

Даян леко пое дъх, когато Стар смачка пурата си в кристалния пепелник и тръгна към нея. Не помръдна и когато лека усмивка плъзна по устните му. Крачеше преднамерено бавно, стигна до нея и я обиколи, като я докосваше единствено с изгарящия поглед на тъмните си парещи очи. Любуваше се на всяка частичка от стройното ѝ тяло, докато тя чувстваше пламъка на очите му да пронизва коприната и да изгаря голата ѝ тръпнеща плът.

Стар спря точно зад гърба ѝ, толкова близо, че тя чувстваше топлината на тялото му. Вдигна ръце и нежно прегърна изваяните ѝ от слонова кост рамене. Наведе мургавата си глава и постави ефирна целувка върху извивката на тила ѝ.

Даян потръпна.

Стар вдигна глава. Мушна дългите си ръце под нейните, прегърна я и постави длани върху гърдите ѝ. Погали изпъкналите през меката коприна зърна и каза:

— Ще ми позволиш ли да позная с какво си облечена под роклята?

С притворени очи и трепкащи мигли, Даян отвърна:

— Да, разбира се — и затаи дъх.

— С нищо — спокойно оповести ниският му равен глас. — Сигурен съм, че си гола.

Даян бутна ръцете му и се обърна да го погледне.

— Как разбра?

Той се усмихна, взе ръката ѝ и горещо я целуна.

— Прочетох го в очите ти, когато те погледнах от другия край на стаята — целуна вътрешната част на китката ѝ. — Мога ли да се уверя сам?

Очарователният ѝ смях на малко момиче изпълни стаята.

— Разбира се, че можеш — Стар вдигна глава, очите му проблеснаха. — Но, по-късно — каза му тя. — Много по-късно.

— Ах, ти жестока безсърдечна жена — нежно я укори той. — Така да изкусяваш и измъчваш бедния човек.

Даян не отговори. Отново се засмя и се сети за поведението на лъвицата този следобед. Припомни си как красивата женска почти бе подлудила мъжкаря, преди да го приеме. Внезапно завладяна от желанието да прояви женската си сила, тя реши да прелъсти красивия Стар бавно. Хитро да го накара да чака, така както женската пума бе накарала мъжкаря. Щеше да флиртува и да го примамва и изкусява, докато почти не го побъркаше от желание по нея.

Едва тогава щеше да му позволи да я има.

Нито секунда по-рано.

Даян прие предложената ѝ от Стар ръка, повдигна полите на елегантната си рокля и двамата заедно влязоха в трапезарията. Той я настани на мястото ѝ и бързо запали свещите на масата. Големите френски прозорци бяха отворени, за да пропускат прохладния вечерен въздух. Нежен планински бриз караше пламъчетата на свещите да танцуват и хвърлят сенки върху стените и лицата на двамата.

Беше дълга прекрасна вечеря. Хайвер, омари, шампанско и какви ли не още вкусотиини. Даян намаза една хапка хляб обилно с хайвер и я преглътна с шампанско. После вдигна очи, за да види, че Стар внимателно я наблюдава. Светлината от свещите танцуваше в тъмните му очи и смекчаваше острите черти на лицето му.

Без да сваля очи от втренчения му поглед, Даян подаде връхчето на езика си, облиза лъскавите си устни и каза:

— Тази вечер имам страхотен апетит. А ти?

Вената, която изпъкна на челото му, ясно се виждаше на светлината на свещите.

— И аз — отговори той. — Но не за храна. Искам теб.

Даян се усмихна изкусително и се наведе над масата, за да му даде възможност да се наслади на преливащите ѝ над дълбокото деколте гърди.

Стар преглътна с усилие, протегна ръка и улови нейната.

— Скъпа, нека се качим горе. Ще вечеряме по-късно.

Даян беззвучно се изсмя.

— Напротив, любими, трябва първо да се подкрепиш с една пържола — отдръпна ръката си от неговата и я постави върху гърдите си, привличайки по този начин още по-силно вниманието му към голата, пламтяща плът. — Ще ти трябва много сила.

Останаха край масата най-малко още един дълъг час. Опитаха от всички деликатеси, но всъщност ядоха малко. Щедро си наливаха от хубавото шампанско и Даян скоро започна да се чувства приятно замаяна. Стар я насърчи като отново напълни чашата ѝ.

— Благодаря — каза му тя, като разбърка с пръст виното. Замисли се за момент.

Загледа се в ръцете на Стар. Това бяха ръце на художник, на скулптор. Взираше се в елегантните му източени пръсти и тръпка на възбуждане пробяга по гръбнака ѝ.

— Ръцете ти са много красиви — каза тя и вдигна очи, за да го погледне.

— А ти имаш прекрасно тяло — отвърна той и вдигна ръце пред себе си. — Искам да галя тялото ти с тези ръце.

Даян сладостно потръпна.

— След малко — обеща тя и пресуши чашата си. Облегна се назад в стола и пое дълбоко дъх. Коприната се опъваше и шумолеше, подчертавайки всяка извивка на тялото ѝ.

— Няма да бързаме — каза Стар и усети капчици пот да избиват по челото му. Отвори бутилка „Помард“, наля в една чаша и отпи.

— Може ли глътка от твоето червено вино? — попита Даян.

— Само ако споделиш чашата ми — Стар ѝ поднесе кристалната чаша.

— Дори предпочитам така — рече Даян и се усмихна.

Заедно изпиха чашата с виното. И още една. И още една.

Скоро Даян вече не седеше срещу него на масата. Стар я бе притеглил нежно и настанил в скута си. С очарователна усмивка тя се бе съгласила, че това е добра идея. Така че тя бе станала, повдигнала копринените си поли и елегантно бе заобиколила масата. Като държеше полите си дръзко високо, тя бе седнала в скута му и кръстосала крака, така че Стар за момент зърна бялото ѝ, нежно бедро.

Гласните му струни се вързаха на възел, но успя да каже:

— В библиотеката има бренди и камината е запалена.

Даян постави показалеца си върху устните му.

— Аз обичам вино.

— Не обичаш ли бренди?

Тя поклати глава.

— Не си спомням някога да съм опитвала бренди.

— Много ще ти хареса.

— А след това ще потанцуваме ли?

— Ако искаш.

— Искам.

Даян се сгуши в него, докато се качваха в библиотеката. Чувстваше се малко замаяна, но приятно отпусната и щастлива. Просторната библиотека изглеждаше уютна и подканяща. В камината гореше буен огън и това бе цялото осветление в стаята. Френските прозорци бяха широко отворени към терасата. Студен северен вятър издуваше завесите и охлаждаше далечните ъгли на стаята. Широко квадратно парче хермелинова кожа бе постлано точно пред танцуващия в камината огън.

Даян пусна ръката му и седна на дългия удобен диван. Стар остана прав. Той разхлаби вратовръзката си, свали я, и небрежно я метна върху медния телескоп, върху една поставка близо до отворения френски прозорец.

Наля в две тумбести чаши коняк „Наполеон“, седна на дивана до Даян и ѝ подаде едната.

Гледаше я усмихнат, докато тя отпи от брендито, наклони глава преценяващо, после кимна одобрително. Стар отпи. После взе чашата ѝ, пресегна се през нея и остави и двете чаши на масичката в края. Веднага взе Даян в прегръдките си и нежно я целуна по устните. Обучен и всеотдаен любовник, Стар много добре знаеше, че за жените сладката възбуда започва с целуването.

Така че между отпиванията от брендите, той продължи да я целува. Устните му бяха топли, меки и ухаеха на брендите. Даян тихо въздъхна и се притисна в него, наслаждавайки се на уютния огън, на отлежалото бренди и на страстните целувки.

Наслаждаваше се и на това, че кара Стар да чака.

Стар чувстваше, че вече е чакал достатъчно. Желаете я толкова силно, че не можеше да чака повече. Затова атакува Даян с пълната сила на мъжественото си очарование.

Внимателен. Нежен. Страстен.

Между дългите глътки от брендите и нежно прошепнатите обещания за това какво ще последва, той продължи да я целува с нарастваща настойчивост. После внезапно парещите му устни се отделиха от нейните. Той се извърна и се изправи като остави Даян отпусната и тръпнеща на дивана.

Стар разхлаби яката на врата си, пресече стаята и се спря пред фонографа. Завъртя ръчката на машината и изведнъж нежна музика изпълни огряната от огъня стая. Стар се върна при Даян. Тя вдигна глава. Той стоеше там, изумително очарователен и привлекателно опасен.

Развълнувана от сексуалната самоувереност, която той излъчваше, Даян пое протегнатата му ръка и се изправи пред него.

Пръстите му леко стиснаха нейните.

— Ще танцуваш ли с мен?

— Да — тихо прошепна тя.

Даян успя само да кимне и неволно да преглътне, когато той решително я придърпа към себе си и каза с ниския си галещ глас:

— А после ще те любя.

ГЛАВА 43

С ръка около талията ѝ Стар се наведе и взе чашата с брендито. Предложи ѝ, но тя поклати глава. Той се усмихна, вдигна чашата до устните си и отпи. Краката му започнаха да се движат в такт с музиката.

Усмихната, Даян го прегърна през врата, положи другата си длан върху надиплената предница на бялата му риза и влезе в такта. Той водеше без усилие. Тя го следваше с лекота.

Даян изобщо не се учуди да открие, че Стар е великолепен танцьор. Податливото ѝ тяло предсещаше всяко движение на стройната му фигура още преди да го е направил. Тя потръпна, когато твърдите му бедра се отъркаха в нейните през тъканта на дрехите им. Дланта му не упражняваше никакъв натиск върху талията ѝ и все пак тя много добре усещаше силните му пръсти. Без съмнение той бе превъплъщение на мечтата на всяка жена за партньор на танцова забава. Строен, мургав, елегантен.

Внезапен проблясък на ревност прониза Даян като си представи многото красиви жени, които Стар със сигурност бе въртял по излъсканите от танцуване подове в богаташките къщи.

Стисна по-силно врата му, пръстите ѝ си играеха с черните къдрици над бялата яка. Тя се притискаше все повече и повече към него и притвори очи, докато се въртяха в ритъма на танца.

С устни притиснати към слепоочието ѝ, Стар тихо прошепна:

— Последният път, когато чух тази песен бях сам. Прикован с вериги в тъмнината.

Даян отвори очи. Наведе главата си назад, за да го погледне. Той продължи със същия безизразен глас:

— След първото представление на шоуто на дядо ти в Денвър. Имаше парти. Някакъв оркестър свиреше „След бала“. Спомням си, че се чудех дали си там. Дали танцуваш. Дали не си в прегръдките на Кид Черокий.

Даян отвори уста да отговори, но внезапно устните му се впиха с такава страст в нейните, с такова ожесточено настървение, че ѝ

прималя и тя тръпнеща се вкопчи в него.

Тъмните му очи проблеснаха със спираща дъха смесица от ярост и страст. С глас нетърпящ възражение ѝ обеща:

— Никога вече няма да бъдеш в прегръдката на друг.

— Разбира се — увери го тя останала без дъх. — Никога. Аз съм твоя, Стар.

Твърдите черти на лицето му мигновено се смекчиха и той отново влезе в ритъма на танца. Докато сладките, нежни акорди на „След бала“ се разнасяха от фонографа, Стар и Даян бавно се въртяха из притъмнената стая и той спокойно разкопчаваше вечерната ѝ рокля.

Когато песента свърши, виолетовата ѝ копринена рокля бе разкопчана на гърба и пръстите му нежно галеха чувствената ѝ кожа. Все още държеше чашата с брендите в другата си ръка и отново я предложи на Даян. Тя прие и въздъхна, когато огнената течност прогори гърлото ѝ, а част от него се разля по гърдите и ръката ѝ.

С ръка на нежния ѝ гръб, той я притисна към себе си, наведе глава и облиза брендите от искрящите ѝ устни. Последва целувка. Много целувки.

Стар започна постепенно да усилюва близостта и възбудата. Умел в изкуството на съблазняването, той успя без усилие да свали роклята ѝ до кръста преди тя изобщо да разбере какво става. Продължиха да си разменят целувки и чашата с бренди, докато той ловко я събличаше. Целуна я по хиляди различни начини и изключително нежно гали всеки сантиметър от бялата плът, която събличаше.

Когато Даян почувства, че шумолящата коприна се свлича по бедрата ѝ, тя се притисна в него.

— Стар, нека отидем в нашата стая, в нашето легло — прошепна тя, останала без дъх.

Стар нежно отвърна:

— По-късно. Много по-късно.

Без да сваля погледа си от нея, той плъзна шумолящата коприна надолу по бедрата ѝ.

— Не... Стар... — задъха се тя объркана, възбудена.

— Да, Даян — леко се наведе и решително бутна копринената дреха надолу, докато тя се разстла в краката на Даян като бляскав, виолетов килим.

— Ка... какво... правиш?

— Любя те — спокойно отвърна той.

Изправи се, вдигна ръка и разпусна косите ѝ. С наслада проследи с поглед мастилените къдрици, които се разляха по снежнобелите ѝ рамене. Едно мускулче неволно потрепна под скулата му и очите му потъмняха от нарастващата възбуда.

Косата ѝ бе като бляскав черен облак около красивото ѝ лице. Дълги копринени къдрици се стелеха по лявата ѝ гърда. Покривано само от копринените чорапи и жартиерите, голото ѝ бледо тяло разцъфна като нежна златиста роза в светлината на огъня. Очите му се насочиха към черния къдрав триъгълник между стройните ѝ бедра.

— Искам — каза той, като ѝ подаде чашата с брендите — да танцуваме още.

— Още?... Стар, но аз съм гола.

— Знам, сладка моя. Боже мой, знам.

Той се отдръпна от нея. Даян потръпна и жадно отпи от чашата, докато хладният бриз галеше голата ѝ плът. Стар отново завъртя ръчката на фонографа и сладките мелодични акорди на „След бала“ се разнесоха из стаята.

Без да продума, Стар прегърна Даян и започнаха да танцуват. Даян не попита нищо, отпусна ръката с чашата на рамото му.

Макар да изглеждаше безсрамно и някак налудничаво да танцува гола с напълно облечен мъж, това ѝ се стори странно възбуждащо. Изключително вълнуващо.

Даян харесваше начина, по който Стар я държеше, докато танцуваха. Предразполагащо близо. Тя не бе сигурна кое я възбужда най-много в случая — копринените ревери на фрака му, които се притискаха в твърдите зърна на гърдите ѝ, или едреещата мъжка плът, която се притискаше в корема ѝ през плата на черния му панталон, или смелите ловки ръце, които я притискаха към стройните очертания на мъжествената му фигура. Обичаше докосването на топлите му нежни пръсти върху шията си, раменете и гърба. И върху бедрата ѝ.

Бе толкова необичайно и сладостно, че скоро Даян жадно се притискаше в него, нетърпеливо търкайки корема си в твърдите му бедра.

След няколко минути Даян вече не се чувстваше глупаво или странно. Всичко изглеждаше спонтанно и естествено. Бе доволна, че

Стар предложи да танцуват така. Тя гола, а той — облечен. Беше непонятно възбуждащо и невероятно приятно.

Пълната му липса на задръжки спомагаше за откривателството на нови начини за любене. Това я очароваше. Тя искаше да бъде като него. Открита и пряма, без преструвки и свян. Способна напълно да се наслади на всяка новост в споделената им интимност.

Стар знаеше какво си мисли Даян. По учестеното ѝ дишане, по начина, по който притискаше голото си тяло към неговото, той беше сигурен, че тя е възбудена и готова за сексуални авантюри. Тя щеше да се съгласи на всичко, което той дръзне да ѝ предложи и това накара сърцето му да заблъска лудо в гърдите.

Тази нощ природата беше с тях.

Той искаше да има тази красива жена по всички възможни начини, по които още не я беше имал. Сега беше моментът. Тук беше мястото. В тази последна открадната вечер, в неговата библиотека, огрени от огъня и охладени от нощния вятър, те щяха да се отдадат един на друг в пълно забвение.

Със замаяна от алкохола и сексуалната възбуда глава, Стар внезапно спря да танцува. Докато музиката продължаваше да звучи, той отведе Даян на постелката от хермелинова кожа точно пред камината. Тя въздъхна щастливо, излегна се и се надигна на лакът. Веднага почувства гъделичкането на гъстата козина върху голата си плът. Измърка като възбудена лъвица.

Стар се усмихна, легна до нея, взе чашата от ръката ѝ и я целуна. Пламъците на огъня затанцуваха в тъмните дълбини на очите му.

— Знаеш ли какво искам да направя? — каза с мекия си нисък глас.

— Нека да отгатна — измърка Даян и очите ѝ потънаха в неговите.

— Всичко, което сме правили досега — сърцето ѝ подскочи и тя не можа да отговори. Нежно положи мургавата си длан върху бледата кожа на голата ѝ гръд и добави: — И всички неща, които не сме правили.

— Да — успя да промълви тя, като се чудеше какво ли значи това. — Стар, караш ме да се чувствам... Не знам какво да очаквам.

— И аз не знам — той отпи малко, задържа брeндитo в устата си и остави чашата настрана. Наведе се да целуне гърдата ѝ и поръси

твърдото ѝ зърно с брендите, докато то заблестя от течността. Вдигна глава. — И аз не знам, сладка моя.

Очите ѝ срещнаха неговите и тя пое дълбоко дъх. Знаеше, че той ще оближе течността от гърдата ѝ и нетърпеливо го чакаше. Жадуваше да го направи.

Потъмнелите ѝ лилави очи бавно се сведоха към бледата ѝ гърд, тръпнеща под пръстите му. Твърдото зърно проблясваше от разляното бренди. И копнееше за докосването на устните му. Стори ѝ се, че цялата вселена се е смалила в тази тръпнеща розова пъпка.

— Стар, моля те... — прошепна тя едва.

— Целуни ме — отвърна ѝ той, като я караше да чака. Устните му върху нейните бяха горещи и докато траеше дългата целувка, Даян непрекъснато си мислеше, че иска да ги има върху гърдата си.

Тя въздъхна, когато го чу да прошепва:

— Какво има, скъпа? Кажи ми какво искаш?

— Искам... искам...

— Кажи го — нежно рече той. — Кажи, скъпа. Какво искаш да направиш.

Даян простена безсилно, сграбчи лицето му в дланите си. Легна по гръб върху хермелиновата кожа, придърпа главата му към гърдите си и зарови лице в черната коприна на къдриците му. И потръпна в благодарствена наслада, когато той облиза брендите от твърдото ѝ зърно. Въздъхна в сладко блаженство, когато устата му се затвори над зърното и го засмука.

Главата ѝ се отпусна назад и тя извърна очи към танцуващите пламъци на огъня. Езикът му ближеше зърното, а зъбите му лекичко го хапеха. Притиснала главата му в ръцете си, Даян замечтано се загледа в огъня и почувства, че се разтапя в пламъците му.

Тя потръпна, когато парещите устни на Стар най-после се откъснаха от пламтящата ѝ гърд. Той протегна ръка и свали обувките ѝ. Целуна я и подхвана крака ѝ под коляното на десния ѝ крак и го повдигна така, че тя да стъпи на хермелиновата кожа. С палеца си изхлузи копринените жартieri и ги пусна до чашата. После бавно нави копринения чорап надолу до глезена и го свали. Даян леко въздъхна в очакване да свали и другия чорап.

Но той не го и докосна.

Нито пък захвърли този, който вече бе свалил. Като го държеше леко в дланта си, той го прокара по голота ѝ тяло, галейки плътта ѝ с ефирната шепнеща коприна. Тя се извиваше и гърчеше и все повече се възбуждаше с всяко докосване на нежната тъкан върху тръпнещото ѝ тяло.

Когато Стар бавно прокара чорапа обратно нагоре по голия ѝ крак и спря между бедрата ѝ, Даян простена и се отърколи по корем.

Стар се усмихна и започна играта отначало, този път от основата на тила ѝ. Спря коприната там, където дупето ѝ се разделяше на две закръглени половини.

Когато мъчителят докосна най-чувствената част на тялото ѝ, Даян впи нокти в хермелиновата кожа и зарови пламналото си лице в нея. Стар отдръпна копринения чорап.

Захвърли го. Наведе се, прилепи пламналата си буза до рамото ѝ и нежно я обърна по гръб. Преливащото му от страст лице проблесна над нейното, устните му увиснаха на сантиметър от нейните. Жарка страст проблесна в тъмните му очи, когато дрезгаво прошепна:

— Позволи ме да те любя, Даян. Позволи ми, скъпа. Отдай ми се.

ГЛАВА 44

Стар целуна Даян и устните му бавно започнаха да се спускат надолу по тялото и. Той я целуваше по брадичката, шията, гърдите, ребрата. Когато огнените му устни достигнаха плоския ѝ корем и продължиха по пътя си надолу, Даян се повдигна на лакти и тръсна глава.

— За Бога, недей — промърмори тя.

Но блясъка в нейните теменужени очи издаваше вълнението ѝ и Стар разбра, че това ѝ харесва.

Той целуна малката вдлъбнатина на пъпа и заговори с лице, прилепено към пламналата ѝ копринена кожа:

— Отпусни се, любов моя. Ще спра, когато поискаш.

Върхът на езика му проследи бледия кичур от нежни косъмчета, водещ до тъмния къдрав триъгълник между бедрата ѝ.

— Нека те целуна, мила. Достави ми тази радост. Искам и ти да се почувстваш щастлива.

— Стар... — промълви тя запъхтяна, обзета от внезапен прилив на чувства.

— Кажи, моя сладка любов!

Стар снижи лице до гарвановочерните къдрици. Той зарови уста и нос в нежните черни валма, разтвори устните си и задиша учестено и възбудено. Даян изпъшка и захапа ръката си. Тя почувства пулсиращи спазми там, където горещият му дъх я докосваше. Стар притисна устни към нея. Тя изпъшка тежко и снагата ѝ се изви като дъга върху кожената постелка. Той я докосна с върха на езика си, докато Даян трескаво повтаряше името му. Стар я обхвана отзад с двете си ръце и жадно впи устни в нея. Спонтанна тръпка на върховно удоволствие разтърси Даян.

Тя трескаво се повдигна на лакти. Отправи премрежен от страст поглед надолу и не можа да повярва на очите си. Смуглият красавец Стар — облечен в черен смокинг и официална бяла риза. Тя — чисто гола, ако не се смята коприненият чорап с атлазен жартиер на левия ѝ крак. Лицето на Стар — заровено в черните къдрици между бедрата ѝ.

Тя — сладострастно излегната с широко разтворени крака върху хермелиновата завивка.

За момент тази гледка и се стори шокиращо безсрамна и я обзе свян. Но горещите устни на Стар, които продължаваха да я любят с нестихваща интимна страст, бързо разсеяха срама ѝ. Беше ѝ толкова приятно, че ѝ се искаше той никога, никога да не спира. Нямаше нищо отблъскващо в това да се прави любов по този начин.

Беше невероятно.

Беше прекрасно.

Тя широко отвори притворените си досега очи и престана да се притеснява от безсрамната гледка. Помисли си, че досега не е изпитвала нищо толкова възбуждащо като целувките на красивия, смугъл Стар, заровил лице в тази най-женствена от всички точки по тялото ѝ.

Сладкото удоволствие, което ѝ доставяха тези любящи устни, не можеше да се сравни с нищо от това, което бе изпитвала досега. Възбудата ѝ постепенно се засилваше все повече и повече. Запъхтяна Даян се отпусна върху меката хермелинова завивка и възбуденото ѝ тяло запулсира с първите тръпки на приближаващия оргазъм. Сърцето ѝ лудо препускаше, мускулите на бедрата ѝ конвулсивно се свиха, тя отметна ръце назад и надигна таза си, за да се притисне по-плътнo до прекрасните му изкусни устни. Тя извърна глава встрани и се загледа в огъня.

Втренчена в проблясващите пламъци, тя почувства как горещината на танцуващите огнени езици докосва и изгаря пулсиращата плът между краката ѝ. Кървавочервените пламъци я поглъщаха и изпепеляваха в знойната си прегръдка.

Тя се отдаде изцяло на бушуващата огнена страст. И когато най-накрая нажеженото ѝ тяло избухна, от нея се изтръгна вик и тя почувства как я заливат горещите вълни на върховния екстаз. Устните на Стар останаха долепени до нея, докато тя се мятеше и гърчеше в пълна самозабрава. После отмаляла се отпусна на меката кожена постеля.

Едва тогава Стар повдигна главата си.

Той бързо се плъзна нагоре, целуна влажното ѝ слепоочие и я прегърна, шепнейки нежни слова. Тя се успокои напълно и лениво се изтегна върху меките кожи.

Той се изправи и започна бързо да се разсъблича. Отпусната, Даян без свян наблюдаваше как той си свали смокинга и изхлузи закопчаната си риза през глава. Как изу черните обувки и чорапите си, разкопча панталоните и ги хвърли на пода.

Разсъблечен, Стар прилегна отново до Даян, готов отново да я вземе в прегръдките си.

— Не, почакай — каза тя и леко го отблъсна с длан. — Не се надигай — нежно изкомандва тя.

Стар кимна и се отпусна по гръб. Даян се надигна на колене и приседна върху петите си. Възхищавайки се на източеното му мъжко тяло и ясно очертаните мускули, залени от игривата светлина на огъня, Даян замечтано се усмихна.

— Искам да те любя, Стар — каза тя.

— Добре, скъпа — отвърна той сподавено.

Даян се пресегна за графата с бренди, която Стар бе оставил до камината. Без да откъсва очи от него, тя пхна пръстите си в широкото гърло на графата, потопа върхчетата им в топлото бренди и бавно ги извади.

Коремът на Стар се стегна и хлътна, когато Даян обхвана с другата си ръка пулсиращия му възбуден член. Притискайки го нежно, тя докосна с мокрите от брендите пръсти потръпващия му връх. После внимателно навлажни меката кадифена плът, докато заблестя в тъмното.

Даян погледна още веднъж в широко отворените му тъмни очи, бавно снижи главата си и го пое с разтворени устни. Стар изстена, през тялото му преминаха спазми, протегна се нетърпеливо към нея и я придърпа нагоре към себе си. Възбуден докрай, той разтвори краката ѝ, но точно когато твърдата му напрегната плът щеше да прободне нейната мекота, Даян поклати глава и го възпря.

— Нека аз, скъпи — прошепна тя.

Стар отпусна ръцете си встрани и затаи дъх. Той напрегнато проследи как тя нежно го обхвана с двете си ръце, изправи се на колене и страстно го насочи към копнеещата си плът.

— Мила, мила! — изпъшка той, докато Даян бавно и внимателно се отпусна докрай върху него.

Стар, подобно на Даян преди това, бе завладян от гледката. Тя, седнала с разтворени крака върху него, нейното прекрасно голо тяло

така нежно, бяло и изящно, пронизано от неговата тъмна твърд. Той погледна надолу, където телата им се сливаха, и почувства, че сърцето му ще изскочи от гърдите.

Даян му се усмихна прелъстително, подпря ръце о гърдите му и започна бавно да движи ханша си.

— Даян, Даян — прошепна той в сладка агония. Тъмносините очи на Стар се притвориха в екстаз, а жената върху него определяше ритъма, водеше го, любеше го, докато двамата достигнаха до разтърсващ едновременен оргазъм. Телата им все още бяха слети, когато Даян се отпусна върху гърдите му и устните ѝ обсипаха с целувки гладкото му потно рамо.

— Стар?

— Да?

— Хареса ли ти?

Стар се засмя и силно я притисна към себе си.

— Беше много добре, скъпа. Наистина добре.

Те оставиха дрехите си там, където ги бяха хвърлили. Голи, удовлетворени и сънливи те се оттеглиха в спалнята, изкъпаха се заедно, след което си легнаха уморени и щастливи. Прегърнаха се и почти веднага потънаха в дълбок сън.

Няколко часа по-късно Даян се пробуди от ярката лунна светлина, която струеше през френския прозорец. Тя тихо се измъкна от леглото. Все още гола се приближи до прозореца, за да погледа залязващата пълната луна.

Даян повдигна босия си крак, за да се почеше и в този момент се докосна до някаква дреха, метната на гърба на стола. Погледна и видя, че това е меката кожена жилетка, която Стар носеше във Вирджиния Сити вчера следобед.

Тя я повдигна с усмивка. Жилетката принадлежеше на мъжа, когото обича. Даян отърка меката гладка кожа о бузата си и вдъхна от неповторимата мъжка миризма. Тя изненадано премигна, когато късче сгънатата хартия изпадна от вътрешния джоб на жилетката.

Даян се наведе и го вдигна. Искаше да го пхне обратно в джоба, когато на ярката лунна светлина забеляза до кого е адресирано. Кръвта замръзна във вените ѝ.

Когато я приближи до очите си и зачете, ръцете ѝ затрепериха.

„28 септември 1895 Пони Бил п.к. 211 ап. 4
Сан Франциско, Калифорния.
Придружаващият телеграфен запис потвърждава
нашата сделка по прехвърлянето на шоуто.
Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“

Невярваща на очите си, Даян прочете няколко пъти това кратко съобщение.

Накрая внимателно сгъна жълтия лист и го пхна обратно в джоба на жилетката. Дълго време стоя на мястото си, трепереща под лунната светлина. Бе толкова поразена, че нито можеше да мисли, нито да помръдне.

Тогава, като мълния в съзнанието ѝ проблесна странный инцидент вчера следобед в библиотеката на Стар. Тогава той пишеше върху жълт лист хартия, същия като този, който изпадна от джоба на жилетката. Колко странно се държа той и как бурно реагира, когато тя го изненада.

Даян потръпна.

Вече знаеше причината. Знаеше и защо е бил в града вчера. Изисканият обяд е бил просто предлог, за да отиде във Вирджиния Сити. Истинската причина е била, че той е искал да изпрати телеграма до най-заклетия враг на дядо ѝ — Пони Бил!

Първият ѝ порив бе веднага да събуди Стар, да му покаже проклетата телеграма и да поиска обяснение.

Не го направи.

Нямаше нужда от обяснения. Болезнената истина се съдържаше в телеграмата.

Сърцето ѝ се сви от мъка.

Отминалите четири прекрасни дни не са означавали нищо за Стар. Самата тя не означаваше нищо за него. Обясненията му във вечна любов и предложението за женитба са били една измама. Всичко е представлявало част от добре обмислен план. Стар беше в комбина с Пони Бил. Мъжът, който ѝ се бе заклел в любов, просто я използваше. За него тя бе една обикновена пионка.

Отмъщение!

Това бе истинската цел на Стар. Неговата единствена цел. Той хладнокръвно го бе планирал и умело привел в изпълнение. Сега им връщаше за всичко, наслаждавайки се на възмездието.

Добре замисленото наказание за нея бе да я накара да се влюби в него безнадеждно и после да я изостави, за да страда тя до края на дните си.

Наказанието за стария полковник трябваше да бъде загубата на любимото му „Wild West Show“. След това той нямаше да има за какво повече да живее.

Босите ѝ крака се подкосиха, стомахът ѝ се сви в агония и тя се свлече на колене. Тя цялата се разтрепери, зъбите ѝ затракаха. Как е могла да бъде такава глупачка? Как е могла да допусне, че този жесток, безсърдечен звяр наистина е бил влюбен в нея?

Господи, та той я мразеше!

Толкова я мразеше, че я бе лишил от цялото ѝ достойнство. Тя бе разголила пред него не само тялото, но и душата си. Той ѝ бе отнел всичко. Всичко!

Лицето ѝ пламна от срам като си припомни нещата, които правеха допреди малко на пода на библиотеката. Сърцето ѝ болезнено се сви в гърдите. Горещи сълзи бликнаха в очите ѝ. Бяха я предали — ловко и коварно!

Даян се надигна от пода, изпълнена с болка и възмущение. Благодарение на вродената си упоритост тя бързо възвърна самообладание и безшумно започна да се облича. Трескаво обмисляше какво да прави, докато припряно навличаше черните дънки и жълтия си пуловер.

Трябваше да се махне оттук. Веднага. Преди той да се е събудил. Сети се за сините жп билети, оставени в сребърната купа долу в коридора. Единият щеше да вземе, а другия — да унищожи. След това щеше незабелязано да се измъкне от тъмната къща и да побегне нагоре по хълма, молейки се Блек Стар да е в конюшната.

Жребецът вече бе свикнал с нея. Нямаше да ѝ е трудно да го оседлае, без да вдига шум. След това щеше да препусне към Вирджиния Сити и да го задържи там до изгрев-слънце. И чак тогава щеше да го пусне да се прибере вкъщи. Тогава вече щеше да е твърде късно за Стар да достигне града преди влакът в седем да е потеглил за Сан Франциско.

Тя обу на бос крак износените кожени обувки, които носеше в нощта, когато Стар я отвлече от фургона на шоуто. Планът ѝ за действие бе готов и можеше да тръгва.

Беше уверена, че ако успее да хване влака на запад, преди Стар да я настигне, той нямаше да я преследва. Защо да го прави? Беше си отмъстил и тя не му бе нужна повече.

Даян на пръсти прекоси спалнята. С тревога пристъпи през отворената врата в тъмния коридор, направи няколко крачки и се спря.

Почувства остра болка в гърдите, в очите ѝ напиреха сълзи. Даян се обърна и отново влезе в просторната спалня. Приблужи се към леглото, в което лежеше Стар. Голото му тяло бе обляно от лунната светлина.

Даян притисна устата си с ръка, за да сподави напирещите ридания и отправи дълг прощален поглед към любовника си, в чието легло никога повече нямаше да се събуди.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА 45

Не оставаше почти никакво време.

Ако до фаталния 1 ноември не бъдеше събрана необходимата внушителна сума, то ипотекираното имущество на шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“ щеше да стане притежание на човека, който бе изкупил всичките му дългове — Пони Бил.

Трябваше да стане чудо, за да може шоуто да тръгне следващата пролет.

Даян Бюканън не вярваше в чудеса. Тя бе убедена, че трябва да се води борба до последна капка кръв, за да се спаси изпадналото във финансова криза шоу. Все още не се бе предала. Тя нямаше да приеме поражението, докато не бъде използвана и последната възможност.

И така Даян се събуди в една от поредните дъждовни и мрачни октомврийски утрини в оукландския пансион. В полусънно състояние тя с болка си припомни златистите утрини на Невада и яркото слънце, което я будеше в прегръдките на Стар.

Даян придърпа тънкото одеяло до брадичката си. Тя стисна зъби, за да притъпи нестихващата болка от самотата и отчаянието. Бяха изминали четири седмици, откакто го бе напуснала. Сега нейните нощи, дни и седмици бяха изпълнени с мъка, каквато никога не бе предполагала, че ще преживее.

Тя ставаше и лягаше с мисълта за Стар.

Все още го обичаше. Обичаше го въпреки подлото му предателство. Щеше да го обича до последния си дъх. Толкова го обичаше, че упорито отказваше да предяви съдебен иск за отвличане. Обичта ѝ бе така силна, че тя дори не каза на никого и запази в тайна истинската му самоличност. Тя щеше да отнесе тайната в гроба, заедно с безнадеждната си, неугасваща любов.

Даян стисна клепачи, разтърси глава върху тънката възглавница, като напразно се опитваше да прогони от съзнанието си образа на своя смугъл, красив мъчител. За кой ли път с болка си припомни, че за Бен Стар тя не бе означавала нищо. В противен случай отдавна да я беше потърсил.

Трябваше да си признае, че подсъзнателно бе очаквала той да го стори. Наивно се бе надявала той да се появи и да ѝ каже, че е станало ужасно недоразумение, че я обича и че не може да живее без нея.

Но той не бе дошъл. И не идваше.

Бен Стар я беше изиграл, бе я използвал и подложил на унизително отмъщение. Беше се любил с нея. Беше я накарал да повярва, че е влюбен в нея. Бе спечелил пълното ѝ доверие.

Всеки път, когато тя му е доверявала плачевното финансово състояние на дядо си, той хладнокръвно е кроял пъклени планове. Неведнъж бе споделяла с него, че полковникът ще бъде съкрушен, ако любимото му „Wild West Scow“ бъде отнето от Пони Бил. Трябваше да престане да мисли за глупавите си грешки. Трябваше да престане да мисли за Стар. Тя беше на мястото си — сред хората, които я обичат.

Даян си спомни деня, когато безпрепятствено пристигна в Сан Франциско. С нежност си припомни вълнението от срещата с полковника и старата Бюканън. Изблиците на любов и щастие бяха като мехлем за нараненото ѝ сърце.

По-късно тя вече се бе отбила в болницата при Стари очи. Щом я видя, в помътнелите му от болестта очи проблесна живец.

Тя дълго бе държала ръката му в своята, чувствайки инстинктивно, че тайната, която споделяха, щеше да си остане завинаги между тях двамата.

Даян отвори очи и пред погледа ѝ се разкри мрачната обстановка на стаята в пансиона: избелелите жълтеникави тапети, напукания таван и боядисаната в бяло желязна рамка на кревата.

Тя се надигна и приседна на ръба на леглото. С неимоверно усилие на волята насочи мислите си към предстоящата задача, а именно: как да измъкне Полковника от лапите на Пони Бил.

Час по-късно, облечена и широко усмихната, тя почука на вратата на дядо си. Рут Бюканън ѝ отвори и посочи с глава самотната фигура отпусната в стола пред единствения прозорец. Възрастната жена мълчаливо вдигна рамене.

Даян кимна, изправи рамене и се приближи към дядо си. Той още не се бе облякъл. Върху пижамата си носеше избелял памучен халат. Дългите му бели коси не бяха вчесани. По обветреното му лице се четеше дълбока скръб.

— Какво ви става, мързеланковци такива? — Даян положи ръка върху рамото му, наведе се и целуна разрешената му побеляла глава. — Нямаме време, Полковник. Трябва да прекосим залива и да видим дали може...

— Има ли смисъл? — безжизнените сини очи на Полковника се вдигнаха за момент към нея, след което той отново се загледа втренчено през прозореца. — Разбирам кога съм победен.

Даян хвърли тревожен поглед към баба си, преглътна с мъка и падна на колене пред стола на дядо си. Преструвайки се на по-уверена, отколкото всъщност беше тя положи дланта си върху неговата сбръчкана старческа ръка и каза:

— Не ми се слушат такива глупости. За Бога, остават цели два дни, а ние още не сме обиколили всички банки в Сан Франциско.

Тя продължи да го убеждава, че днес може да им провърви, че той не бива да се отказва, че все още не са победени. Даян не спираше да говори с най-убедителния си тон — но нямаше никаква полза. Думите ѝ не достигаха до него. Тя млъкна и тежко въздъхна.

— Няма смисъл, Даян — отвърна полковникът. — Опитваш се да спориш с един Бюканън.

— И какво от това? — каза тя. — Нали и ти правиш същото.

Полковникът я погледна в искрящите теменужени очи, засмя се и в крайна сметка се предаде.

— Тук вече ме хвана натясно, детето ми — усмихнат поклати глава той, — дай ми поне половин час.

Даян скочи на крака.

— Трийсет минути и нито секунда повече.

С лъчезарна усмивка тя проследи как Полковника се надига от стола. После го посочи с показалец и нареди:

— И да не чувам повече такива пораженчески приказки, Полковник. Нямам намерение да си губя скъпоценното време с някакъв хленчещ стар мърморко.

Тя го целуна по бузата и излезе.

Упоритата двойка прекара целия дъждовен ден в Сан Франциско в напразни опити да осигури нужния оборотен капитал. Отказаха им както при Крокър и Лийланд Станфорд, при семейство Лик, при

сенатора Джордж Хърст, така и при останалите могъщи финансови институции в града. Отчаяни те тръгнаха да обикалят по-малките фирми.

Необичайното ѝ предложение бе посрещано с поклащане на глава. Вратите се затръшваха под носа им. Никой не пожела да развърже кесиите си. Финансовите кръгове останаха слепи и глухи за протегнатата ръка на полковник Бък Бюканън.

Привечер Даян и полковникът с мъка се добраха до „Ембаркадеро“, качиха се на ферибота, прогизнали от ръмящия дъжд, и не промълвиха нито дума по целия път през залива обратно до Оукланд.

В мрачния коридор на пансиона Даян докосна дядо си по рамото, усмихна се и каза:

— Утре по същото време, нали, Полковник? Мисля си, че трябва да опитаме още... аз... тоест ние... — гласът ѝ секна.

Полковникът плачеше и сълзите се стичаха от бледосините му очи. Той се подпря на стената и побелялата му глава клюмна.

Даян никога не бе виждала дядо си да плаче. Беше напълно объркана. Това не бе истина. Този легендарен и безстрашен стар войн не можеше да се разплаче като уплашено малко дете. Този внушителен беловлас мъж, на когото не само тя, но и всички останали се бяха осланяли. Човекът, който винаги се бе справял с трудностите. Той не можеше да бъде безпомощен и уплашен.

Но сега наистина беше.

Тя престана да се прави на самоуверена, обви шията му с ръце и го прегърна утешително.

— Съжалявам, Полковник — тихо промълви тя с болка в гласа си. — Наистина съжалявам.

Полковник Бък Бюканън кимна, потупа я по гърба и изправи глава. После бръкна за носната си кърпа и Даян се отдръпна, за да може той да избърше очите си.

Той заговори, сякаш нищо не се бе случило.

— Рут ще се тревожи. Хайде да се качваме горе.

Даян остана на мястото си.

— Ти върви, Полковник. Искам да се поразходя малко преди вечеря.

— Но навън още вали.

— Няма значение.

Той кимна с разбиране, въздъхна и бавно закуцука по стълбите. Очевидно кракът го болеше от влагата и от дългото обикаляне по улиците на Сан Франциско.

Даян прехапа устни, обърна се и забързано излезе. За момент се спря на входните стъпала, колебаейки се накъде да поеме.

Нямаше никакво значение. Беше ѝ все едно. Където и да отидеше, това нямаше да промени нищо. Нито за нея, нито за някой друг.

Даян бавно слезе по дървените стълби и зави надясно. Без да бърза, тя закрачи по мокрия дъсчен тротоар. Не бе взела чадър и не я интересуваше, че ще се измокри. Тя изложи лицето си на ситния дъждец и почувства как я пронизват хиляди иглички. Усещането бе неочаквано приятно.

Петнадесет минути по-късно вече бе мокра до кости. Гъстата ѝ черна коса се бе слегнала и мокрите кичури се спускаха по врата и раменете и. Спря се пред огромния склад, където под ключ се съхраняваше цялото имущество на Colonel Show.

Дъждът се процеждаше през стрехите на голямата дървена сграда. По грубите дъсчени стени бавно се стичаха дъждовни струйки. Сякаш самата сграда плачеше.

Даян набра шифъра на катинара и се озова в потъналия в тишина склад. Премигвайки в тъмнината, тя откачи от стената една керосинова лампа, запали я и затвори вратата след себе си.

Тя вдигна лампата високо и се промъкна между струпаното оборудване и сценични принадлежности. Камари от сглобяеми дъсчени пейки, голяма сгъната тента, гниещо от години навито въже. Многобройните трофеи на Полковника: стъклени витрини с медали, десетки пушки, пистолети и седла.

Едно от седлата липсваше.

Подареното от английската кралица седло със сребърни инкрустации бе продадено преди няколко седмици наред с други ценни сувенири, за да си платят сметката за пансиона.

Даян мина покрай украсената с огледала каляска и голямата глашатайска кола. Там бе и фургонът за птиците, кипрата двуколка, в която Кейт Тексас излизаше на арената, както и ритуалните одежди на индианците в трупата.

Даян внезапно се спря.

Голям, избелял от слънцето рекламен афиш за представлението лежеше на пода точно пред нея. Даян го вдигна и разгледа на светлината на лампата.

Отгоре, с дебели черни букви бе изписано: „Красавицата и звярът“. Под него бе изографисана сцена, в която полугол дивак с буйна черна коса и безумен поглед се мъчеше да се изтръгне от веригите, в които бе окован.

Споменът я изпълни с болка. Лампата трепна в ръката ѝ. По избелелия афиш затанцуваха призрачни сенки и окованият дивак сякаш оживя. Брадичката ѝ се разтрепери, горещи сълзи напиреха в очите ѝ. Сърцето ѝ заби лудо и тя гледаше като омагьосана образа на окования индианец.

Като прочете надписа най-отдолу на афиша, от очите ѝ неудържимо бликнаха сълзи.

„Червенокожият от Скалистите планини“

ГЛАВА 46

Червенокожия от Скалистите планини съвсем не беше гол. Нито пък прошарената му гарвановочерна коса беше дълга и буйна. Тъмните му очи не гледаха диво и той не бе окован във вериги.

Бенджамин Стар бе облечен в елегантни панталони, снежнобяла риза и черна жилетка от мека кожа. Добре поддържаната му коса бе вчесана и пригладена. Тъмните му очи гледаха мрачно и замислено.

Но той все пак бе окован.

Това бяха окови, които не можеше да разкъса дори и с неимоверно усилие. Окови, от които не можеше да го освободи дори и възшебен ключ. Окови, които времето не можеше да победи.

Оковите на любовта.

Самотен, потънал в мислите си, Стар седеше във високия въртящ се стол в библиотеката си, заобиколен от книги. Столът бе с отпусната назад облегалка, встрани от махагоновото бюро. Стар се бе излегнал в него със скръстени в скута ръце и кръстосани крака.

Над Хай Сиера заваля сняг и първите леки снежинки вече докосваха стъклата на високите френски прозорци, стапяха се и се стичаха надолу като сълзи. Небето бе сиво и мрачно. Студеният есенен вятър тъжно виеше между боровете.

Дълбока тъга бе обхванала Стар.

Неговият дом бе потискащо пуст.

Пуст от онова утро, когато се събуди и видя, че единствената жена, която някога бе обичал, я няма. Домът, така уютен и весел, докато тя бе в него, сега бе мрачен и студен. И пуст. И щеше да остане завинаги мрачен и студен без тъмнокосата красавица, с която бяха споделяли трапезата, танцували в библиотеката и спали в леглото.

Стар въздъхна тежко.

И за кой ли път вече той преживя в мислите си този последен ден, тази последна нощ, старейки се да намери обяснение, убягнало му досега. Като удавник, вкопчил се в сламка, той се надяваше, че ще намери някакво друго обяснение, освен това, което сърцето му подсказваше, че е единствената и неумолима истина.

Премисляйки, Стар не откриваше нищо в поведението ѝ през този ден, което да загатне, че тя ще постъпи така. Беше мила и любвеобилна, когато я целуна за довиждане, отправяйки се към Вирджиния Сити. Мислено проследи действията си стъпка по стъпка. Първо бе отишъл до пощата, за да пусне телеграмата.

Стар бръкна във вътрешния джоб на жилетката, същата, с която бе облечен в оня фатален ден. Жълт лист все още беше там. Той го извади, разгъна го и отново прочете текста.

„28 септември 1895 Пони Бил п.к. 21 1 ап. 4
Сан Франциско, Калифорния.

Придружаващият телеграфен запис потвърждава
нашата сделка по прехвърлянето на шоуто.

Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“

Стар замислено присви очи и сложи втория лист върху първия и зачете.

Страница 2

Договорът ще бъде сключен в офиса ми в Сан Франциско. След подписването на горе упоменатия договор и след получаване на съответната компенсация, Вие се задължавате да преотстъпите вашите права на „Стардаст Корпорейшън“, която остава единствен кредитор на шоуто „Полковник Бък Бюканън в Дивия Запад“.

Стар се взираше с недоумение в листа. Дори Даян да го е намерила и прочела — а тя явно не бе, — тя не би могла да го разбере погрешно. Изкупувайки от Пони Бил всички дългове, той отново връщаше шоуто на стария полковник. Пони Бил бе във играта. Влагайки собствените си пари, той щеше да спаси закъсалото шоу.

Стар сви рамене, смачка жълтите листи на топка и ги хвърли зад гърба си. По дяволите, сделката си е сделка. Той ще изпълни

задълженията си по договора и старият полковник ще си запази шоуто въпреки госпожица Даян Бюканън.

Стар отново бръкна във вътрешния джоб и извади черна кадифена кутийка. Отвори я и се вгледа в прекрасния диамантен годежен пръстен. Диамантът изглеждаше мрачен и безжизнен като душата на Стар. Нямаше искрица в този мрачен дом, която да събуди скрития му блясък.

Спомни си как, преди да го купи в онзи горещ септемврийски ден, дълго стоя на тротоара и с глупава усмивка го съзерцаваше. Диамантът блестеше на слънчевата светлина и неговите отблясъци сякаш го омагьосаха. С вълнение той си представи момента, когато ще ѝ го подари. Реши да го направи в Сан Франциско, когато ще може да помоли лично дядо ѝ за нейната ръка.

Стар стисна зъби, рязко затвори кадифената кутийка и я натика обратно във вътрешния джоб на жилетката. Защо да се измъчва повече? Всичко вече бе свършило. Та нали хукна да я гони в момента, когато се събуди. Всичко бе от ясно по-ясно. Спомни си как лицето му пребледня, щом чу думите на гаровия чиновник: „О да, хубавата чернокоса девойка. Хвана влака в седем за Сан Франциско.“

Заскрежените стъкла на френските прозорци затракаха под силния напор на северния вятър. Сякаш този студ го прониза право в сърцето. Стар подпря главата си с ръце и замислено се вгледа в пода.

Изведнъж скочи. Стига се е правил на влюбен глупак. Крайно време бе да се заеме с неотложните дела. Имаше среща и трябваше веднага да замине.

Стар излезе от библиотеката и се втурна по дългия коридор към спалнята. Отвори гардероба и бързо смъкна от горния рафт кафяв кожен куфар. Заедно с куфара от гардероба изпадна някаква дреха.

В краката му се разстла лъскава вечерна рокля. Цветът ѝ извика у него спомена за две теменужени очи, чиято власт той не можеше да отхвърли. Стар пусна куфара, коленичи и вдигна роклята.

По дяволите! Всичко му напомняше за Даян!

Стар тръсна глава и зарови пръсти в меката тъкан на дрехата. Бившата му любовница го бе посъветвала да избере точно този модел. Огнената червенокоса Рита явно бе разочарована, когато ѝ каза, че е лудо влюбен и ще се жени. Но тя съумя да преглътне всичко и да

прояви разбиране, когато той я запита откъде може да купи някаква по-специална вечерна рокля за бъдещата си съпруга.

— Във Вирджиния Сити няма да намериш това, което търсиш. Но имаш късмет. Донесох си от Париж десетина рокли, повечето от които даже не съм обличала.

Когато той, без да се колебае, избра виолетовата, за да подхожда на очите на Даян, Рита отметна огнената си коса и каза:

— Аз пък си я бях купила заради тебе.

После добави с усмивка:

— И имах нещо друго предвид...

Стар се изправи, притисна шумолящата виолетова рокля към лицето си и вдъхна дълбоко. Нещо го срязва в гърдите. Той разтвори пръсти, дрехата се плъзна надолу и той я срита встрани.

Още когато се запознаха, той бе разбрал какво представлява Даян Бюканън. Разглезена красавица, на която всичко бързо ѝ омръзва. Едно прекрасно създание, чието хоби бе да събира разбити сърца. Още една от многото саксийни хубавици, които търсеха мимолетно удоволствие и бързо се оттегляха, щом първоначалната тръпка преминеше.

Да върви по дяволите.

Стар придърпа кафявия кожен куфар и започна да стяга багажа си. Трябваше да хване влака.

Всичко свърши.

Утре беше първи ноември. Точно в полунощ срокът на ипотеката изтичаше. Човекът, изкупил всички дългове на Полковника, щеше да стане притежател на цялото му имущество.

Омразният Пони Бил!

Даян нервно крачеше из тъмната си стая в пансиона. Това беше най-черният ден в живота ѝ. Още от сутринта всичко бе тръгнало наопаки. Както обикновено сутрешният брой на „Сан Франциско Кроникъл“ бе подпъхнат под вратата.

Тя бързо го вдигна с надеждата нещо в него да ѝ подсказже откъде може евентуално да намери пари. Вместо това тя откри в светската хроника едно съобщение, което само засили чувството ѝ за безнадеждност:

„... красавецът Бенджамин Стар, минен магнат от Невада, вчера тихомълком се е регистрирал в хотел «Палас».“

Вестникът сякаш опари пръстите на Даян, тя разтреперана го захвърли на пода и се закле да не мисли повече за него. Имаше си достатъчно други грижи. Много добре знаеше защо е дошъл тук! Дошъл е при другия злодей, Пони Бил!

Минути преди този шок полковникът загадъчно ѝ бе съобщил, че ще отиде в Сан Франциско сам. И когато тя му каза, че иска да тръгне с него, той твърдо бе отказал.

На нея ѝ оставаше да тъне в неизвестност и да крачи нервно напред-назад през целия ден.

Тя все още тънеше в неизвестност и крачеше нервно, когато най-накрая — малко преди четири следобед — полковникът задумка по вратата ѝ. С разтуптяно сърце тя се завтече, отвори вратата и го погледна изпитателно. Той тържествено влезе в стаята, дори без да накуцва. В сините му очи проблясваха пламъчета, които тя отдавна не бе виждала. Имаше вид на стар, доволен котарак.

От самодоволния му вид тя разбра, че нещо се бе случило. Дали имаше искрица надежда? Нима са удължили срока на ипотеката? Притаила дъх, тя очакваше какво ще каже той.

Полковникът бавно прекоси мрачната стая и се отпусна в стола до прозореца. Даян нетърпеливо го последва.

— Е, и? — попита тя с ръце на кръста.

— Имам някои новини за теб — каза той накрая и театрално замълча. На Даян ѝ идваше да го хване за раменете и да го раздруса.

— Кажи де, кажи — каза тя цялата разтреперана.

— Не ми давай зор, Даян.

— Никой ни ти дава зор — озъби му се тя, но той остана безмълвен. Внезапно тя избухна. — Изплюй камъчето, по дяволите!

С олимпийско спокойствие и ангелска усмивка той бръкна в джоба на самото си, извади очилата и половин час ги намества на носа си. Чак тогава той с апломб извади от джоба си някакъв сгънат документ.

Очите на Даян хвърляха гневни, нетърпеливи отблясъци, докато полковникът се усмихваше под мустак. Най-накрая той разказа на своята изнервена докрай внучка какво всъщност се бе случило в Сан Франциско.

Адвокатът на някакъв „неизвестен доброжелател“ бе влязъл във връзка с личния адвокат на Полковника. Този човек, пожелал да остане в анонимност, бе откупил от Пони Бил всички налични дългове на шоуто и бе открил кредитна линия на тяхно име в „Юниън Пасифик Банк“. Освен това той се бе задължил да финансира закупуването на необходимия инвентар. Благодарение на този „ангел хранител“ шоуто бе спасено в последната секунда!

Зарадвана, но все още не вярваща, Даян подложи дядо си на кръстосан разпит. Защо този неизвестен благодетел е постъпил така? Какви са били мотивите му? Има ли някаква уловка? Какво трябваше да даде Полковника в замяна? Колко процента? И откъде можеше да бъде сигурен, че зад цялата работа не стои Пони Бил? Кой можеше да му гарантира, че това не бе някаква тъмна сделка, чиято крайна цел бе Полковника да загуби цялото шоу?

Даян не му даваше мира с въпросите си, но той имаше готов отговор за всеки от тях. Освен един. Полковникът не трябваше да жертва абсолютно нищо. Шоуто си оставаше изцяло негово. Единственото му задължение бе да спазва сроковете по договора. Бе приел да изплати заема — и то при много изгодни условия, — но чак когато шоуто стъпи здраво на крака. Честно казано, той бе не по-малко изненадан от внучката си от това неочаквано развитие на събитията. Но за тях двамата личността на техния благодетел си оставаше пълна загадка.

— Кой знае, Даян? — рече Полковника. — Може би над мен наистина бди някакъв ангел хранител...

— Ей, вие двамата, тръгвайте веднага — стресна ги гласът на Рут Бюканън, която бе застанала на прага и нагласяше шапката си, — ако не побързаме, ще закъснеем.

— Тръгваме, скъпа — лъчезарно отвърна Полковника. Той сгъна договора, потупа го със задоволство, мушна го във вътрешния си джоб и се отправи към вратата.

Все още недоумяваща и леко намръщена, Даян го последва.

— Не може да бъде. Просто не мога да разбера защо... чие име стои под договора, Полковник?

— Само на адвоката, Даян — отвърна полковникът, без да се обръща, — и името на корпорацията.

— И как се казва корпорацията?

— „Звезден прах“.

ГЛАВА 47

„Чада мои, днес сме се събрали, за да съберем с Божията благословия този мъж и тази жена в свещен съюз...“

Даян се усмихваше от сърце, докато наблюдаваше брачната церемония. Кейт Тексас изглеждаше така млада и прекрасна в бледокремавата си сватбена рокля. Прошарената ѝ кестенява коса бе плътно прибрана и тя притискаше до гърдите си сватбен букет от нежнолилави орхидеи.

Мъника бе нервния и стеснителен младоженец. Той бе гладко избръснат, с пригладена назад коса, облечен в тъмен, калифорнийски костюм, колосана бяла риза и папионка. Бе скръстил ръце в скута си и левият му крак нервно потрепваше.

Лъчезарният поглед на Даян се спря върху каменното лице на кума. Цялата фигура на Стари очи излъчваше подобаваща за случая тържественост. Здравно стиснал венчалния пръстен в костеливата си ръка, той отново бе придобил величествената осанка на някогашния вожд на племето юте. Даян почувства облекчение.

Първият път, когато го бе посетила в оукландската болница, той бе толкова слаб и изнемощял. Когато бе влязла в болничната стая, следвана от Полковника, тя бе прочела в очите му, че той никому не бе казал истината за случилото се. Бързо му бе направила знак да мълчи. С облекчение той ѝ бе кимнал разбиращо.

„... Уйлям, приемаш ли Катрин за своя законна съпруга?“

„Да!“ — отвърна Мъника. Гладко избръснатото му лице почервения като домат, но гласът му остана ясен и твърд.

„Обявявам ви за мъж и жена. Може да целунете булката.“

Даян хвърляше ориз заедно с останалите присъстващи, докато радостните младоженци се спускаха по стълбите пред църквата. И в този момент сякаш я удари гръм.

„Звезден прах!“

Полковникът ѝ бе казал, че корпорацията „Звезден прах“ е техния избавител! Тя ясно си припомни как старата Златна звезда ѝ бе

разказала за майка си, която я била изоставила като дете. Звезден прах! Майката на Златна звезда се е казвала Звезден прах.

Даян понечи да хвърли ориза, но в този момент ръката ѝ отмаля и сърцето ѝ заби лудо. Нима бе възможно? Нима бе фатално сбъркала в преценката си за Стар? Нима бе направила най-голямата грешка в живота си? Нима несправедливо го бе обвинила в жажда за мъст, докато той единствено е искал да помогне?

В паметта ѝ изплува още от това, което Златна звезда ѝ бе казала навремето. Старата индианка сякаш оживя пред очите ѝ: „Звездоброеца дори за миг не би се поколебал да помогне на човек, изпаднал в беда. Това му е в кръвта.“

— Даян, Даян! — щастливите викове на младоженката я върнаха към действителността. — Погледни насам! — Кейт вдигна високо сватбения букет.

— Ето, дръж! — Кейт Тексас подхвърли букета право към Даян.

Оризът се изсипа от дланта на Даян, когато тя инстинктивно вдигна ръка и хвана букета от орхидеи. Чуха се възторжени викове и подсвирквания.

Кейт Тексас извика:

— Каня ви на тържество в пансиона. Време е за сватбената торта!

Въодушевената тълпа последва младоженците. Развълнувана, Даян потърси с поглед Полковника.

— Имам неотложна работа и трябва веднага да тръгна — каза му тя запъхтяна, — извинете ме пред Кейт и Мъника.

Старият човек не успя да реагира и само проследи с поглед опърничавата си внучка, която хукна към кея, здраво стиснала сватбения букет.

Призрачна мъгла обгръщаше голите клони на дърветата. Даян стремглаво тичаше към пристанището. Успя да хване ферибота в последния момент. С разтуптяно сърце, останала без дъх, тя повдигна дългите си поли и скочи върху палубата, точно когато сирената на ферибота изсвири.

Почти нямаше пътници. Само няколко души с вдигнати яки мръзнеха на студения вятър. Даян не усещаше нито студа, нито мъглата, нито влагата. Тя се втурна напред и се изправи сам-самичка на носа. Вкопчена с една ръка в парапета, здраво стиснала букета в

другата, тя отметна глава и се усмихна щастливо. Параходът пореше мрачните води на залива.

Студеният вятър развяваше буйните ѝ къдрици и опъваше роклята по тялото ѝ. Пръски солена вода я шибаха по лицето.

Даян не обръщаше внимание.

Сърцето ѝ ликуваше. Тя бе стъпила здраво върху палубата на люшкания от бурните вълни параход. Уверено бе вперила теменужен взор в светлия град, който бавно изплуваше в мъглата пред нея. Там някъде, в сърцето на този озарен от хиляди светлини град, се намираше Звездоброеца...

— Ей, хубавице, мога ли да дойда за малко при вас?

Даян се обърна. От мъглата, с несигурни стъпки се приближи явно пийнал мъж. Носеше копринен цилиндър, черно наметало и глупаво се хилеше. След като успя да се добере до перилата, той се вкопчи в тях и попита:

— Нещо много се клати. Да не е някое от онези ужасни земетресения, за които пишат по вестниците?

Даян се усмихна на пийналия англичанин.

— Намираме се на ферибот и това са машините. Просто се движим.

— О, слава Богу! — кимна той. — И накъде, ако смея да попитам, се движим?

— Към Сан Франциско — засмя се Даян, като видя как озадаченото му изражение премина в доволна усмивка.

— Браво! Хубав град. Ако не се лъжа, познавам доста хора там. Имам на кого да се обадя.

Усмивката не слезе от лицето на Даян.

— А ти, миличка — той кимна към сватбения букет в ръцете ѝ. — Да не би да се жениш?

— Надявам се — с готовност отвърна тя, — но не съм напълно уверена.

— Има начин да разберем.

— Как?

— Момъкът от Сан Франциско ли е?

— Да.

— Тогава хвърли букета във водата. Ако отплава към Ембаркадеро, значи ще се омъжиш, но ако тръгне обратно към

Оукланд...

Даян хвърли букета в тъмните, бурни води на залива. С нарастващо отчаяние тя гледаше как просмукания букет, понесен от вълната на ферибота, се насочваше право назад, към пристанището на Оукланд. Пияният англичанин също го видя и закри очите си с ръце.

Наведена докрай над перилата, Даян зърна малкия букет, едва забележим в гъстата мъгла. Изведнъж насрещния вятър смени посоката си и понесе сватбения букет право към доковете на Сан Франциско.

— Сега можеш да погледнеш — зарадвана каза тя на спътника си.

Англичанинът свали ръце. Усмихна се и се обърна към нея с насеченото си оксфордско произношение:

— Е, скъпа, мога ли да имам честта да бъда първият, който ще целуне щастливата булка?

Даян забързано прекоси луксозното фоайе на хотел „Палас“ и се приближи до дългия мраморен плот на рецепцията. Униформеният служител вдигна глава и се усмихна.

— Бенджамин Стар — каза тя несприятелно и дари администратора с подкупваща усмивка. — Той ме очаква. Предполагам, че както винаги е отседнал в същия апартамент?

— Да, госпожице. Както обикновено в ъгловия апартамент номер 814.

В асансьора Даян с трепет премисли още веднъж всичко, което имаше да каже на Стар. Тя пристъпи в тихия коридор на осмия етаж и видя сервитьор с бяло сако и покрит сребърен поднос в ръце. Той спря пред вратата на апартамент 814.

— Един момент! — извика Даян, бързо го настигна и с усмивка пое подноса от ръцете му. — Аз ще го внеса.

— Но, моля ви! — той понечи да вземе подноса от нея.

— Не се притеснявайте — издърпа го тя обратно. — Благодаря много и приятна вечер.

Той сви вежди, поклати глава и се отдалечи.

Даян пое дълбоко въздух, премести подноса в едната си ръка, а с другата силно почука на вратата.

— Отворено е — дочу тя познатия глас отвътре и почувства как коленете ѝ отмаляват.

Тя отвори високата бяла врата и пристъпи в разкошния апартамент.

— Оставете го на масата.

Същият нисък, равен глас. Даян обходи стаята с трескав поглед, мъчейки се да разбере откъде идва гласът. Дъхът ѝ секна, когато най-накрая го забележа във вратата на балкона.

Тя внимателно положи подноса върху мраморната масичка, като тръпнеше в очакване всеки момент Стар да се обърне и да я забележи.

— Стар — понечи да каже тя, но от гърлото ѝ не можа да излезе звук. Сега, когато вече бе при него, всичко, което си бе наумила да му каже, се изпари от главата ѝ. Той я привличаше като магнит, невероятно красив, с развети гарвановочерни коси и мека копринена риза, издута от вятъра. От него се излъчваше такава неустоима мъжественост, че Даян едва се сдържа да не се затича към него и да се хвърли в обятията му.

— Стар — произнесе тя името му на глас.

Раменете му потръпнаха и той изправи глава.

Стар бавно се обърна и я погледна.

По устните му неволно се плъзна усмивка, в тъмносините му очи проблесна пламъче, ала веднага след това върху лицето му се спусна каменна маска. Цялото му същество излъчваше стаена животинска ярост. Без да каже нищо, той ѝ обърна гръб.

Даян прекоси широката стая. Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Излезе на просторния балкон. Стар бе само на две крачки от нея.

Той почувства присъствието ѝ, усещайки, че тя е зад него. Той стисна здраво зъби, с усилие овладя треперещите си колене и се подпря на перилата. Как му се искаше сърцето му да не препуска тъй лудо, дланите му да не са мокри от пот, краката му да не се подкосяват. Но уви!

Искаше му се тя да си отиде.

Даян пристъпи към него. Нежно го обхвана с ръце и притисна лице към гърба му. Тя почувства как мускулите му се стегнаха и дишането му се учести.

— Ако някой път отново те прегърна — промълви тихо тя, като внимателно повтаряше думите, които той нявга ѝ бе казал, —

достатъчна е само една твоя дума. Думата е „не“. Не. Не е необходимо да казваш нищо повече. Не. Ако желанието ти е такова, просто го кажи. Не. И аз ще престана.

Изминаха няколко секунди, които ѝ се сториха цяла вечност.

Стар бавно се обърна с лице към нея. Тъжните му тъмни очи срещнаха нейните. Изящните му мургави длани трепетно обхванаха лицето ѝ. Момчешка усмивка заигра в тъглчетата на чувствената му уста.

— Да — каза той със задавен от вълнение глас. — Думата е „да“. Да, скъпа моя Даян. Да!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.